

Jeli–Tasnádi–Vészits

IDŐFUTÁR 4. A KÁOSZ TEMPLOMA

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

© Jeli Viktória – Tasnádi István – Vészits Andrea
– Tilos az Á Könyvek (Pozsonyi Pagony Kft.), 2014

A karakterek és a történet kitalálásában Gimesi Dóra is részt vett, a kötet az ő tudtával és beleegyezésével jelenik meg.

Catullus verseit Devecseri Gábor és Dsida Jenő (*Légy erős, Catullus!*) fordításában közöljük, a *Sirjatok Venusok, ti is Cupidók* című verset pedig Tasnádi István átiratában.

ISBN 978-615-5441-71-4

www.tilosazakonyvek.hu

<https://www.facebook.com/tilosazakonyvek>

Szerkesztette: Péczely Dóra

Felelős kiadó: Banyó Péter

Borítóterv: Szabó Vince ötlete alapján Dániel András

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt. – H-4027 Debrecen,
Böszörményi u. 6. – www.anyrt.hu

A könyv megjelenését támogatta a Nemzeti Kulturális Alap

nka

Nemzeti Kulturális Alap

Jeli Viktória – Tasnádi István – Vészits Andrea

IDŐFUTÁR 4. A KÁOSZ TEMPLOMA

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[1] A Fénybe Öltözött Asszony

Hanna a szikla tetején állt a süvöltő szélben, és úgy érezte, ez élete legdurvább rémálma. Bár Pamina-jelmezt viselt, a sárkány szerepét játszotta, rövid időn belül immár harmadszor. Igaz, hogy most nemcsak a farkát, hanem a vörös sárkányt teljes valójában: hét fejjel, tizennégy szarvval, némelyik fején koronával. És ő, Hanna lesz az, aki a jövődőlés szerint az év leghosszabb éjszakáján összezsap a Fénybe Öltözött Asszonnyal, hogy megmentse a világot. Méghozzá teljesen egyedül, mert Sándor, Kempelen, Benedict, Metzler és Charlotte a sziklaperem mögött lapítanak.

De még a világmegmentés is rendben lenne, ha a kormosan izzó fémtorjából kilépő sudár, fiatal nő, a Fénybe Öltözött Asszony nem Zsófi, nem az ő Zsófija lenne! És ha ez a Zsófi, aki megint tud járni, és aki felé ő boldogan, ölelésre tárt karral rohant, nem fogna rá fegyvert. De fog. És gondosan céloz.

Hanna ott állt a célkeresztben, és egyre csak azt ismételte, hogy *Most mindjárt felébredek, mindjárt felébredek* – de nem ébredt fel.

A Fénybe Öltözött Asszony – fején a tizenkét ágú, ragyogó koronával – kifejezéstelen arccal nézte Hannát.

Ekkor egy újabb szélroham söpört végig a köves fennsíkon, és hátba taszította Hannát, mint egy félreérthetetlen figyelmeztetés: ez nem álom, ez a valóság!

– Zsófi... mit csinálsz?! – kiáltott Hanna. – Tedd le azt a pisztolyt! Hallod?!

– Hallom! – felelte hűvösen Zsófi, de nem mozdult.

– Most mi van?! Le akarsz löni?!

Ez olyan hülye kérdés volt, amin Zsófinak okvetlenül el kellett volna nevetnie magát, de még csak a száját se húzta el.

– Állj arrébb!

Hanna nem mozdult.

– Állj félre, Hanna! – ismételte meg rezzenéstelen arccal Zsófi. – Nem akarlak bántani.

– Akkor mit akarsz?! – kérdezte rosszat sejtve Hanna.

– Állj félre, és meglátod! – válaszolta Zsófi, de közben nem rá nézett, hanem a válla felett valahová a háta mögé. Hanna villámgyorsan megfordult. Kempelen állt mögötte halottápadtan. Zsófiira meredt, és moccanni sem bírt. Sándor megrángatta a köpenye szélét.

– Hasra, Mester! Hasra! A Zsófi megveszett, le akarja löni!

– Állj félre, Hanna, különben... – emelte fel a hangját fenyegetően Zsófi.

– Különben?! – vágott közbe indulatosan Hanna. – Mit akarsz csinálni? Kempelen soha nem ártott neked! Soha nem ártott senkinek, ő jó ember!

– Ő egy gonosz ember – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Zsófi.

– A Mester nem gonosz! – szólt közbe rekedten Sándor. – Ne beszéljen zöldeket, Zsófi!

– Mindegy, hogy milyen. De a tudás, amit a világra szabadít, gonoszságot szül majd. Ha meg nem állítom...

Hanna nem akart hinni a fülének. Miért mond ilyeneket Zsófi?! Ezt ő se gondolhatja komolyan.

Sándornak is valami hasonló járhatott a fejében, mert azt dörögte:

– Tegye már le azt a flintát, Zsófi, elég a tréfából! Nem hallja?!

Az, hogy Zsófi hallotta-e Sándor szavait vagy sem, nem derült ki, azt viszont mind tisztán hallották, hogy kibiztosította a fegyvert, és egyenesen Hannára szegezte. Vagyis Kempelenre, de a pisztoly csöve és a Mester között ott állt Hanna.

Hanna minden izma megfeszült, félre akart ugrani, aztán futni, rohanni, de nem tehetett! Nem hagyhatta Kempelent! És nem hagyhatta, hogy Zsófi ilyet csináljon!

– Álljon félre, Hanna! – kérte halkán Kempelen.

– Nem!

– Semmi szükség, hogy ártatlanok vére folyjon...

– Maga is ártatlan! – vágott vissza Hanna.

– Talán nem vagyok az. Ki tudja? – mondta szomorúan a Mester.

– Na, mi lesz már?! – kérdezte hidegen Zsófi.

Most már mind tudták, ha alig akarták is elhinni, hogy nincs, hogy nem lesz benne könyörület.

– Álljon félre! – kiáltott rémülten Kempelen.

– Nem! – lehelte Hanna, mert a félelemtől alig jött ki hang a torkán. Hogyan is állhatna félre?! Hiszen még ma reggel is mindenét odaadta volna azért, hogy Zsófi meggyógyuljon, és újra járjon! Amit annyira kívánt, megtörtént, és most tényleg mindenét oda kell adnia. Az életével fizet. Csak legalább ne fájjon! Csak legalább ne nagyon

fájjon! És mivel Zsófi szemébe nem tudott nézni, mert a barátnője nem viszonozta a pillantását, hát belenézett a pisztoly sötét csövébe. És várta a golyót. Persze cseppet sem türelmetlenül...

De süvítő golyó helyett váratlanul fáklyás emberek érkeztek, libasorban haladva az ösvényen cifrán hímzett szőttesekkel és lobogó, szentképes zászlókkal. Az a szakállas, darócruhás, hibbant vándorprédikátor vezette őket, aki hetek óta a világ végét jövendölte Bécsben. A Prédikátor érces hangján már messziről kiáltozott.

– Erre, testvéreim, erre! Itt van ő!

A fáklyák imbolygó lángja baljós, vörös fénybe vonta Zsófi alakját, és meg-megcsillant a pisztoly csövén.

– Sándor, vigye el az útból a lányt! – rendelkezett Kempelen.

– Nem viszem!

– Ez parancs! – ismételte meg keményen Kempelen.

– Én egész életemben teljesítettem a Mester összes parancsát, de ezt most nem! NEM! – kiabált Sándor. – Ha elviszem az útból a lányt, Zsófica meghúzza a ravaszt...

– Így is meg fogja...

Hanna sajnos a lehető legteljesebb mértékben egyetértett Kempelennel, ezért úgy döntött, hogy mégis inkább behunyja a szemét.

Zsófi metsző hangon számolni kezdett.

– Három... kettő...

De mielőtt kimondhatta volna az egyet, a Prédikátor, aki közben felért a sziklára, váratlanul Zsófi lába elé vetette magát.

– Kegyelmezz nekünk! Kegyelmezz gyarló bűnösöknek, Égi Szépség, Fénybe Öltözött Ítélet!

A Prédikátor után tóduló tömeg egy pillanat alatt körülvette Zsófit, és szinte tébolyultan, kórusban kántáltak.

– Kegyelmezz! Kegyelmezz! Kegyelmezz!

– Kegyelmezz, Égi Gyerme! Tisztaság Fénye, Menyyei Szűz! – vonyította a Prédikátor, és a tömeg kórusban visszhangozta:

– Kegyelmezz! Kegyelmezz! Kegyelmezz!

Aztán térdre hulltak előtte, és a ruhája szélét csókolgatták. Egy szempillantás alatt hatalmas csődület támadt, és Hannáék elvesztették Zsófit a szemük elől. És szerencsére Zsófi is elvesztette őket.

Sándor nyerte vissza a leggyorsabban a lélekjelenlétét.

– Futás! MOST!

Kempelen megragadta a tétovázó Hanna karját.

– Erre!

És már rohantak is, ahogy csak bírtak.

Hanna futás közben hallotta, ahogy Zsófi a nevét kiabálja, de nem fordult meg.

Aztán egy lövés dördült mögöttük. És még egy.

– Hű, az anyja szemit! Hasra! – ordította Sándor.

Ezt nem kellett kétszer mondani. Hasra vetették magukat, és kúszva tették meg a maradék utat a sziklapereig, ahol mostanáig Charlotte a törével tartotta sakkban Metztert és Benedictet, nehogy még ők is közbeavatkozzanak.

– A Mester a segítségetek nélkül is képes megöletni magát – mondta gúnyosan Charlotte, akinek nagyon nem tetszett, hogy előbb Kempelen, aztán meg Sándor – a jóslatot semmibe véve – odarohantak Hannához.

– Csak férfiakkal ne kezdjen az ember! – morogta, amikor Metzler és Benedict egymást letaposva odavágtattak az ügyetlenül kúszó Hannához, felsegítették a földről, le-

porolgatták és kórusban tudakolták, hogy jól van-e, nem esett-e valami baja.

Hannának kivételesen nagyon jólesett az ajnározás, annál is inkább, mert a nagy izgalomra való tekintettel Metzler és Benedict elfelejtettek összeveszni rajta.

De erre most nem is volt idő. Átverekedték magukat egy sűrű cserjésen, hogy a kanyar után elérjék az ösvényt. Ott már biztonságban voltak, mert a város felől egyre nagyobb tömeg özönlött a szikla felé. Könnyű volt elvegyülni köztük. Annál nehezebb volt keresztülvágni magukat rajtuk. Mintha egész Bécs látni akarta volna a jelenést, A Fénybe Öltözött Csodát: Zsófit.

– És? – kérdezte Ervin olyan izgatottan és hangosan, hogy ezzel az egész szegedi Béke Tanszék érdeklődését felkeltette. Igaz, ezen a késő délutáni órán nem volt rajtuk kívül vendég egy sem.

– Ennyi – vont a vállát Tekla.

– Mást nem mondott?

– Ezt is alig tudtam kiszedni belőle. Teljesen kész van. Mondjuk, nem csodálom...

– De hogy került oda Zsófi?! – ráncolta a homlokát Ervin.

– Lövésem sincs – felelte Tekla, és betömte a szájába az utolsó falat répatortát.

– Vagy ha ő ott van, akkor hol vannak a többiek?

– Passz! De azért az elég durva, hogy meggyógyult, nem?

– Aha – felelte Ervin, de látszott, hogy az esze máshol jár. Tekla könnyedén ki tudta volna találni, hogy hol, de még egy ilyen vészhelyzet is kevés volt ahhoz, hogy beleakarja élni magát a pedálgép helyébe.

– Meg kéne mondanunk Zsófi anyukájának, hadd örüljön!

– És mit mondasz neki? – kérdezte gúnyosan Ervin. – Hogy Zsófi meggyógyult egy másik idősikban, és most készül megölni valakit?!

– Jó, hát nem pont így... – ismerte el kelletlenül Tekla, mert ez tényleg nem hangzott valami jól.

– Akkor hogy?!

– Jó, mindegy... Nem eszed meg a sütidet?

Ervin türelmetlenül megrázta a fejét, és lesújtó pillantást vetett Teklára, aki maga elé húzta a kistányért, és jóízűen nekilátott a zserbó eltüntetésének.

– Ha tudtad, hogy nem kéred, akkor kérhettél volna inkább répatortát, azt jobban szeretem – jegyezte meg szemrehányóan Tekla.

Ervint a guta kerülgette. Tekla pont ezt akarta elérni, ettől triplán jólesett neki a zserbó.

– Hívtad Bulcsút? – kérdezte idegesen Ervin.

– Szerinted? Kábé ötszázszor.

– És?

– Semmi. Ki se csöng – felelte Tekla, és már nem is kívánta annyira a zserbót. Valahogy megkeseredett.

– Tekla... figyu, itt valami nagyon nagy zűr van!

– Idáig én is eljutottam, kedves Ervin.

– Tudtam, hogy a dalek el fogja szűrni! – dühöngött Ervin. – Mennem kellett volna velük! Ott lenne a helyem! Most én is ott lehetnék, ha nem csimpaszkodik belém az a kis... – csuklott el Ervin hangja a kínzó emléktől, és a mérhetetlen felháborodástól. – Meg tudnám fojtani! – vonyította, amikor újra visszanyerte a hangját.

Az illető, akit Ervin meg tudott volna fojtani, éppen szívecskéket festett a körmére, így hagyta hosszan ki-csöngeni a mobilját, mielőtt felvette.

– Halló...

– Szia, Cica! Hogy telik a téli szünet? – érdeklődött vidoran Szabi.

– Uncsizok – felelte ásítva Edina. – És neked egyébként sem vagyok cica.

– Ne csináld már, Edi, csak ketten maradtunk, össze kell fognunk!

– Pfuj, hagyjál már, tudod, ki fog veled össze! – fintorgott Edina.

– A cicád lehúzott Szegedre a pápaszemessel! Én viszont itt vagyok, miáúúú!

Szabi ellenállhatatlanul mókásan nyávogott bele a telefonba, de Edinára ez sem volt hatással.

– Figyelj, Szabolcs, ha ketten maradnánk ezen a bolygón, akkor se tudnák benned gondolkozni.

– Tudnék.

– Jó, te igen, de én meg nem, pont ezt mondom.

Szabi sóhajtott. Oké, eddig sem az eszéért szerették Edinát.

– De miért?!

– Néztél már tükörbe? – nyávogott Edina, de ő nem viccből.

– Persze, kétpercenként.

– És mit látsz?

– George Clooney-t fénykorában.

Most Edina sóhajtott.

– Szabika...

– Ja, már értem, te még nem is láttad az új hajamat!

– Miért, milyen? – kérdezte unottan Edina.

– Zsírkirály! Középen felállítottam cukros vízzel. Csillogó taréjom van, mint egy Spinosaurusnak.

– Minek?!

– Az egy theropoda a kréta korból. Tüskésgyík.

És ekkor, csodával határos módon Edina elnevette magát, alaposan megzavarva ezzel Szabikát.

– Most mi van?

– Tüskésgyík... – kuncogott Edina.

De mielőtt kitárgyalhatták volna, mit talál ezen olyan viccesnek, kivágódott az ajtó, és Edina apja csörtetett be a szobába. Kissé feldúltan. Kissé nagyon is.

– Gyere már ki, Edina, beszéljess egy kicsit a nagyné-
néddel, én már nem bírom tovább! – hadarta. Látszott rajta, hogy igazat mond, mert szép zöld volt az arcszíne.

De Edinának nem kellett kimenni, mert Hanna néni bejött.

– Most hova rohansz, Ferikém? Még be se fejeztem!

Ferikém szűkölt, mint egy csapdába esett állat.

– Ööö... megyek karácsonyfát venni.

– De hát már vettél egyet! – figyelmeztette Hanna néni.

– Igen, de veszek egyet a... másik szobába is.

– Ez egy ilyen új szokás itt? – csodálkozott Hanna néni.

– Igen, mert ezüstöt vettem, de annak nincs illata, úgy-
hogymost szerzek egy lucfenyőt is... – hadarta Edina
apja. – Lesz itt olyan fenyőillat, Hanna néni, hajjaj, nem
úgy, mint Ausztráliában!

– De jó ötlet, megyek veled, Ferikém! – lelkesült fel
Hanna néni.

Ferike elsápadt.

– Nem, NEM! Úgy értem... ne tessék fáradni! Tessék
csak pihenni!

– Majd pihenek Szent Péternél! – kacagott Hanna
néni. – Segítsd fel a kabátomat! Hol a nyusztom?

Edina apja fogcsikorgatva felsegítette Hanna nénire a
kabátot, és átnyújtotta neki a kért nyusztot, de az nem

bizonyult megfelelőnek az alkalomhoz, így inkább a rókakucsma került Hanna néni frissen fodrászott fejére.

– Így ni... Csinos vagyok? – mosolygott negédesen.

– Hajjaj... – nyögte Edina apja.

– Edikém?

– Nagyon ott van! – bólogatott Edina.

– Na, akkor mehetünk! Pá, kicsinyem! – és ezzel belekarolt a kissé elborult elméjű Feribe, és ott folytatta, ahol tíz perccel ezelőtt és két szobával odébb abbahagyta. – Szóval, mint mondtam, nálunk kislánykoromban minden áldott karácsonykor másfél méteres hó volt... De úgy hidd el, Ferikém!

Már a földszinten jártak, de Edina még mindig hallotta, hogy Hanna néni a száz évvel azelőtti karácsonyokról mesél.

Szabi szerencsére nem hallotta. Ő ugyanis már réges-régen, abban a minutumban, amint meghallotta Hanna néni hangját, letette a telefont.

Géza bá pedig épp felvette. A vonalását. Igaz, nem szívesen, mert pont a karácsonyfaégőket ellenőrizte. Nem akart úgy járni, mint tavaly, amikor a legszentebb pillanatban sikerült sötétbe borítania az egész kerületet.

– Igen, tessék! – recsegte a kagylóba.

– „Hulló könnye záporán át alig látja Jézuskáját...” – énekelt bele sírósan egy nagyon ismerős hang a fülébe.

– Mária?

– Szervusz, Géza! Hogy vagy?

– Köszönöm kérdését. Meglehetősen – felelte Géza bácsi kimérten.

– Meglehetősen – ismételte meg Rogyák Mari olyan hangsúllyal, hogy Géza bá azonnal védekező állásba helyezkedett.

– És maga? – kérdezte óvatosan.

– Én is. Meglehetősen sírdogálok.

– Én a karácsonyfaágókat ellenőrzöm, és férfiasan nyelem a könnyeimet – felelte Géza bá, válaszával saját magát is alaposan meglepve.

– Miért sírsz, Géza?

– Nem sírok. Pont azt mondom, hogy nem sírok.

Kész örület, hogy a nők mindig mindent félreértenek!

– Az jó. Ne is sírj! Nem szabad sírni! – felelte elcsukló hangon Rogyák. – Hisz karácsony vaahahaaan – tette hozzá most már sírva.

– Mária, nyugodjon meg! – krákokott Géza bácsi. – Csak holnap lesz karácsony. Miért hívott?

– Mert... mert... – szípogetta Rogyák, aztán valahogy megnyugodott. – Nem tudsz egy jó halászléreceptet?

– Kocka.

– Tessék?

– Halászlékocka. Nálam az lesz – magyarázta Géza bá.

– Te szegény! – sóhajtott fel Rogyák.

– Nem kell engem sajnálni. Megszoktam.

Persze nem szokta meg, de mindegy.

Pillanatnyi csend támadt.

– Neked mekkora a fád? – kérdezte gyorsan Rogyák. Ám Géza bá fájának mérete örök rejtély maradt, mert mielőtt válaszolhatott volna, csengettek.

– Bocsánat... most le kell tennem... Csengettek.

– Jöttek hozzád? – kérdezte elmésen Rogyák.

– Felteszem, azért csengettek. Bár lehet, hogy csak tévedésből. Azon sem csodálkoznék.

Géza bácsi már nagyon ment volna ajtót nyitni, de Rogyák nem tudott elszakadni a témától.

– Lehet, hogy betlehemesek!

– Az még korai lenne.

– Én nagyon várom a betlehemeseket. Illetve egy betlehemest nagyon várok... – közölte Rogyák sejtelmesen.

Ekkor újra csengettek. Kissé türelmetlenül.

– Bocsánat, most már tényleg le kell tennem... – szabadkozott Géza bá.

– Jól van, tegyél le! Tegyél le, Géza! – csattant fel Rogyák. – Jöttek hozzád, mi? Akivel megoszthatod a kis halászlékockádat! Akkor nem is zavarok! – mondta még sírva. – Jó étvágyat!

És ezzel lecsapta a telefont.

Géza bácsi meg csak állt ott pocakos sóbálvánnyá meredve kezében a telefonnal, és azt motyogta maga elé, hogy Jézusom, Jézusom, Jézusom... Régen tisztában volt azzal, hogy sose fogja megérteni a nőket, de most már azt is tudta, hogy nem is akarja.

S amikor a harmadik csengetésre végre kinyitotta az ajtót, akkor naná, hogy egy újabb nő állt a küszöbön. Hanna anyukája.

– Óóó... kezit csókolom! – dadogta Géza bá, és azt kívánta, bárcsak ne nyitott volna ajtót. Telefonon keresztül is nehéz elviselni a női könnyeket, hát még szemtől szembe.

– Jó napot, tanár úr!

– Micsoda meglepetés! Fáradjon beljebb!

Hanna anyukáját nem nagyon kellett biztatni, benyomult a szobába, és alaposan körülnézett. Géza bá átkozta magát, amiért egy hete nem takarított, és a ruhái szanaszét heverték a fotelben.

– Megkínálhatom valamivel? – kérdezte feszengve, hát-ha egy erős kávéval el tudja terelni vendége figyelmét az irtózatosságot okozó rendetlenségről.

– Nem, nem, köszönöm, csak beugrottam – szabadkozott Niki néni. – Látom, éppen nagy munkában van...

Ebben a megjegyzésben talán nem volt irónia, Géza bá mégis kihallani vélte belőle.

– Ó, nem, csak ellenőrzöm a karácsonyfaágókat... – magyarázta.

– Nagy karácsonyozás lesz? – érdeklődött Hanna anyukája.

– Nem igazán... Illetve majd 26-án megyek vidékre a rokonokhoz.

– És milyen a szentestéje? El tudna szabadulni esetleg?

– Elszabadulni? – visszhangozta értetlenül Géza bá. – Honnan?

– Nézze, nem árulok zsákbanacsát: Hanna karácsonyra hazajön, és szeretném, ha az osztályfőnök úr is jelen lenne.

Géza bá tátott szájjal bámult Hanna anyjára. Köpni nyelni nem tudott.

– Hazajön? Honnan? Illetve... Hogyhogy? – dadogta összevissza.

Niki néni meg csak nevetgélt, mint egy bakfis. Láthatóan élvezte Géza bá zavarát.

– Hát úgy. Ahogy maga hazamegy a vidéki rokonokhoz. Karácsonyeste mindenkinek a családjánál a helye! – felelte derűsen Hanna anyja.

– Ez igaz, de... Honnan tudja, hogy hazajön? Hanna üzent vagy... – makogott Géza bácsi teljesen összezavarodva. – Nem értem! – S magában azt a lehetőséget latolgatta, hogy Hanna anyukájának talán elment az esze.

– Egyelőre nem mondhatok semmit – mosolygott huncutul Niki néni. – De ha a tanár úr megtisztelti szerény hajlékunkat, karácsonyeste magától Hannától fogja hallani a történetét! Ami – magunk közt szólva – elég hajmeresztő. Eljön?

Mit lehetett erre az invitálásra felelni?!

– Hogyne, feltétlenül! Nagyon hálás vagyok... és... és...

– És?

– Arra gondoltam, hogy... Nem is tudom... – motyogta Géza bá, és csak a felindultságával és a rendkívüli helyzettel tudta magyarázni, hogy ilyesmire vetemedett.

– Igen? – nézett rá kíváncsian Hanna anyja.

– Van a tantestületben még valaki, aki nagyon szívén viseli Hanna sorsát. Történetesen tudom, hogy egyedül karácsonyozik, úgyhogy szerintem ő is szívesen csatlakozna hozzánk.

Rogyák, miután lecsapta a telefont, zokogva borult a kanapéra, és csak bögött, bögött megállíthatatlanul. A nagy fuldoklásra beügetett a konyhából Leonci, szájában egy szép szál kolbásszal, ami eredetileg a töltött káposztába volt szánva. A kutya letelepedett a legszebb fehér szőnyegen, és csámcsogva nekilátott.

Amikor Rogyák észrevette, mi folyik a szobában, megint csak zokogásban tört ki, de most már nem magát meg Gézát siratta, hanem a Hartai csípős kolbászt meg a gypajúszőnyeget.

Így aztán, amikor a telefon belecsörömpölt a csukladoszásba meg csámcsogásba, Rogyák kisírt hangon rebegett bele.

– Igen?

- Géza vagyok.
- Igen, Géza? – ez már elég vészjóslóan hangzott. De Géza bát most nem tántorította el.
- Kérdeznék valamit...
- Rajta!
- Velem tölti a szentestét? – vágta ki Géza bá.
- Rogyák kis híján elejtette a telefonkagylót. Vagyis el is ejtette, csak időben utánacapott.
- Hogyhogy... – dadogta.
- Hivatalosak vagyunk egy vendégségbe – titokzatoskodott Géza bá.
- Vendégségbe? Hova?
- Géza bá nagy levegőt vett, aztán ünnepélyesen közölte.
- Kapaszkodjon meg! Hannához!

[2] A parázó Nagymester

A Béke Tanszéken Tekla és Ervin legalább tízszer átbeszélték Zsófi bécsi ámokfutását. Így amikor Tekla újra elérte Hannát a féreglyuktelefonon, pontosan ott folytatta, ahol Ervinnel abbahagyták.

– Figyelj, nem lehet, hogy csak álmodtad ezt az egészet? – kérdezte köszönés helyett. – Hogy Zsófi... ez anynyira nem vall rá... Olyan hihetetlen...

– Igen. Totál valószínűtlen – ismerte el Hanna. – Vanak pillanatok, amikor én is azt hiszem, talán nem is történt meg...

– Vagy csak egy újabb próba?! Végül is ez a Sándor az első perctől fogva hülyére vett téged. És a többiek is mind. Persze csak a szent cél érdekében, de mégis – tette hozzá gúnyosan Tekla.

Hanna buzgón bólogatott, de aztán rájött, hogy ezt csak a farkával lustán köröző Schrödinger látja, Tekla nem. Így aztán sóhajtva felelte:

– Úgy vártam, hogy egyszer csak összeröhögnek, és nagy hangon közlik, hogy megint átverték... és mekkora idióta vagyok, hogy még ezt is bevettem...

Hanna már remekül kiismerte magát Bécsben, de most fogalma sem volt róla, hogy merre járnak. És ennek nem a sötétség és az utcákon uralkodó zűrzavar volt az oka.

Lélekben ott maradt a sziklánál Zsófi-val, a gondolatai egyre körülötte keringtek, hátha talál valami magyarázatot arra, ami történt. Ha Benedict és Metzler nem ügyelnek rá, és nem fogják meg időről időre a karját, már biztos többször is orra bukott volna, és régen elvesztette volna a többieket a forgatagban.

Sándor, tőle szokatlan módon, teljesen félreértette a helyzetet, és komoran rászólt Hannára.

– Szedje a lábát, Hannácska! Ne bámészkodjon! Biztonságba kell helyeznünk Kempelent. Látja, milyen jó, hogy összeeszkábáltuk azt a fain kis rejtekhelyet.

Hanna csak most vette észre, hogy a Kempelen-ház felé tartanak. Rémülten megtorpant.

– Oda nem vihetjük. Semmiképpen se.

– Miért nem? – csodálkozott Sándor.

Hanna habozott, hogy mit is válaszoljon, megmondhatja-e az igazat. De hirtelen semmilyen hazugság sem jutott az eszébe. Legalábbis hihető nem.

– Mert Zsófi tud róla – bökte ki végül.

– Hogy mondja? – kérdezett vissza Sándor, mint aki felteszi, hogy rosszul hallotta, amit mondtak neki.

– Zsófi mindent tud – ismételte meg elszántan Hanna.

– Mégis mi mindent?

– Mindent, ami azóta történt, hogy megérkeztünk Selmecre – hadarta Hanna. – Többet tud, mint bárki...

Sándor szemmel láthatóan nem rendült meg ettől a közléstől.

– Ez mégis hogyan lehetséges?

– Én magam mondtam el neki. Beavattam a legtitkosabb... áááá, én ökör... bizony pályázhatok a legbénább Nagymester címre...

Hanna legszívesebben elbőgte volna magát.

– Ne ostorozza magát, Hannácska! – vigasztalta Sándor. – Honnan tudhatta volna?! Különben meg nem értem, hogyan és mikor avathatta volna be Zsófikát, tekintve a körülményeket... Azt hiszem, eltúlozza kicsit...

Hannának nem nyílt alkalmá, hogy meggyőzze Sándort az ellenkezőjéről, mert a többiek kíváncsian köréjük gyűltek, és várakozón néztek rá. Hanna nagy nehezen kinyögte, hogy szerinte a Kempelen-ház mint rejtekhely nem túl jó ötlet, menjenek inkább a színházba. Arra számított, hogy majd győzködni kell őket, de simán tudomásul vették. Van azért valami jó is abban, ha az ember Nagymester. Csak arra kell vigyázni, hogy el ne szálljon magától! Mert a végén még Ervin lesz belőle.

Már messziről látták, hogy a színház teljesen sötét. Miután beléptek az előcsarnokba, és egy darabig lélegzet-visszafojtva füleltek, meggyőződtek róla, hogy üres is. Nyilván mindenki a világvégét tekintette meg.

Sajnos tévedni emberi dolog, vagy akár nagymesteri, – ezt két perccel később meg is tapasztalták, amikor az üresnek hitt épületben váratlan és rendkívül nedves üd-vözlésben volt részük.

Hanna hatalmasat sikított, amikor a sötét folyosón valami a hátára ugrott, és belemart, miközben előről forró és bűdös lehelet csapott az arcába lihegéssel és vihogással kísérve. Kísérteties volt. Vérfagyasztó! Kitört a pánik. Rémült ordítás kezdődött, mindenki kardott rántott, akinek csak volt. Csoda, hogy végül senki sem sérült meg. Szerencsére gyorsan kiderült, hogy a hátulról támadó fenevad a drágalátos Schrödinger volt, Tekla vörös macskája, a forró lehelet Berci, a színházi oroszlán, a vihogás pedig maga Sanyika, aki átruccant a színházba a

macskával, hogy megetessék Bercit. Miután az oroszlán mindenkit képen nyalt, és Sanyika mindenkit megölelgett, levonultak Sándor műhelyébe, hogy kupaktanácsot tartsanak.

Az egyetlen székre Kempelent ültették, Hanna letelepedett *A varázsfuvola*-bemutató után feleslegessé vált hangszóróra, Charlotte meg helyet foglalt egy fűrészbakon. Metzler és Benedict egymástól távol, a falnak dőlve álltak. Sándor felszolgált egy kis házi főzésű kerítésszagot, amit kivételesen Kempelen sem utasított vissza. A hangulat érezhetően javult.

– Javasolnám, hogy a professzor úr alakítsa Hoffer Franci szellemét, az elég jól bevált – mondta Benedict a második kupica után. – Illetve vész esetén lehet a sárkány farka.

– Hülyeség. Felejtsd el! – szólt rá mérgesen Hanna.

– Egyáltalán nem – felelte mosolyogva Kempelen. – Szívesen leszek szellem vagy sárkányfarok. Kitűnő új perspektívák nyílnak meg előttem.

Hanna máskor nagyon is értékelte volna Kempelen vállalkozó kedvét és nyitottságát, de most határozottan megnehezítették a helyzetét ezek a váratlanul felbukkanó erények.

– Vadiúj dolgok kellenek – jelentette ki határozottan.

– Bocsásson meg... milyenek? – kérdezett vissza udvariassan Kempelen. Bármilyen nagy koponya is volt, a huszonegyedik századi szlenget nem ismerte.

– Semmit sem használhatunk, ami már volt és bevált – magyarázta Hanna. – Nem mehetünk oda, ahol már voltunk, nem csinálhatjuk, amit egyszer már csináltunk.

Hanna maga is érezte az érvelése gyengeségét. A többiek csodálkozva, értetlenül néztek rá.

– Megjegyezném, hogy már itt is voltunk – jegyezte meg Benedict.

– De miért nem? – tette fel a mindenkit izgató kérdést Sanyika.

– Maradjál, Sanyika! – szólt rá Sándor. – Nem szabad félbeszakítani a Nagymestert!

– Én csak Hannát szakítottam félbe – védekezett sértődötten Sanyika.

– Azért... azért kell mindent másképpen csinálnunk, mint eddig, mert az ellenség tudomást szerezhetett róla – dadogta idegesen Hanna. – Vagyis az az igazság, hogy tudomást is szerzett.

– Mi módon? – vont a szemöldökét Kempelen.

– Ezt most nagyon hosszadalmas lenne elmagyarázni – felelte az igazsághoz híven Hanna –, de így van. Becsszóra kell elhinniük nekem.

Kis csend támadt. Hanna igyekezett magabiztosnak látszani, nyíltan mindenkinek a szemébe nézni egészen addig, amíg a másik fordul el. Aztán végre-valahára megszólalt Charlotte.

– Szóval azt mondd, mostantól mindent csináljunk másként, mint eddig?

Hanna fellelégett.

– Pontosan.

De korai volt fellelégezni. Charlotte ugyanis odahajolt hozzá, és kajánul a fülébe súgta:

– Nyugtass meg, ugye, nem azért találtad ki ezt az egészet, hogy ne randizzak többet Benedicttel?

Hanna méltatlankodva utasította vissza a rosszindulatú gyanúsítást, de azért titkon kicsit örült, hogy ők ketten nem fognak mostantól randizni. De nem sokáig örült,

mert rögtön eszébe jutott, hogy ő sem randizhat többé Benedicttel.

A kupaktanács után Hanna félrevonta Benedictet. Egy percet sem akart várni, nehogy elszálljon a bátorsága. Mármost az a kevés, ami még megvolt.

– Figyelj, Benedict!

– Igen, drága?! – nézett rá egyszerre elragadtatottan és elragadóan Benedict.

– Ne drágázzál! – szólt rá komoran Hanna. – Tudod, azzal, hogy Nagymester lettem, minden megváltozott.

– Azért nem minden – felelte cinkos mosollyal a fiú.

– Ha néha esetleg úgy tűnt volna, hogy érzek irántad valamit... – folytatta hidegen Hanna.

– Nem csak tűnt, de még mennyire hogy éreztél! – vágott közbe vigyorogva Benedict.

– ...akkor az tévedés volt.

– Nem volt az!

Hanna kétségbeesetten látta, hogy Benedict nem veszi komolyan. Azt hiszi, hogy csak évődnek. Na nem! Összeszedi magát, és könnyörtelen lesz.

– Mindegy, mi volt. Ha volt is, elmúlt. És kész. Köztünk mindennek vége! – jelentette ki határozottan.

Benedict pár pillanatig csak bámult rá, értetlenül, hitetlenkedve, aztán váratlanul megvilágosodott.

– Neked van valakid a jövőben! Nem is az a pojáca Metzler volt...

– Igen... vagyis nem.

Hannának fogalma sem volt, mit mondjon. Ez magától neki eszébe se jutott volna, amilyen hülye. Most gyorsan megpróbálta átgondolni a következményeket. De Benedict nem hagyott neki időt a töprengésre.

– Ki az?! – kérdezte indulatosan.

– Nem mindegy?

– Biztos valami bálgúnár! – hergelte magát a fiú. – Ráadásul fiatalabb nálam kétszáz évvel. Ez olyan igazságtalan! Hogy hívják? Követelem, hogy mondd meg a nevét!

– Ervin.

Hanna maga sem hitte, hogy ezt mondta. Pont az Ervin!

– Ervin! – hördült fel Benedict. – Ocsmány egy név! És milyen Ervin?

– Számít?! – vonogatta a vállát Hanna. – Nem hívhatod ki párbajra!

– Nem – ismerte el Benedict. – De az ükapja ükapját viszont igen... – és ezzel elrohant.

Hanna olyan elégedett volt az eredménnyel, hogy elbújt *A varázsfuvola* díszletei mögé, lekuporodott a földre, és bőgött egy jót.

– Szép próbálkozás volt! – jegyezte meg gúnyosan Tekla. – Ervin szublimálni fog örömeiben.

– Ne merészd! – szólt rá dühösen Hanna.

– De nem hiszem, hogy Zsófi majd beveszi.

– Én se – ismerte el szomorúan Hanna. – De mi mást csinálhatnék?

– Nincs ötletem...

– Berci és Kempelen jöttek vigasztalni – mesélte Hanna. – Berci nyalogatott, Kempelen simogatott. Azt hiték, Zsófi miatt bőgök. Vagyis hát Kempelen biztos azt hitte. Az oroszlánokat, tapasztalatom szerint, lehetetlen átverni.

Hanna nagyon kínosan érezte magát. Nemcsak azért, mert utálta, ha rajtaütöttek, amikor sírt, hanem mert

Berci két mellső lábával betelepedett az ölébe, sőt még fészkelődött is egy kicsit a drágalátos, és Hanna úgy érezte, még egy perc, és menthetetlenül agyonnyomja ez az alaposan felhizlalt jószág.

– Ne itassa az egereket, drága Mester! – próbálta vigasztalni Kempelen, miközben ő is lezúgott Hanna mellé a világot jelentő deszkákra. – Tudom, hogy váratlanul érte ez az egész, és nagyon szíven ütötte... Lásd, ez a gonosz stratégiája, hogy szíven üt, és vele együtt magunkból is el kell pusztítani egy kis darabot.

– Képtelenség – szipogta Hanna. – Minél többet gondolkodom rajta, annál hihetlenebb. Hogy Zsófi! Pont Zsófi!

– Nagyon is Zsófi. Ha használnom az eszem, magamtól is rájöhettem volna. Csak ez lehetett a megoldás. Azért pont ez a satnya, ügyetlen leány!

– Kösz! – szólt közbe fanyarul Hanna, de Kempelen meg se hallotta, annyira elragadta a saját gondolatmenete. Úgy látszik, a férfiak számára ez a megvilágosodás napja volt.

– Azért választotta magát a körző, mert maga volt az egyetlen, akit Zsófi nem bánt. És azért volt a maga választása a körző, mert nem engedte, hogy Zsófi bántson engem. Már kétszer megmentette az életemet... A végén még szokásává válik, drága Mester!

De Hanna most nem volt vevő se a humorra, se az iróniára.

– Én annyira félek! – vallotta meg sírva. – Hogy parázhat ennyire egy kiválasztott?!

– De mi van, ha nem is te vagy a kiválasztott, hanem Zsófi – hűtötte le a kedélyeket Tekla. – És te csak miatta kerültél képbe?

Hanna elképedt.

– Ezt komolyan gondolod?

– Nem tudom. Az a helyzet, hogy iszonyúan aggódok Bulcsúék miatt. Egyre jobban...

És ekkor, mintha valami égi jel lenne, megcsörrent Tekla telefonja.

– Na? – kérdezte Hanna reménykedve.

– Á, csak Szabi hív.

– Beszélj vele! Én addig elmegyek járőrözni – mondta Hanna, és kilépett.

Tekla sóhajtott egyet, aztán felvette a mobilját:

– Na szia...

– Figyu, Tekla, nem akartok meghívni engem karácsonyra? – kérdezte köszönés helyett Szabi.

– Mi van?!

– Tudom, hogy anyád bénán főz, de tökmindegy, nem fogok rinyálni a házi koszt minősége miatt, és ajándékot se kell nekem venni... csak ha nagyon akarsz – darálta Szabika.

– Szabi, te jól vagy?! De most komolyan!

Mert ez még Szabikától is sok volt.

– Hívjatok meg, könyörgök!

– És a szüleid? Mit szólnának hozzá? – próbálkozott Tekla.

– Hát épp ez az... hogy a nagy büdös semmit! – kiabált Szabi.

– MI VAN?! – kérdezte Tekla, immár másodszor ez alatt a rövid beszélgetés alatt.

És akkor végre Szabika elmondta, hogy mi van. Hogy az előbb beállított hozzájuk Hanna anyja. Ő gyanútlanul ajtót nyitott, Niki néni meg orvul meghívta magukhoz karácsonyra, mondván, hogy szeretné, ha Szabi is ott

lenne, amikor Hanna hazajön, mert hatalmas buli lesz. Ő, Szabi természetesen ezerrel szabadkozott, hogy az ősök úgysem engedik el, részint mert iszonyú szigorúak, részint mert a karácsony olyan veszettül családi ízé, de aztán kijött az előszobába az anyja, és mézesmázos volt Niki nénivel. És már hogyan engednék el Szaszikát, nagyon is, még hozzá örömmel. Szabi ettől az orbitális árulástól szabályosan megnémult, Niki néni meg boldogan távozott azzal a felkiáltással, hogy minden csodálatos lesz.

– De nem csodálatos, hanem hótchiki lesz! – nyögte a telefonba Szabi. – Hótchiki és tök gáz! Na, akkor mehetek hozzátok?

– Szegedre?!

– Akárhová! Az Endorra. Mindegy! Csak ne kelljen ott lennem, amikor...

– ...amikor Hanna anyja rájön, hogy a kicsi lánya mégsem jön haza karácsonyra – folytatta Szabika mondatát Tekla.

– Na, vágod! – fújt egyet Szabi megkönnyebbülten.

– Ebből tényleg nagy kiborulás lesz – ismerte el Tekla.

– Amiből én kimaradnék. Na? Megoldás?

Teklának gőze sem volt a megoldásról.

– Jó, kitalálok valamit – mondta végül.

– De mit?! – makacskodott Szabi.

– Ha tudnám, akkor már kitaláltam volna.

Hanna Bercivel és Schrödingerrel járőrözött a színház sötét folyosóin, amikor megcsörrent a féreglyuktelő. Ahogy kihalászta a zsebéből, két világítóan zöld szempár szegeződött kíváncsian a készülékre.

– Biztos anyád érdeklődik utánad – mondta Hanna a két lábon kepesztő macskának, aztán felvette. – Na, mit akart Szabi? – szólt bele vidáman.

Először nem jött válasz a kérdésére, a vonal recsegett, aztán nagyon távolról hallatszott egy ismerős hang.

– Halló, halló... valaki!

– Bulcsú! Végre! – kiáltott fel olyan hangosan Hanna, hogy a hős macskák összerezzentek.

– Hanna! Na, te legalább még megvagy – szögezte le Bulcsú.

– Persze hogy megvagyok!

– Hisz, mint tudjuk, az anyag nem vész el, csak átalakul...

Csak Bulcsú nem, aki egy másodperc alatt is képes az agyára menni az embernek.

– És ti jól vagytok? Tibi is? Nem esett bajotok? Annyira aggódtunk értetek!

– Feleslegesen. Az aggodalom csak tovább rontja a humanoid elme amúgy is szánalmas teljesítményét. Csak azért nem jelentkeztünk, mert eltűnt a telefon.

– Hogyhogy eltűnt? – értetlenkedett Hanna.

– Ahogy mondom. Ismeretlenek voltak előttünk tartózkodási helyének koordinátái.

– Ezt nem hiszem el! – pattogott Hanna. – Elvesztettétek?

– Eltulajdonították.

– Kitalálom, ki volt.

– Nem találod ki. Még én se találtam ki.

Hanna nagyot sóhajtott, és elszámolt ötig.

– Akkor elmondod?

– Éjjel iszonyú vihar volt, nem bírtunk rendesen aludni, és későn keltünk. Az öregasszony alapból is halál idege-

sító, de most extrán durva volt. Folyton kántált és állandóan az ablakhoz futkosott. Úgy felhúzott, hogy sajnos megint szikrázni kezdett a képem.

Már tíz óra is elmúlt, de az alacsonyan járó téli nap alig sütött be a benzinkút poros ablakán. Ebben a sejtelmes félhomályban remekül érvényesült Bulcsú idegességtől szikrázó képe. Akár egy nappali telihold az alacsony égen.

De mindenki mélyen a tányérja fölé hajolt, ezért Tibi vette észre először a szikrázást, mert ő ült Bulcsú mellett.

– Figyu, nem akarsz kimenni? – kérdezte vigyorogva. – A benzinkúton nyílt láng használata tilos!

– Tibor, reggelizzél! – szólt rá szigorúan Bujdosóné.

A Felemásszemű viszont felröhögött.

– Ezt a fonnyadt füvet legfeljebb egy ló vagy egy marha nevezné reggelinek.

– Ha férfi lennél, vadászni járnál, és húst ennénk. Nekem sem kellene legelnem – vágott vissza Bujdosóné, majd, hogy Tibi és a Felemásszeműt imígyen lerendezte, Rozsó néni felé fordult lankadatlan osztályfőnöki figyelme. – Mi a baj, Rozsó? Miért nem ül le?

Rozsó néni elfordult az ablaktól, pár lépést tett Búné felé, és közben azt mormolta:

– Eltűnt... eltűnt... és ez rossz... nagyon rossz... ez már a rontás.

– Miféle rontás? – érdeklődött Bujdosóné.

A rontás természetéről azonban ez alkalommal nem tudtak meg közelebbit, mert mielőtt Rozsó néni válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és betántorgott az öreg professzor. Minden szempár rá szegeződött. Mi tagadás, siralmas állapotban volt.

– Tisztára hullajelölt – súgta Tibinek Bulcsú.

Az öreg tényleg halottsápadt volt, a jobb oldaláról cafatokban lógott a kabát, teljesen szabadon hagyva a karját. Nem is karnak látszott, hanem egy jókora darab vörös húsnak, ami rendesen henteskampókról szokott csüngen, nem emberi vállakról. Olyan borzalmasan nézett ki, hogy még a tudományos érdeklődéssel megvert Bulcsúnak is el kellett kapnia róla a pillantását.

Nem úgy a Felemásszemű, aki alaposan szemügyre vette a sérült testrészt.

– Szavamra, mint a ropogósra sült malacpecsenye! – alapította meg.

– Imre, eszem! – csattant fel Bujdosóné, aztán az öreghez fordult. – Mi történt a karjával?

– Belecsapott a villám – mondta halkán az öreg.

– Ezért nem kell kint császkalni a viharban, tudós úr! Ezt még egy magamfajta tapló is tudja – mondta önelégülten a Felemásszemű.

Bujdosónéból azonban kivételesen előbújt a jobbik énje.

– Űljön le! – mondta az öregnek. – Segítek levenni a kabátját.

– Kár vesződni azzal az égett ronggyal, ami maradt belőle! – szellemeskedett a Felemásszemű.

Bujdosóné közelebből is szemrevételezte a sérülést, de a szeme se rebtent.

– Tényleg nagyon csúnyán megsérült. Nem fáj? – kérdezte inkább kíváncsian, mint részvétellel.

– Nem nagyon érzem – motyogta az öreg.

– Akkor talán vessen rá egy pillantást! – javasolta Imre.

Az öreg lassan elfordította a fejét, és rábámult a sérült karjára. A látványtól az összes vér kifutott az arcából, és szó nélkül eldőlt, mint egy krumpliszák.

A Felemásszemű cinikusan vigyorgott.

Rozsó néni letérdelt az ájult öreghez, hosszan tapogatta, aztán azt mondta:

– Segítsenek bevinni az ágyra!

Öten nagy nehezen megemelték, és cipelték befele.

– Egy túlélte atomháborúhoz és két évtized éhezéshez képest elég nehéz – nyögdécselt a Felemásszemű.

– Az ilyenre mondják, Imre, hogy fajsúlyos ember.

Ekkor valami kiesett az öreg zsebéből, és nagyot koppan a kövön. A Felemásszemű fürgén felkapta.

– Nocsak! – mondta gúnyosan. – Ennek titokban mobilja van? Miközben örökké a tudás ellen prédikál?!

– Hé, ez az enyém! – kapta ki a kezéből a féreglyuktelefont Bulcsú.

– Hogy került a mobilod az öreghez? – kérdezte Bujdosóné.

– Na, hogy? – kérdezett vissza vigyorogva Imre. – Hát hogy szokott egy tárgy egyik embertől a másikhoz kerülni? Természetesen lopás útján...

– Dehogy – szólt közbe gyorsan Bulcsú. – Tibi elhagyta valahol, ő meg biztos megtalálta...

– Leszállnál rólam?! – morgott idegesen Tibi.

– Ez csak porhintés – súgta oda halkán Bulcsú, de Tibi nem értette.

– Itt nem kell hinteni a port! Mert mozog az magától is.

– Jaj, ez a Tibi! – kuncogott a telefonba Hanna. De Bulcsú nem nevetett vele, hanem komolyan mondta tovább a magáét.

– Amikor nagy nehezen bevittük az öreget, akkor kiderült, hogy... – itt egy pillanatra mégis elhallgatott, aztán

kicsit más hangon folytatta. – Kapaszkodj meg, Hanna! Kapaszkodsz?

– Aha. Mi derült ki? – kérdezte Hanna blazírtan.

– De ne kezdj itt nekem sírni meg hisztizni! Megígéred?

– Meg.

– Zsófi eltűnt – jelentette be ünnepélyesen Bulcsú, és várt. De hiába, nem történt semmi. – Na? Semmi bömbölés? – kérdezte végül kissé csalódottan.

– Zsófi itt van – felelte Hanna halkán.

– Micsoda?! Zsófi ott van?! Veled?! – kiáltott fel Bulcsú, aztán dulakodás zaja hallatszott, és Bulcsú kiabálása: – Tibi, maradj már!

De Tibi nem maradt, hanem kitépte Bulcsú kezéből a telefont és beleordított.

– Zsófi! Zsófi megvan?!

– Igen.

– És jól van? – kérdezte Tibi izgatottan.

– Nagyon is. Meggyógyult.

– Meggyógyult!!! – üvöltött Tibi. – Király vagy, Bulcsú! – és ezzel a rémült dalekre vetette magát, átölelte és összecsókolta.

– Tibor, ne tapizz, és főleg ne nyalj össze! – tiltakozott kétségbeesetten Bulcsú. – A saját testnedveimmel se vagyok kibékülve, hát még a máséval!

De Tibor nem hallgatott oda, olyan földöntúlian boldog volt.

– És ott van veled? – kérdezte irtó lelkesen Hannát. – Tudnád adni egy picit?

– Nem.

– Miért?

– Zsófi majdnem megölt minket – felelte Hanna egyszerűen.

– Micsodaaaaa?! – üvöltött bele egyszerre Tibi és Bulcsú a telefonba.

– Zsófi majdnem megölt minket. És azt hiszem, még mindig meg akar...

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[3] Karácsony Mozarttal

Szabi a fürdőszobátükör előtt állt, és ötödször ellenőrizte csillogó taréját, amivel ma este le akarta nyűgözni Edinát. Csak ez tartotta benne a lelket, különben már rég megbuggyant volna. Egy órája nyálasabbnál nyálasabb karácsonyi dalokat kellett hallgatnia teljes hangereővel, valamint a konyhából beszűrődő, roppant elmés társalgást edénycsörömpöléssel és fakanálkopogással aláfestve.

– Tudtam, annyira tudtam! – jajveszékelt a szomszéd öregasszony.

– Mi a baj, Jolikám? – fuvolázott Niki néni.

– Csomós lett a borleves! Kezdhetem előlről!

– Dehogy csomós! – tiltakozott cuppogva Csaba bácsi. – Isteni!

– Nem csomós?! Akkor ez micsoda?

– Szegfűszeg – jelentette ki némi habozás után Csaba bácsi.

– Mondtam, hogy robotgéppel kéne...

– Még hogy robotgéppel, Nikikém! – nyögött fel Joli néni. – Az kiöli belőle a lelket! Kézzel kell azt keverni, szépen, türelemmel. – És ezzel nyilván átpasszolta a fakanalat Csaba bácnak, mert ő meg azt kérdezte:

– Mit csináljak vele?

– Hát mit? Keverni, amíg jó habos nem lesz! Míg el nem tűnnek a csomók!

– Egyébként ez nem szegfűszeg, hanem csillagánizs – jegyezte meg jó nagy spéttel Niki néni.

– Melyik?! – kérdezte Joli néni, de ekkor szerencsére csengettek.

– Tessék, már itt is vannak! És még sehogy se álunk! – sopánkodott Niki néni, és kikiabált a konyhából. – Szabolcs kedves, kinyitnád?

De felesleges volt kiabálnia, mert Szabolcs kedves már épp fordította el a kulcsot a zárban.

Géza bácsi állt az ajtóban egy rózsacsokorral. Épp egy jókora selyempapír-galacsint próbált eltüntetni a télikebátja zsebében, mérsékelt sikerrel.

– Kívánok, tan’bá! – vigyorgott rá Szabi.

– Jól van, nem én vagyok az első – lépett be megkönynyebbülten az előszobába Géza bá.

– Nem hát. Az mi?

– Virág – válaszolta lakonikusan Géza bá, mert hozzá volt szokva a hülye kérdésekhez.

– Azt vágom, de a csomag.

– Ja, az! Ajándék. Hannának.

– Aha – bólogatott jelentősegteljesen Szabi, és közben merőn bámult az osztályfőnökére. Géza bá zavarba is jött.

– Most mi van?

– Semmi, csak... A tanár úr elhiszi, hogy... – kezdett bele Szabi, de aztán nem tudta, hogyan is folytassa.

– Hogy mi?

– Hogy Hanna ma tényleg...

– Hát igen – vakarta Géza bá a fejét. – Én is alig merem elhinni, de az édesanyja nagyon határozottan állítja, hogy...

De nem derült ki, mit állít határozottan Niki néni, mert ekkor bátortalanul kopogtattak, és megérkezett a Rogyák.

Szabi kezdte magát úgy érezni, mintha a Sigrayban lenne. Már csak Búné hiányzott. Bár nélküle is pazarnak ígérkezett az este.

Bujdosóné valószínűleg nem érezte meg, hogy Szabi rá gondol. Nagyon el volt foglalva. Épp egy tettlegességet próbált megakadályozni, amelyre a benzinkút rendeltetésszerű használata idején raktárként szolgáló, ablaktalan helyiségében került sor.

Tibi ugyanis egy óvatlan pillanatban beosont a matracon heverő öreghez, és miután nem kapott választ a kérdéseire, szokás szerint alaposan kifordult magából.

Bujdosóné arra lépett be, hogy Tibi teljes erőből rángatja az öreget.

– Hol van Zsófi?! Mit csinált vele?! – ordította.

– Nyugalom, Tibor!

– Nem nyugszom meg! – kiabált Tibi, de azért elengedte az öreget.

– Ha nem tűnt volna fel, nincs abban az állapotban, hogy válaszolhasson – érvelt Bujdosóné, és az ajtó felé kormányozta Tibit.

– Csak úgy csinál, tetteteti magát! Átver mindenkit! Elrabolta Zsófit! – háborgott Tibi.

– Nem elrabolta, hanem visszaküldte. És ha jól értetem, közben meg is gyógyította! Úgyhogy akár még hálás is lehetnél neki!

Ebben Búnénak kivételesen igaza volt, és ez kissé lecsillapította Tibit. Elképzelte Zsófit, ahogy a saját lábán lépked, akármerre is jár, és ez melegséggel töltötte el.

– Visszaküldte azt a lányt, de nélkülünk! – jegyezte meg csukladozva a Felemásszemű, aki meghallotta Búné utolsó szavait. – Ez itt a göcs, drága Edit!

– Mit iszol már megint? – kérdezte megvetően Búné.

Felemásszemű félig az asztalra könyökölve ült, és pitiyókosan, fél szemmel belesandított az ütött-kopott bádogbögrébe, amiből szolidan vedelt.

– Valami erjesztett gyümölcs – adta meg a kért felvilágosítást. – Az okostojás kotyvasztotta!

– Röpködnék körülöttem a muslicák, Imre, undorító!

Tényleg undorító volt, ezért Tibi az asztal túlsó végén ült le. A Felemásszemű felé fordult, és két csuklás közt azt mondta neki:

– Hagyd békén a vén csirkéfogót! Még szükségünk lesz rá, ha vissza akarunk jutni.

– Így van, Tibor! Ha egy kicsit jobban lesz az öreg, Imre bátyád majd kiszed belőle mindent.

– Már alig várom – röhögcsélt részegen Felemásszemű.

Ekkor nyílt az ajtó, és Bulcsú rontott be lelkesen egy vödörrel a kezében.

– Megvan!

– Mi van meg? – kérdezte nyűgösen a Felemásszemű.

– A végtelen energiaforrás! – vágta rá Bulcsú, és ezzel odatartotta a vödröt Imre elé.

– Nekem inkább egy vödör nyálnak tűnik – húzta el a száját a Felemásszemű.

– Mert az is!

– Bulcsú fiam! – szólt rá feddően Búné, de a dalek nem hagyta magát.

– Egy vödör Szabi-nyál! Pedig már alig volt belőle! Na hogy csináltam?!

– Na hogy? – kérdezte kelletlenül a Felemásszemű.

– Tenyésztettem! – magyarázta büszkén Bulcsú. – Nézem, ahogy az öregasszony variál a kefirgombával, és akkor beugrott: be kell oltani Szabi nyálát egy kis gombacsírával!

– A részletektől megkímélhetsz – mondta fanyarul Búné, de az indirekt pedagógia ezúttal nem jött be.

– Gombaspórákkal fogunk tenyészteni Szabi-nyálát! – ismételtette Bulcsú elragadtatottan. – Bármeddig tudjuk használni a féreglyuktelót! Zseni vagyok!

– Bármeddig tudjuk használni, ha az Imre azt is meg nem issza – morogta Tibi.

– Azt mondom, hogy az Imre attól...?! – hitetlenkedett Bulcsú, és Tibire meredt.

Közben a hátuk mögött nyílt az ajtó, és Rozsó néni jött be a hidegről valami kaszvadtnövényt vonszolva maga után.

– Mit akar ezzel a fonnyadt cserjével? – kérdezte gúnyosan Bujdosóné.

– Hát mit? Karácsony van, nem? – mormolta Rozsó néni.

Szavait döbbszönd követte.

– Karácsony van – visszhangozta Tibi, és elszorult a szíve.

– Hát akkor boldog karácsonyt, everybody! – emelte fel bádogbögréjét részeg vigyorral a Felemásszemű, és csuklott egyet.

Edina sajnos egyáltalán nem örült Szabinak, szemben Hanna nénivel, aki viszont hívatlanul érkezett.

– Nézd már, a kis borzaska! Nem is mondtad, hogy itt lesz, Edikém!

– Én sem tudtam – felelte undokul Edina.

– Ervint is meghívtam, de ő sajnos már Szegeden van – szólt közbe Niki néni.

– Minél messzebb, annál jobb – morogta Szabi.

Közben Hanna néni benyomult a nappaliba, körülnézett, és szokás szerint azonnal dőlni kezdett belőle a szó.

– De szép itt nálatok, micsoda borlevesillat, a máriapócsi nagyanyám főzött ilyet anno a boldogult békeidőkben, és a fátok is gyönyörű, Nordmann, ugye, hol vettétek?

Zavart csend támadt, amit aztán Edina tört meg kissé szégyenkezve.

– Ő a nénikém, Sydney-ből. Elnézést.

Mint utóbb kiderült, amikor Hanna néni megtudta, hogy Edina hivatalos egy vendégségbe, nem lehetett levakarni. Viszont legalább jó sok ajándékot hozott, amit Szabi buzgón segített Edinának letenni a fa alá.

– Nem kell segíteni! – mondta utálatosan Edina.

– Most miért, Cica?

– Ne tapizzál!

– Nem is tapizlak! Még! – vigyorgott Szabi, de Edina szokás szerint nem volt vevő a humorára.

Ezalatt Hanna néni az egyik tojáslikőrt tüntette el a másik után, és közben lelkesedett.

– Szép a fátok, mondtam már? És a díszek! Nagyon eredetiek.

– Organikus mind. Én csináltam mind a saját kezemmel – büszkélkedett Niki néni.

– Kézzel, úgy is kell! Régen mi is mindig kézzel... Emlékszem, csuhébabát példának okáért. Tudod, mi az a csuhébab, Edikém?

– Lövésem sincs – felelte unottan Edina.

– Na! Hát mit tudnak ezek a mai fiatalok?! – csóválta a fejét Hanna néni, miközben betörölt egy nagy tányér borlevest. – Majd beíratlak valami hagyományörzőbe. Nálunk otthon, a Turulban az Aranka csinál ilyesmit, van csuhébabakészítés, nemezelés, minden.

– Nemezelés, ne már! – szisszent fel Edina. – Multkor nemezeltünk a suliban, és kiszáradt a kezem a szappantól vagy a disznósírtól. Konkrétan undorító!

De Hanna néni csak mondta a magáét tojáslikőrtől csillogó szemmel.

– Ja, meg népdalkör is van az Arankánál! – és már énekelt is. – „Csordapásztorok midőn Betlehembe’, csordát őriznek éjjel a mezőbe’...”

Hanna néni boldog danolászása mindenkinek az idegeire ment. Még Szabi viselte a legjobban, mert ő inkább azon darázott, hogy ezek itt nagyban várják haza Hannát, és ebből nem lesz semmi. Illetve botrány, na, az lesz.

Közben Rogyák Mária szó nélkül eltűnt. Szabi kicsit irigyelte.

– A tanárnő hol van? – tette fel egy idő után a kérdést Niki néni.

– A mosdóban – felelte Géza bá, aki ezek szerint Rogyák minden lépését figyelte.

– Fél órája?! – szaladt fel Niki néni hangja.

– Niki! – szólt rá halkán, csitítóan Csaba bácsi.

– Szeretném, ha együtt lennénk, amikor Hanna hazaker! – felelte idegesen Niki néni.

– Szólok neki – ugrott fel készségesen Géza bá. A fotelrugó megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Mit is mondott Hanna, mikor jön? – kérdezte Joli néni.

– Nem mondott konkrét időpontot – ismerte el Niki néni.

– Hát akkor... lehet, hogy ehetnénk is akár...

Niki néni megvető pillantást vetett Csaba bácsira.

– Nem tudom, nekem egy falat nem menne le a torkomon!

– Nekem sem – csatlakozott hozzá gyorsan Szabi.

– De te egyél, ha akarsz!

– Nem, nem! – visszakozott megszegyenülten Csaba bácsi.

Géza bának szerencsére nem kellett rátörnie a fürdőszobaaajtót Rogyákra, mert a tanárnő végül magától előkerült. Szabi egyszerűen nem ismert rá. Mi történt Rogyákkal? Aztán rájött: a tanárnő ki van festve! Még soha nem látta sminkben! Döbbenet! A Rogyák tisztára úgy nézett ki, mint egy nő! De ez a felfedezés nemcsak Szabit rendítette meg, hanem Géza bát is. Szemmel láthatóan teljesen kész volt, csak őt tudta nézni. Rogyák meg csak kellett magát. Szabi fel volt háborodva, hogy viselkednek a felnőttek.

– Géza, lenne kedves átnyújtani a szalvétát? – rebegtette frissen festett szempilláit Rogyák.

– Ó, hogyne, készséggel! – mozdult Géza bá, és kétszer is elejtette a szóban forgó szalvétát.

– És monddaj, Marikám, mit tanítasz nekik? – érdeklődött Hanna néni.

– Magyar nyelvet és irodalmat.

– Jaj, de szép az!

- Meg ének-zenét.
- És hogy áll az Edike magyarból?
- Edina... nagyon igyekvő – nyögte ki nagy kínban Rogyák. – A helyesírással azért akadnak még gondok.
- Majd megtanulja! Helyesen írni én sem tudok, és nézd meg, mi lett belőlem! – trillázott Hanna néni.

Aztán elfogyott a tojáslikőr, és Hanna néni felkerekedett Edinával, mentek a következő buliba. A távozásukat furcsa mód nem megkönnyebbülés, hanem nyomasztó csend követte. Senki sem tudta, hogy mit mondjon, még Szabi sem. Joli néni is csodálatosképpen megkukult.

Szabi látta, hogy Niki néni mindjárt elbőgi magát. Iszonyú ciki volt. A legszívesebben elsüllyedt volna.

Akkora csend támadt, hogy a falióra ketyegése fülsérítően hangosnak tetszett.

– Édes istenem, jöhetne már! – fakadt ki Niki néni.

– Mindjárt jön... nyugodj meg!

De Niki néni nem tudott megnyugodni. Küzdött a könnyeivel.

– Azt mondta, hogy karácsony előtt itt lesz!

– Itt lesz, itt lesz, biztos, hogy itt lesz! – simogatta meg vigasztalóan Csaba bácsi.

– Csaba, én... én nem tudom, hogy mi lesz velem, ha... – kezdte remegő hangon Niki néni.

– Minden rendben lesz, nyugodj meg, légy szíves! – próbált biztatóan mosolyogni Csaba bácsi, de nem nagyon sikerült neki. Szabi meg sajnos biztosan tudta, hogy semmi sem lesz rendben.

Aztán megcsörrent a telefon. Niki néni összerezzen.

– Jaj, ne! Ki lehet ez ilyenkor?!

– Felveszem! – ajánlkozott Csaba bácsi.

– Nem, majd én! Halló! – szólt bele idegesen a készülékbe. De senki nem válaszolt. Csak valami távoli zúgás. – Halló!

És akkor meghallotta Hanna hangját.

– Szia, anya!

Niki néni arcából kifutott a vér.

– Kicsikém!!! Kicsikém!!! – kiáltotta elfúló hangon.

De addigra már Csaba bácsi is odaugrott a telefonhoz.

– Hanna az?! Add ide, hadd beszéljek vele!

– Apa is ott van?

– Apa is, apa is itt van! – felelte Niki néni nevetve, de közben folytak az arcán a könnyek. – Itt van mindenki!

– Mit mond? – kérdezte izgatottan toporogva Csaba bácsi.

– Te hol vagy?! Nagyon várunk!

– Még mindig itt vagyok, anya! Tudod... – felelte Hanna.

– És mikor jössz?

– Kihangosítom! – találta fel magát Csaba bácsi, és így is tett. Hanna hangja betöltötte a szobát. Szabinak meg kellett kapaszkodnia a székében.

– Hát még van egy kis dolgom itt... De nemsokára indulunk! Megérkezett a felmentő sereg, mindenki jól van.

– Miféle felmentő sereg? – értetlenkedett Niki néni.

– Hát Zsófiék.

Géza bá nem bírta tovább.

– Tibi is veled van?! Meg Bulcsú is?

Hanna egy pillanatra zavarba jött, de igazán csak egy pillanatra.

– Ööö... nem. Ők még Bujdosónéval vannak. Jó estét, Géza bá!

– Én is itt vagyok, Hanna! Rogyák Mária, szervusz! – mondta elcsukló hangon Rogyák.

– Csókolom, tanárnő!

– Mit tudsz róluk, jól vannak? – kérdezte mohón Géza bá.

– Persze, tegnap beszéltem velük telefonon

– Nem robbantak fel?! Nem sérült meg senki?!

– Dehogyan robbantak! – nevetett Hanna. – Csak nagyot szólt az időgép.

A kövek is nagyot szóltak, amik legördültek Géza bá szívére.

– Az időgép?

Szabi érkezettnek látta az időt, hogy közbeszóljon.

– Majd mindent elmagyarázok, tan'bá! – mondta atyáskodóan.

– Te is ott vagy, Szabi? – örült meg Hanna.

– Naná! Csá, Hanna!

– Hanna, biztos, hogy jól vagy?! – kérdezte aggodalmasan Csaba bácsi.

– Biztos, apu, hidd el, minden rendben! Mindannyian jól vagyunk. Adjátok át Vali néninek is, jó? És anyu!

– Igen, kicsim!

– Légyszí hívd fel Zsófi anyukáját, és mondd meg, hogy Zsófi meggyógyult.

– MICSODA?! – hápogott Niki néni.

– Meggyógyult. Megint tud járni, futni, táncolni.

– Édes jó istenem! Ez... ez... – kiáltott fel boldogan Niki néni.

És ekkor felcsendült egy csodálatos dallam, és a zongora hangja betöltötte a szobát. Csodaszép volt, még Joli néni is elbűvölte.

– Ez mi? – kérdezte Csaba bácsi.

– Karácsonyi meglepetés – kuncogott Hanna. – Megkértem Wolfit, hogy játsszon nektek valamit.

– Most Mozart zongorázik... nekünk?! – dadogta Csaba bácsi.

– Nekem ez egy kicsit sok – fújta egy nagyot Géza bácsi.

– Üljön le, Géza, nehogy elájuljon itt nekem! – fogta meg a karját Rogyák, és odahúzta maga mellé a kanapéra.

– Csókoltatjuk Mozartot! – lelkesedett Niki néni.

– Átadom.

– Mi volt abban a tojáslikörben, Joli néni? Hallucinogén? – kérdezte Géza bá.

– Az pont nincs benne, de ha érdekli, elmondom a receptjét.

Aztán a zene elhallgatott.

– Itt vagy, Hanna? – kérdezte Niki néni.

– Persze, anya, itt vagyok!

– Elég rosszul hallunk...

– Hát igen... egy kicsit messze vagyok.

– És mikor jössz?

– Kempelen még bütyköli egy kicsit az időgépet, de aztán nemsokára indulunk haza – mondta Hanna vidáman.

– De mikor, kicsikém?!

Hanna válaszát egy kicsit hosszabb szünet előzte meg.

– Nemsokára, anya. Nemsokára – felelte, és most először mintha egy kis szorongás lett volna a hangjában.

Éjfél előtt pár perccel aztán megcsörrent Tekla mobilja. Szabi volt.

– Hogy csináltad, elmondod?

– Tök egyszerű volt. Felhívtam Hannát féreglyuktelón, aztán összekötöttem a mobillal, és beraktam egy Mozart cédét.

– Ez tényleg nem bonyi – állapította meg Szabi.

– De azért neked nem jutott eszedbe.

– Hát nem. Nagy vagy, Tekla!

– Tudom.

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[4] Por és hamu

Hanna átkozta magát, amiért nem volt a zsebében egy akármilyen ócska golyóstoll, amikor annak idején Selmecen landolt. Eltökélte, hogy golyóstoll nélkül nem indul el többé a lehető legrövidebb időutazásra sem. Már másodszor hegyezte meg a lúdtollat, ami pont olyan tompa maradt, mint volt, ami nem csoda, mert csak az ujjából faragott le. És még csak négy sor volt meg a levélből. De azt legalább vérrel írta, vagyis részben, mert a tinta elkeveredett az ujjából szivárgó vérrel.

Hanna Schikaneder íróasztalánál ült, és átfutotta, amit eddig nagy nehezen az igazgatótól elcsent papírra vetett.

Kedves Zsófi!

Karácsony másnapja van. Sándorék nem engedik, hogy megkeresselek, szerintük túl veszélyes lenne. Pedig beszélnünk kell. Akármilyen történt veled a jövőben vagy az utazás alatt, akármilyen szörnyűség, te akkor sem vagy gyilkos. Nem akarhatsz megölni senkit.

Itt tartott, amikor egy kés repült át suhogva a levegőn, majd egy pendüléssel beleállt az asztallapba, egy centire a könyökétől.

Hanna megperdült.

Charlotte állt az ajtóban. Diadalmasan, csípőre tett kézzel.

– Charlotte, megőrültél? – kérdezte szemrehányóan Hanna. – A hülye késed majdnem beleállt a kezembe!

– Mit tanítottam a reflexekről?

– Most nincs kedvem gyakorolni. Levelet írok – felelte kedvetlenül Hanna, és gondosan kihúzta a kést az asztallapból. Remélte, hogy nem marad túlzottan feltűnő nyoma a becsapódásnak, mert akkor majd Schikaneder is az életére tör.

– Drágám, e vészterhes időkben a gyakorlás nem kedv kérdése. Az életed múlhat rajta – jelentette ki magabiztosan Charlotte.

– Nem is én vagyok a célpont, hanem Kempelen – vágott vissza Hanna.

– Ezt nem tudhatjuk biztosan.

– De én biztosan tudom! Zsófi a legjobb barátnőm! Nem fog megölni!

– Azért én a helyedben nem kockáztatnék – vette fel az asztalról a kését Charlotte, és gondosan visszadugta az övébe. – Az emberek változnak.

– De nem ekkorát!

– Honnan tudod? Honnan tudod, milyenek az emberek? Honnan tudsz bármit a világról? – kérdezte komolyan Charlotte.

Hanna eltöprengett.

– Jó, egy csomó mindent nem tudok, de Zsófit ismerem. Őt ismerem a világon a legjobban!

– Biztos?

– Persze hogy biztos, hagyd már békén! – Hanna most már dühös volt. De Charlotte nem hagyta abba.

– Te mindent elmondtál neki, ez eddig rendben. De vajon ő is mindent elmondott neked? Vagy csak csendben végighallgatott, kiismerte a gyenge pontjaidat, hogy később könnyedén hátba támadhasson? Egyszer már elárult, nem emlékszel?

Hanna nagyon is emlékezett a bécsi kirándulásra, de rosszul érintette, hogy Charlotte előhozakodott ezzel.

– Az nem úgy volt... az nem ilyen volt – tiltakozott hevesen.

– Hanem?

– Csak aggódott értem.

– Ja, az más – bólogatott gúnyosan Charlotte. – Minden bizonnyal most is szintiszta baráti aggodalomból hergeli ellenünk a csöcselék.

– Te miről beszélsz? Milyen csöcselék? – bámult rá Hanna.

– Te is láttad a fáklyás idiótákat, nem? Azt mondják, napról napra többen lesznek.

– A bolond Prédikátor emberei?

– Azok. És most már a kis barátnőd is velük van – tette hozzá szúrósan Charlotte. – Tegnap megzavarták az éjféli misét a Stephansdomban.

– Hogyhogy megzavarták? Mit csináltak?

A templomban mindenki a *Stille Nacht*ot énekelte, áhítatosan, kórusban, összekulcsolt kézzel, pillantásukat az oltárra szegezve, amikor hirtelen kivágódott a templomkapu. A huzattól a gyertyák megrebbentek, és jó néhány kialudt. A nyitott kapun döngő léptekkel betódult vagy két tucat ember, élükön a Prédikátorral. Egészen az oltárig nyomultak. Ott aztán a Prédikátor szembefordult az éneklő gyülekezettel, és elkiáltotta magát.

– Csendet! Csend legyen!

– De testvéreim, a szentmise... – mondta szelíden Ferenc atya, ám a Prédikátor nem méltatta figyelemre a közbeszólását.

– Mondom, csend!

A hívők döbbsen néztek egymásra, aztán lassan elhallgattak.

– Örömhírt hoztam, mondá az angyal Máriának, midőn megjöendőlé Krisztus születését – kiáltotta a Prédikátor. – Ekképp mondom hát most néktek, bűnösök, örömhírt hoztam! Mert szenvedéseitek véget érnek immár, az új reménység leszállott közénk!

– Testvérem, a szentmise még tart. Kérlek benneteket, Krisztus urunk nevében – lépett előre Ferenc atya, de a Prédikátor túlkiabálta a szavait.

– Krisztus urunk pirulna, ha látná ezt a bálványimádást, amellyel születése napját ünneplitek! A betlehemeitek csupa arany és drága porcelán, miközben odakint milliók éheznek és fáznak!

– Testvéreim, kérlek, távozzatok békével...

– Emlékezzetek! – mennydörögte a Prédikátor. – E bűnös, aranyba és bársonyba öltözött világot hamarosan felemészti a tűz! Mert megérkezett hozzánk a jel, megérkezett a várva várt csoda! Emlékezzetek majd erre a karácsony estére, emlékezzetek rá úgy, hogy ezen az éjjelen kezdődött a végső csata!

– És aztán? – kérdezte szorongva Hanna.

– Kimentek a térre és felgyújtották a betlehemet. Azt mondják, egy vékony, fiatal leány állt a Prédikátor jobbján.

– Az bárki lehetett – vetette ellene Hanna.

– Persze. Bárki, aki az égből szállt alá.

Hanna a lelke mélyén tudta, hogy Charlotte-nak igaza van, de nehezeire esett elismerni. Még önmaga előtt is.

– És a tűzben megsérült valaki? – kérdezte aggodalmasan.

– Csak a fabábuk, de azok teljesen elégték. A háromkirályokból állítólag nem maradt más, csak pár szem gyöngy meg némi hamu.

Hanna látta maga előtt a pusztítást, és elszorult a szíve.

– Azért ez nagyon durva...

– Valami azt súgja, legközelebb még durvább lesz – bólintott komoran Charlotte. – Szóval öltözz fel, és hozd a kardod, öt perc múlva vívőlecke az udvaron.

– Előbb még befejezem ezt a levelet.

– Csak sietve.

Amint Charlotte után becsukódott az ajtó, Hanna visszafordult az asztalhoz, és a lúdtollal küszködve tovább írta a levelet.

Zsófi, találkozoznunk kell! Mondj egy időpontot és egy helyet, ahol beszélhetünk. Bármit is tettél vagy teszel, én nem félek tőled, mert tudom, hogy még mindig a régi Zsófi vagy...

Tegnap karácsony volt és Tekla elintézte, hogy beszélhessek Anyáékkal férjegtelen. Azt mondtam nekik, hogy megérkezteél és jól vagy. Hogy meggyógyultál. Anya azóta már biztos felhívta a szüleidet. Zsófi, kérlek, gondolj legalább rájuk! Gondolj anyukádra, aki tuti halálra aggódja magát, de biztos boldog is, hogy újra jársz. Vagy gondolj Tibire, aki ott ragadt a jövőben a sivatag közepén, és mégis az volt az első kérdése, amikor beszéltünk, hogy te hogy vagy. Ők egész biztos nem egy gyilkos terminátor Zsófit várnak vissza. Mert visszavárnak, ez egész biztos. És én hiszek benne, hogy még találkozunk velük, hogy hazamehetünk, és minden olyan lesz, mint

régen... hogy lesz még olyan karácsony, amikor az lesz a legnagyobb bajunk, hogy fehér iPadet kérjünk vagy feketét...

– Mi az az iPad? – kérdezte Sanyika Hanna háta mögül.

Hanna majdnem frászt kapott, mert nem hallotta a gyereket besettenkedni. Egy jó nagy pacát is ejtett miatta a levélen.

– Sanyika, kibiceljél máshol! – szólt rá mérgesen.

– Jól van, na, csak a striga kisasszony mondta, hogy mondjam meg, iparkodjál.

– Jó, iparkodom, csak még ezt lepecsételtem.

Hanna gyorsan aláírta a levelet, nem mintha kétség merülhetett volna fel Zsófiban a szerző személye felől, noha a lúdtollal való küzdelem kissé megváltoztatta a kézírását. Aztán összehajtotta a papírt és lepecsételte.

Sanyika olyan odaadó érdeklődéssel szemlélte a műveletet, mintha még sose látott volna levelet összehajtani és lepecsételni.

– És kinek lesz az episztola? Csak nem az égből szállt angyalnak?

– Nem angyal, arra mérget vehetsz – hűtötte le Sanyikát Hanna.

– Elvigyem neki?

Hannának egyelőre halvány fogalma sem volt róla, hogyan fogja eljuttatni a levelet Zsófinak, mégse vette fontolóra Sanyika ajánlatát.

– Túl veszélyes. Felismer.

– És akkor mi van? – vonogatta a vállát Sanyika. – Leharapja a fülemet?

– Nem tudom.

– És ha nem mutakozom előtte? – unszolta Sanyika.
– Csak ott hagyom a levélkét, aztán meg kilesem, hogy fáj-e neki, amikor olvassa. Na, Hanna, hadd vigyem én! Még sose láttam angyalt!

– Nem fogsz békén hagyni, amíg igent nem mondok, ugye? – mosolyodott el Hanna, mert Sanyikánál senki se tudott mókásabban hízelegni.

– Nem hát.

– Jó, legyen, de ha bajod esik, a saját kezemmel nyúzlak meg!

– Igenis, értettem, Nagymester-kisasszony! – vágta össze a bokáját boldogan Sanyika. – Sietek vissza!

Hanna aggódva nézett utána.

Ezen a karácsonyon nemcsak a Stephansdomban éneklő hívőkbe fojtották bele erőszakos módon a *Stille Nachtot*, hanem a benzinkút előterében danolászó Felemásszeműbe is.

Igaz, Imre kora reggel óta szinte megállás nélkül a „Csehidehes éhéjt”-t vonyította, mire dél körül végül Bujdosóné megelégette.

– Imre! – csattant fel indulatosan.

– Mi van?

– Hagyd már abba!

– De hát karácsony van, nem? – bámult rá részeg vigyorral az arcán a Felemásszemű.

– Volt! Tegnap!

– Tudod, Edit, karácsony másnapján mindig átmenünk a mamához Bajára halászlét enni – motyogta Imre az emlékektől kissé elérzékenyülve. – Akkor volt a karácsonyfa, hogy azt hittük, az égig ér... a mama meg

mindig az udvarról csengetett, mintha az angyalok jöttek volna...

– Na, a végén még kiderül, hogy Imre bátyátok is volt gyerek – jegyezte meg gúnyosan Bujdosóné.

– Mondjuk, én soha nem értettem, hogy hiheti valaki, hogy az angyalok hozzák a karácsonyfát. Nagyon valószínűtlen, hogy megjelenik egy csomó szárnyas kisgyerek, és egy feldíszített fenyőt tuszkol be a lakásba – mondta Bulcsú.

– Az ufók inváziója bezzeg valószínű, mi? – húzta el a száját Tibi.

– Tudományosan megerősített tény, hogy millió és millió ellenséges galaxis vesz körül minket! – védte az igazát indulatosan Bulcsú, és szikrákat vetett.

– Ez az, fiam, borulj ki, úgys hiányzott már a díszkivilágítás! – röhögött a Felemásszemű.

– Nem. Azért se.

Bulcsú nagy levegőt vett, aztán gyorsan Teklára gondolt. És – a Felemásszemű nagy bánatára – nem jött több szikra a fejéből.

– Na, csak egy kicsit! – kérlelte nyűgösködve Bulcsút.
– A ragyogó fejeddél lehetnél te az adventi koszorú!

– Tudja mit? Ha egyszer megtámadnak az idegenek, ami valószínű, azt kívánom, magát vigyék el először, szippantsák be az űrhajójukba, és...

De nem mondhatta tovább, mert Rozsó tőle szokatlan határozottsággal belefojtotta Bulcsúba a szót.

– Csend legyen! Vigyázz, mit kívánsz, fiam!

Bulcsú elképedt.

– Mert?

– Mert az akarat hatalom. A kívánság veszedelem...

– Mi van? – bámult az öregasszonyra Bulcsú.

– Én semmi mást nem kívánok, csak egy jó halászlét csigatésztával meg esetleg még egy pohárával abból az erjesztett trágyából – böfögött vidáman Imre.

– Imre! Tegnap óta folyamatosan iszol! – jegyezte meg epésen Búné.

– Persze! Hát karácsony van, nem? Ünneplés van! – és üvöltve újra belecsapott a Csehendehes éhájba.

– Hogy tetszett érteni, hogy az akarat hatalom? – fordult Bulcsú az öregasszonyhoz, de Rozsó mintha már megbánta volna, amit mondott.

– Sehogy fiam, sehogy. Ne is törődj vele! De azért vigyázz! Vigyázz...

Tibi szomorúan gubbasztott az asztal sarkán, és azt gondolta, a felnőttek mind örültek. Kivétel nélkül.

Hanna és Charlotte már vagy egy órája a színház mögötti havas udvaron vívtak. Hannának ma kivételesen pazarul ment. Charlotte meg is dicsérte.

– Mondtam, hogy meg tudom védeni magam – felelte durcásan Hanna.

– Én tanítottalak, még szép, hogy meg tudod. De ha nem forgatod a kardot rendszeresen, kijössz a gyakorlatból.

Hanna remek formája addig tartott, amíg Benedict meg nem jelent az udvaron.

Akkor viszont egyből kiesett a kezéből a kard. Jó nagy csörömpöléssel.

– Bocs.

– Hanna! Koncentrálj!

– Tudom, csak megzavart, hogy... – magyarázkodott Hanna.

– Mi? – kérdezte gúnyosan Charlotte. – Hogy a barátod átment az udvaron?

– Nem. Mindegy... Folytassuk!

De nem folytathatták, mert Benedict már az első csörtébe beleszólt.

– Én már itt se vagyok! – mondta zavartan, de persze nagyon is ott volt, és nem mozdult. – Csak azt szeretném kérdezni, hogy nem láttátok... nem látták a kisasszonyok véletlenül Sándort? Már mindenütt kerestem.

Hanna a kardja élet tanulmányozta elmélyülten, így Charlotte felelt.

– Azt hiszem, fent van a tetőn Kempelel meg az oroszlánál.

– Á, a tető, hát persze. Gondolhattam volna. Elnézést a zavarásért. Bocsánat. Akkor én... megyek is – toporgott Benedict, de a szeme sarkából Hannát leste.

Hanna úgy tett, mintha nem vette volna észre.

– Vigyázzon magára! – bocsátotta el tőle szokatlan tapintattal Charlotte Benedictet, mert látnivaló volt, hogy a fiatalember önerőből képtelen lesz távozni.

– Feltétlenül. Akkor... viszlát Charlotte... és... Hanna – motyogta, és elkullogott. És még véletlenül se a tetőre vezető lépcső irányába.

Charlotte elgondolkodva nézett utána.

– Ez mi volt?

– Mi mi volt? – adta a hülyét Hanna. Volt gyakorlata az ilyesmiben.

De Charlotte-nál ez nem jött be.

– Te, ne nézz birkának, mert leszúrlak! Összevesztetek?

– Nem.

– Hanem?

– Szakítottunk – bökte ki kelletlenül Hanna. – Vagyis én szakítottam vele.

– Hogy mi? Miért? – csodálkozott Charlotte.

– Csak – vonogatta a vállát Hanna. – Vége van. Kész.

– De hát fülig szerelmes vagy belé.

– Nem. Már nem.

– Lehet, hogy őt átvágta, de engem nem tudsz – nevetett a szeme közé Charlotte.

– Hagyjál már békén! Védj magad! – vágta el a vitát Hanna, és rárontott Charlotte-ra.

Vadul vívtak, de ha Hanna abban reménykedett, hogy ezzel eltereli Charlotte figyelmét, akkor tévedett.

– Jaj, már értem! Önzetlenül lemondta róla, nehogy baja essen miattad, ugye? De édes! – kacarászott Charlotte, és bevitt egy találatot.

– Fogd már be!

Ám Charlotte nem fogta be, mert hirtelen mesélhetnékje támadt.

– Egyszer nekem is volt egy ilyen fiúm. Magas, zöld szemű, iszonyú jóképű, de sajnos el kellett hagynom, miután egy tévedés következtében megmérgeztem a reimsi apátot. Szegény buta fiúnak meg azt mondtam, kolostorba vonulok.

– Ez nem olyan!

– Persze hogy nem. Benedict idióta, de sose venne be ekkora maszlagot. Habár, ha elhitte, hogy már nem szeretted...

– Hagyd már abba! Nem akarok róla beszélni! – kiáltotta Hanna, mert érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Titokban nagyon is remélte, hogy Benedict nem hitt neki. Nem hiheti, hogy már nem szereti. Csak ezt ne!

– Jó, jó, nekem mindegy – legyintett a kardjával Charlotte. – Csak gondoltam, talán szükséged van egy barát-nőre. Mármint egy igazira, aki nem akar kinyírni...

Mi tagadás, Charlotte értett hozzá, hogy egy érzékeny pont után egy, ha lehet, még érzékenyebbet érintsen.

– Zsófi igenis igazi! – suhogtatta meg a kardját Hanna, és minden állítását nyomatékosította egy vágással. – Vedd tudomásul, hogy akkor is *megkeresem*, és *beszélek vele*, és *bebizonyítom*...

– Pszt! Halkabban, Hannácska, maguktól zeng az egész színház – szólt rá Sándor, aki az utolsó mondatok alatt ért le az udvarra.

– Bocsánat – morogta kissé büntudatosan Hanna.

– Ami pedig Zsófikát illeti, azt már számtalanszor megbeszéltük. Maga nem megy sehova.

Ez a kategorikus kijelentés felbosszantotta Hannát. Felcsattant.

– Én vagyok a Nagymester, oda megyek, ahova akarok!

– Nem, ha ezzel veszélybe sodorja saját magát, vagy az ügyet, vagy mindkettőt. És mivel Zsófica jelenleg az antagonista szerepét tölti be a színjátékban, mindhárom eset fennáll – magyarázta angyali türelemmel Sándor.

– De ő nem gonosz! – tiltakozott hevesen Hanna. – Valami borzasztó dolog történt vele, de nem lehet gonosz. Ha felkereshetném, biztos sikerülne meggyőzőnöm...

– És ha nem akarja, hogy felkeresd? – kotyogott közbe Sanyika, aki szinte a semmiből egyszer csak ott termett. Vagy már jó ideje hallgatózott valamelyik kiszögellés mögött a megfelelő végszóra várva.

Hanna megperdült, hogy jól letolja, de a torkára forrt a szó. Sanyika kabátja és a nadrágja is több helyen elszakadt, csupa sár volt, az arca meg koszos és véres.

- Sanyika! Úristen, mi történt az arcoddal?
- Semmiség, csak kissé legurultam a szőlőhegyről, amikor menekültem – felelte könnyedén a kisfiú.
- Menekültél? – riadt meg Hanna. – Hogyhogy? Leleplezték?
- Ugyan kérlek! Elbújasban verhetetlen vagyok.
- Hol kellett elbújni? – kérdezte gyanakodva Sándor.
- Mondd az elejéről, Sanyika! – rendelkezett Charlotte.
- Tőlem, de öregapó pipa lesz – húzta meg a vállát a gyerek.
- Öregapó ám az öreganyád!
- Jó, akkor mondom az elejéről – kezdte fontossága teljes tudatában Sanyika. – A Kék Flaskában kiszúrtam az egyik rosszarcú fickót, aki a Prédikátorral volt a minap. Éppen akkor indult, nyilván egész éjjel vedelt. No, gondoltam, ez majd jól elvezet a rejtekhelyükre, és nem is tévedtem. Egy csűrben vertek tanyát, odafönt a szőlőhegyen.
- Megvesztél, te? – hördült föl Sándor. – Mit kerestél ott?
- Azt a Hanna Nagymester-kisasszonytól tessék megkérdezni, majd ha befejeztem – vigyorgott Sanyika. – Na, szóval, bemásztam a csűrbe, ott volt az egész söpredék banda, de persze nem vettek észre. A földre szállt nőszeremély ült középen, a bolond Prédikátor meg valami zsol-tárt kántált.
- Én, esküszöm, a saját két kezemmel foglak megnyúzni! – kiabálta Sándor, de Charlotte csendre intette.
- Eddig nem is lett volna semmi baj – mesélte látható élvezettel Sanyika. – Egy óvatlan pillanatban ott hagytam a levelet a földön, aztán meg elbújtam egy szalmabá-

la alá. A leány közben megtalálhatta a levelet, mert intett a Prédikátornak, hogy mindenki menjen ki.

– És elolvasta? – kérdezte mohón Hanna. Erősen kalapált a szíve.

– Csak akkor törte fel a pecsétet, amikor teljesen egyedül maradt. Végigolvasta, de közben a szeme se rebbent. Aztán egy percre kilépett a csűrből, de szinte azonnal vissza is tért, gyertyával a kezében.

– Választ írt? – szólt közbe türelmetlenül Hanna.

– Válasznak választ, de nem mondanám, hogy írta – felelte titokzatos pofával Sanyika. – A lángba tartotta a levelet, és nézte, amíg lassan elég. A hamut a tenyerébe gyűjtötte. Aztán egyenesen odalépett hozzám, pedig nagyon jól elrejtőztem.

– Hogy talált meg? – értetlenkedett Hanna.

– Rosseb tudja! – forgatta a szemét Sanyika. – Ha nem angyal, nyilván az ördöggel cimborál. Előhúzott a rejtekhelyről, jól a szemembe nézett, és azt mondta: „Szaladj innen, Sanyika, mert ha legközelebb meglátlak, akkor is megöllek, ha ettől összeomlik az idő. És mondd meg Hannának, hogy itt a válasz.” Azzal megfogta a csuklómát, és a markomba nyomta ezt. – Azzal Sanyika jó mélyen belekotort a kabátja zsebébe, és a tartalmát gondosan beleszórta Hanna tenyerébe.

Három fej hajolt Hanna kinyújtott, remegő keze fölé, három kíváncsi szempár szegeződött a kis sötét halomra a tenyerében.

– De hát ez... – dadogta Hanna.

– Hamu. Por és hamu – mondta Sándor.

Hanna csak állt, és nézte. Aztán jött egy jeges szélroham, és szétszórta a port meg a hamut a tiszta téli levegőben.

[5] A Káosz Temploma

Karácsony után – az általános nézet szerint – Tibi kicsit bekattant. Az ünnepélyesnek legjobb indulattal sem mondható ünnepek alatt még csak-csak tartotta magát valahogy, de aztán egyfolytában csak bámult ki az ablakon, és minden ajtónyitásra összereszt. Le se feküdt, éjjel is egy fotelben kuporgott. Várt. Egyre csak várt.

Az őrhelyéről kizárólag akkor mozdult el, ha beosont az öreg professzorhoz. Szigorúan csak Rozsó távollétében, mert az öregasszony nem engedte be a beteghez. De hiába járt a nyakára, az öregből továbbra sem lehetett egy szót sem kihúzni. Csak hevert csukott szemmel, és újabban port köpött.

– Minden napra kitalál valamit – jegyezte meg rossz-májúan Imre.

Tibi viszont ettől besokallt, úgyhogy fogta magát, és nekiindult. Bulcsú fel nem foghatta, miért pont ez a por-köpés tett be neki.

Aránylag békés reggel volt, tiszta idő, bágyadt napsütés. Bulcsú kiment a benzinkút mögé, hogy felhívja Teklát, és nyugodtan beszélhessen vele, amikor észrevett egy az ellenkező irányba rohanó alakot, akiben némi hunyorgás árán felismerte Tibit. Mert ugyan ki más is lehetett volna, aki ennyire ész nélkül rohan.

Bulcsú – elvei ellenére – maga is futásnak eredt. Fél perc múlva szűrni kezdett az oldala, majd a tüdeje. Alig kapott levegőt. Egy teknősnél gyorsabb állatot biztos nem ért volna utol, de Tibi is fel volt mentve tornából, mint ő. Szerencsére.

Bulcsú, ahelyett, hogy elkapta volna, inkább Tibi elé lépett, mert nem szívesen került testi kontaktusba a humanoidokkal. Különösen nem a felhevültekkel.

– Tibi, állj meg!

– Hagyjál békén! – lihegte Tibi, de megállt. Nem annyira Bulcsú miatt, hanem mert már ő sem kapott levegőt.

– Nem indulhatsz el csak úgy egyedül! Ez szökés! A vénasszony megtiltotta, hogy egyedül mászkáljunk! – érvelt Bulcsú.

– Akkor menj vissza!

– De hova a francba mész? – törölgette Bulcsú a bepárasodott szemüvegét.

– Szerinted?! – kiabált Tibi. – Meg kell találnom!

Bulcsú elsőtől egy osztályba járt Tibivel, de még ennyi idő után is elképesztette a másik korlátoltsága.

– Tibi, nincs itt, fogd már fel! – magyarázta tagoltan. – Az öreg visszaküldte egy másik századba!

– Nem, nem és nem! Meg kell találnom! – ismételtette makacsul Tibi, és újra nekiiramodott.

Bulcsú, más választása nem lévén, rohant mellette.

– De egészen pontosan mit akarsz csinálni? – érdeklődött kifulladásra.

– Megtalálom Zsófit! Nem lehet valakit csak úgy elhurcolni, hogy ne maradjon utána valami nyom.

– Logikusan hangzik – állapította meg Tekla, amikor este Bulcsú felhívta főreglyuktelőn.

– A Tibi-féle logikai rendszerben bizonyára – sóhajtott Bulcsú. – De mivel a dolog napokkal ezelőtt történt, én nem adtam sok esélyt neki.

– Azért a valószínűségét nem lehetett kizárni – kötözködött Tekla.

– Tényleg? – kérdezte gunyorosan Bulcsú. – Szerinted nem számoltam ki, humanoid?

– És találatok valamit?

– Természetesen. Tibi csak ment, mint a dúvad, nem volt magánál. Még azt sem hallotta, hogy beszélek hozzá. Csak meresztette a szemét, mintha lett volna bármi látnivaló azon a remegő hamun kívül, ami körülvelt minket. Vagy egy óráig loholtunk így. Gondoltam, előbb-utóbb elfárad, és akkor visszafordulhatunk. Aztán egyszer csak megállt, és leült a földre. És az az undorító nedvesség folyt a szeméből.

– Sírt? Jaj, szegény! – mondta együttérzően Tekla, de Bulcsút nem lehetett egykönnyen meghatni.

– Választott volna értelmesebb létformát – mondta hidegen.

Tibi úgy ült a földön, mint egy rakás szerencsétlenség, átkulcsolta felhúzott térdét, és keservesen bögött. Szívszorító látvány volt, de annyira, hogy még Bulcsú is kezdte rosszul érezni magát tőle.

– Bloááá, Tibi, ne csináld már! Most... most mi van?

De persze nem érkezett a kérdésére válasz.

– Na, jó – sóhajtott fel Bulcsú, és megpróbált türelmesebb hangot megütni, hátha azzal többre megy. – Nem

szeretem tudni, mi jár a magadfajta csökkent szerveződés agyában, de talán jobban járunk, ha mégis elmondod.

Egy ideig úgy tűnt, hogy ezzel sem ér célt, de aztán Tibi nagy trombitálással kifújta az orrát.

– Semmi. Mindegy – mondta halkan. – Csak az jutott az eszembe, hogy napok óta próbálom felidézni Zsófi hangját, de nem megy. Rohadtul nem megy!

– Aha.

Bulcsúnak fogalma sem volt róla, még mi mást mondhatna. Lényeg, hogy Tibi elmondta a magáét.

– Hát akkor talán vissza is fordulhatnánk – vonta le könnyedén Bulcsú az egyetlen helyes következtetést.

De Tibi továbbra is érzéketlen maradt a logikus érvelésre.

– Látom az arcát, meg minden, de a hangjára egyszerűen képtelen vagyok visszaemlékezni – motyogta maga elé révedve.

– És mi ebben a pláne? Nyomi vagy és kész. Na, kelj fel, jó? – fölényeskedett Bulcsú.

Fogytán volt a türelme, és a helyzeten csak tovább rontott, hogy Tibi váratlanul belekapaszkodott a karjába.

– Én ezt nem akarom, Bulcsú! Ezt nem lehet kibírni! – nyögte kétségbeesetten.

– Tibi, megtennéd, hogy nem téped le a karomat? – próbált kiszabadulni a szorításból Bulcsú. Végül őt magát szerencsére Tibi elengedte, de sajnos a témát nem.

– Először csak a hangját felejttem el, aztán már az arcát is, a mosolyát, mindent...

– Ugye, nem akarod azt mondani, hogy itt kell ülnünk addig, amíg eszedbe nem jut, hogy mondta azt neked Zsófi... – és itt Bulcsú jelentőségteljes szünetet tartott,

majd csábosnak szánt mosoly kíséretében megpróbálta utánozni a lány hangját: – Tibiiii!

De a csábos mosoly nagyon gyorsan lehervadt az arcáról, mert meghallotta Zsófi hangját.

– Tibi!

Ott álltak a semmi közepén, de mindketten tisztán hallották Zsófi hangját. Olyan tisztán, hogy egyszerre ordítottak fel ijedtükben.

– Űristen! Hallucináltak? – ijedt meg Tekla is Szege-
den.

– Te most sértegetsz? – kérdezte sértetten Bulcsú. – Az érzékszerveim tökéletes állapotban vannak.

– Leszámítva a szemüvegedet – kuncogott Tekla.

– Te beszélsz, szódásszifon?

– Na, ezt ne! Erre mindig is allergiás voltam! – kapta fel a vizet Tekla.

– Akkor egy-null – felelte Bulcsú elégedetten.

– Gratulálok! De elmondod, hogy mi volt, vagy találjam ki egyedül?

– Szerintem elmondanám, ha hagynál szóhoz jutni. Tibi ide-oda rohangált, mint aki megkergült, és Zsófit szölongatta. Ha lenne humorérzésem, bizonyára röhögtem volna.

– Csodálatos humorod van.

– Köszönöm. Neked is.

– Komolyan?

– Ja, nem. Csak azt hittem, sértegetjük egymást. Na. Szóval gondoltam, megvárom, amíg Tibi kifárad. Addig leültem, és elég érdekes megfigyeléseket tettem. A hamu ugyanis mozgásba jött körülöttünk. Tibi közelében rezgett a legjobban. Ez igen figyelemreméltó volt. Egy idő

után feltűnt, hogy valami formává próbál összeállni, de aztán mindig széthullott.

– Milyen formává? – kérdezte kíváncsian Tekla.

– Egy lánnyá, aki egy fura széken ült – felelte blazírtan Bulcsú.

– Na, ne – szisszent fel Tekla. – Te jó ég, Bulcsú! Tudod, hogy ez mit jelent?

– Minek nézel engem? Persze hogy tudom. Mondjuk, Tibinek meg sem próbáltam elmagyarázni.

Bulcsú, ha akarta volna se tudta volna elmagyarázni, Tibi ugyanis összevissza rohangált, és egyfolytában Zsófit szólongatta. Egészen addig, amíg teljesen be nem rekedt.

– Tibi! Ha leülnél egy percre, mutatnék neked valami érdekeset – használta ki Bulcsú ügyesen azt a pillanatot, amikor Tibinek annyira elment a hangja, hogy épp nem szófizott.

– Itt kell lennie valahol! – forgatta Tibi kétségbeesetten a fejét. – Innen szólt a hangja. Miért nem látok nyomokat a földön?

– Talán azt még te is képes vagy belátni, hogy ha volt is itt bármi nyom, azt már rég összejárákaltad.

Hogy Bulcsú kikezddhetetlen érvelése győzte meg Tibit vagy csak egyszerűen elfáradt, nem derült ki. Mindenesetre lehuppant Bulcsú mellé.

– Mit akartál mutatni? – kérdezte fásultan.

– Hogy hova vitte Zsófit az öreg.

– Hová? Mondd már! – éledt fel Tibi, és megragadta Bulcsút.

– A karom.

– Ja, bocs! – engedte el Tibi. – Szóval?

- Hát *nekem* sejtelmem sincs.
- Szórakozol velem? – vörösödött el Tibi.
- Te fogod megmutatni – felelte komolyan Bulcsú.
- Én? De hogyan?
- Nem kell mást tenned, csak akard igazán tudni.

Olyan erősen, ahogy az előbb Zsófi hangját akartad kibányászni a csökevényes agyadból. Mit tudom én, mondjuk, csukd be a szemed és képzeld el, ahogy az öreg cipeli Zsófít magával! Képzeld azt, hogy itt mennek előtted, te pedig a nyomukban!

Tibi kételkedve bámult Bulcsúra, és kicsit gyanakodva is, de aztán engedelmesen becsukta a szemét, és látszott, hogy erősen koncentrálni. Legalábbis Bulcsú remélte, hogy elég erősen.

- Megvan! – jelentette Tibi.

De Bulcsú már előbb tudta, hogy megvan. Amint meghallotta a lépteket. És ugyanabban a pillanatban meglátta a nyomokat is.

- Most pedig nyisd ki a szemed! – rendelkezett.
- Úristen. Mik ezek? – kérdezte rémülten Tibi.
- Szerinted?! Lábnyomok.
- Mintha egy láthatatlan ember haladna a homokban – ámuldozott Tibi.

A láthatatlan ember azért elég hangosan lépkedett.

- Koncentrálj! És kövessük!

- Hová vezettek a nyomok? – kérdezte izgatottan Tekla.
- Egy romos kilátóig. Ott viszont eltűntek. Hiába koncentrált Tibi.

– Tehát ez volt a kilövőállomás – vont le a következtetést Tekla.

– Ahogy mondod. Hát, tudod, nem esik jól ilyeneket mondani, de az öreg egyszerűen zseniális! Felmásztunk a kilátóba, hogy megvizsgáljam a romokat. Tökéletes szerkezet. Még nem értem pontosan a működését, és azt sem, mi hozta működésbe, de meg fogom fejteni.

Miközben Bulcsú el volt foglalva az időgép szerkezeti analizisével, Tibi körbe-körbe járt a boglári kilátóban, és egyre azt mondogatta, hogy *nem értek semmit, nem értek semmit, nem értek semmit*.

– Akkor Zsófi tényleg elment? – állt meg Bulcsú mellett.

– Tibi, fogd már fel, hogy ez itt egy időgép! – magyarázta idegesen Bulcsú. – Csak tudnám, honnan vett alapanyagokat hozzá az öreg, mikor életnek sehol semmi nyoma.

– Hát azt az épületet is felépítették valahogy – jegyezte meg Tibi bambán bámulva a távolba.

– Milyen épületet?

Tibi kinyújtotta a kezét és megmutatta. Mintha valami piramisszerűség emelkedett volna a láthatár szélén. Bulcsú érdeklődése egyből a különös építmény felé fordult.

– Mi a fene lehet az? Meg kell néznünk közelebből.

Bulcsú fűrgén elindult lefelé a kilátó romos lépcsőin. Tibi jócskán lemaradva, tétova léptekkel követte.

– Igyekezz, Tibi! – türelmetlenkedett Bulcsú.

– Megyek már.

– Még szerencse, hogy ketten vagyunk. Így csak rád kell folyton várni.

– Sosem kell rám várni! – tiltakozott sértődötten Tibi, és meggyorsította a lépteit.

És mentek. Szótlanul és sokáig. De megérte. Legalább is Bulcsú szerint. Mert elég érdekes dologra bukkantak. Az épület, amikor elindultak felé, még piramis alakú volt, de ahogy közel kerültek hozzá, inkább csillagot formázott.

– Ezt újonnan húzták fel – állapította meg Bulcsú.

– Honnan veszed?

– Onnan veszem, hogy az egészet ebből az itteni masz-szából építették.

– A hamuból? – kérdezte kételkedve Tibi.

– Abból bizony. Azért változtatja az alakját – felelte elégedetten Bulcsú.

Tibi tétován felnézett erre a titokzatos, alakváltó épültre, amelynek a homlokzatán cirkalmasan tekergő, bizarr módon élőnek tűnő betűkkel ez a szó állt: KAOSZ.

– Bulcsú, nekem nagyon rossz érzésem van – bámulta a feliratot Tibi. – Inkább forduljunk vissza.

Sose volt benne a tudományos érdeklődésnek még a szikrája sem. Sajnos.

– A frászt! Bemegyünk! – közölte ellentmondást nem tűrően Bulcsú, és lenyomta a kilincset. Az ajtó megnyírkordult, ők meg beléptek az épületbe.

– Úristen! – nyögött fel a borzalomtól Tibi, és lecövekel a küszöbnél.

Bulcsú beljebb lépett, de nem sokkal. Először érezte úgy életében, hogy a tudományos érdeklődést nem mindig érdemes kielégíteni.

– Mi a franc ez? – kérdezte sűgva Tibi, és megragadta Bulcsú karját. Bulcsú kivételesen elfelejtett tiltakozni. Kimeredt szemmel bámulta a falakat. A földtől a kupola csúcsáig zsúfolásig tele volt ábrákkal, melyek kiszámított, szinte kínzó lassúsággal mozogtak. És mind ugyanazt

ábrázolták. A halált. Futó állatokat, akik megdermedtek mozgás közben. Aztán lassan szétfoszlottak, elenyésztek, lebomlott a húsuk, a csontjuk szétmállott. És embereket, akik úgy porladtak el, mint akiket szétrágott a szú, mint akiket felfaltak a porférgek. Annyira visszataszító volt az egész, hogy Bulcsú majdnem elhánnya magát. Ki volt borulva. Soha életében nem történt még ilyen vele. És nagyon remélte, hogy többet nem is fog.

– Menjünk! – rángatta szorongó arccal Tibi.

– Azt hiszem, ez egy templom – állapította meg Bulcsú remegő hangon.

– Ne már! Inkább a Halálcsillag.

– A Káosz Temploma – mondta révülten Bulcsú. – Egy háború utáni vallás undorító, rohadt temploma.

– Akkor még inkább húzzunk innen! – idegeskedett Tibi. De elkéstek.

Mert abban a pillanatban feltárult az ajtó, és a templom padlóján megmozdult a hamu. Először csak furcsa gyűrűket vetett, aztán lassan kialakult belőle egy hatalmas kígyó. Körbe-körbe kúszott, néha felemelte a fejét, sziszegett, és a nyelvét öltögette. Mintha védelmezné azt a valamit, amit a gyűrűi között tartott.

Tibi és Bulcsú a félhomályban nem tudták kivenni, mi lehet az, de aztán, a nyitott ajtón át beszűrődő fényben felismerték. Egy hatalmas láda volt, ragyogó drágakövekkel kirakott kígyóval a fedelén.

Egy sötét sarokban lapultak, és remélték, hogy észrevétlenek maradnak. Mozdulni se mertek. Alig vettek levegőt.

Aztán valami különös kántálás hangzott fel, majd egy pillanattal később hosszú, tömött sorokban aranymaszkos alakok vonultak be a templomba. Bulcsú nem volt

benne biztos, hogy humanoidok-e egyáltalán, mert tükörsimára volt borotválva a fejük, és bő lebernyeg fedte a testüket. Amint meglátták a kígyót, egyenként leborultak előtte.

A sötét sarokban, ahol a fiúk lapítottak, hirtelen világosság támadt. Bulcsú idegesen forgatta a fejét, nem értette, mi világít, de aztán rájött, hogy ő maga. Az idegességtől, szokás szerint, csillogni kezdett.

– Hagyd abba! – szólt rá dühösen Tibi, de ettől Bulcsú csak még jobban csillogott. És fogalma sem volt róla, hogyan olthatná ki magát. Le is buktak volna, ha Tibinek nem jut eszébe egy drasztikus megoldás, amit habozás nélkül, könnyörtelenül kivitelezett.

Az egész szertartás nem tartott tovább tíz percnél, de Bulcsúnak legalább tíz órának tűnt. A maszkosok néhányszor körültáncolták a kígyót, majd ünnepélyesen kinyitották a ládát, mindenki kivett belőle egy marék hamut, és a fejére szórta. A hamu kavarni kezdett a levegőben, és mire kitisztult a kép, mindenki nyomtalanul eltűnt.

– És nem vettek észre titeket? – csodálkozott Tekla.

– Nem.

– Bulcsú, ezt most nem hiszem el!

– Mert nyilván hazudok – felelte sértődötten Bulcsú.

– Valamit mindenesetre elhallgatsz. Szerinted nem tudom, hogy az időutazás óta, ha valami emberi érzelem lesz úrrá rajtad, csillogni kezdesz? Vagy tévedek?

– Előfordul – ismerte el kelletlenül Bulcsú, majd gyorsan témát váltott. – De te még nem is meséltél. Mizújs 2013-ban?

De Teklát nem lehetett egy ilyen olcsó trükkal leszerelni.

– Hogyhogy nem szúrtak ki a maszkosok egy szikrázó kölyköt a díszpáholyban? – kérdezte élesen. – Mi? Erre válaszolj, te hazudós!

– Nos, az úgy volt, hogy Tibor... ööö... szóval – kezdett ötölni-hatolni Bulcsú.

– Igen?

– Hát, fogta magát, és rám feküdt, hogy ne lássanak meg! – hadarta Bulcsú, hogy minél hamarabb túlessen a kínos közlésen.

Teklából kirobbant a nevetés, és alig tudta abbahagyni.

– Akkor neked ma tényleg nehéz napod lehetett, Bulcsú!

– Marhára vicces vagy!

– És épségben hazaértetek? – nyerte vissza a komolyságát Tekla.

– Amire kijutottunk, én már egészen megnyugodtam. Tibi kevésbé.

– Mi volt Tibivel?

– Ment, mint a gép. Alig lehetett vele lépést tartani. Ő, mondjuk, nem csillogott, de egyre vörösödött a feje.

Tibi úgy vágott át a benzinkút előterén, mint egy dúvad. És olyan arccal, ami nem sok jóval kecsegtetett.

Bujdosóné és a Felemásszemű nem voltak otthon, de Rozsó rémülten ugrott fel a vaskályha mellől, és elállta az öreg szobájába vezető ajtót.

– Most nem lehet zavarni. Végre elaludt.

Tibi válasza se méltatta, és úgy tette odább az öregasszonyt, mint egy krumpliszákot. Aztán berontott az öreghez, és rázni kezdte.

– Nem! Nem szabad! Hagyd őt! Nem tehet semmiről! – könyörgött Tibinek Rozsó, de a fiú nem hallgatott rá, csak torkaszakadtából kiabált.

– Keljen fel! Válaszoljon! Mi történik itt? Mi ez a por vagy hamu? Mi ez a templom?

– Uram irgalmaz... Láttatok?! – sápadt el Rozsó, és lerogyott egy székre.

– Tibi! Hagyd békén az öreget! – próbálta csillapítani Bulcsú is, de Tibi nem hagyta magát.

– Nincs semmi baja! Csak nem akar beszélni! Szólaljon már meg! Ki maga?

És akkor, végre-valahára, megszólalt az öreg. Először azóta, hogy összeégetten hazatántorgott.

– Te mit gondolsz? – kérdezte halkán.

– Nem tudom. Mi történik itt? Hol van Zsófi?

– Zsófi jó helyen van. Él. Meggyógyult. Segítettem neki – felelte szinte barátságosan az öreg. – Ő volt a legértékesebb mindannyiunk közül. Nem hagyhattam veszni.

Az öreg szavai szemmel láthatóan megnyugtatták Tibi. Lehuppant mellé a matracra, és jóval csendesebben beszélt hozzá.

– Láttunk egy templomot. Álarcosokat, akik valami kígyót imádtak. Egy kígyót, aki a hamuból formálódott. Mi ez?

– Hogy mi? – Az öreg halkán felnevetett. – A végkövetkeztetés, fiam. Minden dolog végső értelme.

[6] Szerencsétlen csütörtök

Ez a bizonyos csütörtök igazán szerencsétlen nap volt. Háromszorosan is az. Szerencsétlen volt 1791-ben, 2012-ben, és 2058-ban is. És ha az embernek (vagy a daleknak) féreglyuktelefonja van, akkor igazán semmi szükség rá, hogy a múltat, a jelent és a jövőndőt pont a szerencsétlenség kösse össze.

Úgy kezdődött, hogy délelőtt tizenegy óra tájban váratlanul megérkezett Szegedre Hanna néni és Edina.

Pusztai professzor és Ervin már kora reggel óta kint voltak az építkezésen, és ellenőrizték a munkálatokat. Egy fontos szállítmányt vártak, de a svájci kamion helyett egy hóféhér limuzin hajtott be a „Szuperlézer! Idegeneknek tilos a bemenet!” táblát semmibe véve az építkezési területre.

Pusztai professzor kelletlenül félbehagyta a munkát, és lesietett az álomautó utasainak üdvözlésére.

– Hanna néni! Edina! Nem is számítottunk ilyen gyors viziontlásra!

– Váratlan meglepetést akartunk szerezni! – nyávogta Edina.

– A meglepetés szó eleve magában foglalja a váratlanságot – jegyezte meg oktató szándékkal Ervin, de Edina most nem volt vevő a leckére. Különben is, Hanna néni vitte a prímet.

– Kibéreltem ezt a kis limuzint, és leugrottunk hozzátok – csicseregte. – A sofőrt valahol útközben elvesztettük.

– Hogyan lehet egy sofőrt útközben elveszteni? – hökkent meg Pusztai professzor.

– Pest határában átvettem a kormányt, drágám – magyarázta derűsen Hanna néni. – Egy férfi a volánnál, pláne egy szőke férfi...!

Pusztai professzor nem szólt semmit, Hanna néni viszont érdeklődve nézelődni kezdett.

– Akarják Hanna néniék megnézni az építkezést? – kérdezte udvariasan Pusztai professzor.

– Micsoda kérdés! Azért jöttünk! – rikkantotta Hanna néni.

Ervin némán hozta a védősisakokat. Az egyiket Edínak nyújtotta.

– Ez mi? – kérdezte a lány undorral.

– Védősisak.

– Csak nem gondolod, hogy felteszem? – háborgott Edina.

Ervin nem értette.

– Miért nem?

Edina úgy nézett rá, mint egy szellemi fogyatékosra.

– Pinkben vagyok. Ez a vacak meg piros!

Ervin megállta, hogy válaszoljon, és ezért roppant büszke volt magára.

De a védősisakkal szembeni averzió a családban genetikusan lehetett, mert Hanna néni se volt hajlandó feltenni a fejére.

– Ez nem védőizé, drágám, hanem egy toalettgylkos! – magyarázta a professzornak. – Egyenesen a fodrásztól jövök, láthatod.

Ervin és Pusztai prof látták. Nem is lehetett volna nem látni, ugyanis Hanna néni fején méretes hajtorony étkelkedett.

– Ondoláltattam, és kértem egy kis tupírt is – avatta be Hanna néni a hallgatóságot a részletekbe. – Bár azt mondta a fodrász, hogy az már nem divat! Még hogy nem! Majd pont hagyom lelapítani.

– Védősisak nélkül nem lehet az építkezés területére lépni – érvelt Pusztai professzor. – Ez az előírás. Veszélyes.

– Ki fizeti ezt az építkezést? – kérdezte Hanna néni, és rögtön meg is válaszolta a saját kérdését. – Én. És a saját pénzemért úgy csapatom agyon magam, ahogy akarom, nem igaz?!

Erre nem volt mit felelni. Nekiindultak hát védősisak nélkül. Ervin egész úton erősen fohászkodott a gravitációhoz, de hiába, mert a hölgyek fedetlen fejére sajnos nem esett semmi. Hanna néni egyfolytában elégedetlenkedett, miközben túsarkaikon végigtiptegtek az építkezésen. Ervin excicája meg csak adta alá a lovat. Mire a körút végére értek, Ervin rájött, hogy van egy vonzó paramétere is 2058-nak. A macskafélék kihalása.

– Úgy nézem, drágám, hogy ez a szuperizé soha nem fog elkészülni – huppant le Hanna néni Pusztai irodájában egy székre.

– Legalábbis Hanna néni életében nem – jegyezte meg rosszmájúan Edina.

– Ki itt az építésvezető? Kőműves Kelemen?

– Mi mindent elkövetünk – kezdett bele Pusztai prof a magyarázatba, de Hanna néni közbevágott.

– Hogy lehet az, csillagom, hogy a *minden* ilyen kevés?

– Ez relatív – jegyezte meg az igazság kedvéért Ervin.

– Viszont a mááni, amit beleöltem, abszolút egy vagy – vágott vissza derűsen Hanna néni.

– Tessék még egy kis türelemmel lenni, Hanna néni...

– A türelmet nem nekem találták ki, csillagom! – csóválta meg a hajtoryát Hanna néni, és felállt. – Gyere, Edikém, ha már eddig eljöttünk, átugrunk Genfbe is egy füst alatt, hátha azok a svájciak nem ennyire... hogy is mondtad, kis bogaram... – fordult Ervinhez –, *relatív* a pénzemért.

A bogárnak aposztrofált Ervin megrándult az undortól, Edina viszont lelkesen felpattant.

– Király ötlet, Hanna néni! – mondta kajánul. – Már előbb kellett volna!

De nem indultak el azonnal, mert Pusztai professzor meghívta őket ebédre. No, nem a Béke Tanszékre, hanem a Halásztanyába, mert Hanna néni imádta a harcsapaprikást túrós csuszával.

És ebéd közben Teklának támadt egy remek ötlete. Amit utóbb nem mindenki talált annyira remeknek.

A Halásztanyán elfogyasztott négyfogásos ebédrel szemben Bulcsúéknak egyetlen fogással kellett beérniük, és az is valami híg, levesnek a legjobb indulattal sem nevezhető lötty volt, amiben kis zöld és barna darabkák úszkáltak. Bulcsúnak esze ágában sem volt elemezni, hogy mik lehetnek, csak lapátolta magába gondolkodás nélkül az ételt. Gyorsan kiürült a tányér, és szokás szerint éhen maradt. Épp azon töprengett, hogy olyan létformát kellett volna választania, ami kevésbé energiafüggő, mint a jelenlegi, amikor berezgett a féreglyuktelő. Bulcsú felvette és a füléhez tartotta, ami könnyelműségnek bizonyult, mert a dobhártyája majdnem megrepedt.

– Én vagyok, kis drágám! – üvöltött bele egy ismeretlen női hang a telefonba.

– Milyen drágám? – háborodott fel Bulcsú. – Ez valami bolygóközi interferencia vagy egy átlagos féreglyuktelelő-betyárkodás?!

A vonal túlsó végéről kisebb dulakodás hallatszott, aztán mentegetőzve beleszólt Tekla.

– Bocs! Hanna néni időnek előtte megkaparintotta a telefont.

– Megkaparintottaaaaa?! – Bulcsú nem akart hinni a fülének, és nem csak a dobhártyáját ért iménti inzultus miatt. – Magasabb intelligenciám terméke nem landolhat egy félnótás öreglánynál!

– Ha magasabb intelligenciáddal nem akarsz örökre a jövőben ragadni, akkor féreglyukvégre kapod a Felemásszeműt, de tüstént!

Bulcsú egy pillanatig gondolkodott, de aztán, magasabb intelligenciájának hála, belátta, hogy Teklának igaza van.

Odalépett a Felemásszeműhöz, aki az asztalra könyökölve bambán bámult maga elé, miközben egy használt gyufaszálat rágcslált.

– Imre, telefonja van.

– Nem vagyok vicces kedvemben – morogta a Felemásszemű anélkül, hogy felnézett volna.

– Nem értem, mi ebben a vicc. A menyasszonya akar magával beszélni.

– Pláne.

– Mi van már megint? – kérdezte ingerülten Bujdosóné a kályha mellől.

– Hanna néni finanszírozná a tudományos mentőexpédiót, de az Imre nem akar vele beszélni – tájékoztatta Bulcsú tárgyilagosan Búnét.

- Asszem, szeret itt lenni – jegyezte meg Tibi.
- Nem akar?! – hördült fel Bujdosóné. Egy lendülettel a Felemásszeműnél termett, és megrázta.
- Na! Eressz el! – próbált szabadulni a vasmarokból Imre.
- Van eszemben! – dörögte vészjóslóan a dementor. – Legyél vele kedves, különben megnyúzlak! Sőt, még valami sokkal rosszabb is történhet veled.
- Bulcsúnak esze ágában sem volt elképzelni ezt a sokkal rosszabbat, de a férfi mégis habozott.
- Imrém! Imrém! – hallatszott Hanna néni kiáltozása a féreglyuktelőből.
- Ám nevezett Imre makacsul összeszorította a száját, és nem válaszolt. Erre Búné teljes erőből megcsavarta a karját.
- Aúúú.. ez fáj! – jajdult fel a Felemásszemű.
- Mi fáj, én Rómeóm? – jajdult fel Hanna néni is Szegeden.
- A hiányod fáj – sziszegte halkán Bujdosóné.
- A hiányod fáj, de nagyooon – ismételte engedelmesen a Felemásszemű, aztán újra feljajdult, mert Búné még egyet tekert a karján
- Ennyire szenvedsz?! – csöpögött az aggodalomtól Hanna néni.
- Belepusztulok – súgta a választ Búné, majd még fenyegetően hozzátette: – És teszek is róla, hogy belepusztuljál!
- Belepusztulok... de tényleg – nyögte Imre.
- Hát ennyire szeretsz? – kérdezte olvadozva Hanna néni.
- Még annál is jobban – sziszegte Búné.

– Még annál is jobban... sokkal jobban – mondta sírósan a Felemásszemű.

– Ne félj, Imrém, megmentelek! – fogadkozott Hanna néni. – Engem semmi sem állíthat meg! Különb dolgokkal is elbántam már, mint ez a vacak fél évszázad, ami elválaszt minket! Időrepülök hozzád, én szerelmem, és többé sose válunk el!

Imre újra feljajdult, és Bulcsú nem tudta eldönteni, hogy Búné brutalitása csalta ki belőle ezt a rémes hangot, vagy az a kilátás, hogy jön Hanna néni, és többé sose válnak el.

Bécsben ezen a csütörtök estén *A varázsfuvolát* játszották. Sándornak ilyenkor rengeteg dolga volt, és megállás nélkül rohanguált a színházban. Ahogy befordult a raktárba vezető, szűk folyosóra, váratlanul egy túlvilági hang szólt rá a sötétből.

– Sándor, egy szóra!

De nem szellem volt az illető, hanem Benedict, igaz, kísérteties állapotban.

– Ááá, a frászt hozza rám, Herr Benedict! – háborgott Sándor, és előhúzza a zsebéből a flaskát, hogy a nagy ijedségre igyon egy kis szíverősítőt. – Mit csinál itt a sötétben?

– Vérzek.

Sándor most tényleg megrémült.

– Szűz Mária! Megsérült? Hol?

– A szívem vérzik – felelte kissé patetikusan Benedict.

– Az más! Na, állítsa el gyorsan, mert úgy hallom, mindjárt jelenése lesz!

Sándor már loholt volna tovább, de Benedict megint megállította egy kérdéssel.

– Ismeri maga Ervint?

- Kicsodát? – hökkent meg Sándor
- Hát Hanna Ervinjét.
- Ja... azt – könnyebbült meg Sándor. – Futólag. Amikor Hannácska meg az az Ervin Bécsbe vonatoztak...
- Együtt vonatoztak?! – szólt közbe elszörnyedve Benedict. – Úgy értsem, hogy...
- Úgy értse, hogy vonaton utaztak. Az egy sínen robogó masina. Csak a jövő században fogják feltalálni, úgy-hogy erről nem szólnék bővebben...
- Engem az se érdekel, ha az emberiség elröpül a Hold-ra – vont a vállát Benedict.
- Sándor hitetlenkedve bámult rá.
- Tényleg?
- Csak az az Ervin! Milyen? – kérdezte mohón Benedict.
- Sándor a fejét vakarta.
- Tudja a nyavalya! Most ez a legfontosabb?
- Előnyösebb a külcsínye, mint az anyém? – húzta ki magát Benedict.
- Sándor alaposan szemügyre vette.
- Nekem egyikük se jön be – felelte az orra alatt somolyogva.
- Szívtipró?
- Hát, áttipor az, kérem, mindenem, egy szív neki nem akadály...
- Daliás?
- Tornából felmentve.
- Legalább bátor?
- Egy döglött viperácskától is berezel.
- Akkor művésze a széptevésnek?
- A szemeteskukák közt bujkálva műveli.
- Esetleg kitűnő a humora?
- Abszolúte nevetséges.

Benedict kifogyott a kérdésekből, és tanácstalanul bámult Sándorra.

– Akkor mégis mit szível rajta Hanna?

– Semmit – felelte az igazsághoz híven Sándor.

– Semmit?! – visszhangozta kételkedve Benedict.

– Ki nem állhatja.

– Biztos?

– Hát hazudok én?

– Nem azért mondja, nehogy lekardozzam az őseit? Nehogy belepancsoljak ebbe a hülye időbe? – kérdezte gyanakodva Benedict.

– Véletlenül se.

– Akkor nem értem, miért mondta nekem Hanna – nézett kétségbeesetten Sándorra Benedict.

– Ne is próbálja megérteni a fehérszemélyeket, Herr Benedict! – veregette vállon Sándor mosolyogva. – Ne is próbálja! Akkor jár a legjobban.

Ez idő alatt a fent említett fehérszemély fél szemmel az előadást és főleg Kempelent figyelve éppen féreglyuktelelőzött a takarásban.

– Hogy van Zsófi? – érdeklődött Tibi.

– Köszönöm kérdésed, remekül. Pillanatnyilag kitömött baglyokra, lexikonokra és holdfogyatkozásokra vadászik. Szép sikerrel – felelte gúnyosan Hanna. De Tibi-nél az ironia célt tévesztett.

– Na, látod! – felelte szemrehányóan. – Kár annyit cikizni! Nem bántott se téged, se Kempelent.

– Most legyen meg hatva, amiért nem puffantott le? – csattant fel Hanna.

– Neked újabban semmi se okés, amit Zsófi csinál.

– Például hogy romba dönti Bécset?

– Ne túlozz! Hogy tudná egymaga? – akadékoskodott Tibi.

– Van hozzá segítsége! Az a csuklyás banda, akik már a sziklánál is ott hajbókoltak előtte, és azóta se akadtak le róla. Meg a város egész söpredéke.

– Ne már...

– De már...

A tömeg, amely az év legsötétebb napján feltódult a nagy sziklára, hogy lássa a jelenést, az elmúlt héten hatalmasra duzzadt. Úgy hömpölygött végig Bécs utcáin, mint valami feltartóztathatatlan, piszkos árhullám, ami mindent elsodor, ami az útjába kerül.

A tömeg halkan morajlott, de attól még tisztán hallani lehetett a szakállas Prédikátort, aki megállás nélkül, torkaszakadtából kántált.

– Könyörülj rajtunk, gyarló bűnösökön! Könyörülj! És vezess ki minket ebből a földi pokolból! Világítsd meg nekünk a helyes utat! A vezeklés útját! Világítsd meg égi fényeddel! Követünk téged! Követünk és engedelmeskedünk! Parancsolj velünk! Tisztíts meg minket, és mi – a te fénylő akaratom engedelmes szolgái – véled együtt megtisztítjuk ezt a romlott világot! Vezess minket, Napba Öltözött Szűz!

Majd, hogy ne legyen félreértés, a Prédikátor térdre vetette magát a Napba Öltözött Szűz előtt a bokáig érő sárban. A félreértés abból adódhatott volna, hogy a fent említett szűz korántsem a Napba volt öltözve, hanem egy ócska krumpliszásba, ami meglehetősen szellős viseletnek tűnt így decemberben. Ráadásul mezítláb volt, bokáig tocsogott a fagyos hólében. Kibontott haja a háta közepét verte, így vonult a tömeg élén fáradhatatlanul

egész álló nap. Ráadásul némán. Mert soha nem szólt egy szót sem. Csak nézett és a szemével intett.

Volt egy kis szóbeszéd Bécs-szerte, hogy tán néma a szűz, sőt néhány elvetemült el is viccelődött azon, hogy talán kuka, de ezek a hangok hamar elhallgattak, mert a Napba Öltözöttnek volt a hallgatásában valami félelmetes, valami határozottan vészjósoló.

Aztán kedden a Prédikátor hívei betörték a Természet-tudományi Múzeumba, és szép pusztítást vittek végbe a kitömött állatok és az ásványritkaságok között Born Ignác csodálatos gyűjteményében. Senki sem értette, mit akarhattak a kitömött állatoktól. Csak az az egy volt biztos, hogy nem a tudásvágy vezérelte őket.

Szerdán a birodalmi obszervatórium következett, az Európa-szerte híres Bécsi Csillagda. De oda sem azért mentek, hogy közelebbről bámulhassák a csillagokat, hanem hogy összetörjék a távcsövet.

Rögtön ezután került sorra a könyvtár. Természetesen oda se olvasni mentek. De a könyvtárnál már verekedés is volt, és egy kis barikádozás, mert a diákok meg akarták akadályozni az esztelen pusztítást. De nem bírtak a fanatikussal, akik gondolkodás nélkül verték szét a barikádokat, és a diákokkal sem bántak kesztyűs kézzel. Aztán kihurcoltak a térre annyi könyvet, amennyit csak bírtak, és csinos máglyát raktak belőle. Akkorát, hogy a fénye bevilágította egész Bécset. Ennek ellenére, vagy inkább éppen ezért egyre inkább úrrá lett a városon sötétség.

– Úgy látom, ez a humanoidok két kedvenc időtöltése: az egyik fele megszállottan könyveket irkál vagy olvas, a másik fele meg elégeti őket – jegyezte meg Bulcsú tudálékosan, miután némi erőszak árán elvette Tibitől

a féreglyuktelót. – Már az alexandriai könyvtárat is felgyújtották, és nem is egyszer.

– Meg az *Emil és a detektíveket* is elégették – tette hozzá Hanna.

– Szívattok?! – kérdezte Tibi.

– Meg fogsz lepődni, kedves Tibor, ha csak néhány megabyte-nyira is, de elmélyedsz a humanoidok történelmében.

– Eszem ágában sincs elmélyedni – közölte Tibi.

– Ehhez Búnénak is lesz egy-két szava.

Hanna nem figyelt a fiúk civakodására, mert furcsa zajt hallott a nézőtér felől. Kicsit eltartotta magától a féreglyuktelót, hogy zavartalanabban fülelhessen. Valami szokatlan dolog történhetett. Lassan előreóvakodott a takarás széléig, és óvatosan kilesett. És attól, amit látott, rémületében kihagyott a szíve.

A nézőtérre vezető ajtó feltárult, és ott állt Zsófi lebegő fáklyafényben, mint egy kísértet. Nem egyedül jött. A Prédikátor meg a fekete csuklyás követői voltak vele. Rengetegen. Betódultak a nézőtérre, és egyre csak jöttek. Álltak körben a falnál, elfoglaltak minden talpalatnyi helyet, és a kijáratokat is eltorlaszolták. És mindnek a kezében fáklya volt. Lobogó fáklya.

– Nyugi! A színházfelgyújtás nem olyan bevett dolog a humanoidoknál, mint a könyv- és boszorkányégetés – adott helyzetértékelést Bulcsú, miközben Tibi arról érdeklődött, hogy szép-e Zsófi.

Hanna, ha akart volna se tudott volna válaszolni erre a hülye kérdésre, mert Zsófi lassan, nagyon lassan vonult előre a széksorok között, és nem lehetett jól látni az arcát.

Hanna abban reménykedett, hogy Zsófi sem látja jól a színpadon lévők arcát, és ezért egyelőre nem ismerte

fel Kempelent, aki papnak beöltözve bujkált a kórusban. De ha Zsófi közelebb ér, fel fogja ismerni! Most mit csináljon?! Hanna kétségbeesetten toporgott a takarásban.

Közben a karmester, aki eddig tartotta magát, hátrafordította a fejét, és meglátva a fáklyás betolakodókat, leengedte a pálcáját. A zenekar és az énekesek elhallgattak, csend lett. Csak a fáklyák sercegése hallatszott.

Zsófi közben elérte a színpadot, megállt. És csak állt. Nem mozdult.

Hanna követte tekintetének az irányát, és rájött, hogy nem Kempelent nézi. Először megkönnyebbült. Aztán halálra rémült. Zsófi ugyanis Benedictet nézte. Le sem vette róla a szemét. A csuklyások meg Zsófit nézték. Tisztán látszott, hogy csak arra várnak: a szűz megadja a jelet. Arra várnak, hogy felemelje a kezét, mert akkor ők megmutatják, hogyan lehet hatékonyan használni a fáklyákat. Akárcsak a könyvtárnál.

Hanna tudta, ha a függöny lángra kap, az egész színház egy pillanat alatt porig ég velük együtt...

Ólomlábakon vánszorogtak a percek.

– Mi a fenét néz Zsófi ennyi ideig Benedicten? – kérdezte Tibi féltékenyen.

És ekkor Zsófi megmozdult, mintha csak meghallotta volna Tibi kérdését.

Hanna úgy szorította a féreglyuktelót, hogy csaknem összeroppantotta. Az utóbbi hónapokban jó párszor közel járt már a halálhoz, de ez ígérkezett messze a legrémesebbnek.

Zsófi azonban nem emelte fel a kezét, hanem egyszerűen megfordult, és elindult kifelé. A csuklyások meg engedelmesen követték. Zsófi kilépett az ajtón az előcsar-

nokba, a fáklyások tódultak utána. Ugyanolyan gyorsan hagyták el a színházat, ahogyan jöttek.

– Én megmondtam, hogy a színházfelgyújtás... – kezdett megint okoskodni Bulcsú, de Hanna szó nélkül nyomta a féreglyuktelőt. Aztán berohant a színpadra, megkereste Benedictet, és szorosan átölelte. Benedict egy pillanatra meglepődött, aztán boldogan a karjába zárta Hannát. Így álltak volna szorosan összeölkezve valószínűleg az idők végeztéig, ha Sándor krákogva oda nem lép hozzájuk.

– Ezer bocsánat, Hannácska – dörmögte az öreg –, nem szívesen szakítom félbe a turbékolást, de azt hiszem, itt az ideje, hogy megállítsa Zsófikát!

[7] Ófelsége ügynöke

Hanna reggel több mint egy óráig készülődött. Fogalma sem volt, mi a megfelelő viselet, ha az ember besúgni megy. Az összes ruháját felpróbálta, és még néhányat a jelmezzraktárból, sőt megpróbálkozott egy kis sminkkel is, de cseppet sem volt elégedett az eredménnyel. Végül egy pisztáciazöld selyemruhát választott a *Figaró házasságából*, mert úgy találta, hogy ez a szín egy kicsit öregíti, és komolyabbnak látszik benne.

Remélte, hogy nem találkozik senkivel, és a vészkijáraton át hagyta el a színházat. Már azt hitte, megúsza, de akkor lihegve utolérte Metzler.

– Hanna kisasszony!

Hanna kelletlenül megállt, és mosolyogni próbált. Metzler nyilván lesett rá, különben nem bukkanhatott volna fel pont itt. A legrosszabbkor!

– Bocsásson meg, Herr Metzler! Nagyon sietek.

– Tudom, és nem is tartom fel, csak egy pillanatra. Szeretnék elbúcsúzni. Mire visszajön, én már nem leszek itt – mosolygott szomorúan Metzler. Nagyon sápadt volt a sötét felöltőjében, és roppant elegáns.

– Elutazik? – lepődött meg Hanna. Neki erről senki sem szólt, pedig ő lenne a Nagymester vagy mi.

– Párizsba – felelte Metzler. – Levelet viszek. Titkos küldetés.

Pláne, gondolta Hanna, de hangosan csak annyit kérdezett:

– És mikor jön vissza?

– Talán soha.

Hannának eszébe jutott, mit írt Metzlerről a Wikipédia, és rájött, hogy hülyeséget kérdezett.

– Sajnálom – mondta szomorúan, és tényleg nagyon sajnálta.

– Megtenné, hogy búcsúzóul válaszol egy kérdésemre? Kivételesen... Tudom, hogy nem lenne szabad megkérdezniem – nézett rá szinte esdeklően Metzler.

– Akkor talán ne tegye! – felelte zavartan Hanna.

– Árulja el: fennmarad *A varázsfuvola*?

Hanna megkönnyebbült, nem erre a kérdésre számított. Rámosolygott a férfit.

– De még mennyire! A huszonegyedik században is mindenki oda meg vissza lesz érte. Ott van a halhatatlank közt, Herr Metzler.

– Ó, félreért – mosolygott vissza rá félszegen Metzler.

– Nem magam miatt kérdeztem. Ez a történet azért lett ilyen... ez a történet az én szerelmi vallomásom magának, drága Hanna.

És mielőtt Hanna egy szót is kinyöghetett volna, megcsókolta a kezét, és sietős léptekkel távozott.

Hanna meg csak állt ott lefagyva. Annyira nehéz lett a szíve, hogy a sarokról felhívta Teklát, mert valakivel muszáj volt beszélnie.

Tekla rendes volt, és meghallgatta, de azért ez közel sem volt olyan, mint Zsófival dumálni.

– Szóval te vagy a halhatatlan kedves! – kuncogott Tekla.

De mielőtt Hanna válaszolhatott volna, megszólalt Tekla mobilja.

– Bocs, Szabi az.
– Vedd csak fel, nekem úgyis mennem kell – felelte Hanna, mert már közel járt Gotthardi irodájához. Nagyot sóhajtva kinyomta a fereglyuktelót.

– Csak egy gyors kérdés – kezdte Szabika. – Csöröztetek?!

– Kik? – hökkent meg Tekla.

– Edina meg Ervin...

– Jaj, Szabi!

Teklának ez már sok volt.

– De most komolyan! Láttad őket smárolni, amikor Edi ott volt Szegeden?!

– Pfuj, dehogyis!

– Szóval szerinted vége köztük? – kérdezte megkönynyebbülten Szabi.

– Nagyon úgy tűnik. A hülyéknek is megjöhet néha az esze.

– Nem kéne folyton lehülyézni Edinát!

– Ervinről beszéltem – vigyorodott el Tekla.

– Ki a francot érdekel az a pedálgép?!

– Akkor? Ugye, nem azt akarod mondani, hogy az Edina? – kérdezte rosszat sejtve Tekla.

– Együtt járunk – jelentette be Szabika.

– Na, ne! Szabi cica...

– Igen, együtt járunk... ilyen hagyományörző izébe.

– És milyen hagyományokat őriztek együtt, ha szabad érdeklődnöm?! – kérdezte gúnyosan Tekla.

– Egyelőre csak körmölünk feszt, mert még elmélet van – magyarázta Szabi. – Vagyis csak én körmölök, mert Edi nem tud olyan gyorsan írni. Már két spirálfüzet betelt!

- Halálizgalmas lehet!
- Kár cikizni! Majd tavasszal egy csomó szuper dolgot fogunk csinálni!
- Úgy mint?
- Hát lesz jurtaépítés... szőrön lovon ülés... meg íjazás, nyilazás, kelevíz és csatafejsze-hajítás – sorolta lelkesen Szabi.
- Csupa hasznos ismeret.
- Naná! A csatabárddal egy páncélt is simán kettévághatsz! – közölte diadalmasan Szabi.
- Az ilyesmire naponta mutatkozik igény – felelte fanyarul Tekla. – És mi a helyzet azzal a kelevízzel? Szénsavas?!
- Haha. Az egy régi magyar dobólándzsa. A hegye háromágú és krokodilszív alakú.
- Miért, milyen alakja van a krokodilszívnek?
- Gőzöm sincs.
- Úgy látom, a szerelem még annak is képes elvenni az esztét, akinek nem is volt – sóhajtott Tekla, de Szabika szokás szerint totálisan félreértette a dolgot, és buzgón helyeselt.
- Így igaz. Ma a menzán szép példáját láthattuk ennek Vali néni világhíres tökfőzeléke felett.

Nemrég csöngettek ki a hatodik óráról, a menza zsúfolásig tömve volt. Géza bá egyedül ült a legbelső asztalnál, mélyen a tányérja fölé hajolt, és épp a harmadik adag tökfőzeléket próbálta észrevétlenül és kissé büntudatosan eltüntetni a hozzá járó repeta fasírttal egyetemben. Észre se vette, hogy Rogyák bejött, és megállt mellette.

– „Gyűlölök és szeretek. Kérded tán, mért teszem én ezt. Nem tudom, érzem csak: szerteszakít ez a kín” – mondta Rogyák Mária kissé éneklő hangsúllyal köszönés helyett.

– Gyűlöl, Mária?! – nézett fel riadtan Géza bá. – Már megint mit vétettem?

– Nem én! Te érzel így, Géza – trillázott Rogyák.

– Één?

– Igen, te.

– Bocsásson meg, de... – kezdte Géza bá, de Rogyák közbevágtott.

– Kivel szilveszterezteél?

– Én? Egyedül.

– És jó volt?

Géza bá elgondolkodott a válaszon.

– Hát semmi különös. Néztam a tévét. Éjfélkor koccintottam magammal. Ilyesmi.

– Jó volt vagy nem jó? – szorította sarokba Rogyák.

– Hát... nem, nem volt jó – ismerte el Géza bá.

– És hogy lehetett volna jobb? – tette fel a rávezető kérdést Rogyák Mária.

Géza bá ismét alaposan megfontolta a választ.

– Talán... talán ha nem vagyok egyedül.

– Én is egyedül voltam – mondta Rogyák, és mélyen Géza bá szemébe nézett.

– Igen?

– Igen.

Hosszan nézték egymást. Feszült csend támadt, majd Rogyák mosolyogva előhúzott a háta mögül egy aranyszínű papírba csomagolt tárgyat.

– Tessék, ajándék. Kibonthatód.

– Ó, ez kedves! – hatódott meg kissé Géza bá. – Miért kapom?

– A születésnapodra.

– De az csak két hónap múlva lesz! – mondta zavartan Géza bá.

– Előre megvettem az ajándékod – felelte könnyedén Rogyák.

Géza bá kibontotta. Catullus összes versei voltak a csomagban.

– Megvan?

– Nincs.

– Gondoltam, Catullus talán segít neked, hogy artikuláld az érzelmeidet.

– Ez kedves tőle.

– Ismerkedjetek, Gézám! – rázta meg a sörényét Rogyák, és ellibeggett.

Géza bá szomorúan nézett utána. A maga részéről ki nem állhatta az antik költőket, és esze ágában sem volt közelebbi ismeretségbe kerülni velük.

Bánatosan megette a maradék tökfőzeléket, ami persze időközben alaposan kihűlt, a Catullust pedig besülylyesztette a törött tornaszerek tárolására szolgáló ládába a tornaszertárban.

Azt hitte, egyszer s mindenkorra végzett az antik költőkkel. De ebben alaposan tévedett.

Gotthardi udvariasan, de leplezetlen malíciával fogadta a szobájába besuhogó Hannát.

– Micsoda kellemes meglepetés! Már azt hittem, kegyeskedett megfélemezni rólam. A kis egyezségünkről.

– Nem tennék ilyet – nézett rá ártatlanul Hanna.

– Nem?

– Semmiképpen. Csak nem volt mit jelentenem. – És ezzel, miután hiába várta, hogy Gotthardi hellyel kínálja, leült.

– Váratlan látogatásából talán nem túlzott merészség arra következtetnem, hogy most viszont van.

– Igen.

– Ne csigázzon!

Hanna nagy levegőt vett, aztán belevágott.

– Hallott már a Napba Öltözött Szúzról?

Gotthardi arcán csalódottság futott át.

– Arról már a legutolsó szatócs is hallott Bécsben. Mégis mit gondol, mivel töltjük mi az időt itt a titokrendőrségen?!

– Akkor miért nem tartóztatta még le? – kérdezte szemrehányóan Hanna.

– Nem akarunk még nagyobb zavargást – felelte Gotthardi kis oktató felhanggal. – Épp elég, ami van. A csőcselék babonásan tiszteli. Csúnya összecsapás lehetne belőle, ha le akarnánk fogni. De minden csoda három napig tart. Különben is, kissé hibbant, de szerintem ártalmatlan.

– Ártalmatlan?! – csattant fel Hanna. – Kis híján felgyújtotta a színházat!

– De nem tette! – mondta gúnyosan Gotthardi. – Istennem, őt is érdekli a művészet! Színházrajongó! Rokon lelkek!

– Magát is megtéveszti! – pattogott Hanna.

– Egy szőrcsuhás kuka liba – engem?

– Igen. Okosabb mindenkinél. Magánál is.

Gotthardi felvonta a szemöldökét.

– Egy nő? Nálam? – És szívből nevetett.

– Majd meglátja! Túl fog járni az eszén – erősködött Hanna.

– Aztán mijével járna túl az én eszemen ez a némbér, kedves Hanna?

Gotthardi nyilvánvalóan a kor tipikus férfiembere volt, akit nem fertőztek meg az olyan új és kétes eszmék, mint a női egyenjogúság. Hanna rájött, hogy harcmódort kell váltania.

- Higgye el, nagyon veszélyes!
- Hát nem látszik annak.
- Charlotte Corday se látszott annak, mégis végzett Marat-val – vágott vissza Hanna.
- Kiről beszél?

Hanna, amint meglátta Gotthardi értetlen arckifejezését, már tudta, hogy ez hiba volt. Jobban kellett volna figyelnie, amikor a francia forradalmat tanulták. De hát ki gondolta volna, hogy egyszer ilyen égető szüksége lesz a történelemtudására? Valószínűleg összekavarta az évszámokat. Charlotte Corday még nem végzett Marat-val. A fenébe is! Már más se hiányzik, mint hogy még nagyobb zavart keltsen az időben. De kivágta magát. Amihez persze az is kellett, hogy a nagyeszű Gotthardinak csak a Charlotte név maradjon meg az emlékezetében.

– Szóval azt állítja, hogy ez a mezítlábas gyereklány a francia striga – bámult rá némi kétkedéssel Gotthardi.

– Az a bizonyos?! Aki azt a rengeteg szörnyűséget követte el? A rotterdami hóhér?!

– Igen – felelte Hanna annyira meggyőzően, amennyire csak telt tőle.

– Nem hiszek a boszorkányokban.

Puff neki! Szóval valamelyest mégis felvilágosult.

– Nem is boszorkány. Forradalmár. El akarja törölni a királyságot. És azt, ugyebár, csak a királyokkal együtt lehet. Ő az ideális merénylet. A célpont pedig őfelsége – blöffölt Hanna. Nem volt benne biztos, hogy Gotthardi beveszi, de bevette. Azonnal becsöngette a titkárát, egy patkányszerű fiatalembert, és utasítást adott a szűz letartóztatására.

Hanna elégedetten dőlt hátra a széken. Elvégezte, amiért jött. De legbelül mégis valami kényelmetlen érzés

furkált benne. Mintha egy kisördög azt suttogta volna a fülébe: „Nem sül le a bőr a képedről, Hannácska? Felsődobtad a legjobb barátnődet!”

Ráadásul Gotthardi ragaszkodott hozzá, hogy Hanna elkísérje, hiába magyarázta neki, hogy nincs éppen rendőri akcióhoz öltözve. Végül színleg beleegyezett, de feltett szándéka volt, hogy útközben megpattan. Valahogy sejtette, hogy a letartóztatás nem fog simán menni. És valóban nem ment simán, de meglógnia nem sikerült, ugyanis nem kellett messzire menniük Zsófiért. Mondhatni, a helyükbe jött. Alig léptek ki Gotthardi új irodájából a Burg előtti térre, szinte szembetalálkoztak Zsófival. De nem volt egyedül. A szokásos kíséretén túl vele volt Bécs egész söpredéke. Úgy hömpölyögtek a téren, mint valami szennyes áradat. A Természettudományi Múzeum, a csillagda, a könyvtár és a színház után most nyilvánvalóan a Burg következett.

Gotthardi kivételesen egy pillanat alatt átlátta a helyzetet.

– Ez a mezítlásos boszorkány a palota ellen vezeti a söpredéket!

– Én megmondtam – morogta Hanna, de nem érzett elégtételt.

Gotthardi gyorsan odakiáltott az őrség egyik tisztjének.

– Rohanjon erősítésért, Steiner! De mintha az élete múlna rajta!

– A mi életünk múlik rajta, Herr Gotthardi – pontosított Hanna.

– Nem vagyunk elegenden – nézelődött idegesen Gotthardi. – Ahhoz, hogy megállítsuk őket, nem vagyunk elegenden!

Hanna látta rajta, hogy komolyan meg van rémülve. És jogosan. Harminc fegyveres legalább ezer mindenre elszánt emberrel szemben! És egyre csak jöttek. Legelől Zsófi teljesen bekattanva, olyan arccal, hogy Hanna legszívesebben elszaladt volna.

Aztán észrevették, hogy vágtaözva közeledik egy hintó, és még mielőtt elérhetné a Burg bejáratát, beleütközik a csöcselékbe. Nem lehetett kérdéses, hogy akkor mi fog történni. És ekkor már az is tisztán látszott, hogy kié az a hintó: Ferenc főhercege, a trónörökösé.

– Uram, irgalmazz! – ordított fel Gotthardi. – Utánam! Mindenki! – Majd hirtelen rájött, hogy ő maga gyalogosan van.

Am ebben a pillanatban Zsófi egyenesen a vágtaözó hintó elé lépett. Hanna azt hitte, a lovak simán el fogják tiporni, de éppen az orra előtt lefékeztek.

Zsófi meg csak állt mozdulatlanul, és bámulta a főherceget. A csöcselék szorosan körülfogta a hintót. Zsófinak csak intenie kellett volna, és szétcincálják. De nem intett.

Hanna kicsit megkönnyebbült, de nem értette, mi történik. Biztos volt benne, hogy Zsófi valamire játszik, de göze sem volt, hogy mire. Mindenesetre Zsófi addig bámulta a trónörököst, amíg Gotthardi rekvirált magának egy lovat, és odavágtatott a hintóhoz az embereivel.

– Öcsászári fensége nevében ezennel letartóztatom! – mennydörögte. – Ne tanúsítson ellenállást!

Ezt teljesen felesleges volt mondanía, mert Zsófi továbbra is mozdulatlanul állt, és változatlanul Ferenc trónörököst nézte.

– Neve? Nem hallotta? A nevét kérdeztem – próbálkozott tovább Gotthardi, eredménytelenül. Zsófi nem vá-

laszolt, csak halványan elmosolyodott. Ezt Gotthardi, ki tudja, miért, személyes sértésnek vette.

– Mosolyog? – horkantotta. – Így is jó. Garantálom, hogy nem sokáig fog mosolyogni. Vezessék el!

Hannának hirtelen az a furcsa érzése támadt, hogy Zsófi pont ezt akarta. Hogy így történjen. Hiszen a hívei egy pillanat alatt szétkaphatták volna a pojáca Gotthardit a fegyvereseivel együtt, de Zsófi nyugalomra intette őket. Végül meg se bilincselték. Olyan volt, mintha díszkísérettel távozna. És még rá is mosolygott az időközben odaérkező Hannára, ahogy elhaladt mellette. De attól a mosolytól Hannában meghűlt a vér.

Gotthardi közben alázatosan a trónörököshöz fordult.

– Nem esett baja, királyi fenség?

Ferenc révülten bámult a titkosrendőrség vezetőjére.

– Egyszerűen csak ott termett a semmiből, és a vágtazó lovak lefékeztek előtte. Szikrázott a patájuk, Gotthardi. Bámulatos!

– Valóban bámulatos szerencse, hogy felséged egy karcolás nélkül megúsza – hajbókolt Gotthardi.

– A leányra értettem. Csak állt ott és nézett rám. Még soha nem nézett így rám senki – csodálkozott Ferenc.

– Sajnálom, hogy nem tudtam megakadályozni – mentegetőzött Gotthardi, de a trónörökös szemmel láthatóan nem figyelt rá. Csak hümmögött.

– Különös, roppant különös.

– Szabadna tudnom, mit talál királyi fenséged olyan különösnek?

– Különösen érzem magam – felelte elmélázva Ferenc.

– Küldessek az udvari orvosért?! – kérdezte Gotthardi szolgálatkészén.

Ferenc válaszra sem méltatta. Hanna magában megállapította, lehet hogy Gotthardi zseniális kém, de nőügyekben kakukk. Orvost akart hívni, pedig a vak is láthatta, hogy ez a Ferenc egyszerűen csak belezúgott Zsófiába. És Hanna szerint Zsófi éppen ezt akarta. De úgy döntött, hogy Tibinek erről nem fog beszámolni.

Késő délután volt, mire Hanna visszaért a színházba. Már egészen besötétedett.

Sándor nagyon aggódott Hannáért, de miután meghallotta a fejleményeket, roppant elégedett képet vágott.

– Minden elismerésem, Hannácska! Akármint is lesz, legalább egy időre kivonta Zsófikát a forgalomból.

– De ez még nem minden – titokzatoskodott Hanna.

– Csupa fül vagyok.

– Mivel ilyen „hasznos szolgálatot tettem a korónának”, Gotthardi állást ajánlott nekem.

– Gratulálok! Nagymester és spicli! Senki nem álmodhat ennél szebb karrieréről! – lelkesedett Sándor.

– Jól szórakozik?! – mérgelődött Hanna. Ő ezt az egészet egyáltalán nem találta viccesnek.

– Nem kell finnyáskodni! Így tudja a legjobban szolgálni az ügyet! – mondta komolyan Sándor.

– Hogy?

– Majd dezinformál. Nekünk pedig elmondja, hogy ott miről faggatták a labancok. Fedőnevet is kapott?

– Nem kaptam. Adtam.

Gotthardi ugyanis felajánlotta neki, hogy válasszon magának fedőnevet. Hanna a Doktor mellett döntött. Ezzel a titokrendőrt alaposan elképesztette.

– Milyen doktor?

– Csak egyszerűen Doktor.

– Ki hallott már ilyet?! – háborgott Gotthardi. – Egy nő nem lehet doktor!

– Akkor tökéletes fedőnevet választottam, nem?! – kérdezte kihívóan Hanna, és élvezte, hogy Gotthardi ez egyszer nem tud visszavágni és alulmarad.

Sándort viszont, aki megjárta már a huszonegyedik századot, nem rendítette meg a névválasztás. Épp ellenkezőleg.

– Szóval akkor: Doktor – mondta vigyorogva.

– Igen – bólintott komoran Hanna. – Őfelsége ügynöke.

[8] Anubíííssssz

A kiszáradt Balaton, a végtelen magyar portenger, napvilágnál is barátságtalan látványt nyújtott, de éjszaka, a csillagtalan ég alatt kifejezetten hátborzongatónak tűnt. Különösen édes kettesben a Felemásszeművel.

Bulcsú megvárta, amíg mindenki elaludt, aztán kiosont a benzinkút mögé, hogy felhívja Teklát. Épp pötyögte be a koordinátákat, amikor Imre váratlanul felbukkant mellette.

– Gyerünk, mutasd az utat! – mondta gorombán.

Bulcsú rábámult, de a sötétben alig látta az arcát.

– Hova?

– A templomhoz – hajolt hozzá egészen közel a Felemásszemű.

Bulcsú borzadva érezte az arcán a leheletét, ami arról tanúskodott, hogy megtalálta a gondosan elrejtett végtelen energiaforrást, és bőven fogyasztott is belőle.

– Milyen templomhoz?! – adta a hülyét Bulcsú.

– Kár a gőzért, öcskös, mindent hallottam!

– Milyen mindent?!

– Amiről a kis barátnődnek hengegtél a telefonba. A kígyós templomot meg azt a helyre kis frigyládát.

– Maga hallgatózott?! – kérdezte felháborodva Bulcsú.

– Szakmai ártalom – göcögött Imre.

Bulcsú rájött, hogy hibát követett el, amikor nem vette számításba a humanoidoknak, illetve ennek a bizonyos humanoidnak az immoralitását. A saját tökéletlensége annyira felidegesítette, hogy csak dadogni tudott a felindultságtól.

– Maga... maga...

– Ez az, húzd csak fel magad! – rikkantotta vidoran a Felemásszemű. – Eddig nagyon halványan világítottál!

– Én nem megyek oda vissza! – makacsolta meg magát Bulcsú. – Még csak az kéne!

– Dehogynem.

– Különben?

– Különben dühbe jövünk – sziszegte a Felemásszemű. – És az csúnya látvány.

– Nem leszek biolámpás! – háborgott Bulcsú. A humanoidok csak ne sütkérezzenek az ő fényénél!

– Már az vagy. Szóval merre?!

Bulcsú gondosan számba vette a lehetőségeket. A Felemásszemű gyorsabb és erősebb is, mint ő. Ráadásul bármi kitelik tőle, különösen a végtelen energiaforrás hatása alatt: teljesen be van gőzölve. Úgy villog a felemásszín szeme, mint valami éjszakai ragadozóé. Segítségre pedig nem számíthat, mert hiába kiabálna, odabent valószínűleg nem ébrednének rá fel. Nincs más választása.

– Jól van – felelte végül. – Elkísérem odáig, de a temp-lomba nem megyek be.

– Megegyeztünk – dörzsölte elégedetten a kezét a Felemásszemű.

Nekivágtak a poros ösvénynek. Imre egész úton a ládáról faggatta Bulcsút.

– És milyen kövek vannak rajta? – kérdezte mohón.

– Szépek.

- Szórakozol?!
- Mit tudom én, messze voltunk – vonogatta a vállát Bulcsú. – Színes kövek. Csillognak. Kábé, mint én.
- Milyen színűek? – jött izgalomba a Felemásszemű.
- Kék, mint a zafir, zöld, mint a smaragd, vagy vérvörös, mint a rubin?
- Ilyen is, olyan is.
- Átlátszó nem volt?
- De igen. A kígyó két szeme olyan volt, mint a...
- GYÉMÁNT! – ordított közbe Imre.
- Vagy üveg – vetette oda Bulcsú.
- Na, mindjárt kiderül. Mozgás!
- Ennél gyorsabban nem tudok! – siránkozott Bulcsú, mert már így is nagyon szúrt az oldala az erőltetett menettől.
- Kezdesz halványodni, kiborítalak? – kérdezte fenyegető hangon a Felemásszemű.
- Jó, nyugi! – kapott levegő után Bulcsú, és megpróbált még tempósabban lépkedni. Vagy fél percig csendben trappoltak a fagyos éjszakában, aztán Imre megint rákezde.
- Mesélj arról a kígyóról!
- Mit?
- Mekkora volt a szeme?
- Nagy – felelte lihegve Bulcsú.
- És ez így ment egészen addig, amíg el nem érték a templomot. Egy ilyen egykörös pasassal társalogni nagyon fárasztó. Még annál is fárasztóbb, mint egy porsivatagban loholni éjnek évadján.
- Aztán egyszer csak ott magasodott előttük a Káosz Temploma. Némán, fenyegetően.
- Ez az! – suttogta Bulcsú.

– De hát ez egy kúp! – akadékoskodott Imre. – Azt mondtad, olyan forma, mint egy csillag.

– Folyton változtatja az alakját.

A Felemásszemű csak egy pillanatig tétovázott, amíg megemésztette az információt.

– Gyerünk tovább!

– Én nem megyek be! – tiltakozott Bulcsú.

– Dehogynem. Különben ki fog nekem világítani? – nevetett gonoszul a Felemásszemű. Egyik kezével belökte a kaput, a másikkal pedig bependerítette Bulcsút, aki a lendülettől orra esett a küszöbön. Ahogy feltápászkodott, megállapította, hogy a Felemásszeműnek idebent semmi szüksége nem lett volna rá, mivel a templomban egy csomó fáklya égett. Egyébként teljesen üres volt. Legalábbis Bulcsú azt hitte.

– Hol a láda? – nézett körül izgatottan Imre.

– Nem tudom.

– Öcsi, ha átvertél...

– Múltkor ott volt azon az emelvényen! – mutatott előre Bulcsú, de az emelvény most üres volt. És a ládának máshol se volt nyoma.

– Ha kiderül, hogy csak fel akartál vágni a barátnődnek... – kezdte vészjóslóan a Felemásszemű.

– A Tibi is látta! – védekezett Bulcsú, és földi életében most először nagyon örült volna, ha az a nehéz felfogású humanoid ott van vele.

Ám ekkor a csendbe, amelyet csak a fáklyák percegése tört meg, belehasított egy pendülő hang, amit sziszegés követett.

– Te is hallottad? – dermedt meg a Felemásszemű.

– Aha. Menjünk innen! – suttogta ijedten Bulcsú.

– Sehova nem megyünk a láda nélkül!

Ezzel a Felemásszemű határozott léptekkel elindult a templom belseje felé.

– Hé! Most hova megy?! Ne hagyjon itt! – kérte rémülten Bulcsú.

– Akkor gyere te is! – szólt vissza hetykén Imre, és ment tovább.

Bulcsú habozott, és már indult volna utána, amikor újra meghallotta a sziszegést.

– Menjünk innen! Imre bá! Hallja? – könyörgött reszkető hangon.

De a Felemásszemű nem figyelt rá, az egyik sarokban ugyanis megtalálta a ládát.

– A szeme! A szeme gyémántból van! – kiabálta lelkesen. A kiáltására különös visszhang felelt.

– Anubisssssssz!

Bulcsú megpördült és körülnézett, de nem volt a templomban kettőjükön kívül senki sem.

– Anubisssz!

Nem lehetett eldönteni, honnan jön a hang. Olyan volt, mintha egyszerre mindenhol szólna. Körbefutott a falakon, aztán csend lett.

A Felemásszemű elsápadt, és ide-oda forgott.

– Ki az? Ki szólt?!

– Nem ismer sz meg, Anubííííísz? – válaszolta delejesen a hang. – Ez fáj. Nagyon fáj.

– Nem... ez nem lehet – motyogta maga elé a Felemásszemű.

– Fáj, hogy az én egykori leghűségesebb fegyvertársam már nem is emlékszik rám! Ó, dőre emberi szív, ó, átkos állhatatlanság – zengett a hang szinte behízelve.

– Ezredes úr? – kérdezte rettegve a Felemásszemű.

– Na, csakhogy végre!

A homályból egy fekete köpenyes alak lépett elő. Nem is lépett, inkább mintha lebegett volna a föld felett.

A Felemásszemű hátrálni kezdett.

– Hova, hova? Telepedj le egy kicsit, Anubisz, el ne vidd az álmunkat! – nevetett fel halkan a férfi, akit a Felemásszemű ezredesnek nevezett. – Nos? Kérdezz nyugodtan, aztán majd én is kérdezek!

– Ez... ez hogy lehet? – dadogta kimeredő szemmel a Felemásszemű.

– Mi? Hogy még élek? – kérdezte gúnyosan az ismeretlen. – Hiszen már akkor is öreg voltam, amikor elárultál, ugye? Egy vén trotty, egy szenilis aggastyán, akit csak úgy át lehetett verni.

– Én nem...

– Azt mondtad, nem találtál semmit a bányában!

– Így is volt! – bizonygatta buzgón Imre.

– És akkor az hogy lehet, hogy most mégis itt vagy?

– Ööö... egy véletlen... ööö... baleset – habogta a Felemásszemű, és közben szüntelen járt a szeme, mint aki a menekülés útját keresi.

– Kutattál tovább, csak nélkülem – mondta vádlón a sötét alak. – Magadnak akartad a kincset, Anubisz. A kincset, amiről már azt is tudtad, hogy micsoda. Hisz rájöttél, hogy nem holmi aranyat meg ezüstöt keresek, hanem valami sokkal értékesebbet: kulcsot az időhöz.

– Ezredes úr! – esengett a Felemásszemű.

– Úgy látszik, mind a ketten megtaláltuk.

– Mindent megmagyarázok!

– Felesleges! – vált vészjóslóan kedvessé az ezredes. – Borítsunk fátylat a múltra, kedves barátom! Hisz oly rég volt, oly pokolian régen. Majd ötven évvel ezelőtt...

– Ezredes úr...

– Ne hívj többé így! Most már arkhón vagyok. A Káosz-rend arkhónja. Akitől elnyered méltó jutalmadat.

– A jutalmamat? – kérdezte gyanakodva a Felemásszemű.

– Igen. Nyisd ki a ládát!

A Felemásszemű, aki mindeddig megszállottan akarta a ládát, most habozott.

– Ezért jöttél, nem? Hát nyisd ki!

Bulcsú csak azon rimánkodott magában, hogy a fekete köpenyes fickó észre ne vegye. Szerencséjére annyira lefagyott, hogy már nem is világított. Mozdulni se tudott. Csak állt, mint egy oszlop.

Végül a Felemásszemű kissé reszkető kézzel kinyitotta a ládát, aztán hátrahőkölt. Mintha szellemet eresztett volna ki egy palackból.

Bulcsú először csak valami furá gomolygást látott, ami kavargott, tekergett, és lassan összeállt egy félelmetes porkígyóvá. Aztán rátekeredett Imre bokájára, megrántotta, és miközben a Felemásszemű kegyelemért könyörgött, bevonszolta a sötétbe, a föld alá.

– Azt hiszem, Imre bát örökre elvesztettük – összegezte az eseményeket Bulcsú.

– Ez nagyon para! – felelte halkán Tekla. – És te?

– Mire körülnéztem, a pasas nem volt sehol. Aztán valahogy visszavergődtem a kúthoz.

– Anubisz – mondta Tekla elgondolkodva. – Baromi ismerős ez a név! – Gyorsan rákeresett a Google-ban, és már olvasta is: – Egyiptomi sakálisten, az alvilág ura.

– Sakálisten? – ismételte meg csodálkozva Bulcsú. – De hát miért hívta így az Imre bát?

– Passz!

- Végül is tök mindegy.
- Csak azt nem tudom, mi lesz most Hanna nénivel...

Tekla aggodalma azonban feleslegesnek bizonyult, mert Hanna néni elemében volt. Pusztai professzor határozott és már-már fenyegetéssel társuló kérésére Tekla napok óta órák hosszat sétáltatta Hanna nénit a dermesztően szeles Tisza-parton, és erősen megfogadta, hogy ha Schrödinger egyszer az örök macskavadászmezőkre költözik, akkor sem tart majd soha kutyát.

Tekla teljesen kimerült a hosszú túrákon, megfázott, köhögött és fújta az orrát. Hanna néni viszont kivirult.

– Megfiatalított a friss folyami levegő – mosolygott elégedetten a saját tükörképére. – Most majdnem olyan fiatalnak látszom, mint amilyennek érzem magam!

És valami tényleg lehetett a folyami levegőben, mert Hanna néni megállás nélkül nyüzsgött, és fáradhatatlanul járt a prof nyakára.

– Nem érünk rá erre, aranybogaram, az én Imrém egyre csak vár és vár és epedezik, mi meg itt vacakolunk! – rontott be délelőtt az irodába.

– Hanna néni, mi minden tőlünk telhetőt megteszünk – próbálta csillapítani Pusztai.

– Kevés! Kevés, kevés! Mikor lesztek már készen? – patogott Hanna néni.

– Talán már csak néhány hét...

– Néhány hét?! – sikoltott fel Hanna néni, mint akit szügyön döftek. – Az maga az örökkévalóság két szerelmes szívnek!

Pusztai prof lenyelte, amit erre szíve szerint válaszolt volna, helyette elővette gyógypedagógusi énjét.

– Csak azt tudom mondani, Hanna néni, hogy teljes kapacitással dolgozunk...

– Kevés! Pedig az alapítványom rendesen kapacitál benneteket.

– Tudom, és nagyon hálásak vagyunk a nagyvonalúságáért...

– Nem kell a hálád, bogaram! Nekem az Imrém kell, és minél gyorsabban! Ezért hoztam a svájciakat.

– Milyen svájciakat? – kérdezte értetlenül Pusztai.

– Hát a régi kollégáidat, gyöngyöm, a CERN-ből. Kicsit megnoszogattuk itten a dolgokat! – lelkesedett Hanna néni.

Pusztai professzornak nem kevés erőfeszítésébe került, hogy megőrizze a higgadságát.

– Ezt nem kellett volna... talán... előbb egyeztetnie velem? Ha jól tudom, még én vagyok a Szuperlézer vezetője.

– Még igen – trillázott Hanna néni. – De ha a villámnál gyorsabban nem röpítesz el a vőlegényemhez, akkor te fogsz röpülni, aranyom, és nem a jövőbe.

És ezzel a hatásos végszóval és arany karkötőit fennen csörgetve Hanna néni elvonult.

Pusztai professzor sápadtan nézett utána.

– Hülye liba! – fakadt ki indulatosan.

– Jól tetszik lenni? – kérdezte aggodalmasan Ervin.

Pusztai meghökkenve nézett rá, egészen meg is feledkezett a jelenlétéről.

– A hülyét visszavonom! – mondta kissé lehiggadva, és tekintettel kiskorú munkatársára, így folytatta: – Azt hiszem, ma éjszakára is benn kell maradnom.

– Rendelek magunknak pizzát – bólintott Ervin, és előhúzta a mobilját.

Sajnos Bécsben sem volt jobb a helyzet. H. ügynök épp arra készült, hogy lebuktassa a jakobinusokat. És ezt nagyon nem szívesen tette.

Kempelennek valószínűleg nem tett jót a semmittevés, mert a fejébe vette, hogy a színház többé nem biztonságos hely a páholygyűlések számára, ezért új találkozóhelyet kell kijelölniük.

– Miért ne lenne biztonságos?! – vetette ellene Charlotte. – A Fénybe Öltözött Leánykát bedugták a föld alá.

– És ha faggatni fogják? – aggodalmaskodott Kempelen.

– Nem fog elárulni minket! – jelentette ki Hanna.

Charlotte szemtelenül rámosolygott a lányra.

– És ezt honnan veszi a kedves Nagymester?

– Onnan, hogy belenéztem a szemébe.

– Nyomós érv – felelte gúnyosan Charlotte.

– Már rég beköphetett volna minket! Hidd el, Charlotte, valami mást akar!

– Mit?

– Azt nem tudom – ismerte el kelletlenül Hanna.

– Értem – felelte maliciózan Charlotte.

Hanna hirtelen nem tudta, még mit is mondhatna, és segélykérően Benedictre nézett. De a szerelmétől most nem kapott támogatást. Épp ellenkezőleg.

– Te is láttad, Hanna, le akarta löni a Mestert – mondta Benedict. – Nem kockáztathatunk! El kell mennünk innen valami biztonságos helyre!

– Mindig futni, menekülni, ez a te stílusod, Benedict! – szúrta egyet kedvtelve a fiatalemberbe Charlotte.

– Gyávának tartasz?! – fújta fel magát Benedict.

Hanna érezte, hogy közbe kellene lépnie, elvégre ő a Nagymester, de Kempelen megelőzte.

– Barátaim, kérlek benneteket! Ez egy páholygyűlés, nem zsibvásár! – szólt rá a civakodókra szelíden.

– Úgy látszik, a kiskorú Nagymester képtelen rendet tartani – jegyezte meg rosszmájúan Charlotte.

– Szállj le Hannáról! – csattant fel Benedict.

De ez már Kempelennek is sok volt.

– Elég legyen! – mondta emelt hangon.

Erre végre csend lett.

– Ki szavaz arra, hogy áthelyezzük a páholyunkat? – tette fel Kempelen a kérdést.

A kezek a magasba lendültek. Hannán és Charlotte-on kívül mindenki megszavazta Kempelen javaslatát.

– Hát ez remek! – zsémbelt Charlotte. – És mégis hova?

– Dégen testvérünk felajánlotta, hogy éjszakánként használhatjuk a könyvesboltját – fontoskodott Benedict.

Hanna legszívesebben behúzott volna neki egyet.

Amint a gyűlés feloszlott, és egyedül maradt Bercivel, Hanna azonnal felhívta Tibit féreglyuktelón, és elpanaszolta neki, hogy mi történt. De Tibi nem értette.

– Dé-gen köny-ves-bolt-ja! – tagolta Hanna, ám nem érkezett válasz. Csak süket csend. – Nem emlékszel?

– Hát nem – nyögte ki Tibi.

Hanna majdnem felrobbant.

– A levél, amit Bujdosónénak vittem! Dégen levele volt Martinovicsról, jelentés a rendőrminiszternek! – magyarázta türelmetlenül.

– Akkor ez a Dégen spicli? – esett le végre Tibinek a tantusz.

– Persze! Csakhogy ezt a többiek nem tudják.

– És elmondtad nekik?

– Hogy mondhattam volna el?! – idegeskedett Hanna. – Tudom, hogy spicli, de elvileg nem tudhatnám! Már így is eleget kavartam.

Tibi megpróbált közbeszólni, de Hanna szinte hisztérikusan hadart.

– Hoffer Francit is megmentettem, és azzal majdnem kicsináltam *A varázsfuvolát*! Lehet, hogy ha most megmentek pár embert, azzal még nagyobb bajt csinálok. Megtanultam a leckét, Tibi! Hagyni kell a dolgokat megtörténni!

Hanna elhallgatott, nagyon sóhajtott, aztán szomorúan, halkán hozzátette:

– Hagyni kell.

[9] A gikszer neve: Bujdosóné

A Kőműves Kelemen nevű börtönőr nem volt azonos a Déva várát építő Kőműves Kelemennel. Ez a Kelemen nőtlen volt, és hosszú évek óta szolgálta Bécs büszke várát. Ezen a kora délutánon azonban szívesen helyet cserélt volna ama másikkal, mert egy kis falomlás semmi ahhoz képest, hogy az ember őrizetére bízott rab esetleg kárt tesz egy leendő császársban, és egy egész birodalom omlik miatta össze.

Kelemen békésen szalonnázott az őrhelyén, amikor lépteket hallott a folyosón. Felnézett, belehunyorogott a félhomályba, és nem hitt a szemének. Egy alacsony férfi közeledett a penészes falak között arannyal gazdagon hímzett, tölcsérűjű kabátban, aranycsatos cipőben, fején hófehér parókával. Amikor Kelemen felismerte, torkán akadt a szalonna. Mi keresnivalója lehet itt Ferenc trónörökösnek ilyen káprázatos öltözékben? Ráadásul egyedül!

Kelemen felpattant és földig hajolt. Addig nem is emelkedett fel, amíg, bár rágatlanul, de le nem nyelte a szájában lévő falatot.

– Felség! – Majd aggodalmasan megkérdezte: – Édesapja, a mi kegyelmes császársunk tud róla, hogy személyesen látogatott el hozzánk?

Ferenc hidegen végigmérte.

– Miért kérdezi? Talán már saját jogomon egy börtönbe se látogathatok el?

Kelemen legszívesebben elharapta volna a nyelvét.

– Ó, dehogynem...

– Ehhez is kegyes jó apám hozzájárulása kell? Ugye? Jól mondom?

– Bocsásson meg, felség, nem erre gondoltam! – mentegetőzött alázatosan Kelemen. – Csak aggaszt, hogy kíséret nélkül érkezett. És a Fénybe Öltözött...

– Mit beszél? – vágott a szavába élesen Ferenc.

– Úgy értem, ez a galád boszorka minden képzeletet felülmúlóan veszélyes.

– Tehát még egy nyeszlett, fegyvertelen, bilincsbe vert nőszemélytől sem tudom megvédeni magam? – kérdezte vérig sértetten a trónörökös. – Hogy hívják magát?

– Uram, irgalmazza...

– Mily dicső név!

– Akarom mondani: Kelemen.

– Akkor nyissa ki az ajtót, maga ostoba Kelemen! – sziszegte dühösen Ferenc. – És kísérjen be!

Kelemen halálra rémülten elővette a kulcsot, és harmadjára sikerült is beletalálnia a rozsdás zárba. A kulcs élesen csikorogva fordult.

Beléptek a cellába. Odabent, a nyúlós félhomályban nem mozdult semmi. A Fénybe Öltözött a falnál állt, és csak a hátát mutatta az ajtónak.

– Á, a mi kis útonállónk – mondta atyáskodó hangon a trónörökös.

De nem érkezett válasz.

– Fordulj csak meg, gyermekem! Maga a trónörökös látogatott el nyomorult celládba! – mondta Ferenc meghatódva a saját nagylelkűségétől.

Ám szavaira továbbra sem kapott feleletet. A krumpliszákba bújtatott lány meg se rezzen.

– Lehet, hogy süket is, nem csak néma? – kérdezte Ferenc halkan Kelemen, aki nem tudott felvilágosítással szolgálni. Akár Fénybe Öltözött Jelenés, akár gonosz boszorkány a fogoly, ő a maga részéről nem kívánt beszélgetésbe bonyolódni vele.

– JÓ NAPOT KÍVÁNOK! ÉN VAGYOK AZ! A TRÓNÖRÖKÖS FERENC! – kiabált tagoltan a trónörökös, mintha egy nagyothallóhoz beszélne.

– Tudom – felelte Zsófi halkan, de vészjóslóan.

– Ez hall! Kelemen, mit szól? Csodálatos! – lelkesedett szinte gyerekesen Ferenc, majd hirtelen elbizonytalanodott. – De akkor miért nem fordul felém, és borul le fenséges személyem előtt, ahogyan az elvárható lenne? Ugye? Jól mondom?

– Felteszem, azért, mert egy tiszteletlen rebellis – próbálkozott egy lehetséges magyarázattal Kelemen.

– Megismersz tehát? – lépett beljebb a cellába a trónörökös.

– Ó, hogyne – fordult meg Zsófi, és olyan hidegen nézett, hogy a cellában legalább tíz fokot esett a hőmérséklet. – Lássuk csak! Ferenc trónörökös. Rideg, önző, bizalmatlan, gyanakvó. Továbbá sajátja még a félénkség és a lassú észjárás.

– Ezt... ezt... honnan veszed? – dadogta Ferenc.

– Ó, ez csak az ön nagytitiszteletű nevelőjének, Colloredo grófnak a jellemzése felségedről. Merő ostobaság.

– Egyetértek.

– Fontosabb talán, hogy mik voltak II. József személyes tapasztalatai önnel kapcsolatban – folytatta Zsófi könnyörtelenül.

– Jaj! Csak a bácsit ne! – riadt meg a trónörökös.

– Ferenc közönyös, még a szórakozások és az élvezetek iránt is. Lassú, kétszínű, hiányzik belőle minden emelkedettség...

– Parancsolom, hogy hallgass el! – toppantott haragosan Ferenc, de hiába.

– ...valamint az uralkodáshoz nélkülözhetetlen döntési képesség – sorolta tovább Zsófi. – Egyetlen pozitív tulajdonsága a rendszeres munkához való gépies hangyaszigalom.

Ezt a „gépies hangyaszigalmat” Zsófi olyan gonosz kéjjel ejtette ki, hogy Ferenc a füléig belevörösödött.

– Kelemen! Maga menjen ki! – ripakodott rá a börtönőrre.

Kelemen boldogan távozott, mert már jó ideje azt fontolgatta, hogyan tűnhetne el észrevétlen.

Miután becsukódott mögötte az ajtó, Ferenc fenyegetően Zsófihoz fordult.

– Ezekért a szavakért halál jár!

– Magam is így gondolom.

Ferenc ettől a választól teljesen megzavarodott.

– Hogy... Hogyan?

– Halál mindenkire, aki ily szavakkal illeti felségedet!

– De... a nagybácsi már meghalt.

– Felséged minden elődjénél jobban tudja, mi kell ennek a népnek – mondta komolyan Zsófi.

– Igen? És mi?

– Sötétség.

Ferenc tanácstalanul bámult Zsófira. Megint csak nem erre a válaszra számított.

– Nem értem.

– Áldott kis báránycák. Hadd maradjanak ilyen romlatlanok! Hadd élvezzék a gyermeki ártatlanság kegyelmi

állapotát! A tudás gyümölcse méreg, ha nem érett meg rá, aki ízleli!

– Milyen szépen beszélsz! – ámult el Ferenc. – Egész elgyengült a térdem.

– Mennyire sajnálom, hogy nem kínálhatom helyel. Ez a marék szalma itt a földön nem az ön kényes ízlésének való.

– Nem ismersz te engem – felelte Ferenc hetykén – Gyűlölöm az ostoba fényűzést. Egy marék szalma épp megfelelő ülőalkalmatosság. – És ezzel lezúttant a földre. Látszott rajta, hogy nagyon kényelmetlenül ül, olyannyira, hogy zavarában heherészett.

– Meg szabadna kérdezni, ki mondta először, hogy kényelmesen ülni csak puttókkal hímzett párnácskákon lehet? Ugye? Jól mondom?

– A pompa a lélek gyilkosa. A művészet elpuhít – bólintott komoran Zsófi.

– Mindig mondom! – kapott a szón mohón Ferenc. – És még az a sok felfuvalkodott, libertinus művész! Ostoba pojácák!

– Szánalmas másodhegedűsök! Gondolkodott már feléged azon, hogy honnan veszi a bátorságot egy feslett életű festő, hogy a Mi Urunk napjának fényét és annak árnyalatait mocskos palettáján kikeverje? Vagy egy romlott, sátánnal cimboráló muzsikusz, hogy tökéletlen hangszerén az Angyalok Karának dalát utánozza?

Zsófi úgy beszélt, mintha csak egy szószékről prédikált volna a gyülekezetének, amely jelen pillanatban mindössze egy főből állt. Az az egy azonban egészen elandalodva hallgatta a szózuhatagot.

– Ugye? Mindig mondom! És még én vagyok a faragatlan, csak mert untat az opera.

Csendben nézték egymást. Egyetértő csendben.

– Válaszol egy kérdésemre felséged?

– Öhmm... igen. Persze.

– Miért látogatott el hozzám? – nézett mélyen a trónörökös szemébe Zsófi. Ferenc zavarba jött. El is pirult.

– Azt mondták, meg akartál ölni. És én még sosem láttam merénylőt.

– Bátor tett volt, hogy eljött, felség – mondta elismerően Zsófi.

– Igazán? De hát meg vagy kötözve...

– Csak a kezem, felség. Csak a kezem – felelte Zsófi sejtelmesen.

Amikor a trónörökös elhagyta a cellát, Kelemen kis-sé megkönnyebbült, mert nem látszott rajta egyetlen külsérelmi nyom sem. Ferenc sértetlennek tűnt. Pedig nem volt az.

Amitől Tekla már előre félt, az végül bekövetkezett. Minden előjel nélkül, és teljesen váratlanul, méghozzá a Móra Ferenc Múzeum emlékszobájában.

Tekla rendes szokása szerint a Tisza-parton sétáltatta Hanna nénit, de olyan farkasordító hideg volt, hogy szabályosan lefagyott az orra. A múzeum volt a legközelebbi meleg hely. Meg sem fordult a fejében, hogy Hanna né-nire ilyen drámai hatással lesz a művészet.

Hanna néni pincétől a padlásig bejárta az épületet. Tekla alig tudta megakadályozni, hogy az igazgató szobájába is benyomuljon. Apróra megtekintette az állandó és időszaki kiállításokat, és minden nagyon tetszett neki. De aztán felkapott egy prospektust, aminek a tetején nagy betűkkel ez állt: Móra Ferenc Múzeum – *Évszázadok találkahelye*. Na, és ez betett! Hanna néni lerogyott

Móra Ferenc pamlagára, mert az emlékszobában voltak éppen, és éktelen óbégatásba fogott.

– A kezemet ígértem neked! A kezemet! Imrém! Édes borzom! El sem tudom képzelni, mennyire hiányzom neked!

Tekla majd frászt kapott.

– Hanna néni, tessék szépen megnyugodni!

– Te csak ne nyugtatgassál, kis szódásszifon, hanem hívd azonnal az én kincsemet! – kiabált hisztérikusan Hanna néni.

– Az sajnos lehetetlen.

– Ezt a szót még gyermekkoromban töröltem a szótáramból. Szóval csak kapd elő szépen a masinadat, ami át tudja telefonálni az időt!

– Igen, de... lemerült – nyögte Tekla, és egyfolytában azt várta, mikor bukkan fel egy teremőr, hogy kivezesse őket.

– Akkor ajánlom, hogy gyorsan töltsd föl, mert a szerelem olyan tettekre ragadtathat, amit magam is megbánok!

Ebben sajnos Tekla cseppet sem kételkedett.

– Jó. De kell egy kis idő.

– A svájciaknak nem kell idő, hogy elfogadják a pénzemet – pattogott Hanna néni. – És a szegedi Szuperlézernek sem, hogy egy csapásra semmivé váljon!

Tekla kirohant a vécébe, és felhívta Bulcsút.

– Azonnal elő kell kerítened a Felemásszeműt! – kiabálta bele a jövőbe.

– Nőnemű humanoid – állapította meg lekicsinylő hangszíval Bulcsú. – Első számú ismertetőjele, hogy élete nagy részét információhiányos állapotban éli le, de ez nem akadályozza abban, hogy másokat utasítgasson.

– Azt hiszem, egyszer majd beszélünk kell arról az aprócska tényről, hogy minden embrió nőneműnek indul – feledkezett meg Tekla egy pillanatra a vészhelyzetről. – A természet fura fintora folytán azonban néha hiba csúszik a szisztémába, ami nem más, mint az X-kromoszóma Y-kromoszómává való mutálódása.

– Azért ez...

– El kell mennetek Imréért! Úgy értem, MOST! – vágott közbe türelmetlenül Tekla.

– Az Imre nevű mutánst, mint már említettem, beszíptotta a fellázadt anyag egy kígyó képében.

– Világos. Csakhogy ha az a buggyant Hanna néni nem beszélhet most „az ő kis borzával”, ti mind a jövőben ragadtok, mert a szegedi Szuperlézer soha nem készül el!

– Atyaég...!

– Na, csak leesett!

– Tanárnő!!! – ordított kétségbeesetten Bulcsú.

Hanna néni még mindig a kanapén hevert, amikor Tekla felbukkant a vécéből.

– A legjobbkor! Épp elfogyott a türelmem. – Ezzel kiapta Tekla kezéből a féreglyuktelőt, és negédesen belebúgott.

– Hálló! Imrém?

– Halló! Itt dr. Bujdosóné dr. Bakonyi Edit. Miben segíthetek? – felelte szenvtelenül a dementor.

– Maga a titkárnő?

– Ahhoz egy kissé túlképzett vagyok. Ez talán már a nevemből is kiderült.

– Óh, édesem, már 2013-ban is szomorú világ van. Hát még egy atomháború után – trillázott Hanna néni.

– A tápegység vészesen vibrál. Pillanatokon belül csak segélyhívásokat vagyunk képesek fogadni – jelezte tárgyilagosan Búné.

– Ez egy segélyhívás! Egy szomjazó szív kér gyorssegélyt!

– Javaslom, hogy nézzen sorozatokat! – mondta változtatlanul szenvtelen hangon Búné.

Ettől aztán Hanna néni bepöccent.

– Na, ide figyeljen, maga perszóna! Tudom, ki maga! Azonnal hívja a telefonhoz Imrét, mert a menyasszonya keresi életbevágó ügyben! Maga pedig tűnjön el a képből, vagy még inkább: váltson halmazállapotot!

– Szóval Imre kell? – vette fel a kesztyűt Búné.

– Igen! Ő!

– Hát akkor nyissa ki a fülét, szipírtyó! IMRE AZ ENYÉM! – mondta harciasan Búné.

– Hogyan?

Hanna néni nem akart hinni a fülének.

– Soha nem kaparintja meg!

– Azt csak hiszi! – sikította Hanna néni.

– Nem állhat az igaz szerelem útjába! – mennydörögte Búné, és ekkor Tekla majdnem elröhögte magát.

Hanna néni viszont csak hápogott a felháborodástól.

– Ezt meg hogy érti?

– Én vagyok helyzeti előnyben! – közölte fölényesen Búné.

– Micsoda?

– Segítek: én vagyok itt.

– Hát nem sokáig!

Bujdosóné felkacagott, mint egy hiéna.

– Imre kell? Vedd el, ha tudod!

– Kösd fel a gatyát, aranyom! Pillanatokon belül ott vagyok! – rikoltotta vészjóslóan Hanna néni.

– Várlak – felelte Búné, és kinyomta a telefont.

Tény, hogy Bujdosóné több métert nőtt Bulcsú szemében, aki haladéktalanul hangot is adott a csodálatának: „Hát ez nagy volt, tanárnő!” A baj csak az volt, hogy a produkció túl jól sikerült, ugyanis Hanna néni azonnal, még aznap indulni akart 2058-ba.

Pusztait valósággal sokkolta a hír, amivel Tekla hazaállított.

– Hanna néni teljesen begolyózott.

– Istenem! Nem tudott volna várni még egy pár napot? – sópáncodott Pusztai prof.

– Szerintem sosem volt százas.

– Nem úgy értem. Az indulással. A Szuperlézer hadronja hiába kicsinyített változata a CERN Nagy Hadron-ütköztetőjének, a működése még közel sem biztonságos. Jó pár teszt van még hátra.

– Hát most majd teszteljük Hanna nénivel – vigyorgott el Tekla.

– Ez egyáltalán nem vicces.

– Anyu, nem lesz semmi gond. A lényeg csak az, hogy írass alá a nyanyával egy végrendeletet indulás előtt, amiben a Szuperlézerre hagy mindent.

– Kislányom, te mikor kriminalizálódtál így? – szörnyedt el a professzor.

– Már hatévesen végigolvastam az Agatha Christie összeszt. Alaptechnikákat tudok – legyintett fölényesen Tekla.

Ekkor felpattant a bejárati ajtó, és becsörtetett a lakásba Hanna néni, nyomában Ervinnel.

– Megjöttem! Indulhatunk! Szedd a lábadat, bogaram!
Csak sportosan! Nem érünk rá!

– Ervin? Te mit keresel itt? – csodálkozott Tekla.

– Szerinted? – kérdezett vissza undokul Ervin.

– Szükségem van egy férfi kísérrőre. Aki ért is ezekhez a kutyukhoz – magyarázta Hanna néni.

Pusztai professzor egy pillanatra eltűnt a konyhában, majd mosolyogva lépett be a nappaliba, kezében egy tálcával, rajta levélmintás teáscsészékkel.

– Ez nem ilyen egyszerű, Hanna néni! A hadront alá kell vetni még néhány tesztnek. Nem vállalom a felelőséget, ha bármi gikszer történik.

– A gikszer már megtörtént. Bujdosónénak hívják.

A professzor Hanna néni elé tette az illatos teát.

– Megértem az aggodalmát, de...

– Semmit sem értesz – vágott a szavába hisztérikusan Hanna néni.

– Igyon egy korty teát, jót fog tenni! Aztán szép nyugodtan mindent megbeszélünk – válaszolta angyali türelemmel a professzor.

Hanna néni bizalmatlanul belekortyolt a teába, láthatóan ízlett neki és felhajtotta.

– Mi ez? Egész tűrhető íze van.

– Egy kis gyógynövény – felelte szerényen Pusztai. – Szóval, Hanna néni, legyen olyan jó, és adjon még egy-két napot! Az egész életművem ebben a szerkezetben van, szeretném, ha nem hozna szégyent a nevemre. És az önére sem.

Hanna néni ásított egyet.

– De az én Imrémet addig felfalja az a démon – felelte álomittas hangon.

– Imre csak magára vár.

- Igen? – ásított még egyet Hanna néni.
- Biztos vagyok benne. Ez egy megérzés. És az én intuitív képességem legendás.

Erről Tekla tudott volna mesélni, de Hanna néninek most nem volt szüksége mesére. Bárgyún elmosolyodott, lassan lecsukódott a szeme, félrebillent a feje, és pár pillanat múlva édesdeden horkolt a fotelban.

- Hanna néni a jelek szerint kicsit elfáradt az izgalmaiban – takargatta be Pusztai professzor az öregasszonyt egy puha pléddel, aztán hazaküldte a csalódott Ervint.

Amikor kettesben maradtak, Tekla kérdően az anyjára nézett.

- Ugye, nem tettél semmit abba a teába?
- Pusztai professzor nagy szemeket meresztett.
- Sejtelmem sincs, miről beszél, Miss Marple.

[10] Kommandós droidok

Kora reggel mentőexpedíció indult a benzinkútról Búnével súlyosbítva a Felemásszemű megmentésére. Ugyan általános vélekedés szerint Imre csak azt kapta, amit megérdemelt, viszont a nagyon is közeli jövőben várható volt Hanna néni érkezése, és senki sem akarta elképzelni, milyen patáliát fog csapni, ha rájön, hogy az ő kis borzának nyoma veszett.

Bulcsú és Tibi ezért elhatározták, hogy lesz, ami lesz, visszamennek a templomba. Megpróbálták hátrahagyni Búnét, de nem jártak sikerrel.

– Ne lamentáljatok, induljunk! – rendelkezett a dementor, miközben felvette a kabátját. – A föld alól is elő kell kerítenünk a nyavalyást!

– Pontosan onnan – morogta Bulcsú.

– Én megölöm ezt az Imrét, ha nem találjuk meg!

Ebben a felajzott állapotban vágtak neki a portengernek, amely fölött ezen a délelőttön ritkás köd lebegett.

Már vagy egy órája caplattak szótlanul, amikor Búnénak kezdett elege lenni.

– Biztos, hogy jó irányba megyünk?

– Természetesen – felelte magabiztosan Bulcsú.

– Már lejöttünk a térképről.

– Ez még csak Szemes... volt – jegyezte meg Tibi.

Búné megállt és alaposan körülnézett.

– Itt nincs semmi. Abszolúte semmi.
– Pedig itt van, vagyis itt kellene lennie a templomnak.
Pont, ahol állok – erősködött Bulcsú.

– De baromira nincs itt – mondta Tibi, bár baromira nem szeretett egyetérteni Búnéval.

– És ha szabad érdeklődnöm, kedves Bulcsú, honnan tudod, hogy hol állsz? Jobbra is portenger, balra is portenger, ameddig csak a szem ellát.

– Ez nem percepció. Tiszta matematika – felelte szenvtelenül Bulcsú.

– De az tiszta percepció lesz, ha lekeverek egyet!

Búné végül nem váltotta be a fenyegetését. Valószínűleg nem a szándéka változott meg, csak nem akarta agyoncsapatni magát. Bulcsú ugyanis úgy szikrázott, mint egy zárlatos hajszárító. S közben végeláthatatlan magyarázatba fogott a „koordináta-rendszerről, amely tájékozódásuk alapja volt”. Tibi egy szót sem értett belőle, és Búné is hamar elvesztette a fonalat.

Már sötétedett, mire hazaértek. Imre nélkül. Hullafáradtan.

Bulcsú azonnal beszélni akart az öreggel, de Rozsó néni nem engedte be hozzá arra hivatkozva, hogy nagyon gyenge.

– Akkor is beszélnem kell vele – makacskodott Bulcsú.
– Visszamentünk a templomhoz, de az időközben dematerializálódott.

Rozsó néni értetlenül bámult a fiúra.

– Eltűnt a templom – magyarázta az öregasszonynak Tibi. – Nincs ott, ahol volt. Már ha tényleg ott kéne lennie.

– Itt... itt nem úgy vannak a dolgok, mint máshol – motyogta Rozsó néni.

– Hanem?

– Nem állják az egy helyet.

Most olyasmi történt Bulcsúval, ami korábban mindig csak másokkal esett meg. Egyszerűen nem értette, amit Rozsó néni mondott.

– Nem értem.

– Mondom, nem állják az egy helyet – ismételte meg az öregasszony.

– Ki nem állhatják az egy helyben levést – tolmácsolt készségesen Tibi.

– Nincs rá szükségem, Tibor, hogy fordíts!

– Izegnek-mozognak – mutatta Rozsó néni.

– Ne már! Egy templom nem vándorolhat, mint egy karaván! – szögezte le Bulcsú ellentmondást nem tűrően.

Másnap folytatták a kutatást, és három óra kimerítő gyaloglás után Búné kiszúrta a távolban a templomot. Messziről most olyan volt, mint egy bura. Bulcsú szakszerű megnevezése szerint félgömb. Tibinek egészen mindegy volt az alakja, csak abban reménykedett, hogy nem mászik el, mire odaérnek.

Nos, nem mászott el. De közlőrl sajnos kiderült, hogy ez nem az a templom, mert teljesen más anyagból épült. A fala tükörsima volt, áthatolhatatlan, és fényes fekete, mint valami gigantikus bogár páncélja. Olyan magas volt, hogy nem látták a tetejét, mert beleveszett a ködbe.

– Most vagy körbe-körbe járunk órák óta, vagy tényleg irtó hatalmas ez az izé – mondta Tibi.

– Ha körbe-körbe járnánk, látnánk a nyomainkat – torcolta le Búné.

– Nem feltétlenül – jegyezte meg Bulcsú, de Búné olyan gyilkos pillantást vetett rá, hogy nem bocsátkozott részletekbe.

– Kell, hogy legyen valahol valami bejárat – nézelődött egyre idegesebben a dementor.

De nem volt.

Tibi meg az épület falát tapogatta.

– Tök sima. Olyan, mintha üveg lenne az egész.

– Ekkora üveg nem létezik, Tibor!

– És rohadt sötét lehet bent.

– Attól, hogy te nem látsz be, még ki lehet látni – oktatta ki Tibit Bulcsú. – Ezt már a múlt században feltalálták: detektívüveg.

Tibit nem érintette jól ez az információ.

– Szóval szerinted most bentről néznek minket? – kérdezte szorongva. – Kicsodák?

– Remélem, nem az, akire gondolk.

– Az ezredes? – suttogott Tibi.

– Fogd már be! – sziszegte halkan Bulcsú, mert az ezredes pusztá említésétől felkavarodott a gyomra.

Amíg a fiúk civakodtak, Búné elhatározásra jutott.

– Bekopogok.

– Én nem tenném a tanárnő helyében!

– Attól te nagyon messze vagy, Bulcsú fiam, hogy a helyembe képzelhesd magad! – torkolta le fölényesen Bujdosóné, és határozottan megkopogtatta az üveget.

Ez az apró mozdulat olyan erős és félelmetes dübörgést keltett, mintha megrendült volna a föld, és épp összeszakadni készült volna az éggel.

Tibi, Bulcsú és Búné egyszerre ordítottak fel.

Aztán a hatalmas robaj elhalt, ők is abbahagyták az ordítást, és akkor csend lett.

– Ezt, ha lehet, ne tessék többet csinálni! – kérte Bulcsú kissé berezelve.

Bujdosóné nem válaszolt. Megigazította a frizuráját, bár ő sem gondolhatta komolyan, hogy azon még bármi – beleértve az összes lehetséges és nem lehetséges elemi csapást – képes rontani, majd érdeklődve szemügyre vette a porban szépen elnyúló Tibit.

– Tibor, te miért fetrengsz a porban? – érdeklődött a torkát köszörülve.

– Baromira megijedtem – tápáskodott fel Tibi köhögve és köpködve.

– És?

– És a filmekben ilyenkor hasra szokták vetni magukat, ezért azt gondoltam...

– Te csak ne gondolkozz, Tibor! Eddig is megvoltál nélküle.

– És aztán mi történt? – kérdezte halkan Tekla a füléhez szorítva a féreglyuktelőt, miután a résnyire nyitott ajtón át belesett a szomszéd szobába, és megnyugodva konstataulta, hogy Hanna néni édesdeden alszik.

– Az égvilágon semmi – felelte egykedvűen Bulcsú. – Még járkáltunk kicsit, de szerencsére a továbbiakban Búné mellőzte a kapcsolatfelvételt a fekete burával. Elingettünk visszafelé, mert nemsoká besötétedik. Mindjárt otthon vagyunk. Legalábbis remélem.

– De mi lesz Hanna nénivel?

– Hasra!!!

Tekla egy pillanatra elcsodálkozott, mert ilyen értelmetlen válaszra még Bulcsútól sem számított, aztán a vonal túlsó végén támadt kisebb hangzavar ráébresztette, hogy odaát valami baj történhetett, és Bulcsú nem neki szólt, hanem a többieknek.

– Hasra! Különben meglátnak minket!

Tekla feszülten fülelt, de a suttogó szóváltásból csak annyit tudott kivenni, hogy vagy tizen körbevették a benzinkutat, és épp akkor törték be az ajtót.

– Ezek az öregért jöttek! – suttogta Tibi.

– Vagy értünk...

– Ne már...!

– De hát mondjátok már, hogy kicsodák! – rimázkodott Tekla.

De nem kapott választ.

– Elviszik az öreget!

– Csináljunk már valamit! – suttogta kétségbeesetten Tibi.

– Mégis mit? – kérdezett vissza Bulcsú. – Tíz fegyveres ellen!

– Milyen fegyveresek? – tudakolta riadtan Tekla.

– Kommandós droidok – felelte szenvtelenül Bulcsú.

– Ez nem lehet valóság. Kizárt. Ez már nem – ismételte hitetlenkedve Búné, és Tekla látatlanban is egyetértett vele.

– Most mi van?

– Azt hiszem, felgyújtják a benzinkutat – közvetített Bulcsú.

– Nem marad semmink! – kiáltott fel elkeseredve Búné.

– És Rozsó néni?! – rémült meg Tekla.

– Tényleg, az öregasszony.

– Reméljük, nincs otthon – motyogta Tibi.

Tekla csak állt a szobájában az ablaknál a fülére szorított fereglyuktelőval, hallgatta a távoli tűz félelmetes ropogását, és a füstjét szinte az orrában érezte.

– Tekla, én most leteszem...

– Bulcsú, ne! – kiabált kétségbeesetten Tekla.

– Muszáj. A Szabi-nyáltenyészetnek pillanatnyilag anynyi. Takarékoskodnunk kell. Ha lemerülünk, sose találunk meg minket...

Hanna cseppet sem volt elragadtatva attól, hogy Gotthardi sürgősen hívatta, de azért pontosan megjelent.

– Á, kedves hogyishívják! Doktor! – fogadta szokatlan szívélyességgel Gotthardi. – Lenne egy érzékeny megbízásom a maga számára.

– Érzékeny? – ismételte meg Hanna cseppet sem lelkesen.

– Igen. A trónörökös kihallgatást kért fenséges atyjától. Tudni akarom, hogy mi hangzik el!

– Úgy érti, hogy hallgassam ki őket? – kérdezte megbotránkozva Hanna.

– Ha magának anélkül is megy, nem bánom.

Hanna talán azt utálta a legjobban, amikor a titkosrendőrség viccelt.

– De... Mégis melyikük után kémkedünk?

– Ne használjon ilyen csúnya szavakat! – csóválta meg a fejét Gotthardi. – Legyen elég annyi, hogy itt minden a birodalom érdekében történik.

– Ha ez egy ilyen érzékeny megbízás, miért pont én?

– Mert ügynökeim közül egyedül maga fér bele a kéménykürtőbe.

Ez már sok volt Hannának. Felcsattant.

– Mi van?! Ereszkedjek le a kéményen, mint egy Mikulás?

– Kicsoda?! – bámult rá Gotthardi.

Hanna természetesen nem válaszolhatott a kérdésre, mert a titokrendőr reakciójából nyilvánvaló volt, hogy ezek még nem ismerik a Mikulást, így kénytelen volt a

krinolinját hátrahagyva a Gotthardi felajánlotta férfiruhába bújni, és személyesen leereszkedni a kéményen. Arról már útközben meggyőződött, hogy aki a Mikulást kitalálta, az ilyesféle mutatványt sose hajtott végre. Hanna csak annak az egynek örült, hogy nem volt koromallergiája, különben széttüsszögte volna a felségek beszélgetését. Amit úgy hallgatott, mint egy tizennyolcadik századi rádiójátékot, vagy inkább színházi közvetítést, ahol a bemondó halkán tájékoztatja a hallgatóságot arról, hogy mi történik éppen a színpadon.

(Ferenc balról hajlongva be, hótelegáns öltözeke a szivárvány minden színében, arcán bárgyú mosoly. A császár, aki a fotelban is úgy ül, mint egy trónuson, kézcsókra nyújtja a kezét. Ferenc engedelmesen lenyalja)

– Örvendek, kedves fiam, hogy végre rám is szánsz egy kis időt. Hogy meglátogatód fenséges személyünket.

(Ferenc zavartan felegyenesedik)

– Nem értem, felség...

– Hisz annyira lefoglal a közbiztonság. Mi másért látogatnál oly számos alkalommal a börtönbe?! – kérdezi hangjában árnyalatnyi gúnnyal a császár.

– De hát honnan?! – dadog a trónörökös.

– Azt kérded, honnan tudom? Nos, a mi udvarunkban több a besúgó, mint a nemes.

Ezt Hanna is készséggel megerősítette volna, ha őt kérdzik, és nem némán kénytelen kuksolni a kéményben.

– Akkor bizonyára be van avatva jövetelem céljába is.

– Majd elválik. Hallgatlak.

– Zsófia ügyében szeretnék beszélni felségeddel.

Ferenc olyan leplezetlen csodálattal ejti ki Zsófi nevét, ami nem kerülheti el a császár figyelmét. És természetesen Hannáét sem.

– Zsófia?! Ez a striga neve?

– Ő nem boszorkány – tiltakozik hevesen Ferenc.

– Tudom. Már jeles elődöm, Könyves Kálmán is megmondta, hogy boszorkányok pedig nincsenek. *(Lipót elmosolyodik)*

– Zsófia papnő – mondja áhítatosan Ferenc.

– Hát persze. Mindig is gyengéd volt a szebbik nem. *(Lipót türelmetlenül legyint)*

– Zsófiában belső szépség van. Az ragyogja be a külsejét.

– Sötét lelkű perszóna, bajkeverő, velejéig gonosz, akinek a nyomában a pusztulás jár. A csöcselék bálványa – feleli a császár komoran.

– Félretájékoztatták. Beszéljen vele, beszéljen vele a kedvemért! Hallgassa meg! *(Ferenc hevesen gesztikulál, nevetésgesen kaszál a karjával)*

– Mit beszéljek? – emeli fel a hangját Lipót. – Romba döntötte fél Bécset. És könyveket égettek. Tudj’ isten, valahogy nem bízom azokban, akik könyveket égetnek.

Hanna ebben megint kénytelen volt egyetérteni a császárral.

– Mindent jó okkal tett. Adjon neki egy esélyt! Kérem, atyám! – fogja könyörgőre Ferenc. *(Fél térdre is ereszkedik a császár előtt, de elveszti az egyensúlyát és majdnem fenékre ül)*

– Esélyt? Mire?

– Ha én lennék a király, akkor...

– De nem te vagy a király, Ferenc! És őszintén remélem, hogy kegyeskedek még sokáig élni, elég soká ahhoz, hogy megjöjjön legalább az eszed...

– Igyekezni fogok, hogy méltó utódja lehessenek atyámnak!

– Sajnos néha a legnagyobb igyekezet is kevésnek bizonyul – mondja inkább keserűen, mint gúnyosan a császár.

– Fontolja meg, felséged, mi a szándéka Zsófiával!

– Már döntöttem.

– Igen?! És szabadna...?!

– Ne aggódj, nem küldöm máglyára!

– Köszönöm! – mondja megkönnyebbülten Ferenc.

– Humánusan fogunk végezni vele.

[11] A „szomjas szív”

Súlyos léptek döngő hangja verte fel a tömlőc csendjét. Zsófi szőke fürtjei megrezzentek, ahogy alig láthatóan a hang irányába mozdította a fejét. Szeme, mint a kígyóé, pislogás nélkül meredt börtönének nehéz zárjára. Mosolygott.

– Zárd be utánam! – rendelkezett Ferenc a feltáruló ajtóban a mögötte álldogáló Kelemennek.

– Biztos? – kérdezte aggodalmasan a börtönőr.

– Ez parancs!

Ferenc apró vakondszemei hunyorogva pásztázták a zárka sötétjét, majd megállapodtak az aprócska lány törékeny sziluettjén. A trónörökös nagyot nyelt.

– Ön újra itt? – csendült fel a jól ismert, fátyolos hang a sötétben. Ferenc úgy hallotta, a hang ezúttal tele van reszkető reménnyel, és alig leplezett rajongással fenséges személye iránt.

– Igen – közölte, és megköszörülte a torkát.

– És minek köszönhetem ezt a kitüntető kegyet?

– Mit köntőrfalazzak, megindított sanyarú sorsod – mondta Ferenc, majd halkabban hozzátette –, és a szépséged.

– Fenséged jó és kegyes – súgta Zsófi, és közelebb lépett a trónörököshöz.

Egypercnyi csend támadt. Ferenc szeme addigra ugyanis megszokta a sötétet, és így már tisztán ki tudta venni Zsófi arcának finom vonásait. Emiatt viszont semmi értelmes nem jutott az eszébe. A zárka mocskos padlóján hangos cincogással egy patkány szaladt át. Ferenc megrezzent.

– Mit nézel így? – kérdezte, mert jelen pillanatban tényleg csak ez érdekelte.

– Hogy nézek? – kérdezte meglepetten Zsófi.

– Olyan... furcsán.

Zsófi lesütötte a szemét, és elfogódottan mosolyogni kezdett.

– Miért furcsa az, ha egy nő rajongva néz egy férfit, ki bálványa és oltalmazója is egyben? – kérdezte halkán.

Ferenc széles tésztaképpen pír ömlött el. Pontosabban valami lilás szín.

– Szép kis oltalmazó! – nyögött fel panaszosan. – Tegnap közbenjártam érted fenséges atyámnál... nem sok sikerrel.

– Ne vádolja magát! – mondta komoran Zsófi, és lehajtott a fejét. – A király ebben a kérdésben rendíthetetlen marad. A pusztulásomat akarja.

– De miért? Miért akarja egy gyönyörű, ártatlan, fiatal leány halálát?

Zsófi szomorúan megvonta a vállát.

– Mert retteg tőlem.

Ferenc szemöldöke majd a haja tövéig felszaladt. Zsófi szavainak az égadta világon semmi értelme sem volt.

– Retteg? Miért?

Zsófi halkán, de nagyon tagoltan válaszolt. Szerette volna, ha minden szava gyökeret ver a trónörökös nehéz fejében.

– Talán mert ez a fiatal lány... épp ártatlansága okán... olyanokat is lát, ami a királynak kellemetlen.

– Hogyan? De hát... mi az, amit látsz? – kerekedett el Ferenc szeme.

Csend támadt.

– Azt hiszem, jobb, ha ezt már magammal viszem a sírba.

– Nem, NEM! Nem halhatsz meg! – kiáltott fel a trónörökös harciasan. – Ha én lennék a király...! – ám ezen a ponton hirtelen elhallgatott. – Atyaég! Miket is beszélek...

Zsófi halványan elmosolyodott. Közelebb lépett Ferenchez, és delejes hangon kijelentette:

– Te leszel a király!

Ferenc figyelmét még az is elkerülte, hogy a lány felégsértő módon letegezte. Hirtelen ugyanis olyan érzés töltötte el, mint mikor a szörnyű kánikulában a vihar első szellőkése megsuhintja az ember arcát. Zavartan felnevetett.

– Persze, majd egyszer... negyven én múlva. Ha egyáltalán túlélem atyám.

– Nem kell negyven évet várnod – mondta a lány határozottan.

Az első szellőkést egy második követte. Ez már az eső illatával elegyedett. Ferenc pontosan érezte, most még nem késő sarkon fordulni, és elmenekülni innen. El ebből a homályos cellából, ki a fényre. Minél messzebb ettől a boszorkánytól, ettől a tündértől...

– Mit művelsz? Ez felégsértés! – nyögött fel elgyengülten, mert a boszorkány vagy tündér megsimította fenséges ábrázatát.

– Onnan, ahonnan én jöttem – szólt Zsófi nyugodt hangon –, pontosan tudjuk, hogy még a következő holdtölte előtt megkoronáznak.

– Nem mondhatasz ilyet! Ez... ez lázítás!

– Nem. Ez jóslat. Ami egyszer már be is teljesedett.

Ferenc most már hallotta a mennydörgést is a lelkében támadó viharból.

– Apám még csak egy éve uralkodik. És az nem olyan sok – próbálta a maradék észérveket felsorakoztatni.

A lány gyöngyözően felkacagott. Rongyainak bő ujjából előhúzott valamit, ami megcsillan a börtön homályában.

– De oly törékeny az emberi egészség e dögletes korban – szólt könnyed hangon. – Egyébként hallom, atyád gyengélkedik. Úgyhogy fogd csak ezt a szelencét!

Ferenc kezét szinte sütötte a szikrázó kis doboz.

– Mi ez?

– Köhögés elleni por van benne. Gyógyulást hoz – a lány szemei összeszűkültek. – A te bajodra is.

A vihar kitört. Csak úgy tépte-rázta Ferenc árva lelkét, gyökerestül szaggatva ki belőle minden biztosnak látszó gondolatot.

– Kelemen! Nyisd ki az ajtót! – ordított fel rémülten, majd szinte kizuhant a cellából, egyenesen a reszkető börtönőr karjaiba.

Távolodóban még hallotta a gyönyörű hangot, melyet a kongó folyosó sokszorosára erősített fel.

– Ne feledd! A következő holdtölte előtt... Ferenc.

Tekla pontosan úgy érezte magát aznap, mint egy idegösszeomlás szélén álló telefonos diszpécser. Azzal kezdődött minden, hogy anyja hajnali ötkor felkeltette, és

magával cibálta a Szuperlézerbe. Majd leültette a hadron mellé, amit még azzal a lendülettel megszállottan szeretni kezdett a félálomban támoalgó Ervin segítségével. Tekla kíváncsi lett volna a műveletre, de Pusztai a fejét csóválta.

– Most nem a fizikazsenidre van szükség – közölte, és aggodalmasan az órájára nézett. – Azt hiszem, perceken belül egy rendkívüli fontosságú feladatot kell ellátnod.

Tekla rosszat sejtett, pláne, hogy anyja egy jelentőség-teljes pillantás kíséretében gondjaira bízta a mobilját. Nem kellett sokáig várni, a telefon hamarosan megcsörrent. Aztán pedig újra és újra, átlag hárompercenként. A vonal túloldalán a fúriaként ordító Hanna néni volt, aki, miután kialudta az előző napi gyógyteát, kénytelen volt konstatálni, hogy be van zárva Pusztai professzor lakásába. Tekla érzékelte, az öreglányt már csak egy hajsál választja el attól, hogy rendőrt hívjon. Ezért átlag három percenként felvette a szirénázó telefont, és igyekezett a korábbinál eggyel jobb magyarázattal előállni, miért is késlekedik anyja a lakáskulccsal. Pontosan tudta, ki kell húznia még egy darabig, hogy Pusztaiék induláskész állapotba hozhassák a félkész hadront. Gyötrelmeit csak fokozta, hogy a saját telefonja is egyfolytában szólt, tudniillik Szabika időről időre tájékoztatni akarta arról, hogy épp milyen idétlen nevű település mellett halad el a budapesti különítmény Szeged felé tartó útján. Csak egy telefon volt, ami nem akart sem megszólalni, sem kicsöngeni. Történetesen pont az, aminek segítségével az egyetlen olyan emberrel léphetett volna kapcsolatba, akiért adott pillanatban a leginkább aggódott. És aki természetesen Bulcsú volt.

Tekla már vagy negyvenszer tárcsázta 2058-at, de a féreglyuktelefon csak leírhatatlan, földöntúli hangokkal válaszolt. Sipított és dübörgött, mint az orkán. Aztán Tekla legnagyobb döbbenetére az orkán hangjai felerősödtek, és már a Szuperlézer folyosójáról hallatszottak. A lány rémülten meredt a féreglyuktelefonra, majd anyjára, akinek a keze megállt a hadron műszerfalán, mintha csak villám csapott volna bele. Mindketten tudták, hogy itt a vég. Szűkebb értelemben Hanna néni.

– Vége a bújócskának, tramplikáim! – süvöltötte diadalmasan az öreglány, miután egy lendületes mozdulattal feltépte az ajtót.

Mögötte egy alacsony termetű fickó loholt a svájci különítményből. A jelek szerint ők sem akartak lemaradni az ünnepélyes kilövésről.

– Ha azt hittétek, hogy egy nyamvadt zár akadályt jelent a szomjas szívnek, hát tévedtetek! – rikoltzott tovább Hanna néni.

– De mit tetszett csinálni a... szomjas szívnek az ajtóval? – hebegte Tekla. Nem mintha nem lett volna mindegy, de időt akart nyerni, mert anyja arcán látta, hogy még nem ocsúdott fel az első döbbenetből.

– Berúgtam, kisfiam! Mi mást? Előtte azért kicsit meg lazítottam a pájszerrel. Az én lábikráim sem a régiék.

Tekla rátekintett Hanna néni lábikráira, és határozott elismerést érzett. Az öreglány összeszűkülő szemekkel pásztázta a hadront.

– Ez az ürtojás lenne a járgány? – kérdezte, és ridiküljét maga elé lendítve megindult a gépezet felé.

Pusztai professzor ellentmondást nem tűrően útját állta, Ervin pedig hősiesen bevetette magát a hadron hófehér ülései mögé.

– Kérem, Hanna néni, legyen még egy kis türelemmel! – könyörgött Pusztai.

– Imrém veszélyben van, azonnal indulunk! – hadonászott az öreglány.

– Rendben – fújtatott nagyot a professzor. – De egyből nem engedek. Először egy primitívebb létformát küldünk előre.

– Kire gondolsz, gyöngyöm? – tekergette a nyakát Hanna néni, és tekintete megállapodott Teklán.

– Genfben egy csótány volt kísérleti alany... – dugta ki a fejét az ülés mögül Ervin.

– Csótány? – fintorodott el Hanna néni. – Egy csótányt küldjek az én Imrémnek? Szó sem lehet róla!

– Fél órát kérek csupán! – emelte fel most már a hangját Pusztai. – Ez így nagyon veszélyes!

Hanna néni kedélyesen megveregette a professzor asszony vállát.

– Persze hogy veszélyes. A szív kalandja csupa veszély, ám anélkül egy fabatkát sem ér! Emésztő fürgeteg, pusztító lángolás...

Pusztai professzor nagy levegőt vett. Igyekezett megőrizni maradék nyugalmit.

– Vannak pusztító lángolások, asszonyom, melyek el-emésztik az embert, és nem csak metaforikus értelemben – mondta fojtott hangon, miközben próbált nem felrobbanni.

– Ne áriázzunk itt, mókuskám, indulni akarok! – csattant fel Hanna néni türelmetlenül. – Az én hős vándorom egy rút Kirké rabságában senyved! Tizenöt percet adok, hogy beindítsátok ezt a vackot! – mondta, majd letottyant egy székre, és körömrészelőt vett elő a táskájából.

Tekla ezen a ponton úgy döntött, ideje kivenni egy kis szabadságot. Kisurrant a teremből, és még a folyosón – aznap ki tudja, hányadszor – feltárcsázta Bulcsút. Az égvilágon semmi reményt nem fűzött a dologhoz.

– Tekla! Itt vagy? – ordított egy távoli, úrszélbe vegyülő hang a telefonból.

– Bulcsú!!! Hála istennek! – kiabált Tekla, és egy cseppet sem érdekelte, hogy több Szuperlézer-dolgozó is szemrehányóan rápisszeg. – Nagyon rosszul hallak, valami kattog!

– Az S.O.S. jelzéseimre gondolsz?

– Lehetséges.

– Megpróbálok minden létező földi és földönkívüli létformának segélyjelzéseket küldeni – mondta Bulcsú, aki szerencsére nem látta, hogy Tekla úgy vigyorog, mint a vadalma.

– Hol vagy most?

– Huszonnégy órája egy fedél alatt Tibivel és Bujdosónéval! Ez kibírhatatlan! – kiabált hisztérikusan a fiú. – Amúgy a gömbkilátónál. Illetve ami megmaradt belőle. Itt csövezünk a roncsok alatt, nem merünk visszamenni a benzinkúthoz. Még mindig vastagon gomolyog belőle a füst, idáig érződik a szaga.

Tekla lerogyott a folyosó fala mellé. Próbálta megémésztetni a hallottakat.

– Mi van az öreggel? – kérdezte, és már egyáltalán nem mosolygott.

– Elvitték. És minket is be fognak gyűjteni, ha nem jötök értünk villámgyorsan! Hogy álltok?

– Hát... anya és Ervin hajnal óta szerelnek – kezdett bele Tekla.

Bulcsú hangja majd egy oktávval feljebb csúszott a felháborodástól.

– Na, ne! Ervint ne engedjétek közel a géphez, a végén még elbarmol valamit!

– Anya szerint fantasztikus ötletei vannak – jelentette ki Tekla.

– Gondolom! – fújtatott dühösen Bulcsú. – Amúgy működik a gyorsító?

– Elvileg. De még le kell tesztelni...

– Nincs idő tesztelgetni! – Bulcsú hangjában új szín jelent meg. Tekla döbbszerűen állapította meg, hogy a fiú fél. Méghozzá nagyon. – Nem fogod fel, hogy bármikor ránk találhatnak a drónok, és akkor nekünk annyi?! Értünk kell jönnötök! Azonnal! Tekla! Hallasz? TEKLA!

– Itt vagyok, ne ordíts! – ordított a lány, de a telefonból már csak földöntúli zúgás hallatszott, majd bontott a vonal.

Teklaiban megfagyott a vér. Bulcsúék telefonja a jelek szerint végérvényesen beadta a kulcsot. Már épp azon volt, hogy átadja magát keserű gondolatainak, mikor egy kofaasszonyt megszégyenítő káromkodás harsant fel a távolból.

– Eszeden vagy, édes fiam?! Le ne dobd itt nekem a lépcsőn, mert utánahajítalak!

– Úristen, mi van ebben? – felelt rá nyögve egy elcsigázott hang.

– Mi lenne? Fasírt az én Tibikémnek! – csattant fel a kofaasszony.

– Anyám mindig mondja, hogy a fasírt nehéz kaja... – sóhajtott a másik.

A Szuperlézerben egy pillanatra megállt az élet, ahogy a folyosón befordult a díszes kompánia. Elöl haladt Vali

néni, mint egy imbolygó anyahajó, mögötte lihegő uszálya: a nejlonszatyrokka és guruló bőrönddel felszerelkezt Szabika. A menetet Géza bá zárta a karjába kapaszkodó, holtápadt Rogyák Marival, valamint Edina, aki az összes létező tükröző felületben megtekintette magát.

– Géza, én úgy izgulok! Szúr a mandulám. Mindig szúr a mandulám, ha izgulok... – suttogta a tanárnő.

– Vasgolyók vannak ebben inkább, nem fasírt – dohogott Szabika.

Délután három óra tizenkét perc volt, mikor megállt az élet a Szuperlézer folyosóján. A rossz hír csak az volt, hogy aznap korántsem utoljára.

A visszaszámlálás megkezdődött.

Délután három óra húsz perckor Pusztai professzor legendás idegei végérvényesen felmondták a szolgálatot. Magába roskadva ült, és nem érzett magában egy szikrányi erőt sem ahhoz, hogy visszaszerezze a hatalmat az események irányítása felett. A hadron vezérlőjében a hófehér üléseket fasírttal teli nejlonszatyrok, hívatlan vendégek és kiborult sminktáskák lepték el.

– Azt hiszem, minden készen áll az induláshoz – jelent meg Ervin a csatatér közepén. – Most mindenki fáradjon ki a kapszulából, aki nem utazik!

Rogyák Mari a szája elé szorította a kezét.

– Mária, csak nincs rosszul? – lépett mellé Géza bá.

– Ó nem, dehogy! Csak... a szűrés után jön az a fojtogató érzés, aztán a kis verdeső madár a torkomban, aztán a sírás, aztán a...

Hogy mi jön a sírás után, Géza bá már sosem tudta meg, mert Hanna néni ellentmondást nem tűrően kiadta az utasítást.

– Három, kettő, egy: kifelé a kabinból, potyautasok! És a fasírttal is kifelé!

– De... – próbálkozott kétségbeesve Vali néni.

Ám úgy tűnt, Hanna néni határozott elképzelései között egyáltalán nem szerepelt az utazást végigkísérő fokhagymaszag, Valika így kénytelen volt engedelmeskedni.

– Amúgy kösz a csokit! – dobott egy cuppanós puszit az öreglány a terem sarkában álldogáló svájcinak, miközben egy kis desszertesdobozt emelt a magasba.

A svájci kedvesen visszaintegetett.

– Röpülj, taxim, rajtad a holnap hőse! – kiáltott fel patetikusan Hanna néni, és becsatolta magát.

– Ez Quimby? – érdeklődött Szabika, de kivételesen senki nem volt fogékony a humorára.

Ervin elégedetten látta, hogy a hadront elhagyta az összes illetéktelen személy. Nagy levegőt vett, és bevetette magát a Hanna néni melletti ülésbe. Az öreglány ábrázátán olyan buta kifejezés jelent meg, hogy az még Edínának is dicséretére vált volna.

– Na, mi van, aranyapám?

Ervin becsatolta az öveit.

– Semmi, indulhatunk.

Pusztai erőtlenül felemelte a kezét, de aztán visszasülylyedt az apátiába.

– Ha a Cica megy, én is megyek! – visított Edina, és megrohamozta az Ervin mögötti ülést.

– Edina! – sikított fel Rogyák Mari. – Hogy gondolod? Mint tanárod, én vagyok érted a felelős!

– De a Cica menni akar! – csúszott fel Edina hangja.

– Jó – jelentette ki határozottan Rogyák. – Akkor én is megyek.

– Mária! Nélkülem sehova! – lendült támadásba most már Géza bá is az egyik ülésért.

Ervin a tenyerébe temette az arcát.

– Ennyien nem férünk be! – kiáltott fel panaszosan. – Négy embert vissza kell hoznunk, és hat hely van a kabinban.

Pusztai professzor minden erejét összeszedve felállt, és a kapszula felé indult.

– A kockázatminimalizálás érdekében a leghelyesebb megoldás, ha a jelenlévők közül Ervin és én utazunk.

Tekla gyomra görcsbe rándult.

– Anya... – próbálkozott volna, de Hanna néni egy kézmozdulattal leállította.

– Ha én nem megyek, akkor nem megy senki – sziszegte dühösen. – Emlékeztetnék mindenkit, hogy én fizetem ezt az egész kócerájt, úgyhogy a döntés is az enyém!

– De egy kísérőre szüksége lesz – jelentette ki Pusztai. – Ervin, kérlek, add át a helyet nekem!

– Ne tessék velem ezt csinálni! – könyörgött a fiú, és vizenyős kék szeme megtelt könnyel. – Egyszer már lemaradtam egy időutazásról!

Hanna néni elunta a vacakolást.

– Ervin és én! Mi ketten megyünk! Ez az utolsó szavam! – rikkantotta, és mindenki számára világos volt, hogy a lehető legkomolyabban gondolja.

Percekkel később Pusztai a távvezérlő kabinban kezelésbe vette a műszerfal gombjait. Edina és Rogyák tanárnő csendesen sírdogált, Géza bá acélosan kihúzta magát, és megveregette Szabika vállát, aki ettől kis híján orra esett. Tekla Bulcsúra gondolt. Pusztai beütötte a kódokat, és hátralépett a műszerfaltól. Halk sípolás hallatszott,

és a hadron felbúgott. A terem rázkódni kezdett, a hang pedig az elviselhetetlenség határáig fokozódott. Három óra harminc perckor óriási csattanás rázta meg a Szuperlézer épületét. Pusztai levette a kezét a füléről, és kinézett a távvezérlőből. Semmilyen változást nem tapasztalt, leszámítva, hogy a jelenlévők kivétel nélkül falfehérek voltak. A kapszulából torokköszörülés hallatszott.

– Na, mi van már, megérkeztünk? – érdeklődött Hanna néni.

– Valami nem stimmel – kiáltott Pusztai a kabin felé.

– Ervin, feljönnél egy pillanatra a vezérlőbe? Van egy kód, amit a jelek szerint nem sikerült átütnöm.

Pusztai összehúzott szemmel vizsgálgatta a műszerfalat. Valami nagyon nem stimmelt.

Biztonsági öv csattant, és a hadron szisszenve nyíló ajtajában megjelent Ervin. Hanna néni azonban nehezen bírta az egyedülletet.

– Hé, ne hagyj itt! Valaki jöjjön be! Halló! Valaki! – kiáltott a kapszula belsejéből.

A társaság egymás lábára taposva nyomult be a kabinba.

– Itt vagyunk, Hanna néni! Jól tetszik lenni? – aggodalmaskodott Rogyák Mari.

– Remekül, csillagbogár! – nyögte az öreglány. – Csak szorítanak ezek a szíjak. Kikapcsolnád, te drága, nagy melák ember? – pillogott Géza bára.

– Nem kéne! Mindjárt röpdülni tetszik! – vetette közbe Edina.

Vali néni a kezét tördelte.

– Nem vinne mégis egy kis fasírtot az én Tibikémnek? Lehet, hogy már napok óta nem evett.

– Úgyis mindjárt fordulnak vissza, aztán ehet a pufi – legyintett Szabika.

– Mit vacakolnak már ezek? – kérdezte az öreglány, ki-
nek arcába most, hogy újra volt közönsége, kezdett visz-
szatérni a szín.

– Valami gond volt a startnál – tájékoztatta Géza bá.

– Milyen gond?! Mit kell annyit totojázni?! Itt van-
nak ezek a szép színes gombok, megnyomjuk, és arrive-
derci! – mutatott a műszerfalra Hanna néni.

– Szerintem azokat ne nagyon tessék babrálni! – figyel-
meztette Szabika.

– Nekem te ne dirigáljál, borzaska! – fintorgott az öreg-
lány. – Na mi lesz már? – kiáltott a feltételezett irányba,
amerre Pusztait sejtette.

– Pillanat, asszonyom! – hangzott a professzor asszony
hangja kintről.

– Megörülök ettől a nőtől! Olyan körülményes, mint
egy gyökérkezelés! Mi lehet ez a piros gomb?

– Neee! – üvöltött fel mindenki a kabinban.

Így történt, hogy délután három óra negyven perckor,
aznap már másodjára, megállt az élet a szegedi Szuperlé-
zer Központban. Az egész egy szemvillanásig sem tartott.
A Szuperlézer dolgozói csak annyit érzékeltek, hogy va-
lami álomszerű pillanat lepte meg őket munka közben.
A tárgyak elveszítették kontúrjukat, és minden egy nagy
masszává olvadt össze. De az egész oly rövid volt, hogy
senki sem tulajdonított jelentőséget neki. Kivéve egyva-
lakit. És ez a valaki most térden állva nyüszített a hadron
kapszulájának hűlt helye előtt.

– Ezt nem hiszem el! – zokogta Ervin. – Nem hiszem
el, hogy megint itt maradtam!

[12] A nagy átverés

Charlotte házának megvolt az a varázsa, hogy ezernyi veszélyt rejtett. A belépő sosem lehetett biztos benne, hogy nem szegi-e nyakát egy lába alatt váratlanul kinyíló csapóajtó miatt, nem zuhan-e át egy rejtekajtón, miután gyanútlanul megtámaszkodott a falban, vagy egy fiókot kihúzva nem dőfi-e keresztül kutakodó kezét egy rugóra járó tör.

Tudta ezt az a behatoló is, aki az est leszálltával, csuklyáját jó mélyen a szemébe húzva átlépte a titokzatos kastély küszöbét. Miután nesztelen léptekkel kikerülte a csapóajtókat és a különféle ravasz szerkezeteket rejtő bútordarabokat, kitapogatta a falon annak a Charlotte-ot ábrázoló portrénak a keretét, amelyen a hatalmas rózsadísz szinte kínálta magát, hogy elfordítsák tengelye körül. A behatoló hosszú ujjai megragadták a cizellált szirmú, faragott virágot, ám ekkor penge siklott ki hüvelyéből, és a tolvaj szempillantás múlva már hátracsavart karral állt, torkán egy hegyes kis törrel.

– Ki vagy és mit keresel a házamban? – súgta a besurranó fülébe egy rekedtes női hang. – Beszélj, te nyomorult, vagy úgy vágom el a torkod, mint egy koszos tyúknak!

– Charlotte! – nyögte a behatoló Benedict hangján. – Engedj el, az Isten szerelmére!

A teremben csakhamar kandeláberek gyúltak, Charlotte szeme pedig kikerekedett a döbbenettől.

– Benedict! Eszeden vagy? Majdnem megöltelek! Nem hallottál még kopogásról? – majd arcán leírhatatlan undorral végigmérte a fiút. – Mit csinálsz itt ebben a maszkarában?

És valóban. Charlotte tekintete hű tükre volt a látványnak, Benedict öltözéke ugyanis leginkább egy hibbant kanárra emlékeztetett. A fiú azonban figyelmen kívül hagyta a kritikát, mert épp azzal volt elfoglalva, hogy magához térjen a jeges rémületből. Kezét mellkasára szorítva zihálta.

– Uramatyám... Én csak... mi csak... meg akartuk mutatni magunkat neked a főpróba előtt.

– Miféle főpróba előtt?

– Adj egy pohár vizet, az ég szerelmére! – nyögte a fiú, és lerogyott egy székre.

Charlotte szeme összeszűkül.

– Víz? – súgta vészjósló hangon, majd egy hirtelen rántással újra kihúzta hüvelyéből a tört. – Meghalsz, nyomorult! Te nem lehetsz Benedict! Az még életében nem kért vizet!

A fiú felordított, és egy határozott tigrisugrással a sarokba vetette magát. Charlotte akkorát kacagott, hogy még a könnye is kicsordult.

– Csak vicceltem, te balfék – mondta, és a portré farózsáját elfordítva egy jéggel telerakott kamrácskát nyitott meg a falban. – Nesze, egy kis bor – mosolygott, és egy párás falú kristálpalackból töltött a fiúnak.

– Charlotte, a barátságod igazi kincs – jelentette ki Benedict, miután egy hajtásra lehúzta a serleg tartal-

mát. – Abban minden perc ajándék... amit túlél az ember.

Charlotte elfintorodott.

– A bókjaidat tartogasd csak a kis „Nagymesternek”. Szóval, milyen főpróbáról beszéltél? Kakadut játszol?

– Kérlek, ne fumigáld a francia divatot! – húzta fel az orrát sértetten a fiú.

– Excuse-moi! – hajolt meg elegánsan Charlotte.

Benedict bizalmasan lehalkította a hangját.

– Egyébként pedig éppen róla van szó. Hannáról. Tudod, az utóbbi időben erősen szorongatni kezdte Gotthardi...

– És nem vagy féltékeny? – vágott a szavába gonosz mosollyal Charlotte.

– Jaj, hát nem úgy! – legyintett bosszúsán a fiú. – Csak jelentenie kell mindenféle gyanús eseményről.

Charlotte-ot kezdte fárasztani a téma.

– És? Nem találja fel magát? – kérdezte türelmetlenül.

– Szerinted az olyan egyszerű? Félő azonban, ha nem tud mit jelenteni, Gotthardi más úton kezd el szaglászni. Az pedig mindannyiunkra veszélyt jelent.

Charlotte kedvetlenül bólintott.

– Ez igaz – nyugtázta.

Benedict képen büszke kifejezés jelent meg.

– Épp ezért Sándorral kitaláltunk valamit. Egy grandiózus szélhámosságot!

Charlotte nézte a fiú csillogó kék szemét, és akarata ellenére elmosolyodott. Ám nem ért rá nagyon elandalodni, mert az ajtó nagy zajjal kivágódott, és Sándor viharzott be rajta. Az ő öltözéke, ha lehet, még rémeesebb volt, mint Benedicté, azzal az el nem hanyagolható különbséggel, hogy a nadrág is lötyögött rajta. Ezért,

miközben vehemensen hadonászott az egyik kezével, a másikkal a nadrágot igyekezett tartani, nehogy megadja magát a gravitációnak.

– Bonzsúrh médámm! – rikkantotta, és karjával egy széles félkört rajzolva, meghajolt a többiek előtt.

– Uram, irgalmazz! Egy újabb kakadu – temette kezébe az arcát Charlotte.

– Háhááá! Micsodá ántre! – kacagott fel Benedict.

Sándor szemrehányóan Benedictre pillantott.

– Raccsolj, fiam, az ég áldjon meg!

– Micsodá ánthé! – igazította ki hibáját Benedict.

Sándor elégedett pillantással nyugtázta a kiejtést.

– Rhemek – jelentette ki, majd a homlokára csapott. – Óhh, egy madmazell! – És közelebb kacsázott Charlotte-hoz.

– Vajon illethetem-e hófehér prhacliját ömlengő csókjaimmal? – búgta igézőn.

Charlotte vészjóslóan a szemébe nézett.

– Egyszer lesz rá alkalma.

Sándor az ég felé lendítette a karját. Charlotte felsikoltott, de az öreg szerencséire még időben elkapta a gatyáját.

– Óh, mongyó! Bárhodolatlan voltam! – sápítozott. – Szilvuplé. Ez utóbbi annyit tesz: sajnálom. Csak semmi prhacli! Helyette csupán e tíz kis törhöcskét csókolgatnám meg egyenként! Úgy érhtem, az ujjacskáit. És ha engedné, hát hálából hagynám, hogy utána rháfonódjanak a nyakamrha, és szépen kitekerhjk!

Charlotte fáradtan sóhajtott.

– Sándor, mit vacsorázott? Volt benne gomba?

– Ugyan már! Barhátom terhmészletesen csigát evett – buzgólkodott Benedict.

– És párh felkent kirhályt és kis trhónörhököst – halkította le a hangját fenyegetően Sándor. – Azokat nagyon szerhetem... vacsorhárha.

Charlotte érdeklődve felhúzta a szemöldökét. Kezdté érteni, mi is volna az a „grandiózus szélhámosság”. Úgy-hogy belement a játékba.

– Igazán? – kérdezte, miközben megszeppenten a szívéhez kapott.

– Nagyon – súgta sötéten Sándor. – Tudja, madmazell, én a forrhongó Párhizsból jövök. Forrhadalmat és vérht hozok magammal! Nézze ezt a helyrhe kis nyaksálat itten rhajtam. Csinos, igaz?

Charlotte a sál felé nyúlt, Sándor azonban hátralépett.

– Ó, ne közelítsen hozzá! Igen-igen magába itta a vérh szagát már.

Benedict felpattant, és nevetve megpörgette maga körül Charlotte-ot.

– Érted már? – kérdezte boldogan. – Elvegyülünk a nép között, és gyanús francia alakoknak adjuk ki magunkat, akik a forradalom eszméjét jöttek terjeszteni! Mindig más álruhát öltünk! És így Hannának végre lesz miről jelentenie!

Charlotte bosszús képpel megigazgatta a ruháját.

– Nem jutok szóhoz – közölte, mert ez részben igaz is volt.

– Ugye? – lelkesedett Benedict. – Most indulunk a főpróbára! Lipót kikocsizik, nekünk pedig feltett szándékunk kisebb kellemetlenséget okozni neki.

– De ne aggódjon, maga köszobor, vigyázunk magunkra! – tette hozzá Sándor.

Charlotte megvonta a vállát.

– Én nem aggódom.

– Nem? – kérdezte Benedict kissé leforrázva.

– Nem – mondta Charlotte. – Lipót ugyanis nem kocsizik sehova. A hírek szerint ágynak esett.

Az ajtó ekkor újból kinyílt, ezúttal Hanna előtt. Charlotte a határán volt, hogy tisztázza egyszer és mindenkorra a kopogás intézményét, de a lány arcát megpillantva meggondolta magát.

– Hannácska! – kedélyeskedett Sándor. – Épp jókor jön!

Hanna szembefordult az öreggel. Szeme vörösen égett, nem lehetett nem észrevenni, hogy sírt.

– Hagyjon! – kiáltott feldúltan, és átvágott a termen.

– Álljon meg! – hadonászott utána Benedict. – Híreink vannak!

– Nem érdekel! – kiabált Hanna.

– Történt valami? – kérdezte Charlotte, és a lány felé lépett.

Hanna dühösen végignézett a jelenlevőkön.

– Hát épp ez az, hogy nem! A nagy büdös semmi, az történt! Elveszett az összes barátom: Tibi, Bulcsú, Tekla! Mind eltűntek! Nem reagálnak egyetlen hívásra sem! Most már biztos, hogy itt fogok ragadni ebben a büdös, elmaradott, idióta században! – kiáltotta, majd zokogva kirohant a teremből.

Távozását néma csend követte. Benedict a földet nézte, és zavartan megköszörülte a torkát.

– Tudja valaki, hogy kikről beszélt? – kérdezte halkán.

– Hallottad – jelentette ki Charlotte. – A barátairól.

– És... mi nem vagyunk azok? – kérdezte a fiú, és szomorúan Hanna után pillantott.

– De igen – mondta Charlotte epésen. – Csakhogy mi *itt* vagyunk. Ebben a büdös, elmaradott, idióta században. Ők meg... nos, ki tudja?

A szél esztelenül süvített, és különös ábrákat rajzolt a kietlen, holdbéli táj mozgó homoktengerébe. Géza bá feltápáskodott. Feje zúgott, csontjai borzalmasan sajogtak a landolás megrázkódtatásától. Hunyorogva nézett körül. Próbált rájönni, vajon hol van, mi történt vele, és mi az a szörnyű, testi fájdalomnál is erősebb szorítás, amit a szíve tájékán érez. És akkor hirtelen emlékezni kezdett.

– Mária! – üvöltött fel torkaszakadtából. – Uramisten! Mária!

Négykézláb, majd felegyenesedve, aztán újból térdre bukva botladozott a süppedő homokban.

– Mária! Hol vagy? – ordított kétségbeesve, de választ nem kapott sehonnan.

Alig valamivel odébb egy homokszobor nézte a tájat. Őlében kis füzet volt, kezében lerágott végű ceruza. A szobor mosolygott. Aztán kirázta a hajából a homokot, és megtekintette, amit az imént a füzetbe írt:

„És akkor az egész kabin megrázkódott. Aki akkor még állt, mind elvesztette az egyensúlyát. A rázkódást később felváltotta egy nagy intenzitású centripetális erő. Nos, én akkor repültem Géza karjaiba. Mintha egy gigantikus présbe kerültem volna, minden csontom egyszerre ropogni kezdett. S mikor már azt éreztem, pillanatokon belül ripityára török, és ott halok meg azokban a harapófogó karokban, váratlanul... megcsókolt. A Géza.

Egyáltalán nem éreztem a testemet, mintha atomjaira hullva szétterült volna a kabinban. Aztán lassan újra megteltek élettől a tagjaim.”

Géza bá egész teste egy merő, lüktető fájdalom volt. De rohant, dacolva az arcába csapó széllel, a forró homokkal, ami mintha csak el akarta volna nyelni, magához rántotta újra és újra. Szája, szeme, füle telement vele, mintha minden érzékszervétől meg akarta volna fosztani.

– Mária! Csak most az egyszer kerülj még elő, az Istenért! Bocsáss meg! SZERETLEK!!! – ordított, de a szél elnyelte a hangját.

„És akkor valami nagyon fontos dolog fogalmazódott meg bennem. Hogy igaza volt a Gézának. Minket a távolság tart össze. Talán a sejtregeneráció hatása az egész. Azt mondják, az együtt jár az időutazással. Akárhogy is van, a sejtjeimből teljesen kirepült a Géza. Goodbye, Géza! Goodbye!”

A Rogyák Mari alakú homokszobor kicsit szipogott, majd lapozott a füzetben.

„Aztán jött a csattanás. Egy iszonyú helyen tértem magamhoz, ami egyáltalán nem hasonlít a Földre. Az egész egy nagy, kopár, száraz pusztaság, ráadásul mindent valami leírhatatlan állagú, borzalmas, bűdös homok borít. Engem is. Szóval fogalmam sincs, hol lehetek. Talán egy kiszáradt tó medrében. Életre utaló jel sehol. Még a legprimitívebbre sem.”

Rogyák tanárnő fülét léptek zaja ütötte meg.

„Vagy talán mégis...” – írta a füzetbe, majd felpillantott.

Géza bá állt előtte nagyjából olyan állapotban, mint Bruce Willis a filmjei utolsó fél órájában.

– Mária... – nyögte, és térdre rogyott Rogyák mellett, kinek arcán a meglepetésen kívül más érzélem nem látszott.

– Géza – közölte hűvösen a tanárnő, és elhúzta a kezét, amit kollégája euforikusan csókolgatni kezdett. Géza bá csodálkozva rámeredt. Most már igazán nem értett semmit.

– Mit... mit csinálsz te itt? – kérdezte, csak hogy mondjon valamit.

– Naplót írok, mit csinálnék? – kérdezett vissza Mária, és most ő nézett értetlenül.

– Én... Azt hittem... valahol ájultan... zokogsz – hebegte Géza bá.

– Igazán?

A tanár úr teljes erőből magához szorította kedvesét.

– Édes Istenem! De jó, hogy előkerültél!

– Géza, kérem. Hagyja ezt abba – mondta kimérten Rogyák.

– Mi a baj?

– Kiroppantotta a vállamat.

Géza bát, mint a villámcsapás érte a felismerés.

– Te most... lemagáztál? – kérdezte leírhatatlan döbbennel az arcán.

– Azt hiszem – vont a vállát a másik.

– De... de miért?

Rogyák Mari felállt, és leporolta a ruháját.

– Keressük meg a többieket! – mondta.

Jó pár méterrel odébb, egy homokdűne takarásában Tekla vagy századszorra mondta ki ugyanazt a mondatot.

– Hanna néni, tessék már koncentrálni!

És Hanna néni vagy századszorra ugyanúgy válaszolt.

– Mit gondolsz, mit csinállok, kis szódásszifon?

– Még egy szódásszifon, és itt hagyom! – csattant fel Tekla most már igazán dühösen.

Hanna néni azonban csak legyintett.

– Nélkülem nem mész semmire, pápaszemes kígyó!

– Magával sem megyek semmire! Csak a nyomi Imréjére kéne gondolnia, hogy rábukkanjunk! A por utat mutatna!

– Most mit csináljak, ha mindig a kettővel ezelőtti férjecském jut az eszembe? Ahogy hátradobta azt a bozontos fejét, és énekelte, hogy „Hej, rigó, rigó, részeges ló...”

– Elég! – kiabált Tekla. – Már el tetszett énekelni!

– „...elittad a zab árát” – dudorászta suttyomban az öreglány, és szemlátomást remekül szórakozott.

A lány felpattant, és nyugtalanul járkálni kezdett.

– Istenem... hol lehetnek a többiek? Mi van, ha már nem is élnek?

– Az idő az erősek sportja, kedvesem – bólintott Hanna néni. – Nézz meg engem!

Tekla most már könnyörgőre fogta.

– Kérem szépen, drága Hanna néni, tessék már oda-koncentrálni! – majd közelebb hajolt a vénasszony ezernyi ránc szántotta arcához, és sugalmazólag ismételtetni kezdte. – „Imre! Imre! Kis borzom! Életvize!” Satöbbi.

De Hanna nénit nem lehetett kizökkenteni.

– Na, szóval, elég az hozzá, hogy hátradobta a fejét, és énekelte. A hangja olyan volt, mint a nyári vihar! Sosem felejttem, édes istenkém...

Hanna néni szemében harcias tűz gyúlt ki.

– De hamarosan kiderült, hogy nem csak nekem dalolt ám a nyavalyás! Volt neki kis felesége, akinek nemhogy énekelgetett, de még festett is! Mert volt neki östehetsége hozzá!

– Én ezt nem élem túl – sóhajtott Tekla, és leroskadt a homokba.

– De tudod mit festett? Ez az egyetlen vigaszom!
– Mit? – kérdezte a lány üveges tekintettel.
– Teheneket! – rikkantotta Hanna néni. – Háhh! Az az ostoba némbor meg kitette a hálószobába, egyenest az ágy fölé! Fogadjunk, azóta is őrizgeti, pedig már jó ideje annak, hogy visszacsábítottam azt a kurafit!

Ekkor a hátuk mögött velőtrázó ordítás hangzott fel.

– AZ ANYÁD HÉTSZÁZÁT!!!

Tekla megpördült ültében, és a föléjük magasodó torzonborz jelenésben boldogan ismerte fel Vali nénit.

– Vali néni! Jaj, de jó! – kiáltotta.

A válaszból ítélve azonban az öröm egyelőre nem bizonyult kölcsönösnek.

– Csússz odébb, Tekla fiam! Én ezt a múmiát megölöm!

Egészen pontosan négy homokbuckával odébb Edina elérkezett tűrőképessége végső határához. Ezt pedig, szokásához híven, ultramagas frekvencián közvetítette. Szabika egy szakápoló türelmével igyekezett a lelkére beszélni.

– Sokkot kaptál, Cica. Nyugodj meg!

Edina felvisított.

– Próbáld meg összeszedni magad! – folytatta a fiú, mikor már kevésbé csengett a füle. – Ervin cica megint kimaradt a buliból, de hát mit tegyünk. A fő, hogy én itt vagyok neked. Egyébként tőkre ő tehet róla, mit kell mindig fontoskodni: „Én vagyok itt az agyak agya, adjatok egy csavarhúzó, hadd szerelem meg ezt a hadront!” – Szabikából hirtelen kifogyott a szufra. – Szerencsétlen arc... – csóválta a fejét. – Igazából tőkre sajnálom.

Edina ismét felvisított.

– Mondom, hogy sajnálom, most mi van? – kiabált most már Szabika is.

– Hogyhogy mi? Otthon maradt a sminktáskám!

Ez volt az a pillanat, amikor Rogyák Mária úgy torpant meg, mint akibe villám csapott.

– Hallotta ezt, Géza? – kérdezte, és feltartotta mutatóujját.

– Igen – bólintott Géza bá. – Erősen süvít az őrszél.

Rogyák dühösen Géza bára pillantott.

– Most viccel?

– Miért?

– Mert ezt a hangot nem lehet összetéveszteni semmivel! Ön nem méltó arra, hogy osztályfőnöknek nevezze magát!

– Uramisten! EZ EDINA! – ordított fel Géza bá, és futni kezdett a hang irányába.

Nem telt bele pár perc, a feltételezés bizonyossággá vált.

– Ott vannak! És mindannyian! Tekla is és Hanna néni! Vali néni és Szabika! – kiáltotta boldogan Rogyák tanárnő.

Szabika elvigyorodott, és elismerően Edinára nézett.

– Nagy vagy, hallod! Mindenkit begyűjtöttél! Jobb vagy, mint egy GPS!

– Edi, Edi! Jól vagy? Nézz rám! – rohant a szirénázó lányhoz Rogyák.

– Most nem tud – legyintett Szabika. – Mikor visít, nem néz. Már megfigyeltem.

– Valikát meg mi lelte? – érdeklődött Géza bá Teklától. – Miért ül háttal?

– Amikor ránk talált, megpróbálta eltenni láb alól Hanna nénit, de megakadályoztam. Azóta nem beszél – vonta meg a vállát Tekla.

– Biztos, mert a fasírtja Szegeden maradt – jegyezte meg gúnyosan Hanna néni, és reszelős hangon felnevetett.

Ezt nem kellett volna. A társaság minden tagja egy emberként támadt az öreglányra.

– Én a maga helyében nem nagyon tennék megjegyzéseket! – mennydörögte Géza bá sztentori hangon.

Hanna néni felpattant, és kihúzta magát. Egyáltalán nem zavarta, hogy még így is csak feleakkora volt, mint a tornatanár.

– Aztán miért nem, maga kis bálnabébi?

– Mert egyedül maga tehet róla, hogy mindannyian benne vagyunk a pácban!

– Pontosan! – vetette közbe Szabika. – Mi a fenéért kellett piszkálni a műszerfalat?

– Nem lehetett bírni azt a totojárást! – hadonászott Hanna néni, mintha valami bosszantó legyet akarna elhessegetni.

– Maga... maga... Ne merjen megszólalni! – kiáltott rá Gézabá, mert épp elfogytak az érvei.

– Velem ilyen hangon nem lehet beszélni! – rikoltotta az öreglány, mert neki is.

– Egyáltalán be voltak állítva a tér-idő koordináták? – tette fel a kérdést Tekla.

Az öreglány rábámult.

– Mik?

Csend támadt.

– Francba – összegezte a helyzetet Géza bá, és dermedten nézte, ahogy Mária csendesesen sírdogálni kezd.

– Most mit csináljunk? – kérdezte.
– Koncentráljunk azokra, akiket meg akarunk találni!
– javasolta Tekla. – Ha jól csináljuk, a körülöttünk lévő por felveszi a gondolati rezgéseinket, és léptek formájában utat mutat hozzájuk.

– Akkor mire várunk még? Kezdjük! – adta ki az utasítást Gézabá.

– Szemeket becsukni! Három-kettő-egy... – kezdte a visszaszámlálást Tekla.

A társaság minden tagja behunyta a szemét. És ekkor, ki-ki tehetségéhez mérten, de teljes odaadással, egymás kezét szorítva a távoli szerettekre gondolt. Tibire, Bulcsúra, Imrére, az öregre, akinek még a nevét sem tudták, sőt még egy picit Bujdosónéra is. Egyikük sem tudta volna megmondani, mennyi idő telt így el, míg meghallották a lépteket.

– Ez az! Én már hallom! – suttogta Tekla.

– Bámulatos... – mondta Géza bá, és csukott szemmel elmosolyodott.

A léptek zaja hirtelen elhalt. Hangos, fémes csendülés kísérte.

– Basszus – súgta Szabika fojtott hangon, mert ő volt az első, aki nem bírta tovább csukott szemmel. – Tutira ez az, amit akartunk?

És akkor a társaság többi tagja is kinyitotta a szemét. A látvány, ami eléjük tárult, a legvadabb rémálmaikat is alulmúlta. Körülöttük marcona külsejű, napégette bőrű római katonák álltak teljes fegyverzetben. Az egyikük feljűk bökött a dárdájával.

– Szeztások – vetette oda foghegyről. – Elfogni őket!

[13] A barátság próbája

Azokban a szörnyű napokban, mikor újból elveszettnek hitte szeretteit, Hannának meggyőződésévé vált, hogy létezik egy olyan dolog, aminél fontosabb kevés van az életben. És ez nem más, mint a barátság. Talán ezért is érezte magát olyan szörnyen, mikor Sándor a vacsoraszta-
l romjai fölött így szólt hozzá:

– Mielőtt elindul, ismételjük át a szöveget még egyszer.

Hanna nem akart semmiféle szöveget átismételni, legkevesbé azt, amelyet Gotthardi előtt kellett hamarosan előadnia. És amivel épp azon barátainak biztonságát készült veszélyeztetni, akik még megmaradtak neki.

Sándor aggódva vizsgálta Hanna arcát.

– Jól van, Hannácska?

A lány elgyötörten felnézett.

– Persze – mondta.

– Ha úgy érzi, nem fog menni, kitalálunk valami mást

– paskolta meg a kezét az öreg.

– Menni fog – húzta ki magát Hanna, és felállt az asztaltól.

Sándor még utánakiáltott.

– Csak el ne felejtse hangsúlyozni, hogy a két francia rebellis közül az idősebb egy lángész!

Gotthardi az ablaknál állt, pont háttal a belépőnek.

– Jó, hogy jön, Doktor! – mondta anélkül, hogy hátra-nézett volna. – Már épp azon voltam, hogy pár markos legénnyel megsürgetem a látogatását.

– Felesleges fáradság lett volna – mondta Hanna, és igyekezett olyan határozott maradni, amennyire csak tőle telt. – Tudom, mi a dolgom.

– Ezt örömmel hallok – fordult meg Gotthardi.

Hanna nem tudta eldönteni, hogy hűvös tekintete vagy szívélyes hangsúlya a vérfagyasztóbb.

– Akkor talán... daloljon, szépségem!

A lány nagy levegőt vett.

– Azt hiszem, nyomára jutottam egy összeesküvésnek.

Gotthardi ragadozószemei összeszűkültek. Hanna most látta csak, Sándornak mennyire igaza volt. A rendőrfőnök pontosan ezt akarta hallani.

– Két veszedelmes fickóról van szó. Franciák. Egy enciklopédista és a szolgája. Tuti, azért jöttek, hogy kirobantsák a francia forradalmat Bécsben – Hanna hirtelen észbe kapott. – Akarom mondani, hogy exportálják a fel-forogató eszméket...

Gotthardi felemelte a kezét.

– Elég – jelentette ki. Szeme most már szikrázott a dűhtől. – Ne beszéljen mellé!

– Nem beszélek mellé! – védekezett Hanna.

Gotthardi lassan elindult felé.

– Nézze... *Doktor!* – kezdett bele, az álnevet gúnyosan megnyomva. – Van egy olyan sanda gyanúm, hogy hülyét akar csinálni belőlem.

– Nem... dehogy! – hátrált rémülten Hanna.

– Ugye, egy percig sem felejtí el, hogy ön a birodalom szolgálatában áll? Köteles tehát jelenteni minden gyanús körülményt, ami a császár személyére veszélyt jelenthet,

még akkor is, ha ez kínos konzekvenciákkal jár bizonyos ismerőseire nézve. – Gotthardi egészen közel hajolt a lány arcához, úgy súgta. – Szeretett Mesterét is beleértve.

– Igen. Tisztában vagyok vele.

– Remek! Tehát? Van olyan eminens információ a birtokában, amit még nem osztott meg velem... felteszem jóindulatúan: pusztán ifjonti feledékenységből?

Hanna nagyot nyelt.

– Nincs.

– Kár – fuvolázta Gotthardi. – Mert a császár gyengékedik.

Hanna sápadtan nézte a titkosrendőrt. Sejtelve sem volt róla, hova akar kilyukadni.

– Sajnálom – mondta.

– Nem sajnálja – mosolygott Gotthardi. – De ez most lényegtelen. A császár hirtelen lett beteg. *Gyanús*an hirtelen. Aznap éjszaka fordult aggasztóvá az állapota, mikor az ön Mestere, Kempelen Farkas nála járt. A szája elszürkült, az arcán foltokban bőrpír jelentkezett. Mond ez önnek valamit?

Hanna megcsóválta a fejét.

– Mérgezés – jelentette ki Gotthardi.

– Azt állítja, hogy... – Hanna elhallgatott.

– Én nem állítok semmit. Én csupán összegzem a tényeket. Aztán következtetéseket vonok le.

– A Mester nem mérgezne meg senkit! Ő nem olyan! kiáltott fel a lány.

– Nem olyan. Értem – bólogatott szomorúan Gotthardi. Majd ismét az ablakhoz ment, csizmája fenyegetően csikorgott a padlón.

– Kap egy napot, hogy kiderítse, mit keresett a Mestere Lipót császárnál. Ellenkező esetben kénytelen vagyok a tudóst magam kezelésbe venni.

Hanna hiába vallotta újabban, hogy a barátságnál fontosabb dolog kevés van az életben, a tizennyolcadik században eltöltött hónapok megtanították egy másik igazságra is. Nevezetesen, hogy a barátságokat néha pont azzal lehet megmenteni, ha kockára tesszük őket. Épp ezért döntött úgy, hogy inkább kinyomozza, mint megkérdezi, mi is történt Kempelen és Lipót között az ominózus találkozáson. Tudni akarta az igazságot. Hiszen ha Kempelen mérgezte meg a császárt, neki, Hannának kell megmentenie Gottharditól. Sejtette azonban, hogy a Mester nem fogja magától bevallani az igazat.

Egy percig sem volt kérdés, hol kell keresgélnie bizonyítékok után. Tisztában volt vele, hogy Kempelen házában csak egy olyan része van, melyhez rajta kívül nem fér más: a műhelye. Ám tisztában volt egy másik fontos ténnyel is. Nevezetesen, hogy a műhely kulcsa esténként a Mester párnája alatt pihen. Hanna áldotta Charlotte nevét, amiért megtanította nesztelen macskaléptekkel osonni a sötétben. Továbbá hálás szívvel gondolt Sándorra, aki megmutatta, hogyan kell tolvajkézzel, észrevétlen elcsenni dolgokat. Az anyukájára ezúttal nem gondolt, mert volt egy olyan érzése, hogy nem most lenne rá a legbüszkébb.

Miután belopózott a hálósobába, és kihúzta a horgyogó Mester feje alól a kulcsot, dobogó szívvel rohant a műhely felé. Tulajdonképpen fogalma sem volt róla, mit keres. Talán egy árulkodó levelet, vagy egy fiolát, amelyből undok, mérgező gőz száll fel, egy naplót, mely-

ben Kempelen bevallja bűnét... Bár leginkább abban reménykedett, hogy semmi gyanúsát nem talál, és tisztázhatja imádott Mesterét a szörnyű vád alól. Ebben a reményében azonban súlyosan csalódnia kellett.

A műhely zárja panaszosan megnyikordult, ahogy elfordult benne a nehéz vaskulcs. Hanna lélegzet-visszafojtva állt, és fülelt. Csak remélni tudta, hogy a házban senki nem figyelt fel a zajra. Miután azonban nem tapasztalt gyanús mozgást, belépett a műhelybe. A kezében égő apró gyertyacsonk reszkető fénye alig valamicskét világított be a tágas teremből. Hanna minden elképzelhető helyen félkész gépezeteket és különös formájú szerszámokat látott. Igyekezett óvatosan lépkedni, nehogy a talpába fúródjon valami nevenincs találmány. A terem közepén egy sötét lepellet letakart, hatalmas állványra lett figyelmes. Erős kíváncsiságot érzett, hogy megnézzze, mi az, ám ahogy az állvány felé lépett, kellemetlen érzése támadt. Mintha nézné valaki. Megtorpant, és a gyertyát maga elé nyújtva megfordult. Alig valamivel odébb egy ember ült. És ami rosszabb: egyenesen rá bámult.

– Jézusom! – sikított fel a lány.

A sakkozó török azonban nem válaszolt. Csak nézett Hannára, arcán a maga kiismerhetetlen, idegesítő vigyorával.

– Francba – súgta maga elé a lány, és próbálta visszanyerni lélekjelenlétét.

Ez azonban nem volt könnyű. Mintha minden egyes lépéssel, amit megtett ebben a kísérteties műhelyben, egy szörnyű titokhoz került volna közelebb. Kezdte elborítani valami egyre növekvő, testetlen szorongás. Érezte, hatalmas hibát követett el azzal, hogy betört ide. De már

nem volt visszaút, be kellett fejeznie, amit elkezdett. Megpillantotta Kempelen dolgozóasztalát, óvatos léptekkel megközelítette hát, és egy hirtelen rántással kihúzta a fiókot. Egy ládika feküdt benne, melynek zárja megadóan engedelmeskedett Hanna remegő ujjainak. A lány úgy döntött, ami iratot talál benne, inkább elviszi magával, hogy majd később, a nap megnyugtató fényénél olvassa el. Felpattintotta a láda fedelét. És nem hitt a szemének.

A ládikában ugyanis nem cikornyás betűkkel rótt titkos iratokat vagy díszes kötésű naplót talált, hanem különböző méretű és súlyú pengéket. Hanna döbbenten nézte felfedezését, majd megfogta az egyik pengét, és a gyertya fényébe emelte. Valami csöpögött róla, sűrű, ragacsos, vörös cseppekben. Hannát elfogta az undor. Visszahajította a kést a ládikába, és becsukta a fiókot. A fejében egymást kergették a szörnyűbbnél szörnyűbb gondolatok. De ahelyett, hogy hanyatt-homlok menekült volna az elátkozott műhelyből, határozott léptekkel a terem közepén terpeszkedő állványhoz lépett, és lerántotta róla a leplet. Egy hatalmas nyaktiló tárult a szeme elé, egy fenyegető, otromba kivégzőeszköz, melyet Hanna eddig csak a történelemkönyvekben látott.

– Na, ne... – súgta maga elé iszonyodva és hátrálni kezdett. – Ilyen nincs!

A gyertya készült kialudni a kezében. Félősen reszkető fénye azonban még utolsó erejéből megvilágított valamit a sarokban. Egy kupac egymás hegyére-hátára halmozott gömbölyű dolgot.

Fejek – gondolta Hanna, és érezte, hogy pillanatokon belül elájul. – Édes Istenem, ezek levágott fejek! A gyertya a kezében egy utolsót lobbant.

A beálló sötétség nem tartott sokáig. Hanna háta mögül halvány derengés ragyogta be a műhelyt.

– Örülök, hogy látom, kedvesem! Bár kissé szokatlan ideje ez a tudós kíváncsiságnak.

A lány ereiben megfagyott a vér, Kempelen állt a háta mögött. Hanna nem mozdult, de szemével igyekezett befogni a körülötte lévő összes létező tárgyat. Alig karnyújtásnyira egy régimódi kardot fedezett fel a falnak támasztva.

Nagyon lassan megfordult, nem tévesztve szem elől a fegyvert.

– Mester! – mondta szándékai szerint könnyed hangon. – Én csak... azt hittem, itt találom.

Kempelen összeráncolta a homlokát.

– Igazán? – kérdezte, és elhelyezte a gyertyát egy félkész találmány tetején. – Nos, ha engem nem is, új alkotmányomat a jelek szerint felfedezte – Kempelen a nyaktiló felé bökött állával.

– Igen – mondta óvatosan Hanna. – Nagyon érdekes valami... egészen pontosan mire szolgál?

Kempelen Hanna felé mozdult.

– Ha gondolja, szívesen megmutatom – mondta.

Hanna szélesebben megpördült, és felkapta a fal mellett heverő kardot.

– Ne mozduljon! – kiáltott fel, egyenesen a Mester szíve felé tartva a penge hegyét. A keze már egyáltalán nem remegett.

– Hanna, árulja el, mi történt magával? – kérdezte Kempelen döbbenten.

– Láttam mindent! A véres pengéket, a fejeket a sarokban! És tudom, hogy kísérletet tett arra, hogy megmérgezze a császárt! Maga egy örült gyilkos!

A Mester mosolygott. Hannát majd kirázta a hideg ennek láttán.

– De pontosan kiket öltem én meg, kedvesem?

– Akiknek a vére ott csöpög azoknak az undorító pengéknek a hegyéről! – hadonászott a karddal Hanna az íróasztal felé.

Kempelen elgondolkodott.

– Ó, igen. Sajnálatos veszteség a tudomány oltárán – dörmögte az orra alatt. – De vigasztalja a tudat, terem helyettük másik.

– Nem! NEM! – kiabált magából kikelve Hanna. – Nem áldozhat fel semmilyen élőlényt a tudomány oltárán! Minek képzeled magát?

– Belátom, talán igaza van – bólogatott szomorú képpel Kempelen. – Nagyon szép paradicsomok voltak.

Hanna először azt hitte, rosszul hall.

– Tessék? – kérdezte. – Paradicsomok?

– Igen. Itt termettek a kertben. Én is sajnáltam őket, olyan sok napot kaptak idén, bizonyára édesek lettek volna, mint a méz. De sajnos a császártól kapott megbízatásom teljesítéséhez ki kellett próbálnom a legtökéletesebb pengét, ami létezik – büntudatosan megcsóválta a fejét. – Most már a káposztákat be sem merem vallani magának.

Hanna óvatosan hátrafordult. Volt egy sejtése.

– Igen, ott vannak – mondta Kempelen. – Azok, amiket fejeknek nézett. Szereti a cvekedlit? Van egy olyan gyanúm, hogy egy darabig nem eszünk mást.

Hanna kezéből kihullott a kard. Lerogyott a földre, és eltakarta az arcát. Érezte, ahogy a rémület és szégyen könnyei forrón végigfutnak az arcán. Hogyan gondolhatta komolyan akár egy percig is, hogy Kempelen képes

lenne ártani másoknak? Hogy ez a szelíd tekintetű, csendes ember dühöngő gyilkos lenne? Kempelen közelebb lépett, és kedvesen meglapogatta Hanna vállát.

– Annyira sajnálom! – mondta a lány a könnyein át.

– Ó, teljesen érthető – legyintett megértően a Mester. – Végül is néhány káposzta egy guillotine társaságában, ráadásul mindez gyertyafénynél, alapos gyanúra adhat okot.

– A császár egy guillotine-t rendelt magától, mikor legutóbb felkereste? – kérdezte szipogva Hanna.

– Igen – bólogatott Kempelen. – Méghozzá a legszigorúbb titoktartás mellett. Ugye, számíthatok a diszkréciójára, Hanna?

A lány komoran bólintott.

– Csak azt nem értem, mire kellhet a császárnak egy guillotine.

Kempelen sóhajtott.

– Ne legyenek illúziói, kedvesem! Feltehetőleg fejeztetni akar.

– De kit? – nézett fel szorongva Hanna.

Kempelen széttárta a karját.

– Nem tudom.

Az ajtóban ekkor újabb imbolygó gyertyafény jelent meg, mely Sándor álmos képét világította meg.

– Hannácska, az ég szerelmére, nem lehet ettől a vacaktól aludni! Az egész ház zeng tőle – motyogta, és a lány felé nyújtotta a féreglyuktelefont.

Hanna mohón a telefon után kapott, és megnézte a kijelzőt.

– Uramisten! Ez Tekla lesz!

Kempelen gálánsan meghajolt Hanna felé.

– Ha nem haragszik, amíg maga társalog, én nyugovóra térek. Kérem, zárja be majd a műhelyt! Nem lenne jó, ha illetéktelenek bejutnának. Jöjjön, Sándor!

A műhely ajtaja bezárult a két öreg barát mögött, ahogy elindultak jól megérdemelt éjszakai pihenőjük felé. Ám alig tettek pár lépést, a földbe gyökerezett a lábuk. Hanna ugyanis odabentről egy velőtrázót ordított.

– MICSODA??? HOGYHOGY AZ ÓKORI RÓMÁBAN??!!

[14] Castor és Pollux

– Ne izgulj, minden rendben van! – hadarta Tekla a telefonba. – Az, mondjuk, igaz, hogy a sivatagon gyalog átvágni nem volt túl kellemes, de szerintem azoknak a római katonáknak teljes fegyverzetben sokkal rosszabb lehetett.

– Mi? Milyen katonák? – vágott a szavába rémülten Hanna.

– Hát, akik a kikötőig hajtottak minket, hogy eladjanak egy emberkereskedőnek.

– Tessék???

– Calo a neve. Elég undi figura. Tudod, olyan kövér, vörös képű tahó. És kőgazdag. Továbbá elég sóher is, pont ezért nem engedte, hogy feláldozzák azt a bikát a hajón. Pedig akkor lehet, hogy kiengesztelte volna az isteneket, és nem kaptunk volna léket.

– Micsoda???

– Jó, hát a hajó egy kicsit... elsüllyedt.

– Hékás, állj meg! – csattant fel Hanna, mert most már zúgott a feje. – Nem értek semmit! Az elejéről kezd!

– Rendben. Ott kezdődött minden, hogy Hanna néni elkezdett pattogni...

– Megtudhatnánk, hogy kihez van szerencsénk, fiatal-ember? – tapáskodott fel a földről Hanna néni.

– Marcus római centurio vagyok, a császár katonája – recsegte a férfi bosszús képpel. A jelek szerint nem szokott hozzá, hogy keresztkérdéseket tegyenek fel neki.

– Azt látom, kisfiam, hogy jelmezbál van, de én azt kérdeztem, hogy hívnak igazából.

A katona arca idegesen megrándult.

– Már megmondtam! – mennydörögte.

– Tessék ráhagyni! – súgta kétségbeesve Edina.

– Nem vagyok hülye, csillagom, hogy bolondokkal vitatkozzak – súgta vissza az öreglány. – És azt legalább elárulná, merre keressük a boglári kilátót? – fordult ismét a katonához. – Már ha nem titok.

– Micsodát? – nézett bambán a centurio.

– A ba-la-ton-bog-lá-ri kilátót! – tagolta Hanna néni. – Melyik szót nem ismeri? Na jó. Akkor máshogy kérdeszem: merre volt itt a Balaton? – Majd a katona zavaros tekintetét látva hozzátette: – A nagy tó!

– Itt nem volt semmiféle tó. Itt csak a Nílus van.

– Nílus?!? – ordított fel mindenki egyszerre.

– Az.

– De hát az Egyiptomban van! – kiáltott fel panaszosan Rogyák Mari.

Marcus centuriónak láthatóan nem volt kedve a további vitához.

– Kötözzétek meg a barbárokat! – adta ki a parancsot.

– Álljon meg! Minket nem lehet megkötözni! Szabad emberek vagyunk! – szólt határozottan Géza bá.

Marcus összeráncolta a homlokát.

– Tényleg? Honnan jöttök?

– Magyarországról, fiam – bólogatott Vali néni, miközben egy hatalmas vászon zsebkendővel a könnyeit itatgatta. Ez az Egyiptom kicsit sok volt neki.

– Olyan ország nincsen – csóválta a fejét a katona, mert ennyit azért még ő is tudott.

– De igen! A Duna mentén – sietett a segítségére Géza bá.

– Duna?

– Danubius – mondta Rogyák tanárnő.

– Pannonia – egészítette ki Tekla.

A centurio agya lázasan kattogott.

– Tán hunok vagytok? – kérdezte.

– Azok bizony! Hunok! Frankón! – vágta rá Szabika.

– Szóval portyázgatunk, portyázgatunk? – kérdezte a centurio, és végigmérte a társaságot.

– Hát, igyekszik az ember! – nevetgélt kedélyesen Géza bá.

– Hazudtok – állapította meg Marcus, és egy mozdulattal letépte Hanna néni nyakából az aranyláncot.

– Hé! Elment az esze? – kiáltott fel az öreglány. – Mit művel? Ne vegye a szájába, nem ehető! Még a végén lenyeli!

– Hát, ez biz arany – jelentette ki Marcus, és köpött egyet.

– Ezt megtudhatta volna anélkül is, hogy összenyálazza! – méltatlankodott Hanna néni. – Úgy nézek én ki, mint aki bizsut hord? Azonnal adja vissza, de előtte törölje meg alaposan!

Marcus felemelte a láncot, melynek végén egy aprócska aranykereszt csillogott.

– Ti nem hunok vagytok, hanem szektások – a szó undorral fordult ki a szájából. – Afféle keresztények.

– Püff neki – közölte Hanna.

– Igen – bólintott Tekla. – Így aztán secperc alatt foglyok lettünk. De képzeld, rövid pályafutásunk alatt már kétszer is gazdát cseréltünk!

– Édes Istenem... – motyogta Hanna elhaló hangon.
– Mondjuk, a centurio csak simán tapló volt, de ez a Calo egy igazi szörnyeteg – folytatta Tekla. – Semmi nem számít neki, csak a pénz. Ő az egyetlen, aki neki mer vágni a viharos, téli tengernek, ha valami hasznot remél belőle. Pedig az itt nem szokás.

– Meg is lett az eredménye.

– Hát, meg. A legénység egész úton Castor és Pollux körül tömörült.

– Te névről ismerted a tengerészeket?

– Á, nem – mondta Tekla. – Castor és Pollux Zeusz fiai, az Ikrek. Poszeidón bácsikájuk megengedte nekik, hogy kedvező szeleket támasszanak.

– Ja, igen – bólogatott Hanna. – Ismerősen hangzik.

– A matrózok nagyon hisznek bennük. Még azt a bikát is fel akarták áldozni nekik, de Calo végül nem engedte.

– Akkor talán nem is olyan rossz fej.

Tekla felnevetett.

– Nem azért, mert megsajnálta volna! Azt mondta, nem lopja ő a pénzt, hogy mindenféle babonaságra szórja el. Pedig akkor már letört az orrvitorla, és mindenholnan dőlt a hajóba a víz.

– Te jó ég...

– De aztán szerencsére jöttek a verebek és megmenekültünk.

Hanna elgondolkodott. Kezdett az az érzése támadni, hogy barátnője fejét kissé megsütötte a sivatagi nap.

– Tekla... – kezdett bele óvatosan. – Verebeket mondtál?

– Igen – jelentette ki Tekla.

– És... pár... kismadár mentett meg titeket?

– Hogyne! A tengerészek szerint ugyanis verébraj kíséretében száll le az égből Castor és Pollux a hajótöröttekhez. De szerintem inkább csak azt jelzik a madarak, hogy közel a part.

– Aha – Hanna kicsit megnyugodott.

– És ez így is volt. Úgyhogy megúsztuk az egészet egy kisebb fürdéssel.

– Te, figyelj! – mondta Hanna, mert egyszerűen nem fért a fejébe, hogy maradhat barátnője ilyen higgadt. – Mondd meg nekem, de őszintén, nem féltél?

Kis csend támadt a vonal túloldalán.

– Nagyon féltem – mondta Tekla. Ám azt is érezte, hogy soha többé nem szeretne visszagondolni azokra a szörnyű órákra. Ahogy hangos reccsenéssel kettétört alattuk a hajó, ahogy mindenki kiabált, és hullottak az emberek a vízbe. – De minden rosszban van valami jó – folytatta. – Mert így legalább Vali néni kibékült Hanna nénivel. Már mindenkinek annyira elege volt abból, hogy folyton osztják egymást...

Az orrvitorla hangos reccsenéssel megadta magát a viharos szélnek. A hajóba minden irányból dőlt a víz, a legénység pedig fejvesztve rohángált a fedélzeten. Volt, aki a vízbe ugrott, volt, akit a vízbe löktek. Csak Vali néni ült mozdulatlanul, mint valami kőszobor, és a háborgó tengert nézte.

– Valéria! – hangzott fel mögötte az a hang, amit legutoljára akart hallani ezen a világon.

– Mi van, méltóztatott hozzám szólni a nacsasaszonyoknak? – kérdezte Valéria megvető hangsúllyal.

Hanna néni hanyagul megtámaszkodott a hajókorlátban.

– Itt a halál torkában – próbálta túlkiabálni a viharos szelet – békejebbot nyújtok! Ne távozzunk haraggal a szívünkben!

Vali néni szemében gyilkos szikra villant.

– Ha most áthajítanám a korláton, a kutyát se érdekelné! – mondta.

– De aztán jönnél te is utánam – legyintett az öreglány.

– Mindjárt felborul ez a teknő! Hát érdemes pokolra kerülni egy férfi miatt, aki ahelyett, hogy imádott volna minket, bárgyú teheneket pingált mellettünk?

– Az én Bélám tehenei nem bárgyúk!

Hanna néni szemei kikerekedtek a döbbenettől.

– Béla? De hát én Jean-Philipről beszélek!

Most Valikán volt a csodálkozás sora.

– Az ki?

– Mi az hogy ki?! A harmadik férjem, a karfiolmágnás!

A konyhas néni arca boldogan felragyogott.

– Óóó... akkor... akkor lehet, hogy az én Bélám nem is volt bigámista?!

– Azt nem tudom, de nekem semmilyen Bélám nem volt – jelentette ki Hanna néni ellentmondást nem tűrően. – Emlékeznék rá.

Vali néni kitarta a karját az öreglány felé.

– Ne haragudj, Hannám, félrevittek a tehenek! Megölhetlek?

Hanna néni figyelmeztetőleg felemelte az ujját.

– A hajamra vigyázz!

És akkor végre-valahára megölelték egymást. Épp akkor, mikor a fedélzeten óriási hullám csapott át, és mindkettejüket bőrig áztatta.

– Azért kicsit gyanús, hogy mindkettőnek teheneket festett a férje – kuncogott Hanna.

– Szerintem csak kidumálta magát az öreglány – nevetett Tekla is. – Simán megvolt neki a Béla. De figyelj, most mennem kell. Holnap nagy napunk lesz.

– Miért?

– Van egy olyan érzésem, hogy megpróbálnak minket szétválasztani. Tervet kell kovácsolnunk, hogy hogyan maradhatnánk együtt.

Mikor Kempelen másodjára is nyugovóra tért, abban a boldog tudatban tette, hogy több titkos settenkedőt nem kell aznap lefűlelnie. Ám alighogy pirkadni kezdett, léptek surrantak, álkulcs fordult a zárban, és a titokban készített, nagy gonddal őrzött guillotine-ról ismét lehullt a lepel. A két betolakodó ámulva nézte a gyilkos masinát. Aztán az egyik váratlanul hatalmasat ásított.

– Benedict, az anyád szemit, ne ásitozz! Felfered az egész házat.

– Nem tehetek róla, Sándor! Miért kell ezt pont hajnalban csinálnunk? Olyan jól aludtam.

Sándor bosszúsan végigmérte a fiút.

– Hányszor magyarázzam még el, hogy az ember nem lop napvilágnál?

– De mi nem lopjuk el ezt az izét. Csak kölcsönveszünk – pislogott Benedict álmosan.

– És kölcsönkértük?

– Nem.

– Akkor tehát kölcsönlopjuk – jelentette ki Sándor. – Na, emeld, fiam!

Nyögve nekifeszültek a hatalmas faalkotmánynak, és a hátukra vették.

– A szentségit, de nehéz! Ugye, nem visszük messzire? – morgott a fiú.

– Csak a piacig – jelentette ki Sándor. – A kofák már kint vannak. Tartunk nekik egy kis bemutatót.

A madarak épphogy csiripelni kezdtek és a nap is alighogy előbújt a látóhatár mögül, de már lehetett érezni, hogy az égiek nem ismernek kegyelmet: jól befűtöttek aznap is.

– Fene ezt a meleget! – szentségelt az egyik kofa, és kendője szélével megtörölgette szederjes képét. – Mindjárt megfűlok.

– Talán ha kisebb kuffert cipelne, könnyebb lenne a járás – hajolt ki a halaspultból egy feltűnően csinos, ám igen apró termetű asszonyka.

A szederjes képű lesújtó pillantást vetett rá.

– No, hát köhög a bolha? De pattoghatsz is, szentem, mert máskülönben a derekamig se érnél fel.

A halaskofa szemtelenül elmosolyodott.

– Tudja, kedveském, a Jóisten a legjobból mindig csak picit ad.

– Hagyják már abba a civódást, még a nap se jött föl! – szólt rájuk szigorúan a henteslegény, és ledobta válláról a hatalmas oldalszalonnákat. – Mást se csinálnak, mint ezt! Ha meghóttak, a nyelvüket külön kell majd agyoncsapni!

A csinoska kofaasszony már épp nyitotta volna a száját, hogy megfeleljen a henteslegény sértésére, ám a szederjes képű megelőzte.

– Ezt nézzék már! A bolond franciák! – kiáltotta, és összezsapta a kezét.

– Mi az ördög? – kerekedett el a halaskofa szeme is.

A hős franciák eddigre már igencsak megizzadtak terhük súlya alatt. Tulajdonképpen alig várták, hogy letehessék.

– Füttyülj, édes fiam! – suttogta Sándor. – Egy jó francia a guillotine alatt is füttyül.

– De mindjárt megszakadok! – nyögte fojtott hangon Benedict.

– Nem baj – rendelkezett az öreg. – És ne totyogj, mint egy tojós galamb. Csak peckesen, harciasan!

A kofák egymás sarkára taposva sereglettek ki megsejmelni a látványosságot.

– Szép jó reggelt! – kiáltották nevetve. – Ej, de korán keltek máma! Franciaországban most volna dél?

– Dehogy! Biztos csak megfeküdte a gyomrukát a tegnapi csiga! – kacagott a szép arcú halaskofa.

– És mit cipelnek ilyen buzgón? – érdeklődött a henteslegény.

– Tényleg! Mi az istenharagja ez? – toldotta meg a szerjes képt.

Sándor és Benedict összenéztek, és letették a nyaktilót a piac kellős közepén. Sándor összehúzott szemmel végigpásztázott a jelenlévőkön.

– Testvérheim! – súgta bizalmasan. – Maguk nem láttak semmit! Nem hallottak semmit! A gyilkos masinát sem!

– A szörhnyű gyilkos masinát! – javította ki Benedict.

– Párhdon. Szilvuplé – szabadkozott az öreg.

– Nem tesz semmit – legyintett megengedően a fiú.

Sándor ekkor a szép arcú halaskofa elé ugrott, és megragadta mindkét karját.

– Madmazell, csukja be gyorsan a szemecskéjét, nehogy nekem rhosszat álmodjon! – kiáltotta.

– Már mért álmodnék? – kérdezte riadtan az asszonyka. Benedict három hatalmas lépéssel mellettük termett.

– Merht megmétélyezi a *szörhnyű* masina! – súgta a nő fülébe.

– A vérhes, kirhályfaló gyilok! – egészítette ki Sándor. A kofák szörnyülködve felmorajlottak.

– Jaj... – nyögte a halaskofa.

– Jaj bizony! – bólogatott Sándor. – Mindenkirhe jaj, aki megpillantja, és nem esküszik fel a mongyörhe!

– A mongyöre? – kérdezte iszonyodva a szederjes képű.

– Arrha – bólogatott szomorúan Benedict. – Merht ha nem, mikorh leszall az éj, a rhemes masina kitátja a po-fáját és...

A fiú egy határozott mozdulattal lecsapta a guillotine pengéjét. A szörnyű robaj hallatán a kofaasszonyok mind felsikoltottak.

– Nyissz! – közölte gonosz képpel Sándor.

– És hamm! – pontosított Benedict.

– Bizony, bizony, örhdögi szerhkezet ez, testvérhe-im – kezdett szónoklatába Sándor, miközben fel-alá járkált közönsége előtt. – Kedvenc csemegéje a vérh és a kín. Frhanciahonban már sokakat felfalt.

– Uram, irgalmazz! És kiket? – kérdezte a szederjes képű.

– Kirhályokat, herhcegeket – mondta Benedict.

– Grhfókat – bólíntott Sándor.

– Naplopókat és... – folytatta volna nekitüzesedve Benedict, de Sándor lehűtötte.

– Elég lesz.

A csinos halaskofa közelebb húzódott a henteslegényhez. A fiú figyelmét nem kerülte el ez az el nem hanyagolható apróság, és igyekezett peckesen kihúzni magát.

– Akkor meg minek hozták ide? – kérdezte harciasan. Sándor arcán komoly kifejezés jelent meg.

– Hogy végrhe szabadok legyetek. Hogy ne üljön többé a nyakatokrhoa egyetlen kirhály se! Ez a masina eltörhli őket a föld színérhő! És megint egyenlő lesz mindenki, miként az Úrh színe előtt is!

A kofák közül sokan bólogattak. Mások bemenekültek a pultjuk mögé, és igyekeztek úgy tenni, mint akik átmenetileg megsüketültek. Sándor szigorú tekintettel körül nézett.

– Velünk tarhtotok hát? – kérdezte.

– Hogy ne üljön a zsarhnok kénye rhajtunk! – kaszabolt a karjaival Benedict. Ő ugyanis már teljesen Sándor beszédének hatása alá került. – Pokolba mind a hitszegőt!

– De... ez nem felségárulás? – kérdezte a henteslegény.

– Ahogy vesszük, barhátom... – vakarta az állát Sándor. A henteslegény megcsóválta a fejét.

– Nekem ez nem tetszik.

– Nekem sem – közölte a szép arcú halaskofa, és még közelebb húzódott újdonsült védelmezőjéhez.

Sándor érzekelte, hogy a dolgot itt kell abbahagyni, Benedict lelkesedésével azonban nem számolt.

– Hajrhá! Fegyverhbe hát! – üvöltötte harciasan a fiú.

– Benedict – szólt halkán Sándor. – Ez most nem időszerű.

– Ma harcrhoa hív hazád! – süvöltötte megmámorosodva Benedict.

– Higgadj le! – súgta fenyegetően az öreg.

– Csak jöjj! Csak jöjj! Öntözze hát rhút vérhük a határht!

A kofák egymásra néztek, és mint akiknek karmester vezényelt, egycsapásra szétszéledtek.

– Most... most mi van? Hé! Gyávák! Hová mentek?!!
– nézett körül értetlenül Benedict. Mindig nehezen bírta, ha alakítása nem aratott osztatlan sikert. Ám nem ez volt a legrosszabb, ami aznap történt vele. Kissé távolabb ugyanis megpillantott valakit. Az illető karba font kézzel állt, és fejcsóválva nézte őket.

– Kiszórakoztatók magatokat? – kérdezte Kempelen.

A Mester házában megtartott vészgyűlés nem ígért sok jót a két rebellis franciának. Kempelen a gondolataiba mélyedt, Charlotte pedig gondterhelten fürkészte a néhez bársonyfüggöny mögül az utcát.

– Soha nem gondoltam volna, hogy testvériségünk piactéren ágáló pojácák gyülekezetévé züllik – csóválta a fejét Kempelen.

– Mester, mi csak... – próbált védekezni Sándor.

– Erre NINCS mentség! – emelte fel a hangját szigorúan a tudós.

Charlotte undok grimaszt vágott.

– Talán fejétől bűzlik a hal – közölte, Kempelen azonban egy türelmetlen kézmozdulattal elhallgattatta.

– Kímélj meg a megjegyzéseidtől!

– Mást sem teszek – mondta Charlotte, és szeme dühösen villant egyet. – De abban talán még egyetértünk, hogy Born Ignác alatt ilyen nem fordulhatott volna elő.

– Ezzel most mire célzol? – lépett elő harciasan Benedict.

– Ez nem célzás volt, kisfiam, hanem találat – igazította ki Charlotte.

Kempelen végignézett a két maskarás rendtagon.

– Nem fér a fejembe, hogy süllyedhettetek ilyen mélyre.

Sándor úgy érezte, meg kell próbálnia menteni a menthetőt.

– Hanna kénytelen jelenteni Gotthardinak – kezdett bele lendületesen. Biztos volt benne, hogy a Mester meg fog érteni mindent, ha végre előadhatja az érveit. – Mi csak meg akartuk könnyíteni a dolgát.

– Hannának a saját erejéből kell boldogulnia – vágott a szavába Charlotte. – Úgy hiszem, nem a sors szeszélyéből vált Nagymesterré. Vagy... igen? – itt gúnyosan Kempelenre tekintett. – Egyébként most hol is tartózkodik épp?

– A hálókamrájában – mondta Benedict.

– Ne racsolj! – súgta dühösen Sándor.

– Oppá – súgta vissza a fiú. – Ha az ember elkezd, olyan nehéz abbahagyni.

Charlotte elegánsan hátradobta gyönyörű fűrtjeit.

– A kicsike tehát alszik – mondta. – Megértem, végül is vészgyűlés van. Esetleg nem akar valaki altatódalokat zümmögni neki? Benedict? De ne olyan harciasat, mint a kofáknak! Még megzavarnád szűzies álmát.

Kempelen szembefordult az asszonnyal.

– Charlotte, ha nem ismernélek, azt mondanám, elvakít egy hozzád nem illő érzelem.

– Éspedig?

– A féltékenység.

– Igazán? – kérdezte Charlotte. Most már tényleg nagyon dühösnek tűnt. – Kempelen Farkas, ha nem ismernélek, azt mondanám, végérvényesen elborult az a fényes elméd.

– Charlotte! – kiáltott fel döbbenten Sándor.

A nő azonban továbbra is kitartóan nézett a Mester szemébe, úgy folytatta.

– Mert mi más adhatna magyarázatot arra, hogy az ügyet, amiért a vérünket is ontjuk, ha kell, egy ostoba kislány kezeibe teszed le? Miért fogod be a szemed? Miért hallgatsz, mikor szólnod kéne? Miért szolgálod a császár szeszélyeit? Guillotine-t készítesz? Pojácákkal és gyerekekkel bástyázod körül magad? Részeg vagy, Kempelen, vagy megháborodtál!

– Ne ítélkezz! Nem tudhatod, hogy mi érlelődik az időben – szólt nyugodtan a tudós.

– Te bezzeg tudod! – csattant fel Charlotte.

Csend támadt.

– Akkor szerinted mit kéne tennem?

– Viselkedj végre férfi módra! Vedd magadra a címet, ami téged illet! Légy a Nagymesterünk!

– Nem tehetem.

– Akkor mindannyian elpusztulunk – rázta meg a fejét Charlotte.

– Lehet – bólintott a Mester.

– Hát ebben rám ne számíts!

Charlotte dühösen felkapta szoknyája alját, és kiviharzott a szobából. A kapu akkorát döndült mögötte, hogy még a falak is beleremegtek. Kempelen az ablakhoz ment, és nyugtalanul nézett utána. Aztán hirtelen megfordult, és így szólt a többiekhez.

– Azonnal rohanjatok a hátsó kijáráthoz! Jön a rendőrség!

Sándor és Benedict riadtan felpattantak.

– És magával mi lesz, Mester? – kérdezte Sándor.

– Fogadom őket.

– De...

– Semmi de! Indítsatok!

A császári rendőrbiztos mindennél jobban szerette a hatásos belépőket. Ezért kissé bánta, hogy kofákból álló díszkísérettel érkezett Kempelen háza elé, aki iránt régtől fogva valami megmagyarázhatatlan ellenszenvet érzett. Ám azt is tudta, ha sikerül megszorongatnia a tudóst, a pórnép készségesen szétviszi határozott fellépésének hírért. Ezért egy színpadias mozdulattal felhúzta kabátjának ujját, és intett az embereinek, akik ököllel verni kezdték a ház kapuját. A tudós olyan hamar ajtót nyitott, hogy a rendőrbiztosnak épp hogy ideje volt felvenni egy undok mosolyt.

– Meglepetés! – közölte, majd az embereihez fordult. – Kutassátok át a házat! Bent van a két tökfilkó is.

– Kérem! – emelte fel a kezét békítőleg Kempelen. – Ez csak valami félreértés lehet!

– Á, igen. Most jön ez a rész – legyintett türelmetlenül a rendőr. – De talán tekintsünk el tőle! Helyette viszont epedve várom a magyarázatát a piacon történt skandalumra.

– Engedje meg, hogy megpróbáljam! – hajolt meg udvariasan a Mester. – A barátaim...

– *Barátai?* – kérdezett vissza villogó szemekkel a rendőr.

– Igen – szolt Kempelen nyugodtan. – Barátaim színházban dolgoznak és...

– És ez felhatalmazza őket arra, hogy nagy nyilvánosság előtt elmeháborodottként viselkedjenek?

A Mester finoman elmosolyodott.

– Azt hiszem, így is fel lehet fogni a színművészet lényegét.

A rendőrbiztos dühösen Kempelen arcába hajolt. A kofák és bábész járókelők kissé közelebb húzódtak, hogy egyetlen szóról se maradjanak le.

- Maga most viccelődni próbál? – sziszegte a rendőr.
- Csak azt próbálom megértetni önnel, hogy nem vézélte őket rossz szándék. Ezért magam kezeskedem.
- Értem. És elárulná, hogy mit keresett a piactéren egy kivégzőeszköz?

Kempelen bólintott.

– Meg tudom magyarázni. A szerkezet Lipót császárnak készült.

– Épp ezt mondta a majomruhás is! – visított fel a halaskofa a tömegből. – Hogy ezzel vágják majd el kegyes császárunk torkát!

– De... – kezdett bele Kempelen.

– Elég! – csattant fel a császári rendőrbiztos. – Kempelen Farkas! A törvény nevében letartóztatom!

[15] A 93. carmen

Mióta világ a világ, a piac mindig ugyanazt jelentette. Nem számít sem idő, sem hely, ugyanazok a törvények működtették öröktől fogva. Ezért elmondható, Róma azon bizonyos piaca sem különbözött sokban a világ más piacaitól. Az árusok itt is hajnalban keltek, hogy mire vásárlóik megérkeznek, portékáik szép rendben sorakozzanak a ponyvatetők alatt. Itt is sanda pillantásokkal és kíméletlen megjegyzésekkel igyekeztek a szomszéd boltját rontani. És itt sem volt helye alkunak, legfeljebb az ár feléig. Egyetlen nagy különbség volt csupán: Róma ezen piacán emberekkel kereskedtek.

Rogyák tanárnőt enyhe rosszullét kerülgette, ahogy megállt a nekik szánt emelvény előtt, melyen már több eladásra kínált rabszolga várakozott, nyakukban az árat jelző táblával. Körülpillantott. A piac forgatagában ezernyi szín pulzált, emberszag elegyedett sokféle fűszeres illattal, mely az áruk közt ógyelgő vásárlók díszes tógáiból szállt fel. Rogyák végignézett az eladásra váró embertömegben, a világ különféle tájairól behurcolt, szabadságuktól megfosztott szerencsétleneken, akiknek karját, lábát, fogát oly szenvtelenül tapogatták az érdeklődő vevők, mintha csak tárgyak lennének. Nézte a rengeteg bőr-, szem- és hajszínt, a vonások sokféleségét, a fájdalom és

emberi nyomorúság ezer arcát, míg az egész összefolyt a szeme előtt, és kis híján elájult.

Ekkor valaki egy vödörből meszet loccsantott a lábára.

– Mit művel? – pillantott fel rémülten Rogyák az előtte vigyorgó Calóra.

– Megjelölöm a lábatokat mésszel – felelte a rabszolga-kereskedő, és sorra járta a többieket is. – Ez jelzi, hogy először lesztek eladva. Így többet értek.

– A körmömet is kifestheted, kiskatona – húzta el a száját Hanna néni. – Csak ne ezzel a ronda fehérrel!

– A banya befogja! – mordult fel Calo. – Indulás! Fel az emelvényre! De ne úgy, mint a csigák!

– Ha legalább a lábunkról levenné a láncot... Vagy csak a gyerekekéről – kezdeményezte Géza bá.

– Szóltál, szittya? – hajolt oda fenyegetően Calo.

Szabika sóhajtott.

– Gyere, Edi, segíték! – mondta, és felvonszolta a lányt az emelvényre.

– Köszcsi! – csipogta Edina, miközben súlyos láncsörgés közepette megérkezett Szabika mellé. – Mindig szerettem volna egy bokaláncot. Mondjuk, bizsusabbra gondoltam...

Hanna néni ernyőt formált a tenyeréből, és elégedetten körbepillantott.

– Ó, mennyi szép, izmos fiúka! Mi van itt, body building verseny?

– Mondom, hogy befogni! – üvöltött Calo.

– Ne pattogjál, fiam, mint borsó a dobon! Zavarsz – vetett oda az öreglány. – Épp legeltetem a szememet.

– Mi van?! – ordított Calo olyan vörös fejfel, hogy azt lehetett hinni, menten szívrohamot kap.

A kereskedőnek azonban egyelőre nem állt szándékában elhalálozni. Helyette felemelte korbácsát, és egy hatalmasat suhintott rabszolgái felé. Géza bá Mária nénire borult.

– Mit művel, Géza?!

– Takarlak. Felfogom az ütéseket.

– Most pedig elhallgattok! – adta ki az utasítást Calo. – Mindenki csendben áll, alázattal, lehajlott fejjel! Senki nem néz fel, csak ha megszólítja a patrónus!

– Miért ilyen morcos a pubika? – kérdezte Hanna néni. A korbács ismét lesújtott.

– Mondom: lehajtja a fejét!

– Tessék már lehajtani! – suttogta riadtan Edina.

Hanna néni megrántotta a vállát, és engedelmeskedett. De a sutyorgást azért nem hagyta abba.

– Volt nekem egy ilyen férjem, az is latin, a Markoszka. Puerto Ricó-i bizniszmen, rendkívül rabiátus ember. Jaj, de nagyon tudott szeretni, viszont megütötte a guta, mikor totálra törtem a Lamborghinit!

– A Hanna néninek volt Lamborghinije? – tátotta el a száját Szabika.

– Persze, szívem, még ’73-ban, két napig.

– Most mindenki kap egy táblát a nyakába! – rivallta Calo.

Szabika megtekintette a sajátját.

– Én vagyok a hármasként versenyző – közölte.

– Szerintem inkább annyiba kerülsz, Szabolcs – súgta a fülébe Géza bá.

– Három forintba? – kérte ki magának Szabika az egészet.

– Három sestertiusba.

– És én csak kettőbe?! – sipított Hanna néni. – A Borzaska hármát ér, én meg csak kettőt?!

Calo megvetően felhorkantott.

– Ezt is csak azért, hogy legyen miből alkudni. Mosogatni még hátha jó lesz, mama.

– Mosogatni? – vetette fel a fejét önérzetesen az öreglány. – Haha! Erre csak azt tudom mondani: hahaha! Engem még a Markoszka sem tudott rávenni a mosogásra, pedig félelmetes jobbhorga volt.

– Uram, nyugdíjas korú hölgyeket nem kényszeríthet munkára – próbálkozott Géza bá.

– Nem-e? – kérdezte Calo, és vadul rőfögni kezdett.

A többiek döbbenten nézték, míg rá nem jöttek: nevet.

– Hát minek fizettem negyven évig a társadalombiztosítást? – heveskedett Hanna néni. – Tiltakozzunk, Valikám!

– Tőlem – rántotta meg a vállát a konyhás néni.

Ám mielőtt a nyugdíjasrészleg tiltakozásba fogott volna, Rogyák tanárnő felemelte a fejét, és egyenesen Calo szemébe nézve szavalni kezdett.

– „Átok rátok, az Orcus éjjelében / minden kedveset elnyelő vad árnyak! / Elvettétek e drága szép madárkám!”

A kereskedő szája elnyílt a döbbenettől. Ilyen még sosem fordult vele elő: egy földön tekergő féreg, egy nyomorult rabszolga nyilvánosan megátkozta. Arca elfehéredett, és korbácsát megmarkolva elindult Mária néni felé. Sejtelve sem volt róla, hogy mit fog csinálni, abban azonban biztos volt, a nőnek nagyon fog fájni. Rogyákra azonban vigyáztak az égiek. Mielőtt még Calo elérhette volna, dobok és fanfárok hangja harsant fel a piactéren. A rabszolga-kereskedő megtorpant.

– Jönnék a szenátorok! – kiáltotta. Majd elfordult a lázadó portékától, és hangos skandálásba kezdett. – Tessék, tessék, erre tessék, eladók a szittyák! Egész friss árum van, egyenesen Pannoniából! Tessék csak közelebb jönni! Nézze meg egész nyugodtan, minden foga megvan!

– Ha ez belenyúl a számba, én leharapom az ujját! – sziszegte Vali néni, mert egy kis köpcös, tógás úr egyenesen felé vette az irányt.

– Így is van, Valikám, nem hagyjuk magunkat! – harciaskodott Hanna néni, majd halkabban hozzátette. – Nincs nálad véletlenül protézisragasztó?

Mária néni az ég felé emelte a tekintetét, és érces hangon, a piactér hangzavarát túlkiabálva tovább szavalt.

– „Sírjatok, Vénuszok, ti is Cupidók, / és minden szerelemtudó halandó. / Kedvesem madarát a vég elérte!”

– Édes istenem, megzavarodott... – motyogta maga elé Géza bá a sírás határán.

Ekkor különös dolog történt. A nyüzsgő, alkudozó, veszekedő forgatag kissé elcsendesedett, és utat nyitott valakinek. Egy rendkívül magas, karcsú férfi vált ki a tömegből, és lassú, majdhogynem lusta léptekkel közeledt Calo felé. Nem nézett senkire, láthatólag nem érdekelték az eladásra kínált rabszolgák. Mikor egy-egy árus hozzászólt, szórakozott kifejezés jelent meg az arcán, mintha némileg maga is meglepődne azon, hogy itt van.

– Hohó! – kiáltott fel izgatottan Calo. – Itt jön az „arbiter elegantiarum”! Húzzátok ki magatokat, és vágjatok boldog pofát! Ha szerencsétek van, Róma egyik leggazdagabb házába kerültek! És én sem járok rosszul... – majd hajlongva a magas férfi elé sietett. – Petronius! Erre, erre, drága patrónusunk! Friss árum van, északi barbárok, erősek, szépek!

Hanna néni harciasan felkiáltott.

– El a kezekkel, dekadens Róma, Pannonia nem hagyja magát!

– És egy kicsit vadak... – rőfögött zavartan Calo.

A Petronius nevű férfi megállt az emelvény előtt, de pillantásra sem méltatta a felhozatalt. Szép kezével végigsimított halántékán, mintha Calo szavai csak fokozták volna a fejébe nyilalló fájdalmat, mely reggel óta kínozza.

– A barbárok nem érdekelnek – mondta. Hangja halk volt és dallamos, hangsúlya pedig éppoly elegáns, mint egész megjelenése. – De van-e valami igazi ritkaság a számomra?

Calóról dőlni kezdett a víz. Semmiképp sem akarta elszalasztani a hatalmas üzletet, mellyel a gazdag patrícus jelenléte kecsegtette.

– Ritkaság? Ó, hogyste! Ennek például ritka nagy ereje van – nyomakodott Géza bához, és megpaskolta a tornatanár bicepszt. – Olyan, mint egy mocsári bivaly.

– Üdvözlöm, uram, örülök, hogy megismerhetem! – nyújtott kezét készségesen Gézabá, de Calo könyökével keményen oldalba lökte.

– Gondolkoztam is, hogy felveszem a gladiátoriskolába – folytatta a kereskedő, és próbálta Géza bát egy előnyösebb szögbe állítani.

Petronius mosolygott.

– Rabszolgában ritkán látni ilyen kövéret.

– Ez kövér? Izom ez mind! – kiáltott Calo feldúltan, mintha csak őt sértették volna meg.

– A derekán? – húzta fel a szemöldökét Petronius.

– Ó, a szittyák így, derékban izmosodnak.

Petronius arcán bosszús kifejezés jelent meg.

– Untatsz – jelentette ki, majd tógájának egyik szárnyát vállára kanyarítva tovább indult.

– Ne menj el, patrónus, nézz még körül! – kiabált Calo és utánaeredt. – Itt van ez a csinos fuvoláslány – mutatott Edinára.

– Mi?! Én nem is tudok fuvolázni! – visított a lány.

– A nők nem érdekelnek – legyintett Petronius még mindig háttal, és továbblépkedett.

– Van itt fiú is!

– Csá, patrónus, Szabi vagyok! – integetett Szabika, de a többiek lepisszegték.

Petronius megfordult, és belenézett Calo szemébe.

– Valami igazi különlegességet keresek.

A tekintetében olyan emésztő nyugtalanság izzott, hogy Calo hátralépett egyet.

– Egy kaldeus jóst... egy druida gyógyítót. Vagy magam sem tudom, mit. Csak valakit, aki meg tud még lepni.

Calo eltöprengett, ekkor azonban felcsendült Mária néni hangja.

– „Térj már, szegény Catullus, jobbik eszedre / s tekintsd, mi veszni indult, elveszettnek.”

Petronius elsápadt.

– Mit mondott? – kérdezte halkán.

– Semmit, semmit! – hadonászott Calo idegesen, mert tényleg egy árva szót sem értett a rabnő szavaiból. – Azt ott azért nem ajánlgattam, mert... örült.

Petronius odasietett Mária nénihez. A tanárnő rápillantott, és fátyolos hangon tovább szavalt.

– „Csillogtak rád is egykor szép aranyévek, / mikor – kezded kezében – rítt a lányka, / kit úgy, de úgy szeretnél, mint soha senkit.”

Petronius megcsóválta a fejét. Nem hitt a fülének.

– Honnan ismered Catullust? – kérdezte, és egy gyönyörű mozdulattal felemelte Mária néni lehajtott fejét.

– Nem ismerheti! – nyugtalankodott Calo. – Nem ismerhet itt még senkit, esküszöm! Most adom el először, csak ma reggel érkezünk Alexandriából!

– Csitulj el! – szólt hátra Petronius.

– Parancs! – húzta ki magát a kereskedő.

– Nézz rám, jó asszony! – hajolt közelebb Mária nénihez a patrónus. – Kérdeztem valamit!

Rogyák belenézett a smaragdzöld szemekbe, és halványan elmosolyodott.

– „Ma már nem lángol érted, / hát te se lángolj / s ne üzd nyomon tovább ily bús-keserűen.”

– Hol hallottad ez a verset?

– „Állj daccal és keményen, sziklaszilárdan / s mondd: Ég veled!”

Petronius lehunyta a szemét, úgy hallgatta a zengő sorokat, Calo idegei azonban mostanra pattanásig feszültek.

– Válaszolj már, ha kérdeznek! – üvöltött a rabnőre.

– Honnan tudod a verset?

– Tanítom.

– Tanítod? – lépett hátra Petronius. – Nő létedre?

Géza bá úgy érezte, épp ideje közbelépni. Egyáltalán nem tetszett neki, amit látott.

– Hogyne, kérem – magyarázta. – Nálunk a tanári kar túlnyomó többsége nő. Én vagyok a szabályt erősítő kivétel, lévén, hogy magam is pedagógus vagyok...

Petronius Calóhoz fordult, és szelíden így szólt.

– A derékban izmos ember elhallgat.

Korbács csattant, Géza bá pedig megadóan elhallgatott.

– Szép hölgy, te Catullust tanítasz a barbároknak? – fu-
volázta lány hangon a patrónus.

Mária néni elmosolyodott. Erre így, ebben a formában
még nem gondolt, ám a hasonlatot találónak érezte.

– Barbároknak? – kérdezte némi derűvel. – Hát... tu-
lajdonképpen igen.

– De hol hallottál Catullusról?

– A Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán.

Petronius finoman felkacagott, Calónak pedig a földre
gyökerezett a lába. Még soha életében nem hallott tőle
ilyesmit.

– Jó téged nevetni látni, patrónus! Rég nem volt alkal-
munk erre – buzgólkodott behízelve. – Akkor... meg-
veszed?

Petronius meglepetten ránézett.

– Négyszáz rabszolgám van, Calo. Minek kéne még egy?

– Mert meg tudott lepni! És fülig beleszerettél.

– Én? – kacagott most már igazán felszabadultan a
patrónus. – Ó istenek, jó is lenne!

– Miért? – kérdezett vissza Rogyák tanárnő. – Hisz
szeretni „szakadatlan kín, és mély szomorúság”.

Petronius összecsapta a kezét.

– Euterpére mondom, megveszem! – kiáltotta lelke-
sen.

– Ez a beszéd! – vágta rá Calo.

– Igazi ingyencség – szónokolt megmámorosodva Pet-
ronius. – Egy érző állat, EGY NŐ, aki a poézist hordja
keblében!

– Állat?! Azt mondta rá, hogy állat?! – kiáltott fel seb-
zetten Géza bá.

– Nyugi, tan’bá! – próbálta csitítani Szabika nem sok
sikerrel.

Petronius elővette az erszényét.

– Nesze, itt van tíz sestertius!

– Tíz?! De hát harmincba kerül! – kapott a szívéhez Calo.

– Én csak egy tízest látok a tábláján.

– Nézd a kis hamist, hát nem letörülte a többbit?

Petronius smaragdszín szemei összeszűkültek.

– Engem akarsz lóvá tenni?

– Jól van, uram – legyintett a kereskedő. – Csak neked odaadom tízért.

– Tudod, mit? – vágta rá Petronius. – Itt van öt.

– Mennyi? Ötért adjak egy nőt, akinek agya van?! Hát többet kapnék érte, ha a vásárban mutogatnám! Hatnál kevesebbért nem adhatom! – makacskodott Calo.

– Én ezt megfojtom! – sziszegte dühösen Vali néni.

Petronius belemarkolt az erszényébe, és egy hanyag mozdulattal Calo felé hajította a pénzt. A kereskedő möhön kapkodott az érmék után.

– Kövess, szép hölgy! – szólt a patrónus, és elindult.

Edina belekapaszkodott a tanárnő ruhájába.

– Tanárnő! – suttogetta könyörgő hangon.

Mária néni megtorpant.

– Na, mi van, nem hallottad?! Lódulj már! – ordított Calo.

– A lányom nélkül soha! – vetette meg a lábát Rogyák.

– Hogy mersz feleselni, te rongy? – üvöltött a rabszolga-kereskedő, de Petronius lehűtötte.

– Válogasd meg a szavaidat, ő most már az én tulajdonom!

Ezen a ponton Géza bánál végérvényesen betelt a pohár.

– SOHA!!! – üvöltötte, és rávetette magát az „arbiterelegantiarum”-ra.

– Jaj, ne! Ugye, nem akarsz azt mondani, hogy megölted? – kiáltott fel rémülten Hanna.

– Dehogyan – nyugtatta meg Tekla.

– De, ugye, őt sem ölték meg?

– Á, nem. Csak lefoglalták. Keményen küzdött, de végül... elvonszolták.

– Jézusom. És mi van vele?

– Tök jól van. Legalábbis egyelőre. Calo osztott-szorzott, és belátta, hogy jobb pénzt kereshet vele, ha nyilvánosan trancsíroztatja fel.

– Kivégzik?! – sikoltott fel Hanna.

– Nem, dehogyan! Csak Calónak van egy gladiátoriskolája. Oda vitték... Szabival együtt.

– Szabi mint gladiátor, ne röhögtesd már!

– Hát... ő valószínűleg inkább oroszláneledel lesz.

Kis csend állt be.

– Csak vicceltem – mondta Tekla. – De már többen mondták, hogy ne erőltessem.

Hanna sóhajtott.

– Nem élném túl, ha bármelyikőtöknek baja esne, Tekla. Most, hogy Tibiék ennyire eltűntek...

– Nyugi! Bulcsú biztosan kitalál valamit, hogy helyrehozza azt a féreglyuktelót. Csak egy kis idő kell neki.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Hanna szorongva.

– Persze. Én nem aggodom – felelt Tekla, miközben megdörzsölte a homlokát. Olyan veszettül aggódott Bulcsúéért, hogy az már a fizikai fájdalommal volt határos.

– És te? Téged is eladtak? – kérdezte kis csend után Hanna.

– Aha. De szerencsére engem is Petroniusnak. Rogyák ragaszkodott hozzá. Azt mondta, nem válik meg a lányától: inkább a halál.

– Milyen lányaitól?
– Hát Edinától meg tőlem.
– Hú, gratulálok az új tesódnhoz! – mosolyodott el Hanna.

– Kösz.
– És Vali néni?
– A *nagyanyám*? – kérdezett vissza Tekla. – Természetesen ő is jött velünk.

– A nagyanyád? Nem rossz! És Hanna néni kinek adta ki magát, a dédanyádnak?

– Ha rajta múlik, szerintem inkább a húgomnak. De őt ingyen utánunk dobták.

– Halló, halló, velem mi lesz?! – rikácsolta Hanna néni a láncait csörgetve.

Calo arca elsötétedett, és Petronius után kiáltott.

– Patrónus, ezt nem hagyhatod itt a nyakamon! Akkor inkább szturnó az egész!

Petronius most már egyáltalán nem volt tréfás kedvében.

– Calo, nem sajtolsz ki belőlem egy sestertiusszal se többet!

– Nem kell a pénz! A vénasszonyt ingyen megszámitom!

– Kiről beszél ez? – nézett körül Hanna néni csodálkozva.

– Ingyen sem kell – legyintett a patrónus.

– Akkor kénytelen leszek... – mondta Calo, és egy kardot rántott ki a hüvelyéből. – Ezt a kárálást én nem hallgatom tovább.

Rogyák rémulten megragadta a gazdáját.

– Petronius! Kérlek, ne hagyd!

A patrónus döbbsent arccal nézte Mária kezét, ami – elképesztő szemtelenség! – még mindig a vállát szorongatta.

– Mi közöm hozzá? Az övé. Azt csinál vele, amit akar – szólt, és egy elegáns mozdulattal lefejtette magáról Mária kezét.

– Mutasd meg, hogy milyen ember vagy! – mondta háttározottan Mária néni.

– Fogalmam sincs, hogy milyen ember vagyok – vágta rá Petronius.

Rogyák úgy döntött, tesz még egy utolsó, kétségbeesett kísérletet.

– „Nem töröm én magamat, Caesar, soha tetszeni néked, sem megtudni, mi vagy: hősínű vagy fekete” – szavalta.

Petronius csendben nézte a kipirult arcú, törékeny rabnőt.

– Ha megmondod, ez hányadik epigramma, viszem az öregasszonyt is – szólt halkán.

– Ez a 93. carmen – jelentette ki Rogyák. – Természetesen.

– Természetesen – ismételte Petronius boldog hitetlenséggel, majd Calóhoz fordult, és erszényét lehajította elé a porba. – Az egyik Múza szállt le közénk személyesen! Fogd az erszényem! Ez minden pénzt megér!

– Áldjanak érte az istenek, patrónus! – rogyott térdre a kereskedő, és ezúttal tényleg kis híján leterítette a szívroham. Majd összeszedve magát Hanna nénire sandított. – Na, tűnés, banya!

[16] A halálos főpróba

Drága Naplóm!

Megérkeztünk Petronius házába: a pompa, a kényelem és elegancia otthonába. Mindannyian biztonságban vagyunk. Az ikrek – vagyis hát Edina és Tekla – naphosszat valami labdajátékot játszanak a kertben.

– Aúúú! Ez az orrom volt!

– Bocsííí...

Vali néni pedig a hetedik mennyországban jár, mert a konyhában kapott munkát.

– Lehetne kicsit gyorsabban aprítani, aranyom?

Még egy beosztottja is lett.

– Engem nem lehet sürgetni! Ezt még Markoszka sem engedte meg magának soha!

– Apríts, csillagom, apríts, mert kinő a szakállam.

– Haha! Már megtörtént!

– Mi ilyen vicces, Hannám? A te jól fejlett bajuszodat egy Rózsa Sándor is megirigyelhetné.

És ez a ház! Soha életemben nem láttam még ehhez fogható fényűzést! Egészen olyan, mintha egy mesebeli varázsló kastélyába csöppentem volna. Ha egész nap sétálgatnék benne, akkor sem unná el. Minden csupa fény, illat, szín és hang! Csupa meglepetés és játék!

A ház közepén egy kis halastó áll, a felszínén hatalmas, húsos növényekkel. Ez a víz és a pára birodalma, no meg a fényeké, amik villódzva táncolnak a tavacska felszínén.

A színek szobájára véletlenül bukkantam rá. Hát... kis híján nem éltem túl...

Úgy történt, hogy gyanútlanul sétálgattam a házban, aztán egyszer csak gondoltam egyet, és benyitottam egy terembe.

Rogyák Mária megállt egy ajtó előtt. Még sosem járt a fényűző villának ebben a szárnyában. Mielőtt azonban benyitott volna, gondosan megigazította bonyolult csigákba csavart, szikrázó drágakövekkel ékesített haját. Végül is sosem lehet tudni, kivel találkozik odabent. És az embernek minden körülmények között ügyelnie kell a megjelenésére. Ahogy belépett, surrogó hangot hallott, és egy hatalmas, szárnyra kapó, színes masszát látott a levegőbe lendülni.

– Jesszusom! – sikította, és kétségbeesetten igyekezett eltakarni arcát, haját, fülét, vállát és mindent, ami szabadon volt rajta.

Apró, undok motozást érzett az egész testén, mely iszonyatosabb volt, mintha ezernyi apró kéz csiklandozta volna. Behunyta szemmel, rémülten kapálózva rohant ki a teremből, mikor egy hűvös kéz megragadta.

– Nocsak, Mária! – súgta a fülébe egy dallamos férfi-hang.

A tanárnő rettegve ölelte magához megmentőjét, és igyekezett elbújni az erős karok között.

– Petronius! Segíts! – könyörgött.

A férfi halkan felkacagott.

– Nézzenek oda! Mitől ijedtél meg ennyire? Nyisd ki a szemed!

– Nem merem! – suttogta Mária néni. – Én... én félek ezektől!

– Mitől? A pillangóktól? – kérdezte megütközve Petronius.

– Beleakadnak a hajamba! Vagy berepülnek a ruhám alá! – hadarta Mária néni, és befogta a fülét, hogy ne is hallja az utálatos szárnysurrogást.

– Ugyan, dehogy – húzta magához Mária kezét a patrónus.

– De igen! Ronda férgek! – suttogta rémülten a tanárnő.

– Na, ilyet sem hallottam még! A pillangók rondák lennének? Nyisd csak ki a szemed és csodáld meg őket! Egyedülálló példányok a világ különböző tájairól.

Akkor félve kinyitottam a szemem. Az egész terem tele volt szárnyait lebegtető, nyüzsgő, repkedő színes lepkékkel. Mint egy döbbenetes, mozgó, színes takaró.

– Hát nem gyönyörűek? – kérdezte Petronius.

– Nem is tudom – mondta Mária néni, és még mindig nem eresztette el a férfit. – A szárnyuk tényleg szép. De a testük... undorító.

– Ez az emberi lényekkel sincs másként, nem igaz?

– Ezt hogy érted? – kérdezte Rogyák, és belenézett a patrónus szemébe. – A szárny a lélek?

– Természetesen.

– De tudjuk, hogy a nőnek nincs olyan – közölte epésen a tanárnő. – Én speciel tőled tudom, Petronius.

– Nem emlékszem, hogy ezt megvitattuk volna egymás közt – mondta a férfi, és elegáns mozdulattal egy ülőalkalmatossághoz kormányozta rabnőjét.

– Nem is. Ám szerencsére elég hangosan tárgyaltatok meg a barátaiddal az esti lakomán. Nehéz lett volna nem meghallani.

– A tegnapi lakomát épp annak tiszteletére adtam, hogy az istenek végre megleptek. Méghozzá veled.

– Egy rabszolgapiacon. Gratulálok nekik!

Petronius keresztbe vetette a lábát, mire néhány pillangó félősen felrebbent mellőle. Arca nagyon fáradt volt, szemei alatt mély, sötét árkok húzódtak.

– Nem vagyok meggyőződve róla, hogy léteznek, de ha igen, mindenesetre van humoruk – szólt finom mosollyal.

Mária néni csak nézte őt elgondolkodva, és ismeretőségük kezdete óta nem először, de nem is utoljára arra gondolt, soha nem fog kiigazodni ezen a különös férfin.

– Petronius, kérlek, válaszolj egy kérdésemre! Mik a terveid velem? Miért vettél meg?

– Jupiterre mondom, nem tudom. Talán csak, hogy elszórakoztass. Azt hiszem, ez a legtöbb, amit az élet nyújthat.

– Ennél tartalmasabbat el sem tudsz képzelni? – csóválta a fejét Rogyák.

– Dehogynem – mondta Petronius és csókot lehelt rabnője kezére. – Egy kiadós éjszakai alvást.

– Ébredj! Gyorsan! – suttogta egy izgatott női hang.

– Nem, nem – nyafogott Hanna álomittas hangon, és a másik oldalára fordult. – Aludni akarok...

A hang gazdája most már nem elégedett meg a szavakkal, és határozottan megrázta a vonakodó lány vállát.

– Nem lehet! Igyekezz! Szedd a motyódat és indulunk!

– Hová? – ült fel Hanna hunyorogva.

Szeme előtt pacák úsztak, melyek lassanként Charlotte alakjává álltak össze.

– Valahová, ahol biztonságban vagy.

– Mi történt?

Barátnője arckifejezése láttán Hannának még a gyomra is összeugrott ijedtében.

– Sándor és Benedict, az a két balfék megpróbálta kiszabadítani Kempelent. Annyit mindenestre elértek, hogy őket is begyűjtötték.

– Honnan tudod? – kérdezte a lány, és kiugrott az ágyból, hogy magára kapkodja a ruháit.

– Követtem őket. Aztán beszöktém utánuk a palotába.

Kempelen már vagy fél órája járkált fel-alá a császári palota fogadótermében, és nagyon dühösnek tűnt. Sándor és Benedict jobbnak látták, ha megpróbálnak úgy tenni, mint akik ott sincsenek. Vagy ha igen, legfeljebb véletlenül. Ám egy idő után a csend nyomasztóbbá vált mindeknél, ami csak elhangozhatott volna. Benedict szólni akart többször is, ám Sándor minduntalan belefojtotta a szót egy jól irányzott bokán rúgással. A fiú megadóan hallgatott, és szakadt nadrágszárát gyűrögette, mely annak a mozdulatnak esett áldozatul, mikor halált megvető bátorsággal átvette magát a palota kertjének kerítésén. Benedict didergősen megdörzsölte a vállát, és fájó szívvel gondolt a felöltőjére, amit egy bokorra akasztott, hogy az örök figyelmét elterelje magukról, amint megpróbáltak felkapaszkodni a falon addig a teremig, ahol Kempelent

sejtették. Aztán lepillantott vérző kezére, mely akkor sérült meg, mikor egy kemény ütéssel betörte az emeleti ablakot, hogy bejussanak a kihallgatósobába szeretett Mesterükért. És melyet a palotaőrök rögtön hátracsavartak, amikor bezuhantak – hová máshova? – a királynő lakosztályába.

– Megmondtam, hogy ne avatkozzatok a dologba! – fordult feléjük hirtelen Kempelen.

Benedict szívéről nagy kő esett le. A legjobban ugyanis amiatt aggódott, hogy a Mester már soha többé nem szól hozzájuk.

– Nem hagyhattuk, Mester, hogy rabságban sínylődjön még egy napig – mondta büntudatosan.

– Semmiféle rabságban nem sínylődtem – szögezte le Kempelen. – Kihallgatásra vártam a császárnál.

– Kérem, ezt mi nem tudhattuk – szabadkozott Sándor.

– Azzal viszont, hogy megpróbáltatok kiszabadítani, valóban bajba sodortatok.

Most, hogy kissé megnyugodott, Benedict úgy érezte, átadhatja magát a fájdalmának.

– Istenkém, mióta várakoztatnak! – nyűgösködött. – Csak legalább egy pohár vizet kaphatnék...

Sándor és Kempelen döbbenetn néztek rá.

– Vízet? – kérdezték egyszerre.

– Benedict, te beteg vagy! – toldotta meg Sándor aggodalmaskodó képpel. – Remélem, nem fertőzöl.

– Miért lovagol újabban mindenki a vízen? – csattant fel a fiú.

– A vízen nem lehet lovagolni – emelte fel az ujját Sándor. – Legalábbis még pár száz évig. Az úgynevezett hulumlovaglás majd csak...

– Hallgassatok már el! – vágott a szavába Kempelen.
– Jön valaki.

A belépő nem más volt, mint a Kempelent letartóztató császári rendőrbiztos. Amint végignézett a várakozókon, nem tudta, esetleg nem is akarta elrejtteni önelégült mosolyát.

– Uraim! – szólt gúnyosan. – Szedjék ráncba a gondolataikat, a császár fogadja önöket. De figyelmeztetésül közlöm: egy rossz mozdulat, és az őrség összes szuronyát a bordáik között üdvözölhetik.

– Nem lesz szükség erőszakra – biztosította Kempelen.

– Azt majd meglátjuk.

Benedict szíve a torkában dobogott, ahogy átlépte a császári lakosztály küszöbét. Mintha maga a napfény vált volna kézzelfogható valósággá, úgy ragyogott, szikrázott, égett és tükröződött minden a fényűzően díszített teremben. A lakosztály végében egy pompázatos emelvényen maga Lipót ült gondolataiba mélyedve. Valamivel odébb Gotthardi állt, hűvös kigyótekintete pislogás nélkül kísért a belépők útját.

– Herr Kempelen! – húzta fel meglepetten a szemöldökét a császár.

– Felséges császárom... – hajolt meg a tudós.

Lipót hol Kempelent, hol Gotthardit nézte.

– Érdekes. Nekem azt mondták, holmi koszos, piactéri zendülőkkal készülnek halálra untatni. Gotthardi, mit szól ön ehhez?

– Magam is kíváncsian várom a magyarázatot – felelte a férfi, és érdeklődve a rendőrbiztosra pillantott.

– Felség! Az itt látható urak a minap lázadást szítottak a piactéren – kezdett bele a rendőr.

Lipót tekintete megállapodott Sándoron és Benedicten.

– A maskarások?
– Engedelmeivel, igen. Továbbá egy francia eredetű kivégzőeszközt felmutatva rettegést keltettek a nép egyszerű fiaiban...

Lipót türelmetlenül legyintgetett.

– Igen? Továbbá?

A rendőr homlokán izzadságcseppek kezdtek gyöngyözni.

– Felséges császáruk halálát is kilátásba helyezték.

A császár nem tűnt sem meglepettnek, sem feldúltnak a hír hallatán.

– Úgy. És Kempelen? – kérdezte.

– Tették mindezt Herr Kempelennel karöltve.

– Érdekes – simogatta az állát elgondolkodva Lipót.

A rendőrbiztos előrelépett, és tapintatosan lehalkította a hangját. Úgy gondolta, amit mondani fog, igen kellemtelenül érinti majd az uralkodót.

– Tudós uram nem átallotta azt mondani, hogy a nyaktíló egyenesen felséges császáruk számára készült.

– Igen? És? – csattant fel türelmetlenül a császár.

– És... ennyi – sütötte le szemét mélységes zavarában a rendőr.

Lipót szuszogva hátrafordult, és magához intette a titkosszolgálat miniszterét.

– Gotthardi, mit érdekel maga szerint az a túlbuzgó rendőr, aki a császár drága perceit unalmas és zavaros históriákkal vesztegeti?

Gotthardi udvariasan meghajolt.

– Felség, a történet kétségkívül zavaros, de korántsem unalmas.

– A guillotine az én kérésemre készült. Tehát nekem. Pont. El van intézve – hadonászott dühösen Lipót.

- A rendőrbiztost az ájulás környékezte.
- Én... le vagyok sújtva... Ezt... nem tudtam – hebegte.
 - Amúgy mi lett vele? A nyaktilóval? – érdeklődött a császár.
 - Természetesen lefoglaltuk – mondta a rendőr.
- A császár tapsolt.
- Tehát itt van! Nagyszerű!
- Kempelen úgy érezte, keresve sem találhat alkalmasabb pillanatot a távozásra.
- Felség, most hogy tisztázódott a félreértés... – kezdett bele az udvarias búcsúzkodásba, de Lipót leintette.
 - Semmiféle félreértés nem tisztázódott. Ezer és egy kérdésem volna önhöz, Kempelen Farkas. Többek között, hogy mit keresett ezzel a csőcselékkel a piactéren? Egyáltalán hogy jutott a birtokukba a nyaktiló?
 - Ők a barátaim. Színészek.
- Benedict és Sándor meghajoltak.
- Benedict Schack, hősszerelmes tenor. Szolgálatára.
 - Sándor, kiábrándult bariton. Szintén szolgálatára.
 - A guillotine-t a műhelyemből vették kölcsön egy készülő előadáshoz – magyarázta Kempelen. – Erről természetesen sejtelmem sem volt, de mentségükre szolgáljon, nekik sem volt tudomásuk arról, milyen galibát okoznak mindezzel.
 - *Galibát* – nyomta meg a kifejezést gúnyosan Gotthardi. Látszott, hogy a tudós egyetlen szavát sem hiszi el.
- Lipót hatalmas műásátást produkált.
- Unom, uraim! Unom. És némiképp szúr az oldalam is – közölte.
- Gotthardi aggodalmas arccal a császárhoz fordult.
- Nincs jól, felség?

– Nem az, hogy nem vagyok jól, hanem szúr az oldalam! – csattant fel az uralkodó. – Hagyja már, Gotthardi ezt az örökös aggodalmaskodást, az örületbe kerget vele! Ráadásul egyre gyakrabban vág olyan képet, mint egy siratóasszony.

Kempelen újból megpróbálta kihasználni a helyzetet a búcsúzásra.

– Felség, engedelmével, a guillotine leszállítása megtörtént. Ha nincs ellene kifogása, mi nem is alkalmatlankodnánk tovább.

– Erről természetesen szó sem lehet! – emelte fel a hangját Lipót. – Igencsak fájlalnom, ha megfosztának becses társaságuktól a szerkezet főpróbáján.

– Attól tartok, nem értem, felség.

– Nem baj, Kempelen. Elég, ha én értem. Gotthardi! Kerítse elő Ferenc trónörökös! Hadd fiatalodjunk! Érti: hadd fiatalodjunk... – Lipót jót nevetett a saját viccén, mely nevetés azonban aggasztó köhögésbe fulladt.

Gotthardi elsápadt.

– Felség! Uramisten! Hozzanak vizet! Vizet, gyorsan!

– Nem kell víz! Induljunk! – sípolta Lipót elfulladó tüdővel.

Hanna magába roskadva ült, ölében sietve összekapkodott batyujával. Charlotte mellé telepedett, és együtt érző pillantással nézte.

– És mi történt aztán? – kérdezte Hanna.

Charlotte felsóhajtott.

– Pár órával később, hogy a két marhát lefogták, egy rögtönzött vesztőhely állt a palota udvarán. Mindenki, aki élt és mozgott, kivonult megtekinteni. Még az a gyászos

képű Ferenc is megjelent. De ő legalább nem önszántából.

– Hogyhogy?

– Gotthardi támogatta atyailag – húzódott gúnyos mosolyra Charlotte szája. – És néhány gorillaszerű testőr.

– Veszed le a koszos mancsod rólam! – kiabált magából kikelve a trónörökös, és igyekezett kiszabadítani magát a testőr vasmarkából. – Gotthardi! Szóljon neki, hogy ne taszigáljon!

– Félek, felség, nem tehetem. Kegyes császáruk külön kívánsága volt, hogy személyesen is megjelenjen ezen a párját ritkító eseményen. És miután makacskodott...

– Nem makacskodtam! – vágott a szavába Ferenc. – Nem vagyok már gyerek! El tudom dönteni, hogy milyen „párját ritkító” eseményre óhajtok ellátogatni.

– Sajnálom, felség – hajolt meg felé Gotthardi.

– Sajnálhatja is – sziszegte dühtől elfehéredett szájjal a trónörökös. – Mert eljön még az én időm.

– Kinek készült a vesztőhely? Ugye... ugye nem halt meg senki?

– Azt éppen nem állítanám – mondta kiismerhetetlen arccal Charlotte.

– Istenem...

– De most már indulás! Siránkozni menet közben is ráérsz.

– Kérlek, előbb mondd végig! – könyörgött Hanna.

Charlotte nyugtalanul kinézett az ablakon, de aztán mégis folytatta.

– Rendben. Miután a teljes mészárszék kényelmesen elhelyezkedett, elővezették a levágásra szánt báránykát

is. Maga volt a megtestesült ártatlanság és törekeny szépség. Lehajtott fővel vonult, nem sírt. Hullámos, szőke fürtjeibe belekapott a szél.

– Zsófi volt... – szólt elsápadva Hanna.

Charlotte bólintott.

– Ahogy megjelent, mindenki elhallgatott. Ferenc szeméből folyni kezdtek a könnyek. Ekkor Lipót intett, és előlépett a hóhér.

– Nem, nem, nem... – suttogta iszonyodva Hanna, és eltakarta a szemét.

– Szép, megtermett ember volt. Megragadta Zsófit a vállánál fogva, és az emelvényre dobta. Mint egy rongybaba, úgy csuklott össze...

Hanna felzokogott. Szörnyülködve nézett Charlotte-ra, aki rezzenéstelen tekintettel állta a pillantását.

– Ne mondd el! Nem akarom tudni! – kiabált a lány.

– Mit tanítottam én neked? – kérdezte Charlotte szenvtelen hangon. – Mikor mutathatunk érzelmeket?

– Ha manipulatív szándékaink vannak – mondta Hanna a könnyein át.

– És neked most vannak?

Hanna felpattant.

– Hogy lehetsz ilyen kegyetlen? – kiabált dühösen.

De Charlotte meg sem hallotta.

– A hóhér a guillotine mögé állt, Lipót ismét intett, és akkor...

A hóhér a guillotine mögé állt, Lipót ismét intett, és akkor váratlan dolog történt. A hóhér ugyanis hangosan sírva fakadt.

– Mi folyik itt? Ezt meg mi lelte? – kérdezte döbbenet az uralkodó.

– Sir, felséges atyám – mondta Ferenc.
– Azt látom, tökfej – legyintette tarkón a fiát Lipót.
A hóhér azonban nemcsak hogy zokogott, de kiabált is.
– Nem bírom megtenni! A Szent Szűz vére nem szennyezheti be a kezemet! Inkább a halál!

Lipót fenyegetően előrehajolt.

– Igen? Erről még beszélhetünk – mondta, majd a testőreihez fordult. – Vezessék már el, nem hallom a saját hangomat!

Az uralkodó körüljártatta szigorú tekintetét az egybegyűlteken.

– Nos tehát. Ki tudná működésbe hozni a szerkezetet? Kempelen uram?

– Felség, én csak egy tudós vagyok... – kezdett bele a Mester, de Lipót már nem figyelt rá.

– A hősszerelmes gúnár? – érdeklődött.

– Hogy... én??? – kérdezte Benedict.

Arca elfehéredett, és egy tompa puffanás kíséretében elvágódott a földön.

– Elájult – összegezte a helyzetet Ferenc.

– Látom, tökfej – mondta Lipót bosszúsan, majd Sándoron állapodott meg a tekintete. – Akkor tehát maga!

– Én? De... én azt sem tudom, hogy működik ez az izé!

– A piactéren még tudta – jegyezte meg Gotthardi.

– Mester, kérem, segítsen! – suttogta Sándor könyörögve Kempelennek. – Én ezt nem tehetem... képtelen vagyok bántani Zsófikát!

Lipót arcszíne kezdett az érett szilváéhoz hasonlítani. Felpattant a helyéről, és magából kikelve rikácsolni kezdett.

– Ha nem áll oda a guillotine mögé, mindhármukat kivégeztetem! Jut eszembe, volna is rá okom! Vagy azt

képzelték, hogy a kis piactéri akciójuk szó nélkül marad?
Miféle játékot játszik, Kempelen?

– Nem játszom, felség – rázta meg a fejét a Mester.

– Akkor tehát lojális? – kiáltotta Lipót. – Remek! Bizonyítsa!

Kempelen mély levegőt vett.

– Rendben van – mondta halkán, és elindult a vesztőhely felé.

– Mester, ne! – ordított fel Sándor. – Inkább én! Maga ebbe belepusztul!

Lipót szilvakék ábrázata hirtelen cseresznyeszín árnyalatot öltött. Letottyant a székére, mert a nagy felindulásban újabb köhögőroham kerítette hatalmába.

– Felség! – kiáltott fel Gotthardi.

– Atyám! – húzódott hátra néhány lépést Ferenc.

– Semmi bajom! – préselte ki sípoló tüdejéből Lipót.

Ferenc azonban nem apja egészségéért aggódott.

– Csak azt akartam mondani, hogy illik megkérdezni a halálraítéltet, hogy mi az utolsó kívánsága – jelentette ki.

– Hát akkor legyen! Mi az utolsó kívánságod, boszorkány? – kérdezte nyögve az uralkodó.

Zsófi hajába belekapott a szél, s így láthatóvá vált szép arca. A jelenlévők figyelmét nem kerülte el, hogy szánakozva néz a császárra.

– Azt kívánom – szólt a lány –, hogy kapja meg felséged az orvosságát, mielőtt a kivégzés megkezdődik.

Ferenc szerelmesen tekintett a lányra.

– Zsófia... – suttogta megmámorosodva.

– Csakugyan? – kérdezte Lipót, és még csak meg sem lepődött. – Jó! Add azt a port, Ferenc!

– Így aztán Lipót megkapta az orvosságát – mesélt tovább Charlotte. – A köhögése azonnal megszűnt. Sándor pedig odaállt a guillotine mögé, és reszkető kézzel megfogta az indítókötelet. És nem sokkal később valakinek a feje lehullott. Igaz, csak az előtte álló asztalkára.

Lipót császár fenséges feje nagyot koppant az előtte álló asztalka lapján. Tüdejéből egy egész porfelhő szállt fel, mely kegyes homályba burkolta a császár utolsó pillanatait. Dermedt csönd támadt. A távolban egy varjú káromgása hallatszott, mely úgy hatott a beálló némaságban, mint egy szörnyen illetlen kacaj. Az első döbbenetből Gotthardi tért magához először.

– FELSÉG! – ordított fel kétségbeesetten. – Uramisten! Orvost! Orvost!

[17] 3 az 1-ben

Tekla igyekezett lehetőleg sehova sem nézni, ahogy a kis agyagedényt magához szorítva átvágott a gladiátoriskola előcsarnokán. Arra gondolt, talán mégis jobb lett volna, ha Hanna néni jön, őt minden bizonnyal elszórakoztatta volna a „félmeztelen pubikák” látványa. Ha már a szemét nem tudta, megpróbálta legalább a fülét becsukni, hogy ne hallja a tucatnyi felismerhetetlen nyelven utána kiáltott szavakat, melyek jelentése nyilván éppolyan egyezményes volt, mint a felé küldött füttyszónak. Hunyorogva nézett körül, hátha sikerül kivennie Szabika vagy Géza bá alakját az egymást fakarddal csépelő, földön birkózó tömegben, de az úgy reménytelennek látszott. Ekkor valaki elkapta a karját, és berántotta egy emelvény takarásába.

– Na végre! Hoztál kaját? – kérdezte izgatottan Szabika, és olyan képet vágott, mint egy éhenkórász kukásmacska.

– A „kaja” kifejezés némileg eufemizmus – válaszolta Tekla. – De elhoztam, ami a tegnapi lakoma után maradt. A fiú legyintett.

– Tök mindegy, Vali néni hajas menzáját úgysem lehet alulmúlni!

Tekla nem szeretett csalódást okozni, de úgy érezte, fel kell világosítania a fiút a tényekről. És különben is, egy kukásmacskának legyen már mindegy.

– Hát... igazság szerint ez konkrétan Vali néni menzája.
– Mit hallok? Valikánk főztje? – kukucskált be reményteljes képpel az emelvény mögé Géza bá, és mohón kikapta Tekla kezéből az edényt.

Néhány órával korábban Petronius konyhájából páratlan, egzotikus illatok szálltak fel, hogy a ház minden lakójának orra a konyha irányába mutatott. Az óriási fazék mellett egy olajosbarna bőrű, villogó kék szemű rabnő állt, és vadul próbálta a mennyei nedű minden összetevőjét előbányászni az emlékezetéből.

– Na, Clodiám, lelkem, ezen most még rotytantunk egyet, aztán kész is az Újházy-tyúkhúsleves – jelentette ki elégedetten Vali néni, és szűrcsölt egy kanálkával a lassan gyöngyöző léből. – Más nem is kell már, csak egy nagy kanál Vegeta.

A Clodia nevű rabnő tengerkék szeme elkerekedett.

– Micsoda?

– Tudod, az a sárga por, az íze miatt.

– Sáfrány? – próbálkozott Clodia.

– Nem egészen, de egye fene, jó lesz az is – veregette meg a lány vállát nagyvonalúan Vali néni, majd elragadtatottan a levesre mutatott. – Nézd, milyen szép, kövér zsírkarikák úszkálnak a tetején!

A rabnő a fazék fölé hajolt és elégedetten csettintett a nyelvével. Aztán értetlenkedve a konyhas nénihez fordult.

– Valéria, én egyet nem értek. Azt mondod, te odahaza, Pannoniában egy egész törzsre főztél, de mégsem voltál rabszolga.

– Hát nézd, aranyom, ahogy vesszük. Mindennap négyszáz adag leves, főzelék, miegymás, azért megviselik az embert.

Szabika teli szájjal csámcsogott. A fél életét odaadta volna ezért a pár falatért.

– Te, én nem gondoltam, hogy valaha ilyen fogok mondani, de ez valami isteni – mondta, és boldog mosoly ömlött el az ábrázatán.

– Vali néni hideg húslevese? – hitetlenkedett Tekla.

– Bizony – helyeselt Géza bá hasonlóképpen hálásan.

– Vali néni hideg húslevese épp megmenti az életünket.

– Esküszöm, még a haj is jólesik – vigyorgott tovább Szabika.

Géza bá hirtelen nagyot sóhajtott, és letette a kanalat. Tekintete elfelhősödött, szája széle enyhén megremegett.

– Ennyi éhezés után az ember megtanulja értékelni az élet ajándékait – szólott meghatottan.

– Jaj, tan’bá, ugye, nem tetszik megint elérzékenyülni? – nézett fel rémülten Szabika, de késő volt.

Géza bá már röpi is messze, a múltba, valahova, ahol még boldog volt és jóllakott.

– De szép is volt ülni a ragacsos viaszosvászonnal borított asztaloknál a menzán... például csütörtök délben. Nézni, ahogy Mária még evés közben is olvas, egy percre se teszi le a könyvet...

– Na, kész, kezdődik – közölte Szabi, és az égre emelte a tekintetét.

– Ó, bár téptem volna ki a kezéből azt az átkozott Catullust! – élte bele magát egyre jobban a tornatanár. – Azt kellett volna tennem! És aztán ott helyben megcsókolni, a menzán, a viaszosvászon terítőn...

Tekla és Szabi fintorogva egymásra néztek. Viszonylag élénken elképzelték a jelenetet.

– De nem! – bömbölt panaszosan Géza bá. – Én csak bámultam bambán, mint egy ló... És most az a nyomo-

rult Petronius magához láncolja, a tulajdonának tekinti! Őt, aki a legszabadabb szellem a földön!

Tekla nyugtalanul fészkelődni kezdett. Nagyon utálta az efféle érzelmkitöréseket. Bulcsúban is épp azt értékelte a legtöbbre, hogy esetében ilyesmivel soha nem kellett számolni.

– Mária néni szabad szelleme jelenleg elég jól viseli Petronius láncait – jelentette ki Tekla, mert úgy érezte, ennyivel tartozik az igazságnak.

Ez azonban csak olaj volt a tűzre. Géza bá elkapta a faemelvény szélét, és tiszta erőből megrázta, mellyel érdeklődő pillantásokat vívott ki néhány, közelben gyakorlatozó gladiátornál.

– Megölöm! Kardélre hányom az átkozottat! – üvöltött magából kikelve.

– Nyugi, tan'ba, ne tessék üvölni, mert megint meg fogják verni a barbárok! – csitította Szabika, és idegesen körülnézett.

Tekla lábai mellett ekkor nagyot nyekkent egy nagyjából százkilós viking harcos. Egy megtermett, núbiai óriás hajította odébb, kinek karja olyan vastag volt, mint Géza bá két combja. A viking feltápáskodott és morogva közelitett a Szabika kezében lévő ételeledény felé. A fiú szeme kikerekedett a rémülettől, és szorosan magához ölelte Vali néni levesét. Látszott rajta, inkább meghal, semmint megváljon egyetlen kincsétől. A helyzet határozott vereséggel fenyegetett, ám egy szerencsés fordulat következtében mégsem került sor erőszakra. Ekkor ugyanis egy fából készült balta koppant az éhenkórász viking tarkóján. A núbiai óriás a jelek szerint még nem tekintette eldöntöttnek a viadalt.

– Ti nem kaptok itt enni? – fordult Tekla Szabikához, miután a viking vihar elvonult. – Egy gladiátornak jó húsból kell lennie!

Géza bá azonban csak legyintett.

– Még nem vagyunk gladiátorok – felelt a fiú helyett, aki még nem jutott túl az első sokkon, hogy kis híján megfosztották az edényben lévő utolsó falatoktól. – Ahhoz előbb túl kell élni a kiképzést.

Szabika buzgón bólogatott.

– Olyan ez, mint egy bentlakásos valóságshow. Ha elég nagy arc vagy és sok a haverod, sztár leszel, de ha nem, akkor neked kampó. Legalábbis Calo ezt mondta abban az üdvözlőbeszédben vagy miben.

– Aki nem bírja az iramot, annak annyi! – Calo kidagadt nyaki ütőerekkel ordított az előtte felsorakozó barbárok képébe. – Negyvennégy újonc áll most előttem, de az istenekre, minek nekem negyvennégy barbár? A göthös szektásokról nem is beszélve! Ha az első hét végén tizenkettőnél többen maradtok, esküszöm, a saját kezemmel áldozok egy bikát Jupiternek! Hányszor is esküdtem már erre, Urus?

A gladiátorok sorából egy marcona fickó lépett elő. Arcán hatalmas sebhely éktelenkedett, melyet egy boldogtalan emlékezetű napon ejtettek rajta egy oroszlán karmai. Fél füle meglehetősen csipkézett volt, de ez szinte fel sem tűnt orrának hiányos állapota mellett, amit viszont egy buzogány lapított szét.

– Ötvenkétszer – jelentette ki a fickó katonás hangsúlyal.

– És ebből az ötvenkét esetből hányszor áldoztam bikát Jupiternek? – érdeklődött Calo.

– Egyszer sem.

– Hallottátok a Britanniai Bivalyt? – harsogta a rab-szolga-kereskedő. – Egyszer sem! És ő csak tudja, mert ötvenkét csürhét élt túl ez idáig! Mikor is vásároltalak, Urus?

– Öt esztendeje, uram.

– És hányan hullottak el az öt esztendő alatt?

– Nem számoltam, uram.

Calo elégedetten megszemlélte Urust, aztán megvetően körülhordozta tekintetét az újoncokon.

– Nézzétek ezt a vadállatot! Vegyetek róla példát! Olyan az arénában, mint egy medvébe oltott bivaly, pusztá kézzel kitekeri az oroszlán nyakát! És én mégis akkor rúgom ülepen, amikor kedvem tartja, mert az enyém!

Szavait tettek kísérték, Urus arcán azonban semmiféle változás nem volt látható. Továbbra is üveges tekintettel meredt a semmibe.

– Jól jegyezzétek meg, rongyosok! – vonta le a tanulságot Calo. – Vagy olyanok lesztek, mint ő, vagy elhulltok, mint a legyek!

Szabika óvatosan felpillantott Géza bára. Nem volt kétsége afelől, hogy melyik csapat sorait fogják erősíteni. Sejtése csakhamar szilárd meggyőződéssé vált. Elég volt hozzá egyetlen közös vacsora, melyet az újdonsült lakótársakkal voltak kénytelenek elkölteni.

A két gőzölgő kondér megjelenése lelkesítőleg hatott a kiképzés fáradalmaitól elcsigázott társaságra. Hirtelen mindenki sokkal frissebbnek érezte magát, mint amilyen valójában volt, elfeledkeztek a vérző sebekről, sajgó izmokról és a társalgás is feléledt.

– Nem takarodsz az utamból?

- Engedj oda, vagy letépem a füled!
- Mit lökdösöl? A lófejű szarmata anyád!
- Mit mondtál? Szarmata ám a te anyád!
- Pusztulj onnan, nem hallod?!

Az általános üvöltözés és verekedés örömeiből egyedül Géza bá nem vette ki a részét. Szabikának volt egy olyan félelme, hogy emiatt a táplálkozás örömeiről is le kell mondaniuk. Ám Géza bá, mint a nyugalom megtestesült szobra, szelíden várakozott a sorára.

- Hé, te! Hun! – töltötte be a termet egy öblös hang.
- Én? – kérdezte Géza bá, és hátranézett, hátha esetleg egy mögötte álló hunnak szóltak.

– Nem, majd az öreganyád – vágta rá Urus. – Te mit csinálsz?

- Sorban állok – felelt a tornatanár készségesen.

Urus képe elnyúlt a döbbenettől.

- Mi?

- Várok a soromra.

Szabika nyugtalanul rángatni kezdte Géza bá karját.

- Tan’bá, menjünk már! Szerintem nem fognak nekünk hagyni!

Urus döngő léptekkel hozzájuk sietett, majd megragadta Szabikát, és a feje fölé emelte.

- A kicsi sárga fejű csihad, vagy meg lesz tépve!

- Bocsika – mondta a fiú, lábaival riadtan kalimpálva a levegőben.

Urus elengedte a grabancát, mire Szabi nagyot nyekkent a padlón. A Britanniai Bivaly Géza bához fordult.

- Tetszel nekem, hun, ezért elárulok valamit. Az agyalágyultak nem élnek itt sokáig.

Géza bá értetlenül meredt rá.

– Mégis mit kéne tennem? – kérdezte. – Nem fogok az ételért verekedni!

Tekla megcsóválta a fejét. Az égvilágon semmi kedve nem volt naponta ellátogatni erre a szörnyű helyre. De sejtette, ha nem sikerül meggyőzni a tanár urat arról, hogy küzdjön meg a vacsorájukért, nem lesz más választása. Ám miután nem volt a lelkesítő szavak embere, szemüvegét orrán feltolva csak ennyit jelentett ki:

- Azért mégiscsak meg kellene próbálni.
- Megpróbáltam – bólintott Géza bá.
- Megpróbálta – fojtott el egy vigyort Szabika.
- És? – érdeklődött Tekla.
- Leütöttek egy bronzkori, trák házi istennel.

Tekla lelki szemei előtt megjelent a kép, ahogy másnap is átvág a gladiátoriskola épületén, hóna alatt némi hideg ételmaradékkal. És aztán újra és újra és újra.

– De most már erőre kaptunk! – kiáltott fel harciasan Géza bá. – És készek vagyunk felvenni a harcot, ugye, Szabi? Itt az idő, hogy kamatoztassuk a hosszú évek testnevelés-órai tapasztalatát.

Szabika fáradtan bólogatott.

– Géza bára megint rájött a négyütemű fekvőtámasz – magyarázta lehangoltan Teklának. – Ez volt a mániája a suliban is.

– Nem véletlenül! Minden izomcsoportot megmozgat, amire szükségünk van. Felgyúrjuk magunkat a bunyóra – jelentette ki elszántan a tornatanár.

Szabika elhúzta a száját.

– Te, figyelj már, Tekla! Ha ... ha esetleg... történne velem valami... átadnál Edinának egy üzenetet?

Tekla szíve összefacsarodott, ahogy nézte a torzonborz, nyeszlett fiúcskát. Tényleg nem ígérkezett itt számára túl fényes jövő.

– Persze – mondta szárazon.

– Szupi. Azt üzenem tehát – Szabika hangja kissé elcsuklott az önsajnálattól –, hogy a „nasi” egy „s”. Már ha bele akarná írni a naplójába: SZABI OROSLÁNNASI LETT.

– Nem hinném, hogy oroszlánokkal kéne küzdened – próbált Tekla valami megnyugtatóval előállni. – Abban semmi pláne nincs, ha valakit egy falással bekapnak.

Szabika nagyot nyelt.

– Kösz.

– Jaj... nem úgy értettem!

– Hát én sem. Mert nekem holnaptól nem küzdenem kell velük, hanem etetni őket. Az előző gondozófiút ugyanis felfalták.

– Mert nem volt elég fürge! – kiáltott fel Géza bá. – De ha a négyüteműeket minden reggel megcsinálod...

– Tényleg nem lesz gond – vágott Géza bá szavába Tekla. – Szerintem az oroszlánok kajálni fognak – Tekla a szájába harapott. – Jaj... nem úgy értettem.

Szabika letottyant a földre, és bánatos képpel rajzolgatni kezdett a homokba. Szemlátomást végrendelkezni készült. Tekla azonban ha valamit igazán nem bírt elviselni, az az önsajnálát volt. Olyannyira utálta, hogy inkább tett egy meggondolatlan ígéretet, csak hogy Szabolcs abba hagyja.

– Jaj, ne sirasd már magad előre! – kiáltott fel. – Majd kitalálok valamit!

Szabika gyámoltalanul felpillantott a porból.

– Mit? – kérdezte reményvesztetten.

– Mit tudom én! Hanna is megszelídített egy oroszlánt. Szabika legyintett.

– Kávéal...

És ekkor mindketten felkapták a fejüket, mert hajszálpontosan ugyanaz a gondolatuk támadt. Szabika felpattant a földről, és hatalmas pacsit nyomott Teklának. Géza bá értetlenül meredt rájuk.

– Ez az! – kiáltotta Szabi lelkesülten. – Lefőzünk egy csomó kávé, és bevágódunk az oriknál! Ász vagy, Tekla!

Szabika fülsüketítően hujjogadni kezdett, és vadul körülugrálta „az ászt”, amit több gladiátor iszonyodva nézett. Azt gondolták, valami hun vallási rituálé vette kezdetét. Tekla azonban hirtelen elkomorodott.

– Van egy kis gáz! – mondta. – Itt még nem találták fel a kávé.

– Ne idegesíts már! – torpant meg Szabika.

Tekla szomorúan bólintott.

– Rómában majd csak több száz év múlva lehet kapni.

Szabika súlyos idegállapotba került a hír hallatán.

– Muszáj mindig okoskodnod?! – kiabált magából kikelve, hogy a gladiátorok leeresztették kardjukat. Kíváncsian várták a fura, üvegszemű lány elevenen felfalását. – Muszáj mindig villogni, hogy mennyire képpen vagy?! Nem lehetett volna rám hagyni vagy azt mondani: Easy, Szabi gyerek, calm down, szerzek neked kávé, hogy ne zabáljanak meg az oroszlánok!

Tekla szörnyű lelkifurdalással hagyta el a gladiátoriskolát. Talán tényleg rá kellett volna hagyni Szabira a dolgot, hiszen minden bizonnyal ez volt az utolsó találkozásuk. A fiú valószínűleg nem éli túl az első oroszlánetetést. Tekla agya lázasan kattogott: kell, hogy legyen valami

megoldás! Ám sejtelve sem volt róla, hogy ezúttal nem a töprengés, hanem a véletlen segíti ki őket a bajból. A véletlen neve pedig Hanna néni volt.

– Bocsi, de tökre vágom, hogy a nasi egy „s”! – csattant fel Edina, miközben unott mozdulatokkal szeletelte a répát Petronius konyhájában.

Minden második szelet után megtekintette a körmét, és a látvánnyal cseppet sem volt elégedett.

– Tudom, hogy vágod – bólintott Tekla, és megfogott ő is egy répát.

– Akkor vágjad, csak vágjad, édes lányom! – tapsikolt mögöttük Vali néni, és végignézett beosztottjain.

A konyha tele volt sürgölődő, pucoló, szeletelő, kavargató rabszolgákkal, akiknek keze, mint egy nagyzenekar zenészeinek, a karmester intésére járt. A Vali néni nevű karmester elégedetten állapította meg magában, hogy őt az isten is konyhafőnöknék teremtette.

– Ha még egy fej ananászt fel kell szeletelnem, én nem tudom, mit csinálok! – csapta le a kést Hanna néni, és küldött pár gyilkos pillantást Valika felé. – Este kilenc óra van, és ez a szörnyeteg még mindig dolgoztat!

Vali néni gonoszul elmosolyodott.

– A lakoma tízkor kezdődik. Gyerünk azzal az ananászszal!

– Tízkor? Én akkor már ágyból nézem a sorozatomat!

– Hanna néni nagyot ásított. – Hol van ilyenkor a rabszolgaszakszervezet? – motyogta.

Tekla megcsóválta a fejét, kezdte megsajnálni az öreg lányt.

– Szerintem a vacsit már nem kell megvárnia Hanna néninek, majd mi felszolgálunk.

Erre azonban Hanna néni egycsapásra felélénkült. Maga elé vette hatalmas ridiküljét, és nagy zajjal matatni kezdett benne.

– Ugyan már, ki nem hagynék egy római lakomát! Edikém, tegyél már fel egy kis vizet forrni! Azt hiszem, van még a ridikülömben egy tasak...

– Mit tetszik keresni? – érdeklődött Edina.

– Ilyen 3 az 1-ben... izé – jelentette ki Hanna néni.

Tekla felkapta a fejét.

– Milyen izé?

– Hát mi? Nescafé. Meg is van!

– Kávét! – kiáltott fel boldogan Tekla. – Tessék ideadni!

Hanna néni irigyen felpillantott.

– Eszemben sincs! Ez az utolsó!

Tekla felállt, és Hanna nénire nézett. Kimondottan fenyegetően, ami maga számára is megdöbbenő volt.

– Ide a kávét!

– Elment az eszed, szifonka? – érdeklődött az öreglány, aki még nem sejtette a vesztét.

Mert Tekla ekkor olyat tett, amiről korábban sosem gondolta volna, hogy képes lesz megtenni. Egyetlen ugrással rávetette magát Hanna nénire, és megpróbálta kicsavarni kezéből a tasakot.

– Edina, segíts! – kiáltotta Tekla.

– Edike, segíts! – visította Hanna néni is.

Edina azonban csak döbbenten állt. Valika kezébe vette az asztalon hagyott kést, és szeletelni kezdte a félbehagyott ananászokat.

– Mondjuk, reggelente én is öltni tudnék egy csésze kávéért, de azért ez túlzás – jelentette ki egykedvűen.

– Áú! Harapsz?! – kiáltott fel Hanna néni.

– Tekla, te normális vagy? – kérdezte Edina, és eltátotta a száját.

Tekla ekkor felegyenesedett, és diadalmasan felmutatta a komoly harcok árán megszerzett zsákmányt.

– Ez a kávé fogja megmenteni Szabi életét! – zihálta.

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[18] A bosszú angyala

Ferenc letette fenséges hátsó felét apja trónjára, és behunyta a szemét. Ábrázatán boldog, bárgyú mosoly jelent meg. Igen. Az elmúlt években titkon csak erre a pillanatra várt. És mégis, milyen sok idő kellett hozzá, hogy ne szégyellje többé! Hogy volt képes ennyire becsapni magát? És hogy lehet, hogy a pór nép egyszerű leánya, ki a romlatlanság, szelídség és tisztaság maga, mégis egycsapásra átlátott rajta? És ami végképp hihetetlen: miként lehet, hogy ez a leány, valahányszor csak meglátja, oly heves szívdobogásra készíti? „Császár. Igen. Császár vagyok!” – ízlelgette a szót Ferenc. „Csaszi... Császárika... Császárom” – hallotta most már Zsófi hangját a fejében.

– Császárom... – ismételte sokadszorra egy érces férfi hang némi torokköszörülés közepette.

Ferenc kinyitotta a szemét. Riadtan állapította meg, hogy a jelek szerint elaludt, ráadásul ezzel a méla vigyorral a képén. Előtte katonák álltak egy reszkető, törékeny alakot közrefogva.

– Meghoztuk a lázítót, ahogy kérte fenséged – szólt a katonák parancsnoka.

Ferenc igyekezett az előbbinél eggyel méltóságteljesebb pózt felvenni.

– Köszönöm. Elmehetnek – szólt, majd körülnézett. – Úgy értem, mindenki!

A teremben álló örség tagjai tanácstalanul egymásra néztek, aztán úgy döntöttek, nem akadékoskodnak. Mert noha a „szent szűz” talán tényleg veszélyes, ám ránézésre mégsem több, mint egy gyenge lány.

Zsófi lehajtott fejjel állt. Meztelen lába fázósan topogott a hideg márványpadlón. Aztán ráemelte tekintetét az új uralkodóra, és Ferenc megborzongott. Volt valami különös a pillantásában.

– Betelt a jóslat – szólt Zsófi. – Ahogy mondtam felségednek.

– Franci... neked csak egyszerűen Franci – hebegte a császár.

Zsófi elmosolyodott.

– Hogy jövök én ahhoz, halálra ítélt, egyszerű halandó, hogy becézzek egy császárt?

– Te már nem vagy halálraítélt, Zsófia, sem egyszerű halandó – mondta ünnepélyesen Ferenc. – Te a Habsburg Birodalom hercegnője vagy, és hogy ezt mindenki számára nyilvánvalóvá tegyem, egy szép birtokot adományozok az új címedhez. Holnap császári rendeletben ki is hirdetem.

– Ez rendkívüli nagylelkűségre vall, felség.

– Nana! – emelte fel ujját szándékai szerint tréfásan a császár.

– Franci... – rebegte elfogódottan Zsófi.

– Azért mondom!

Zsófi közelebb lépett az uralkodóhoz.

– Hogyan róhatnám le hálámat e nem várt kegyért?

Ferenc megpróbált úgy tenni, mintha erre az égvilágon semmi szükség nem lenne, de azért Zsófi felé nyújtotta puha, fehér kezét, rajta ékköves gyűrűjével. Egy kézcsók sosem árthat. Ekkor azonban különös dolog tör-

tént. Zsófi ugyanis nem rogyott térdre illendő módon, és nem lehelt szűzies csókot a császári kézre. Nem. Zsófi az uralkodó homlokát csókolta meg. Ferenc behunyta a szemét, és nagyot szippantott a lány hajának illatából. Az orrába valami por szállt, és Ferenc lélegzete egy pillanatra elakadt. Pár másodpercre megszűnt létezni számára a világ. És ekkor az uralkodó elméje végérvényesen elsötétedett.

– Apádat gyorsan eltemeted, és készülsz a koronázásodra! – hallotta Zsófi hangját, mintha bura alól szólna. – Szerény temetés, pompázatos koronázás. Rád irányítjuk a figyelmet.

– Rám irányítjuk a figyelmet – ismételte Ferenc monoton hangon.

– Eddig nem méltányolták a képességeidet. Ennek véget kell vetnünk!

– Véget vetünk – bólogatott az uralkodó.

– Először is erőt kell mutatnunk! Megkettőzöd az őrseget, és kijárási tilalmat rendelsz el. Aztán létrehozol egy rendőr-minisztériumot, hozzá pedig egy kiterjedt besúgóhálózatot, ami Gotthardit is figyeli. Kell egy belső elhárítás.

– Belső elhárítás... – motyogta Ferenc, de a szónak nem volt már számára semmi értelme.

– Egyszer és mindenkorra véget vetünk a felvilágosodásnak – jelentette ki Zsófi.

– Elsötétítünk, ugye? – nevetgélt Ferenc.

– Ennél pontosabban nem is fogalmazhattál volna... Franci – mosolyodott el Zsófi, és hideg, megvető pillantással végigmérte a Habsburg Birodalom üveges tekintetű új császárárt. A kezében lévő szelence fedele fémes csendüléssel becsukódott.

– Tudod, min gondolkodom? – kérdezte Tekla a telefonban Hannától.

– Min?

– Ezen a poron.

– Milyen poron?

– Azt mondtad, Lipót körül porfelhő szállt fel, mikor meghalt.

– Igen. Charlotte legalábbis így mesélte.

– És hogy egy csomó ideig nem ülepedett le, hanem csak kavargott a levegőben.

– Hova akarsz kilyukadni? – kérdezte Hanna.

– Emlékszel, miket meséltek Bulcsúék arról a jövőbeli porról?

Hanna sóhajtott. Persze hogy emlékezett.

– Tekla, szerinted ez ugyanaz? De mégis hogy kerülne ide? – kérdezte hitetlenkedve, aztán elakadt. Elég nyílvánvaló volt a válasz. – Ó, igen – sóhajtott. – Zsófi...

– Bizony hogy Zsófi!

– De mi lehet ez a valami?

– Fogalmam sincs – válaszolta Tekla. – Abból, amit tudunk, arra kell következtetnem, hogy valami intelligens anyag.

– Gondolod?

– Majdnem biztos vagyok benne. Van egy elméletem, amit majd Bulcsúval megvitatunk. – Tekla gyomra megint összeugrott, ahogy a fiúra gondolt. – Úgy értem, ha végre előkerül – folytatta könnyedén, de Hanna hallotta a hangján, hogy egyre kevésbé képes palástolni az aggodalmát.

Ekkor Sanyika dugta be a fejét az ajtón, úgyhogy Hanna gyorsan a háta mögé dugta a telefont.

– Hanna, gyere! Indulnunk kell!

– Mindjárt, csak még beszélek.
– Kivel? – tekergette a nyakát Sanyika.
– Hát... magamban – zárta le a vitát Hanna, és kituszkolta a fiúcskát az ajtón.

– Hová mentek? – kérdezte Tekla, csak hogy elterelje egy kicsit a figyelmét Bulcsúról.

– Most elég nagy a ciki – mondta Hanna. – Úgyhogy páholygyűlés lesz.

Kempelen kapott egy császári idézést. Bár Sanyika kis híján nem adta át neki.

Sanyika már vagy tíz perce állt Kempelen műhelyének ajtaja előtt. Nemhogy benyitni, de még bekopogni sem mert. Odabentről ugyanis szörnyűséges hangok hallatszottak.

– A barátod vagyiiii – sipította egy gyermek hangja. – Vagyuiii... uiiii...uiii...

Majd kisvártatva ismét.

– A barátuuuuuuuuuood vagyooook. – És a gyermekhang mély férfihanggá terebélyesedett.

Sanyika tudta, mi a dörgés odabent. Az a rémes Török éledt fel megint. Először kisfiúvá, utána malaccá, később pedig bácsivá változott, hogy becsalogassa magához. De ő aztán nem megy tovább egy tapodtat sem, igaz, vissza sem fordul, merthogy úgy remeg a térde. Ekkor azonban feltáruult a műhely ajtaja, és Kempelen jelent meg előtte. Sanyika hatalmas megkönnyebbüléssel ugrott a nyakába.

– Jaj, de jó, hogy itt van, Mester! Akkor hát hallotta végre!

Kempelen megpróbálta lefejtetni magáról a kis kezeket, de azok nem eresztették.

– Hékás, kölyök! Meghibbantál?

– Se most, se akkor! Hallottam én, hogy beszél a Török, de le tetszett torkollani, hogy ízé... bedilinyóztam.

Kempelen szigorúan összevonta a szemöldökét.

– Én biztos nem mondtam ilyet. Azt se tudom, mit jelent ez a szó.

– Annyit tesz, mint meghülyülni – húzta el arca előtt a kezét Sanyika.

– Hát ide figyelj! Ebben a házban nem használunk ilyen szavakat. Honnét szeded ezeket?

Sanyika dacosan felvetette a fejét.

– A Nagymestertől tanultam.

– Ne hazudj, Sanyika, Born Ignác életében ki nem ejtett volna a száján ilyesmit! – fenyegette meg ujjával a fiúcskát a Mester.

– Nem is ötöle, hanem Hanna kisasszonytól. Ő a Nagymester, vagy rosszul tudom?

Kempelen zavartan krákogni kezdett.

– Jól tudod, Sanyika. Na, bújj be, és nézd meg a beszélőgépet, ha már erre jártál! Épp tökéletesíteni próbálom.

– Minek azt még tökéletesíteni? Úgy beszél az a fránya török, mint a vízfolyás. És nem is egy hangon! Legalább kettőn!

– Nem a török beszél, te számár! Hanem ez itt, ni! – mutatott Kempelen egy különös dobozra az asztalon.

Ránézésre egy ládának tűnt, amire egy tölcser és egy nagy fújtató volt erősítve. Sanyika elvigyorodott. Őt aztán nem lehetett ilyen könnyen átejtteni.

– Na peeersze...

– De bizony – bólogatott Kempelen. – Itt láthatod az emberi hangképző szervek gépi változatát. A mesterséges tüdőt, gégefőt, szájüreget.

Sanyika most már felkacagott. Azért ennyire még ő sem volt tudatlan. Miféle száj? A Töröknek van, az biztos, és micsoda lepcsés! De egy doboznak? Kempelen mosolyogva nézte a hitetlenkedő arcocskát.

– Hát fújtsass kicsit azzal a fújtatóval, és megmutatom!

– Fújtatok én, csak akkor fogja meg a Mester ezt az árkus papirost.

– Mi ez? – komorodott el Kempelen, ahogy a kezébe nyomott levélre tekintett.

– Valami főbenjáró dolog, most hozták. Méghozzá őfelsége nevében. Pedig a holtak tudtommal nem leveleznek.

– Nyilván Ferenc császár – dörmögte gondterhelten Kempelen, és felvágta a borítékot. – Na, hadd lássam, mi áll benne!

– Idézés – sietett a válasszal Sanyika. – Így mondták... valami titkos vészizé elé.

Kempelen átfutotta a cikornyás betűkkel írott sorokat, és egycsapásra kiszaladt arcából a vér. Sanyika lábujjhegyre állt, és olyan kíváncsian kukucskált a papirosba, mintha csak tudna olvasni.

– Baj van? – kérdezte.

Kempelen felsóhajtott, és nyomott egy barackot a kisfiú fejére.

– Nem, Sanyika. Nincs baj. Csak egy meghívás, semmi több.

– Mit akarhat a császár Kempelentől? – kérdezte Tekla gondterhelten.

– Nem tudom. De a gyűlés után talán okosabbak leszünk. Már ha egyáltalán megéljük a végét, és nem törnek ránk a rendőrök.

- Ne idegesíts már!
- Sajnos van rá esély. Ugyanis egy Dégen nevű spiclinél tartjuk.
- Miért tartjátok egy spiclinél, ha tudjátok, hogy spicli? – értetlenkedett Tekla.
- Mert csak én tudom és Sándor. Mi viszont nem avatkozhatunk a dolgok menetébe. Ez ugyanis majd csak később fog róla kiderülni.
- Akkor most mitévők lesztek?
- Bíz csak rám – mondta Hanna elszántan. – Van egy ötletem.

Már leszállt az éj, mikor nyakába vette Bécs utcáit a titkos kompánia. Egy tudós, egy fiatal lány, egy krákoló öregember, egy kisfiú és egy hőstenor. No meg egy oroszlán.

– Szerintem azért ez egy kis túlzás, drága Hanna! – csóválta a fejét Kempelen az oroszlánt nézve, aki komótosan ballagott mellettük, nagy, busa fejét lehajtva.

– Nem is kicsi – toldotta meg Sándor, de Hanna pilantása elhallgattatta.

– Tényleg szükség van erre? – aggodalmaskodott Benedict. – Ez borzasztó feltűnést fog kelteni, ha valaki észreveszi.

– Berci nem „ez”, hanem „ő” – utasította rendre Hanna. – És egyébként: igen, tényleg szükség van rá.

– Dégen szívbajt fog kapni – mondta Kempelen.

– Ezt garantálja? – kérdezte a lány videran.

– Hanna, kérem! – szólott a Mester korholón. – Testvérünk nem ezt a hangnemet érdemli.

– Amit Dégen testvérünk érdemel... – kezdett bele Hanna, de Sándor gyorsan a szavába vágott.

– Az minden bizonnyal egy kupica snapsz lesz, ha meglátja az állatot.

Megérkeztek a könyvesbolt elé. Benedict előlépett, és kezéből tölcser formálva kiadta a titkos jelet: egy tökéletes bagolyhuhogást. Sándor kissé megvetően nézte.

– Ez nem fülesbagoly volt – mondta.

– Hanem? – fordult felé sértetten a fiú.

– Kiskuvik.

– A fenéket, Sándor bátyám, maga még nem hallott kiskuvikot? Az olyat szól, hogy a nadrágját is elhagyja.

– Kiskuvik, ha mondom.

A bolt kapuja ekkor szélesre tárult előttük. Charlotte állt az ajtóban.

– Á! Jó estét mindenkinek! – köszönt gúnyos mosollyal. – Oroszlánnal konspirálni! Pazar ötlet. És cseppet sem feltűnő. Olvasgatni fog a könyvesboltban, amíg mi tanácskozunk?

Hanna sejtette, hogy Charlotte-nak lesz legnehezebb megmagyarázni a dolgot. De nemhiába volt az ő tanítványa: tudta, ha érvelni képtelenség, nincs más hátra, mint parancsolni. Így határozottan barátnője elé állt, és a szemébe nézett.

– Az én ötletem volt – mondta.

Charlotte már épp nyitotta volna a száját, de Hanna megelőzte.

– És mielőtt bármit is mondanál, közlöm veled, hogy megvolt rá az okom. Sanyika örködik vele kint. – Hanna elindult a boltba, és csuklyáját az arcába húzta. Ám a biztonság kedvéért azért még hátraszólt. – Ja, igen. És nem nyitok vitát.

Charlotte egy pár pillanatig nem tudta becsukni a száját a csodálkozástól. Aztán végignézett a többiekén, akik kivétel nélkül mind kerülték a pillantását.

– Remek – mondta halkán. – Pojácák, komédiások, pelenkások, állatkert.

– Talán bemehetnénk – javasolta zavartan Kempelen.

Az áruló Dégen igen szívélyes vendéglátónak bizonyult. Kis termetéhez képest hatalmas gesztusokkal és a kényelmetlenséghez képest túl széles mosollyal kísérté vendégei útját a bolt titkos belső termébe. Hanna alig leplezett utálattal nézte a kicsi, kopasz embert, akinek vörös képéről csak úgy dőlt az izzadság, ahogy az emberek gyűltek, az oxigén pedig fogyott a szobában.

– Jó estét, Dégen testvér! Köszönjük, hogy befogad minket ma estére! – hajolt meg előtte udvariasan Kempelen.

– Részemről az öröm – nyájaskodott Dégen. – Ha jól látom, most már mindannyian együtt volnánk.

Hanna figyelmét nem kerülte el, hogy a kis ember szeme úgy jár ide-oda a szobában, mint aki minden egyes pillanatot be akar vésni az emlékezetébe.

– Megragadom az alkalmat, hogy bemutassam páholyunk Nagymesterének – szólt Kempelen.

Dégen szeme felvillant, ahogy Hannára nézett.

– Meg vagyok tisztelve – mondta, és kezét nyújtott a lánynak.

Hanna undorodva fogta meg a virsliujjakat.

– Esetleg lehetne részünk abban a kiváltságban, hogy megpillanthatjuk az arcát? – érdeklődött a spicli.

– Mindent a maga idejében – szólt Hanna. – De most bocsássanak meg egy pillanatra!

Hanna tudta, nem késlekedhet, itt az idő a cselekvésre. Kiszaladt hát a bolt elé, és leguggolt a földön ücsörgő Sanyika elé.

– Akkor tudod, mi a dolgod, ugye? – hadarta suttogva.

Berci hatalmas fejét a kisfiú ölébe tette. Sanyika felkacagott, és megpróbálta a mázsás kobakot letolni magáról. Aztán megvakarta az oroszlán sörényét, és bólintott.

– Igen. Itt maradok az ajtó előtt Bercivel. Utána, amint a boltos, ez a Dégen kijött, eltűnök, mint a kámfor.

Hanna megpaskolta a fiúcska arcát.

– Ügyes legyél!

– De honnan tudod, hogy ki fog jönni?

– Nyugi, ki fog.

– Ám ha Berci egyedül marad, nem fogja visszaengedni a boltost.

Hanna elégedetten elmosolyodott.

– Hát nem is!

A boltba visszaérve Hanna látta, mindenki csak rá várt, hogy az ülés elkezdődhessen. Charlotte szemrehányóan csóválta a fejét.

– Már azt hittem, megfeledkeztél rólunk.

– Ó, nem. Csak kicsit megszédültem – felelte Hanna.

Charlotte összehúzott szemöldökkel nézte. Ezt a titkos mondatot még ő tanította annak idején. Olyankor volt használatos, ha valakit el kellett távolítani az útból.

– Kicsit megszédültél? Ezt meg hogy érted? – nézett sötéten Hannára.

– Mi a baj, Charlotte? – kérdezte Kempelen, mert egyáltalán nem értette, hogy mit nem lehet ezen érteni.

Hanna vendéglátójukhoz fordult.

– Megkérhetném, Dégen testvér, hogy hozzon nekem egy pohár vizet?

Dégen úgy pattant fel, mint akibe bolha csípett. Azt sem tudta, hogy mutassa ki háláját, amiért a Nagymester egyenesen hozzá fordult egy ilyen hatalmas horderejű kéréssel.

– Természetesen! – hajlongott, és kiviharzott a szobából.

Hanna megkönnyebbülten becsukta a szemét. Aztán Kempelenhez fordult.

– Kezdjük is el talán!

– De... – értetlenkedett a Mester, ám végül úgy döntött, a Nagymester szavával nem száll vitába.

– Azért jöttünk ma össze, barátaim – kezdett bele Kempelen a mondandójába –, mert úgy tűnik, kénytelen vagyok a császár vendégszeretetét élvezni... bizonytalan ideig.

Kabátja zebéből elővette az idézést, és körbeadta a jelenlévők között. A páholytagok egytől egyig elsápadtak a papírt látva.

– Mint azt ti is tudjátok – folytatta a Mester –, már több testvérünk kapott ilyen levelet az elmúlt időkben, és egyikük sem tért még vissza. Nincs hír róluk, és félek tőle... nem is lesz.

– Hogy az a radai rosseb esne belé! – heveskedett Sándor. – De hát mit akar a császár valójában?

– Hogy mit akar valójában, az senki számára sem világos – sóhajtott fel Kempelen. – Állítólag Lipót halálának gyanús körülményei miatt folyik a nyomozás. De én kétem, hogy erről lenne szó.

A páholytagok közt suttogás indult meg.

– Úgy hallottam, újra megnyitották a kínzókamrákat. És az éj leple alatt holtakat visznek ki a börtönből. De senki sem tudja, kiket – szólt egy férfi közülük.

Kempelen bólintott.

– Én is hallottam a híreszteléseket.

– Akkor tennünk kell valamit! – kiáltott fel Benedict.

– Nem mehet oda, Mester!

Ekkor rémült kiáltás hangzott fel kintről, és valami átható morgás. Mintha oroszlántól jönne. Hanna elégedetten állapította meg magában, hogy terve bevált: Dégen testvér kint ragadt. Ha ragaszkodik a páholygyűléshez, kénytelen lesz Bercivel megtartani. A furcsa zajra a rendtagok felkapták a fejüket, de Hanna csak legyintett.

– Nyugalom, uraim! Csak a szél.

Kempelen széttárta a karját.

– Nem tehetek mást, odamegyek. Állok a vizsgálat elébe. Ártatlan vagyok.

– És gondolod, hogy ez elég? – kérdezte Charlotte.

– Igen – felelte Kempelen.

– Én amondó vagyok, hogy ez csapda – vakarta a fejét Sándor. – Csak bűnbakot keresnek.

– Ne aggódjatok! Tisztázom magam – emelkedett fel ültéből Kempelen.

Ekkor már Charlotte is felállt, és elindult a tudós felé. Szeme szikrákat szórt a haragtól.

– Hát még most sem érted? Vége a tisztességes játéknak! Egyszer és mindenkorra vége! Tudjuk jól, ki áll a császár mögött, még akkor is, ha nem pontosan értjük, mit akar! Fel kell vennünk a harcot vele!

– És mégis hogy képezed ezt a harcot? – kérdezte a Mester.

– Tudom, hogy ki nem állhatod ezt a gondolatot, de a szabadságért mindig vérrel kell fizetni. Szerencsés esetben a mások vérével, kevésbé szerencsés esetben a sajátunkéval.

A páholytagok borzongva nézték Charlotte-ot, aki most igazán olyan volt, mint a bosszú angyala.

– Meg kell ölni Zsófit! Én vállalom – szólt az angyal, és tüzes tekintetét körbehordozta a jelenlévőkön.

Hanna úgy érezte magát, mint akinek tört vágtak a gyomrába. Felpattant, és kétségbeesett dühvel felkiáltott.

– Megtiltom!

Charlotte szembefordult vele. Egy darabig csak nézték egymást némán, hullámozó mellkassal, igazi gyűlölettel a szemükben.

– Te nekem nem tilthatsz meg semmit! – szólt halkán Charlotte.

– Engedelmisséggel tartozol – lépett felé Kempelen. – Hanna a páholy Nagymestere.

Charlotte felszegte a fejét, szemében a harag könnyei csillogtak.

– Csakhogy én már nem vagyok ennek a páholynak a tagja – mondta.

Kempelen a fejét rázta.

– Mióta?

– Ettől a szent perctől – súgta rekedten Charlotte, és dühös szoknyasuhogás közepette kisietett a szobából.

Hanna mellkasát összeszorította egy szörnyű érzés. Mi van, ha most látta utoljára Charlotte-ot? Szíve szerint utánarohant volna sírva, könyörögve, hogy bocsásson meg, de érezte, a teremben minden szempár rá szegeződik.

– Halljuk a Nagymester javaslatát! – szólt valaki a sorokból.

Hanna nagy levegőt vett.

– Kempelen Farkas nem maradhat a városban. Számára nem biztonságos többé.

[19] A legjobb barát nő

– Akkor most menekülőnötök kell? – kérdezte Tekla.

– Aha – felelt Hanna. – De nem megy éppen gyorsan a készülődés. Kempelen nem egy csomagolóművész.

– Pedig nem ártana sietnetek. Gondolom, Dégen már értesült a döntéséről, úgyhogy közben hatszor felnyomott titeket.

Hanna úgy érezte, mintha egy kisebb bombát robbantottak volna a fejében.

– Tudom, Tekla, nem vagyok hülye! – csattant fel dühösen. – De nem tudok mit csinálni! Okoskodni persze könnyű!

Tekla picit elhallgatott. Nem annyira szerette, ha kiabálnak vele. Ezt Hanna is megérezte, és elszégyellte magát. Igazán leszokhatna már a heveskedésről, mindig csak bajt okoz vele. Legutóbb pont Charlotte-ot marta el így maga mellől. Más kérdés, hogy csak Zsófit védte. Megint más kérdés, hogy azt a Zsófit, aki meg akarta ölni. Na, mindegy...

– Ne haragudj, Tekla! – szólt sokkal halkabban. – Elég nyomi vagyok mostanában.

– Azt veszem észre – dohogott Tekla.

– Inkább mondd el, hogy mi a helyzet Szabikával! Túlélte az első oroszlanetetést?

Mikor Géza bá meglátta Teklát közeledni kezében egy jól megrakott kosárral, felindultságában leadott egy speciális olimpiai versenyszámot. Úgy lőtt ki a startnál, mint egy sprinter, úgy ugrotta át futás közben a földön birkózó gladiátorokat, mint egy gátfutó, majd miután megbotlott, úgy csúszott be fenéken a célba, mint egy bukott versenykorcsolyázó.

– Csókolom! – közölte Tekla, és feltolta orrán a szemüvegét.

– Mit hoztál? – lihegte mohón a tornatanár.

– Egy kis Vali néni-féle buktát.

– Csodálatos! – kiáltott fel Géza bá, és egyszerre három tömött a szájába.

Tekla eltöprengett rajta, hogy ennek Géza bá anatómiájára nézve milyen következményei lesznek. Hirtelen árnyék borult rájuk. A napot egy gigantikus fekete felhő takarta el, aki nem más volt, mint a Britanniai Bivaly.

– Hé, hun! Mit eszel?! – mennydörögte Urus.

– Én? – próbált artikulálni tele szájjal Géza bá. – Úgyis szólván semmit.

– Ide vele! – kiáltotta Urus, és belenyúlt a Tekla kezében lévő kosárba, amitől annak egycsapásra kilyukadt az alja.

Urus harapott, rágott, nyelt, markolt, harapott, rágott, nyelt.

– Nem rossz! – összegezte most már ő is tele szájjal. – Mi ez?

– Bukta – felelte Géza bá.

– MI?!

– Ilyen... nemzeti specialitás – magyarázta Tekla.

– Aha... hunbukta. Jó! – rágott tovább a britanniai óriás. – Még!

Tekla a kezébe nyomta a kosarat, amivel Urus ráérősen elballagott. Géza bá szomorúan nézett utána. Pontosabban szólva a bukta után.

– Szabi hol van? – kérdezte Tekla.

– Az oroszlánoknál.

Szavait, mintegy aláfestésként, hatalmas oroszlánüvöltés kísérte. Mindketten a hang irányába kapták a fejüket, így pont egyszerre látták meg a nyeszlett fiúcskát, ahogy tetőtől talpig csatakosan, fejvesztve rohan a ketrecek felől.

– Szabika! – kiáltott fel a lány boldogan.

– Itt vagyok – lihegte a fiú, és megpróbált megállni remegő lábán.

– Hogy nézel ki, édes fiam? Mi ez a ragacs rajtad? – bámult döbbenten Géza bá.

Szabika valóban elég különös látványt nyújtott. Mint akire ráöntöttek egy vödör kulimászt. A haja úgy lapult a fejéhez, mint egy századfordulós dzsigolónak, s ettől aztán mindenkire hasonlított, csak saját magára nem.

– Oroszlánnyál – közölte a fiú lakonikusan.

– Micsoda? – kerekedett el Tekla szeme. – Téged bekaptak, aztán kiköptek? Nem ízlettél, vagy hogy volt?

Szabika felemelt hüvelykujjal mutatta, hogy díjazza a poént.

– Örült vicces vagy, kisanyám!

– Ja, én nem vicceltem – nézett rá meglepetten Tekla.

– Szóval az történt, hogy bementem azok közé a szörnyetegek közé. És akkor elindultak felém ilyen sunyi, lassú léptekkel...

Szabika nyelt egyet. Még nem sikerült túltennie magát az élményen.

– Én meg odatartottam nekik azt a vödör kávé, amit lefőztünk a háromazegyből... Mikor megéreztek a szagát, nekiiramodtak, és az egészet rámborították.

Szabika szája széle megremegett, Géza bá azonban atyailag megveregette a vállát.

– Semmi gond. Jól csináltad, Szabolcs fiam. Végül is túlélted, és ez a fő.

– Igen, de ezek imádták ezt a lötytyöt! És addig nem nyugodtak, míg az egészet le nem nyalogatták rólam!

Tekla fintorogva nézte a fiút, Géza bá pedig sietve levette a kezét Szabi lucskos válláról.

– Ezek szerint nem csak Berci koffeinfüggő – töprengett hangosan Tekla. – Úgy látszik, az oroszlanoknál ez genetikus.

– Nem tudom, mi ez náluk, de szerezned kell még kávé, mert különben a holnapi etetésnél nekem annyi! – hadonászott a fiú.

Tekla megcsóválta a fejét.

– Ez volt az utolsó tasak. És ezt sem volt egyszerű megszerezniem.

– Tudom, de...

– Hé, nyamvadt! – bömbölt fel valamivel odébb Urus.

Tekla a szemét forgatta. Annyira elege volt már ebből a tulokból.

– Szabi, szóltak hozzád! – bökte meg könyökével a fiút.

– Neked szólok, békalány! – süvöltötte Urus.

– Mi?! – fordult felháborodva a britanniai felé Tekla.

– Ha nem akarod, hogy rossz világ jöjjön a kis barátodra, holnap is hozol hunbuktát. De rendes adagot, nem holmi madáreledelt!

Hanna felkacagott. Tekla próbált rájönni, hogy mi lehet ilyen vicces, de aztán úgy döntött, jobb, ha inkább meg sem próbálja.

– Szóval felvettem a rendeléseket: mindennap friss kávé és bukta – mondta.

– De honnan szerzel majd kávé?

– Schonnan. Max kiforgatom Hanna néni retiküljét, hátha van még benne egy tasakkal. De figyelj már! Ti még mindig nem indultatok el?

Hanna pontosan tudta, hogy Teklának igaza van. Nem lehet tovább halogatni az indulást.

– Sajnos, nem – mondta. – Úgyhogy megyek, és megsürgetem a többieket.

Kempelen házának előcsarnokában magasan egymásra polcolva bőröndök, táskák és ládák sorakoztak. A Mester kimerülten ült az egyik stóc tetején, és a legfontosabb találmányok lajstromában a már elcsomagoltakat pipálgatta. Hanna a lépcsőn ücsörgött, és reményvesztetten nézett a belépő Sándorra, aki ugyancsak elhült a rengeteg pakk láttán.

– Mester, itt a kocsi! – próbálta visszanyerni a lendületét az öreg, de azért még mindig gyanakvóan méregette a ládákat.

– Jól van – sóhajtott fel a Mester. – Akkor kezdjük el kihordani ezeket!

– Ezt mind?! – csapta össze a kezét Sándor.

Kempelen feszülten ránézett.

– A találmányaim nélkül nem megyek sehova!

Sanyika feltápászkodott Hanna mellől, és felnyalábolta az egyik csomagot.

– Elkezdtek kihordani – mondta, és a Mesterre sandított.

– Helyes – intett Kempelen.

Sándor az állát vakarta. Sejtelve sem volt róla, hogy világosítsa fel a Mestert arról, ami a napnál világosabb. Nevezetesen, hogy egy ócska szekérbe, amit sikerült észrevétlen elkötnie a piac mellől, nem fér be egy egész műhelynyi találmány.

– Mester, óvakodnék ellentmondani – kezdett bele, de Kempelen közbevágott.

– Akkor óvakodj! – majd Sanyikához fordult, kinek kezében vészesen billegni kezdett a megragadott csomag. – Kobak, azzal vigyázz, törekeny!

De már késő volt. A láda leesett, és ripityára tört a kövön. Mindenki megdöbbent a vér. A darabokra hullott beszélőgép úgy hevert a földön, mint valami szörnyű gyilkosság áldozata. Kempelen szeme kikerekedett az iszonyattól, és némán a szerencsétlenül járt gépezet felé lépett. A csönd mindennél rettenetesebb volt. Sanyika szeme kivörösödött, és halkán nyöszörögni kezdett. Szegényke igencsak próbálta visszatartani a sírást, de ennél többre nem futotta. Kempelen végighordozta tekintetét a jelenlévőkön.

– Mi van ma veletek? – kérdezte fájdalmas hangon.

Sándor közelebb lépett, és rátette Kempelen vállára a kezét. Szerette volna elmondani, hogy nem ők viselkednek különösen, hanem épp a Mester, és szerette volna azt is hozzátenni, érti, mi játszódik le Kempelen lelkében. Mert ez a sok csomag csak ürügy arra, hogy a menekülés dugába dőljön. Kempelen nem akar az éj leple alatt megszökni, akár egy tolvaj. Ő szembe akar nézni az igazságszolgáltatással, hiszen lelke mélyén még min-

dig hisz abban, hogy a világ a tisztesség törvényei szerint működik. Ezt mind el akarta mondani Sándor a Mesternek. Ehelyett azonban így szólt:

– Mester, engedelmet, hosszú és küzdelmes életem során már sokszor égett a talpam alatt a talaj. Pattantam én már meg dutyiból, szépasszonytól, bitó alól, de egyet megtanultam: ennyi motyóval nem lehet szökni.

– Nem emlékszem, hogy kérdeztelek volna, Sándor – szólt Kempelen, és megfogta az egyik lábát.

– Nem én szóltam, hanem a lelkiismeretem.

– És az nem ugyanaz?

– A lelkiismeretem meg én: egyek vagyunk! Kivéve szükségállapotban. És hát, maga mellett mindig az van...

A Mester minden bizonnyal válaszolt volna Sándor epés megjegyzésére, ha nem vágódik ki az ajtó.

– Induljunk! Gyorsan! – kiáltott az érkező Benedict.

– A piacon már keresik az eltűnt szekeret!

Nem sokkal később egy nyikorgó szekér hajtott keresztül Bécs városán. Rakománya nem sok volt, az is ponyva alatt. A kackiás bajuszú fuvarosok halkán beszélgettek egymással, minden bizonnyal kimerültek a nap fáradaibaiban.

– Eddig minden remekül megy – jelentette ki az egyik fuvaros Sándor hangján. – Pompás kis terv, nemdebár, Mester?

– De – felelte sötéten a másik.

– Oppálá, lecsúszott az álbajusz... – súgta a harmadik, és átnyúlt, hogy megigazítsa a Mester csálén meredező bajszát.

– Hagyj békén, Benedict! – dohogta Kempelen, és inkább maga próbálta rendezni külsejét. – Utálom, ha szőr van az orrom alatt!

– Pedig ez oroszlánsörényből van! – kacsintott kedélyesen Sándor. – És ha tudná, milyen helyre legényt csínál magából, Mester!

– Egyáltalán minek ez? – mérgelődött a tudós.

– Álca, Mester, álca! – magyarázta Benedict. – Ne feledje, hogy most egyszerű burgenlandi fuvarosok vagyunk!

Kempelen felsóhajtott.

– És mit szállítunk?

– Élő sertést – közölte Sándor, és rácsapott a szekér oldalára. – Na, mi van, Sanya, alszol? Mondtam, hogy ha rácsapok a szekérre, te egyből visítasz!

A ponyva mozgolódni kezdett, és egy leírhatatlanul ügyetlen malacvisítással válaszolt.

– Uíííí, uííííí...

Kempelen a tenyerébe temette az arcát.

– Uramisten... – sóhajtotta halkan.

A ponyva alól Sanyika kipirult arcocskája jelent meg.

– És Hannának miért nem kell visítani? – kérdezte szemrehányóan.

– Mert ő Nagymester – vágta rá Sándor.

– Jó kifogás... – dohogott Sanyika, és visszabújt a ponyva alá.

Ekkor kiáltás harsant fel a hátuk mögül.

– ÁLLJ! RENDŐRSÉG! MEGÁLLNI!!!

Sándor arcáról lehervadt a mosoly, Benedict pedig nyugtalanul fészkelődni kezdett.

– Nem állsz meg? – érdeklődött Kempelen színtelen hangon.

– Dehogynem – krákogott kissé zavartan Sándor, és megrántotta a gyeplőt. – Hóóó, hóóóó, Ráró, neee!

A lovak prüsszkölve megálltak. Benedict izgatottan hátranézett, majd visszadobta magát az ülésre.

– Hatan vannak... – suttogta feszülten. – Túl sok...

Sándor azonban a jelek szerint már összeszedte magát.

– Nyugalom! – szólt halkán. – Csak hagyjatok beszélni! – Majd hangosan, valami lehetetlen tájszólást követve a rendőrök felé kiáltott. – Adjon isten, tekintetes főkonstábler úr, hogy szolgál a kedves egészsége?

A rendőrök beérték a szekeret, és egy kivált közülük.

– Honnan jöttök? – kérdezte, és gyanakvóan körüljárta a kocsit.

– Hát csak úgy a hátunk mögül – legyintett Sándor.

– Felelj, ha kérdezlek! – emelte fel a hangját fenyegetően a rendőr.

Benedict oldalba lökte Sándort. Az idegei kezdték felmondani a szolgálatot, és ahogy elnézte, ez Kempelennel sem volt másként. Sándor vette a lapot, és bizalmaskodó hangnemre váltott.

– Piacosok vagyunk, kezit csókolom, főkonstábler úr. Hazafelé tartunk, megmaradt két kehes malacunk, a többi eladtuk. Ki is fizetnének gyorsan a vámot – a zsebéből erszényt vett elő, és megcsörgette.

A rendőr gyanakvóan összehúzta a szemöldökét.

– Gyorsan? És hova ez a nagy sietség? – kérdezte.

– Hát hazaérnénk, mielőtt megpitymallik, hogy még ágyban találjuk az asszonyt... hehe – kacintgatott dévaj ábrázattal Sándor.

Kempelen és Benedict halkán égtek mellette. A rendőr azonban nem volt vevő a sikamlós tréfákra.

– Mutasd csak azt a két malacot! – rendelkezett.

– Mondom, hogy kehesek! – ugrott le Sándor a bakról, még mielőtt a rendőr le találná rántani a ponyvát a „jó-

szágokról”. – Tán fertőznek is! Nem venném a lelkemre, ha a főkonstábler úrba beléésne a kórság, oszt elvinné az ördög élete virágába’. Egy ilyen szép szál embert... – haddarta, majd rácsapott a szekér oldalára.

– Uíííí, uíííí... hááááápcsi! – érkezett a készséges válasz a ponyva alól.

A rendőr szeme megvillant, és felemelte a puskáját.

– Kezeket fel!

Sándor felemelte a kezét, és csendesen szentségelt magában. A többi rendőr felrántotta a ponyvát, és lecibálta a szekérről Hannát és Sanyikát, majd Kempelent és Benedictet is.

– Minek kellett tüsszentened, te isten átka?! – sziszegte dühösen Sándor a kisfiúnak.

– Hát csak mutatni akartam, hogy milyen kehesek a disznók – magyarázta Sanyika.

– Vasra verni az összeset! Mozgás! – rendelkezett a rendőr.

A császári tróntermen keresztülhaladva Benedictnek az az érzése támadt, hogy valami alaposan megváltozott, mióta utoljára itt járt. Ám hogy pontosan mi, képtelen volt megfogalmazni. Csak azt érezte, hogy mintha minden sötétebb, kopottabb és szürkébb lenne, mint a legutóbbi látogatáskor. Még a császári trón mellett álló Gotthardi sem volt teljesen ugyanaz. Tekintetében alig pislákolat már az a sajátságos, csak rá jellemző, feszült ragadozófigyelem. A legkülönösebb azonban maga Ferenc volt. Olyan arccal ült a trónon, mint egy szórakozott kisgyerek. A lábát lógázta, és erre-arra tekingetett, mint aki inkább játszani menne már.

– Felség! Rendőrminiszter úr! – csapta össze bokáit katonásan a Kempelenéket elfogó rendőr. – Wolfgang von Kempelen és bűntársai áruhában akarták elhagyni Bécset.

– Milyen irányba? – érdeklődött Gotthardi.

– Nyugatiba, miniszter úr.

– Ó, mily meglepő! És mi volt az úti cél, Kempelen? Talán épp a forradalmi Párizs?

A Mester nem szólt, arca szégyentől és haragtól izzott. Rettenetesen dühös volt magára. Miért kellett belemennie a szökésbe? Ha önszántából megjelent volna a császár előtt, csak a saját biztonságát tette volna kockára. Így viszont itt áll minden barátja megszégyenülten, bordáik közt az őrség szuronyaival.

– Hallgat – csóválta a fejét Gotthardi. – Ez a rendkívüli, nagy tudású ember hallgat. Talán bizony nem találja a szavakat. És a lelkiismerete is hallgat?

– A lelkiismeretem tiszta – emelte fel a fejét a tudós.

– Igen? Akkor miért akart elszökni? – csattant fel Gotthardi, majd undorral hozzátette. – E fertelmes álbajuszban, mint egy komédiás!

Kempelen dühös mozdulattal letépte magáról a fent felejtett álbajuszt.

– Hát hová süllyedt a tudós Kempelen? – csóválta a fejét rosszallóan a rendőrminiszter.

– Tudom, hogy a szökés nagy hiba volt... – kezdett bele a Mester, de Gotthardi nem hagyta végigmondani.

– Nem. Nem ez volt a hiba. Hanem tudja, mi?

– MEGMÉRGEZNI AZ APUKÁMAT! – kiáltott fel Ferenc furcsán magasra szökött hangon, és dühösen Kempelenre nézett.

A teremben csend támadt. Mindenki döbbenten meredt az uralkodóra, kinek arca egy hisztis kisgyerek vonásait tükrözte.

– Felség – szólt halkán Kempelen. – Esküszöm, mindenre, ami szent, én soha nem tennék ilyet!

– De! – ripakodott rá Ferenc. – Hozzátok a guillotine-t! Megölni! Kivégezni! MOST!

Ám ekkor függöny lebbent a trónszék mögötti falon, és egy karcsú jelenés tűnt fel a teremben. Hanna ereiben megfagyott a vér. Gyönyörű, krémszínű selyemruhában, szőkén, sápadtan és törekenyen Zsófi állt előtte.

– Hagyd a tudóst, Franci! – szólalt meg a jelenés. Hangja mintha valahonnan nagyon távolról érkezett volna. – A végén még szívbajt kap nekem. Pedig szükségem van rá.

Franci leforrázva visszaült a helyére, Zsófi pedig végignézett a foglyokon. Hannán úgy siklott át a tekintete, mintha meg sem ismerte volna.

– Zsófi! – kiáltott fel Hanna, és barátnője felé mozdult. A mellette álló őr azonban durván visszarántotta a helyére.

Zsófi finoman felhúzta a szemöldökét, és pillantása megállapodott Hannán. Tekintete metszón hideg volt, távoli és kegyetlen. Mintha a lelkében nem maradt volna semmi emberi érzélem. Hanna bénultan állt, még sírni is képtelen volt. Egyszerűen nem akarta elhinni, amit lát. Zsófi ekkor Ferenc felé fordult, és sokatmondóan ránézett. A császár úgy pattant fel ültéből, mintha kígyó marta volna meg.

– Bocsánat! – szabadkozott zavartan, és a helyére mutatott.

Zsófi bólintott, és kényelmesen elhelyezkedett a trónszékben. Majd egy lusta macskamozdulattal leengedte a

haját, hogy szőke fürtjei a vállára omlottak. A kezében lévő vastag hajtűn vidáman táncolt a beszűrődő napfény. Hanna nem tudta levenni a szemét a csillogó holmiról. És akkor egycsapásra elakadt a lélegzete. Zsófi kezében Charlotte töre volt. Ám nem Hanna volt az egyetlen, aki-nek ez az apróság feltűnt.

– Charlotte! Istenem, Charlotte! – ordított fel fájdalom-
masan Benedict, de egy ór a földre taszította.

Zsófi megvárta, míg a fiú lecsillapodik annyira, hogy
már csak csendesen zokog, aztán Gotthardihoz fordult.

– Küldd ki az őrséget! – rendelkezett.

Az meghajolt, és intett az öröknek.

– És megkérlek, hogy kísérd ki az uralkodót is.

– De Zsófia... – kezdett bele Gotthardi, a lány pillan-
tása azonban belefojtotta a szót.

Miután a trónterem kiürült, Zsófi Hannára nézett.

– Hát ennyi volt – mondta. Arcán egy emberinek egy-
általán nem mondható mosoly játszott.

– Zsófiga, ugye, nem akarja bántani a... – próbálkozott
Sándor, ám Zsófi unottan közbevágott.

– Ennyi volt a szereped ebben a történetben. A kezem-
re kellett játszanod Kempelent. Megtörtént, elmehetsz.

Hanna értetlenül körülnézett. Egyetlen ór sem volt a
teremben, így valóban senki nem akadályozhatta meg
abban, hogy kísétáljon.

– Na, mit bámulsz? – kérdezte Zsófi. – Szabad vagy!

Hanna a fejét csóválta.

– Miért? Miért csinálod?

– Mit?

– Zsófi, kérlek... Mit akarsz a Mestertől?

– Szükségem van a tudására. Legyen elég ennyi.

– De... bántani fogod?

Zsófi legyintett.

– Normális vagy? Ő túl értékes ahhoz! Szemben veletek, akik tökéletesen értéktelenek vagytok. Akár végezhetnék is veletek... de minek? Fölösleges. Teljesen mindegy, hogy éltek-e vagy haltok.

– Zsófi, ez nem te vagy! – kiabált felháborodottan Hanna.

– „Zsófi, ez nem te vagy!” – gúnyolódott Zsófi. – Jaj, Hanna... Menj, éljél boldogan ezzel a bájjúnárral.

Hanna Benedictre pillantott, aki most már üveges tekintettel meredt maga elé. Gondolatai még mindig Charlotte-nál jártak.

– Turbékoljatok, éldegéljete, a többit meg bízd csak rám! – folytatta Zsófi.

– Milyen *többit*?

– Majd meglátod.

– Mire készülsz?

– Ó, csak helyrehozok bizonyos dolgokat.

– Milyen *dolgokat*?

Zsófi nagylányos gesztust tett.

– Untatsz.

– Zsófi, a kisasszony, a régi szép idők emlékére kérem... – kezdett bele Sándor, de hiába. Zsófi még arra sem méltatta, hogy rápillantson.

– Két perccet van, hogy elhagyjátok a palotát. Aztán hívom az őrséget. Egyedül Kempelen marad.

Csend lett. Kempelen a többiekhez fordult. Nem tűnt felindultnak vagy kétségbeesettnek, csak végtelenül szomorúnak.

– Menjete! – mondta. – Minden rendben lesz.

Sanyika belekapaszkodott a tudósba.

– Én nem hagyom magára a Mestert!

– Kobak, légy jó fiú! – simogatta meg a fejét Kempelen.

– Nem, nem, nem! – visított a kisfiú, és látszott, inkább belehal, de nem ereszti el mesterét. – Akár meg is nyú-zathatnak, akkor sem!

– Ha csak ezen múlik... – húzta el a száját gonoszul Zsófi.

Kempelen határozottan a lányra nézett.

– Szükségem van az inasomra! – jelentette ki ellentmondást nem tűrően. – Ha azt akarja, hogy dolgozzak magának, márpedig úgy vélem, ez a szándéka ... akkor a famulusomnak velem kell maradnia.

Zsófi nagy kegyesen felsóhajtott.

– Nem bánom – mondta, majd a többiekre nézett. – Egy perc.

– Induljatok! – szólt Kempelen. Ám miután senkinek nem akarózott mozdulnia, hozzátette: – Ez parancs!

Hanna még életében nem érezte magát olyan magányosnak, mint aznap este. Pedig ott baktatott mellette Sándor és Benedict, a két utolsó barátja, aki még megmaradt neki. De most ez sem vigasztalta. Ahogy rótták az utcákat, Hanna a lépéseit számolta, csak hogy meg ne bolonduljon attól a rengeteg szörnyű gondolattól, ami újra és újra az elméjébe villant.

– Fel a fejjel, Hannácska! Majd csak kitalálunk valamit! – szólt Sándor olyan hangsúllyal, amelyen érezni lehetett, hogy maga sem hiszi el, amit mond.

– Ugyan már! Mit? – felelte rezignáltan Hanna.

– Először is: nyugodjon meg! Ehhez a legjobb módszer, ha ellátogatunk a Döglött Harkályba, és megiszunk egy snapszot. Kiskorú Nagymester meg egy herbateát.

Sándor kedélyes marhaságai azonban ez alkalommal nem értek célra.

– Hozni kellett volna Bercit! – rázta a fejét Hanna. – Ha ő is ott lett volna velünk...

– Lepuffantották volna szegényt – legyintett Sándor. – Higgye el, Hannácska, jobb helyen van a Hoffer Francinál...

Erről a névről Hannának eszébe jutott az illusztris névrokon.

– Franci! – kiáltott fel dühösen. – Zsófi úgy hívja a császárt, hogy *Franci*! Milyen már ez?!

– Furának fura... De hát szép kislány a Zsófi... meg hát okos is...

Benedict megtorpant. Most szólalt meg először azóta, hogy megpillantotta Zsófi kezében Charlotte törét.

– Honnan ismered te ezt a perszónát? – kérdezte Hannától.

– Hosszú... – próbált háritani Hanna, ám Benedict ezúttal nem hagyta magát.

– Nem baj, van időnk – mondta, és maga felé fordította a lányt, aki próbálta kerülni a tekintetét.

Hanna nem szólt egy darabig, csak a könnyeit nyelte.

– Tudod, egyszer... valamikor iszonyú régen... a jövőben... ő volt a legjobb barátnőm.

[20] A hiperlatívuszos majom

Hanna percek óta mozdulatlanul ült. De lehet, hogy órák óta meredt maga elé a Kempelen-ház csendes ebédlőjében. Előtte egy tányér érintetlen krumpolis tészta száradt, a tetején apró, fekete légy dörzsölte össze elégedetten szempillavékony lábait. Hanna nézte a legyet, de nem hessentette el. Minek? A kezét sem volt kedve felemelni. A Zsófi-val való találkozás óta semmihez nem volt kedve, csak lézengett, mint egy élőhalott. Egyre csak az utolsó beszélgetés visszhangzott a fejében, barátnője ismerős, és mégis oly idegen hangja, lelketlen, üresen kongó mondatai. Ha lehunyta a szemét, Zsófi gúnyos arcát látta maga előtt, főként a hideg, megvető tekintetét. Úgyhogy inkább le sem hunyta a szemét. Két napja nem aludt. Felfoghatatlan volt, ami történt.

Az ajtó túloldaláról öreges harákolás hallatszott, majd az ajtó nyikorogva kinyílt, és Sándor bácsi lépett be a szobába.

– Na, hogy ízlett?

– Fincsi volt – válaszolt Hanna színtelen hangon, és tovább bámulta a mosakodó legyet.

Az öreg megállt az asztal mellett, és csípőre tette a kezét.

– De hát hozzá se nyúlt!

– Nem vagyok éhes.

Sándor bácsi elhessentette a legyet.

– Ne figurázzon itt nekem, Hanna, a szívem-lelkem beleadtam ebbe a grenadírmarsba, ükanyám se csinált ennél jobbat, pedig az úgy kotyvasztott, hogy ’620-ban megégették a szikszói főtéren!

Hanna alig hallhatóan válaszolt.

– Sajnálom...

– Ne sajnálja, tényleg rusnya egy banya volt állítólag!

Sándor bácsi egy széket húzott Hanna mellé, és leült. A villa helyére tűzött egy darab tésztát, és a lány felé nyújtotta.

– Ezt a gyámpapa kedvéért...

Hanna ingerülten kapta el a fejét.

– Hagyjon már, nem vagyok csecsemő!

A gyámpapa felcsattant:

– Enni kell! Tegnap sem evett semmit!

– Mondom, hogy nem vagyok éhes!

– Csak ezt a villahegynyi kis tésztát, na!

Hanna nem mozdult. De Sándor bá nem adta fel.

– Jó, ha miattam nem, akkor az édesanyja kedvéért!

A lány összerándult, mintha áram csípte volna meg. Lehajtotta a fejét, a haja az arcába hullott.

– Most mi van? El ne bögje magát itt nekem! Ennyire nem rossz ez a grenádír! – kedélyeskedett az öreg – Ne csinálja már... Már kész Nagymester, aztán itt bög! Hát mi a baj? Bökje már ki! Hiányzik az anyukája?

Hanna arcán egy könnycsepp gördült végig. Beharapta az ajkát, és bólintott. Nem akarta, hogy kitörjön belőle a zokogás. Az öreg látta, hogy bajt csinált, de már nem volt mit tenni.

– Hogy mért nem tudom befogni a lepcsés számat... – morogta maga elé.

– Meg apa! Meg Tibiék! – szólalt meg végül Hanna. – Napok óta nem tudok róluk semmit!

Eddig bírta. Látszott, hogy pillanatokon belül kitör belőle a zokogás. Sándor bácsi megnyugtatóan nyújtotta ki a kezét.

– Hannácska...

– És hiányzik... hiányzik még... Zsóóóófiuuuuuuuuuuu!

Hanna szeméből már patakzottak a könnyek. Az öreg az asztalra csapott.

– Azt a szakramentumát, nehogy már azt az áspiskigyót sirassa!

– Ő nem... nem ilyen! – rázta a fejét Hanna.

– Láthassa, hogy milyen! Elrabolta tőlünk a Mestert! És ki tudja, miben sántikál még. Lehet, hogy őt is megnyuvasztja...

Hanna felpattant, a szék felborult, támlája nagyot csatant a padlón.

– Nem, ő nem ilyen! – kiáltotta hevesen. – Ez nem Zsófi!

– Hát akkor ki az ördög? – most már az öreg is talpon volt, és hadonászva magyarázott. – A lipthói öreganyám nyoszolyó korában? Nyissa már ki a szemét, Hannácska! Ez egy kétszínű boszorkány...

– NEM! – kiáltott közbe Hanna.

– Félrevezette magát! Száz éve még megégették az ilyent a piactéren...

Hanna nem bírta hallgatni tovább, sarkon fordult, és elindult kifelé a szobából.

– Most meg hova megy? – kiáltott utána Sándor.

Hanna visszafordult, és kétségbeesve kiáltotta:

– Nem tudom! Nem tudom!

Az öreg hozzálépett, és megölelte a lányt. Hanna belekapaszkodott a pipadohányszagú bekecsbe, és teljesen

elernyed. Már nem sírt. Sándor bácsi durva, cserzett kézfeje végtelen gyengédséggel simogatta a lány fejét. Így álltak percekig. Aztán az öreg halkán megszólalt.

– Na, ide figyeljen, Hannácska, megmondom, mit csinálunk!

– Mit?

– Egy dologban igaza volt annak a viperának: magának itt már nincs semmi dolga. Úgyhogy most szépen hazamegy a szüleikhez.

Hanna felemelte a fejét, és a sírástól vörös szemekkel úgy nézett a gyámajára, mint akit rajtakaptak. Az elmúlt két napban hányszor, de hányszor gondolt arra, hogy haza akar menni. Hogy otthon akar lenni a szüleivel, és minél hamarabb elfelejteni ezt a rémálmot az új, kegyetlen Zsófiról.

– Jó vicc! Hogy tudnék hazamenni? – kérdezte végül.

– Hát hogy. Ahogy idejöttünk!

Hanna szeme mohón felcsillant.

– Megvan még az időgép?

– Persze hogy megvan. Láthatta az öreg malomban, ahol Charlotte-tal meg a Mesterrel megtréfáltuk...

Hanna egyéb körülmények között nem hagyta volna szó nélkül, hogy Sándor *tréfának* nevezi azt a kegyetlen próbatételt, amikor döntenie kellett, hogy egy árulás árán megmenti-e a barátai életét, de most nem akart ebbe belemenni. Az már a múlt. Ám most a jövőről volt szó, ami Hannát jelen pillanatban mindennél jobban érdekelte.

– Onnan ugyan el kellett szállítani a masinát – folytatta Sándor –, mivel hát oda kegyeskedett navigálni a spicliket...

– Az nem én voltam, hanem a Sanyika! – vágott közbe a lány.

– Ezt inkább hagyjuk!

– Jó, hagyjuk!

Hanna belátta, hogy ezt jobb nem bolygatni. Végül is tényleg ő kérte meg Sanyikát, hogy szükség esetén értesítse a rendőrséget – igaz, akkor még nem tudhatta, hogy az egész csak egy *tréfa*.

– Na elég az hozzá, hogy magácska... – az öreg hangja itt elcsuklott, majd remegő hangon folytatta – ...még ma este hazamehet az édes mamához.

Sándor bácsi megszívta az orrát. Öszintén remélte, hogy nem kezd el mindjárt ő is bögni. A lánynak nem szabad látnia, hogy ez neki most milyen nehéz.

– És maga... Sándor? – kérdezte Hanna.

Az öreg legényesen megrántotta a vállát.

– Hát mi? Maradok. Itt van az én helyem... ebben a jó kis posványos században, ugye. Itt születtem, hát itt is akarok elpatkolni.

Hanna már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de Sándor megelőzte.

– Na, nem most! Fiatal vagyok én még az ilyen mókához!

Ekkor kivágódott az ebédlő ajtaja, és Benedict viharzott be rajta.

– Megvan! Megvan a főszerep! – rikkantotta, majd felkapta Hannát, és hármat pördült vele. – Schikaneder el volt ragadtatva, sőt egyenesen odavolt a gyönyörtől.

Letette a lányt, és az asztal felé indult.

– Azt mondta, a hangom fényesebb, mint új korában.

– Mondtam, hogy jól tesz neki a snapsz – bólintott Sándor bá.

– Schikanedernek?

– A hangnak. Mutatom! – És akkor az öreg reszelős hangon skálázni kezdett – Láláláláááá!

– Kegyelem! – nevetett Benedict, és a támlájánál fogva felállította a felborult széket.

– Benedict... – lépett közelebb Hanna, de az ifjú tenor épp a saját hatása alá került, és ilyenkor nehéz volt kizökenteni.

– Újra színpadra állhatok mint hősszerelmes! – kiáltotta elégedetten. – Mi ez, grenadírmars? – Leült, a széket közelebb húzta, és lapátolni kezdte magába a krumplis tésztát. – Kicsit kihűlt, de nem rossz!

– Mi az, hogy! – duplázott rá az öreg, aki örült, hogy végre valaki eszi, sőt dicséri a főztjét.

– És a gázsimat is felsrófoltam! – folytatta a fiú teli szájjal. – Ha beüt a darab, és lejátsszuk, mondjuk, huszonötször, úgy megszedem magam, hogy meg tudom kérni a kezed!

– Az enyimét? – vigyorgott az öreg.

– Naná! – nevetett Benedict, és egy újabb krumplit szúrt a villájára.

Hanna közelebb lépett.

– Benedict!

– Mondjad, kedves!

– Beszelnünk kell!

– Hát beszéljünk! – Benedict megtörülte a száját egy K. F. monogramos vászonszalvétával.

Hanna az öregre nézett, aki mindjárt megértette, hogy ideje a távozás hímes mezejére lépnie. Hisz itt most nagy bejelentések lesznek, és azok nyomán jelentős érzelmi turbulencia, melytől ajánlatos megkímélnie annyi vészt megélt, öregecske szívét.

– Na, én megyek is – mondta. – Megnézem, hogy...
hogyan kintről milyen...

– Ha már úgyis állsz, Sándor bátyám, hozhatnál egy kis
uborkát! – szólt utána a hőstenor. – Kovászos is jó lesz!

Sándor bácsi mordult valamit válaszul, és behúzta
maga mögött az ajtó. Mikor kettesben maradt jegyesével,
Benedict még inkább felélénkült. Megfogta a lány kezét,
és hevesen magához húzta.

– Na, csakhogy kiment! Adj egy csókot!

– Nem! Most ne!

– Miért ne?!

Hanna egy pillanatra nem tudta, hogy mit mondjon.

– Zsíros a szád – bökte ki végül.

– Megtörlöm, várjál... – mondta a fiú készségesen, és
újra felemelte a szalvétát.

Hanna érezte, hogy ezt nem húzhatja sokáig, úgyhogy
jobb lesz rövidere zárnia a dolgot.

– Búcsúzzunk el, Benedict! – mondta ki végül.

A fiú értetlenkedve emelte rá nagy, csillogó kék szemét.

– Megint? Most miért?

– Elmegyek – mondta Hanna.

– Hova?

– Haza. A szüleimhez.

– Ez remek! – vidult fel a fiú. – Akkor meg tudom kér-
ni a kezéd jó atyádtól!

– A jó atyám nem lenne elragadtatva az ötlettől – hű-
tötte le Hanna.

– De miért?! Nem vagyok elég jó parti?! Bécs első szá-
mú hőstenorja...

– Nem erről van szó.

– Hanem?

– Tudod... mifelénk nem szokás feleségül venni a lányokat tizennégy évesen.

– Rég elmúltam tizennégy.

– De én nem.

– A legszebb női kor! – bizonygatta a fiú, és még közelebb húzta a székét.

– Mi ilyenkor kezdjük a gimit... már hogyha nyolcosztályosba jártál...

– Mi az, hogy gim? – húzta fel a szemöldökét Benedict.

– Középiskola. És aztán még sokan tovább is tanulnak.

– Ezt hogy érted?

– Hát, hogy megyünk az egyetemre.

Benedict szája elnyílt a csodálkozástól.

– A nők is?

– Persze.

– Jesszusom!

A hőstenor őszinte döbbenettel bámult a jegyesére. Nehezen tudta elképzelni, hogy egyszer ekkorát változhat a világ.

– És én is szeretnék még tanulni! – folytatta Hanna.

– Egyre inkább érzem, hogy mennyire, mennyire keveset tudok...

– Pont eleget tudsz ahhoz, hogy engem boldoggá tegyél! – mondta gálánsan Benedict, és karját finoman a lány dereka mögé csúsztatta. Kezdett elege lenni a szócséplésből.

– Azt hiszem, ebben tévedsz – rázta meg fejét a lány, miközben lefejtette magáról Benedict kalandozó kezét. – Nem tudnálak boldoggá tenni, amíg én magam boldogtalan vagyok.

– Szófia beszéd!

A hőstenor felpattant, és idegesen járkálni kezdett a szobában. Tisztában volt vele, hogy a szebbik nemnek megvan az az idegesítő szokása, hogy csókolózás előtt, után, sőt – ami a legbosszantóbb – helyett szeret mindenféle mondvacsínált problémáról diskurálni. Azt pedig már rég észrevette, hogy jegyesének különösen erős hajlama van a *filozofálgatásra*.

– Látod, már így is túl sok zagyvasággal töltötték tele a fejedet... – és itt Benedict igyekezett a lehető legmegvetőbb hangsúlyra váltani – ...a tudós urak!

– Ne beszélj így róluk!

– Born, Kempelen, Galvani... csak így akartak imponálni neked!

– Nagyon kérlek!

Benedict fejében hirtelen világosság gyúlt. Megállt, és villámló szemekkel meredt Hannára.

– Ervin, ugye?!

– Mi?

– Hiányzik az a bizonyos... – undorral lökte ki a szót – ...Ervin. Annyira hiányzik, hogy faképnél hagyod a jegyesedet, aki imád!

Hanna felállt, és a fiú felé lépett.

– Ervinnek ehhez semmi köze!

– Jól van, menj csak, majd ő gyarapítgatja a tudásodat...

– Baromira nem tetszik nekem Ervin!

– Akkor miért ennyire sietős, hm?!

– Egyébként is Edinával kavarr...

Benedict egy hirtelen váltással térdre vetette magát a lány előtt, megragadta a jobb kezét, és a szívéhez szorította. Ezt a színpadias mozdulatot még Rómeó szere-

pében vitte tükélyre, és azóta a magánéletben is sikerrel kamatoztatta.

– Hadd menjek veled! – lehelte forrón, epedve.

Hanna majdnem elnevette magát, de a helyzet komolyságára való tekintettel sikerült rendeznie a vonásait.

– Nem lehet – mondta.

– Látod, letérdelek! – lángolt tovább a hőstenor.

– Akkor sem.

– MIÉRT?! – szakadt fel Benedict mellkasából a kérdés.

– Hidd el, nem éreznéd ott jól magad...

– DE MIÉRT?!!! – ismételte makacsul a fiú, ezúttal még drámaiban.

– Mert... mert mifelénk a popsztárokat szeretik, nem a hőstenorokat.

– Szóval Ervin popsztár!

– Dehogyan! Ő egy kockafej.

Benedict itt már végképp elvesztette a fonalat, azt viszont látta, hogy szokásos hősszerelmi arzenálja hatástalan maradt, úgyhogy inkább támadásba ment át.

– Átlátszó vagy, haha! – ugrott talpra. – Átlátok rajtad!

Hanna engesztelőn nyújtotta felé a kezét.

– Kérlek, ne veszekedjünk most! Gyere, csókolj meg!

– Nem kell az alamizsnád! Tartogasd az Ervinkédnek! – Az ajtóhoz lépett, és megragadta a kilincset: – Jó utat, drágám, bon voyage!

És kinyitotta az ajtót. A színházban ezt úgy hívják: hatásos abgang. Vagyis kimenetel. A legjobb, ha közben a színész hátradobja a köpenyét vagy a földig érő sálját, úgy még látványosabb, ám Benedict jelenleg nem volt ellátva ezekkel az impozáns kellékekkel, úgyhogy csak göndör fürtjeit dobta hátra, miközben kiviharzott a szo-

bából. Az abgang hatásosságát némileg csorbította, hogy amint kinyílt az ajtó, Sándor bá azonnal bezuhant a szobába. Nyilván a kulcslyuknál hallgatózott. És ezt nem is tagadta.

– Ha megenged egy személyes megjegyzést, Hannácska, hiperlatívuszos egy majom a maga jegyeskéje – mondta, miközben feltápáskodott a földről. – Na, fogja a cókómóját, indulunk Schwechatba!

Hanna felemelte a fejét. Elgyötört arccal nézett az öregre.

– Minek?

– Hogyhogy minek? Ott az időgép.

Tibi percek óta ült mozdulatlanul. De lehet, hogy órák óta meredt tágra nyílt szemmel a sötétbe, teljesen elvesztve az időérzékét. Amióta behajították ide a katonák, mozdulni se mert. Lélegzet-visszafojtva fülelt, hogy honnan jön a veszély. Lehet, hogy ez valami vadállat barlangja, és őket tálalták fel vacsorának. Bulcsúnak is itt kell lennie valahol, de úgy látszik, ő se mert megmozdulni, mert semmiféle zaj vagy neszezés nem hallatszott a sötétből.

– Tibi! Tibi! – hallotta meg végül a dalek suttogó hangját.

– Mi van? – válaszolt halkán Tibi.

– Itt vagy?

– Tippelj!

– Rohadt sötét van itt! Szerinted hol lehetünk?

– Passz!

Tibi nem tartotta jó ötletnek, hogy beszélgetésbe kezdjenek – hátha tényleg valami vadállattal zárták össze őket, ami a hangok alapján a nyomukra bukkan. Bár egy

vadállat inkább szagok alapján tájékozódik... Akkor viszont Tibornak úgysem volt túl sok esélye. Vészhelyzetben ugyanis erősen izzadt.

– Mennyi idő telhetett el? – forszírozta a társalgást Bulcsú.

– Mihez képest?

Itt aztán újabb huzamosabb idejű hallgatás következett, aggodalmas fülelés és szemmeresztgetés a sötétbe. A dalek törte meg újra a csendet.

– Figyu, Tibi, kivételesen lehetnél egy kicsit bőbeszédűbb, elég para itt üldögelni a sötétben!

– Aha.

– Kösz.

Bulcsú belátta, hogy reménytelen vállalkozás Tibi bit csevegésre bírni, úgyhogy nekidőlt a falnak, és relaxálásképpen másodfokú egyenleteket kezdett fejben megoldani. A szemét is nyugodtan lehunyhatta, a sötétben mindegy volt. Már éppen kezdett álomba szenderülni, mikor az arcát meglegyintette valami. Rémülten pattant fel a szeme. De továbbra is csak összefüggő feketeséget látott.

– Érzed? – suttogetta.

– Mit? – kérdezett vissza Tibi.

Bulcsú figyelte. Most már folyamatosan érezte arcán a langyos fuvallatot.

– Huzat van! – mondta halkan. – Akkor viszont van itt valahol egy ajtó vagy ablak. Illetve kettő... hogyha huzat van.

– Hol?

– Mit tudom én! Tapogassuk ki! A falnál vagy?

– Ja – felelte Tibi.

– Akkor te menjél balra!

Bulcsú a hátát a falnak vetve elkezdett jobbra araszolni. A bal keze felől súrlódó hangokat, és óvatos, halk csoszogást hallott.

– Na? – kérdezte.

– Semmi! Nálad?

– Ugyanez... – mondta Bulcsú, de aztán izgatottan felkiáltott – Hoppá!

– Mi van?! – suttogta riadtan Tibi.

– Megvan a kilincs!

Egy nazális női hang szólalt meg a sötétből.

– Bulcsú fiam, volnál kedves elengedni az orromat?

– ÁÁÁÁÁ! – üvöltött fel Bulcsú, és ijedtében a fenekére huppant.

– Tanárnő?! – kérdezte Tibi reménykedve.

Soha nem hitte volna, hogy egyszer örülni fog annak, hogy egy helyiségben tartózkodik Bujdosónéval.

– Megható, hogy ennyire feltűnt a hiányom – mondta Bujdosóné, immár egyáltalán nem orrhangon.

– Azt hittük, hogy a tanárnőt... – kezdte Tibi, de a mondat végét elharapta.

– Igen? Mit hittetek? – Bujdosóné várta a folytatást.

Bulcsú még mindig a földön ült, és erősen zihált.

– Úristen, de megijedtem!

Bujdosóné felkapta a fejét, és fülelni kezdett.

– Csend! Most mindenki befogja egy picit! – rendelkezett.

A két fiú újra mozdulatlanná dermedt. A távolból valami mély tónusú zúgást lehetett hallani.

– Halljátok? – kérdezte a tanárnő.

– Igen – suttogta Tibi. – Valami zúgás.

– És huzat is van – tette hozzá Bulcsú. – Mi lehet ez?

– Szív és zúg – összegezte Bujdosóné. – Szerintem egyértelmű.

– Nekem nem – vallotta be Tibi.

A dalek rákontrázott:

– Az a helyzet, tanárnő, hogy kivételesen nekem sem.

– Az van, fiúk, hogy egy gigantikus porszívóban ülünk.

[21] Rómát látni és meghalni

Szabi tükön ült – vagyis állt a gladiátoriskola kerítésénél. Tekla reggelre ígérte magát, és már dél is elmúlt. A fiú hajnalban megetette az oroszlánokat, akik szájukat nyalogatva tülekedtek körülötte, ám amikor nem kapták meg az immár szokásos kávéadagjukat, félelmetesen bömbölni és toporzékolni kezdtek. Szabi alig tudott kiszkolni a szöges vasráccsal elzárt, bűzös, föld alatti kazamatából. Még egy ilyen etetést nem fog túlélni, ezt pontosan tudta.

A napóra delet mutatott. Szabi már épp arra gondolt, hogy feladja, mikor végre megpillantotta a lány törekeny alakját, ahogy félelem és elfogódottság nélkül vág át a hatalmas, félmeztelen gladiátorok között. Igaz, Teklán ezúttal nem volt szemüveg, és talán nem véletlenül: lehet, hogy kímélni akarta magát a látványtól, ahogy a csupa izom afrikai, britanniai és germán óriások verejtéket prüszkölve mázsás vasakat emelgetnek. A lány egy batyut tartott a hóna alatt. Szabi szíve nagyot dobant: ezek szerint sikerült!

– Megvan a szajré?! – kérdezte mohón a lányt.

– A kávéra gondolsz?

– Persze!

– Az nincs, de hoztam buktát.

Szabi a csalódottságtól vonyítani tudott volna.

- Kit érdekel az a nyomi bukta?!
- A brit tulkot.
- Britanniai Bivaly – helyesbített.
- Bocs.

Tekla megvonta a vállát, és a batyut Szabolcs kezébe nyomta.

– Figyu, Tekla, nekem nemsokára megint be kell men-
nem oroszlánt etetni, és ha nem viszek nekik kávé-
nak, én leszek a nasi, vágod?!

- Dolgozom az ügynön – vetette oda foghegyről a lány.
- Óriási...
- Van egy elméletem.
- Nem érdekel az elmélet! – pattogott a fiú. – Egy la-
vórnyi undi gőzölgő fekete lé kell ezeknek, különben ne-
kem annyi!

– Lesz undi fekete lé. Csak találnom kell egy katángot.
Szabi eltátotta a száját.

– MIT?!

– Mezei katáng, egy őszirózsaféle – magyarázta Tek-
la. – És ami a lényeg: már az ókorban is volt. Vagy van.
Ugyanis egyike a legősibb zöldségféléknek.

Szabi kezdte elveszteni a türelmét.

- Kit érdekel most a katáng?!
- Téged. Még hozzá nagyon.
- Miért érdekelne?!
- Mert a nemesített változatát úgy hívják: cikória! – Tek-
la diadalmasan széttárta a karjait: – Táááááám!

Szabi azonban további magyarázatra vágyott.

– Aha. És?

Tekla kicsit nagyobb lelkesedésre számított.

- Maci kávé? Megvan? – kérdezte kurtán.
- Ja, nagyanyámnál mindig az volt.

– Na, az cikóriából van. Érted már?!
– Nem.
– Úristen, de lassú vagy! PÓTKÁVÉ!
– Őszirózsából?!
– Cikóriából. Úgyhogy már csak keresnem kell egy ká-
tángot, Vali néni kifőzi a gumóját, és már kész is a csodás
café lungo à la Tekla Pusztai.

Szabi a fejét csóválta, egyáltalán nem volt meggyőzve.

– De...

– Mit de?!

Teklát egyre jobban idegesítette, hogy Szabi ahelyett, hogy elhalmozná a hála és az elismerés félreismerhetet-
len jeleivel, továbbra is csak akadékoskodik.

– A Maci kávéban nincs koffein – fejtegette Szabi –, eny-
nyit még én is tudok. Mi van, ha ezek a dögök arra van-
nak rágyógyulva?

Teklánál ezzel be is telt a pohár.

– Akkor majd kitalálsz valami jobbat!

Sarkon fordult, és faképnél hagyta a hálátlan oroszlán-
gondozót.

– Tekla, várj! Ne húzd fel magad!

Késő bánat. Már felhúzta.

Rómát látni és meghalni. Géza bácsi sokszor hallotta
ezt a mondást boldogult huszonegyedik századi lakos ko-
rában, de sosem gondolta, hogy ez a turisztikai szlogen
számára egyszer hús-vér valósággá válik.

Ebéd után Calo mindenkit összehívtetett a gyakorló-
téren.

– Sorakozó, mocskos barbár csűrhe! Nyakunkon a di-
adalmenet!

A rabszolgák rosszat sejtve szorongtak a tűző napon. Géza bácsi az első sorban állt. Annak idején nagyon aktívan vett részt a tantestületi üléseken is, bár azok hangneme általában néhány árnyalattal emberibb volt, mint ez az eligazítás.

– Urus! – bömbölte Calo.

– Igen, uram! – lépett mellé a britanniai óriás, és kihúzta magát. A csuklyásizma a fülcimpája vonalából indult ki és a kulcsfontjánál olvadt bele a tuskóvastagságú vállba.

– Hány barbár hullott el a héten? – kérdezte Calo.

– Egy sem, uram.

– Egy sem?! Fene szívós egy csürhe!

– Parancsolod, hogy megfojtsak néhányat, uram? – fordult gazdája felé készségesen a gladiátor.

A rabszolgák tömege egy fél lépéssel hátrébb húzódott, de a gyakorlóteret körülvevő magas kőfal miatt már nem volt hova hátrálni. Csak Géza bá maradt a helyén.

– Nem, Urus, ezúttal nem – legyintett kegyesen a rabszolga kereskedő, majd az újoncokhoz fordult. – Mint tudjátok, fényességes császáruk a mától számított harmadik nundinae idején diadalmenetet rendez, megünneplendő hogy... hogy... Urus!

– Uram?

Calo közelebb intette magához bizalmasát.

– Tudjuk már, mire föl rendezi a császár a diadalmenetet?

– A pártusok fölött aratott fényes győzelem megünnepléseként, uram.

– De hát a pártusokkal békét kötöttünk. Tiridatész harc nélkül is megadta magát – értetlenkedett Calo.

– Így van, uram.

– Akkor mégis minek a tetves diadalmenet?! – üvöltött fel a rabszolga-kereskedő.

– Csak az istenek látnak bele a császár fejébe, uram – mondta alázatosan Urus.

Ettől Calo is magához tért. Laposakat pislogva gyorsan körbenézett, hogy a rabszolgákon kívül hallotta-e valaki felségsértő kirohanását, majd fennhangon folytatta:

– Így van! Ha a császár diadalmenetet akar, akkor diadalmenet lesz! Legfeljebb a göthös szektásokat beöltöztetjük pártusoknak, és úgy küldjük őket az oroszlanok elé.

– Remek ötlet, uram!

– Majd emlékeztess, hogy szerezzek be néhány tucat pártus népviseletet!

– Úgy lesz, uram!

Ezután Calo ismét a rabszolgákhoz fordult.

– Hol is tartottam?

– A diadalmenetnél – segítette ki Géza bá.

– Ja, igen... A műsor a szokásos módon kezdődik, boldokkal és törpékkel. Ezután következnek az egzotikus vadak, víziló, krokodil, miegymás, közvetlenül utánuk pedig a hadizsákmány felvonulása. Ekkor érkeznek láncra verve a pártus felkelők, vagyis ti.

– Hogyhogy mi? – emelte fel a hangját Géza bácsi.

– Te például pont nem, de nagyjából a banda fele – magyarázta Calo.

– Melyik fele? – kérdezte valaki a tömegből.

– A gyengék, az alkalmatlanok, a szektások. – Calo tekintete megpihent Szabin, aki aggódva pislogott felé a böhöm szittyá terebélyes takarásából. – Meg a kis sárga fejű, már ha életben lesz még akkor.

– Mi van? – Szabi őszintén remélte, hogy nem róla van szó.

– Az előétel nem beszél! – förmedt rá Calo. – Na, szóval, miután felfaltak titeket a vadak, színre lépnek a leendő gladiátorok. – És itt Géza bácsira mutatott: – Most figyelj, szittyá, mert ez vagy te!

Szabi azonban nem tudta magát túltenni azon, hogy ismételten Zoo-csemegének titulálták.

– Ez nem ér! Én is gladiátor akarok lenni! – kiáltotta.

– Mondom, az előétel nem beszél!

– Nem vagyok előétel! És nem vagyok alkalmatlan! – pattogott.

– Ez legkésőbb három nundinae múlva ki fog derülni. A diadalmenet előtti napon megnézem, mit tanultatok. A jók mennek gladiátornak, a göthösök meg előételnek. Mára ennyi, barbár csürhe, oszolj!

És ezzel Calo berekesztette az ülést. A rabszolgák még percekig ott álltak a gyakorlótér közepén tanácstalanul és halálra váltan.

Aznap este Petronius palotájában tizenkét fogásos vacsorához készülődtek. Nem volt ez valami különleges alkalom, csak a szokásos könnyű kis estebéd, ahogy a házura mondta. Petronius épp a diadalmenet programját olvasta kedvenc rabnőjének.

– Az oroszlánok után Urus Britannicus ontja ki néhány kezdő gladiátor beleit az arénában. – Petronius leengedte szeme elől a pergament. – Hogy ez a Calo mekkora egy barom!

Rogyák Mari frissen beillatosítva hevert egy fényűző ébenfa kereveten. Mézzel elkevert számoszi bort kortyolgatott. Érezte, hogy az ital kezd a fejébe szállni, bár a

núbiai rabszolgafiú az erős, fűszeres bort bőven hígította vízzel minden alkalommal. Csakhogy ez már a hetedik alkalom volt, még reggeli után kezdték a kortyolgatást. Rogyák Mária kellemes zsibbadást érzett a fejében, és az életet összességében egész elviselhetőnek találta.

– Mit olvasol, ami így felbőszít, uram? – kérdezte kissé összeakadó nyelvvvel.

– A diadalmenet forgatókönyvét – válaszolta Petronius – Annyira unom már a cirkuszt, Mária! Mindig ugyanaz: oroszlánok, foglyok, krokodilok, gladiátorok, vér, vér, vér... el fogok aludni. Titus Flavius szenátornak ez egyszer kis híján a fejébe került.

– Elaludt egy diadalmeneten?

– Rosszabb. A császár épp a legújabb eposzát olvasta fel.

Rogyák Mari aprót kortyolt az aranyserlegből, a bort egy kicsit a szájában tartotta, hogy minél inkább kiélvezze a zamatát, majd folytatta a nívós irodalmi csevegést, amit mindennél jobban szeretett.

– Érdekes, a *Quo vadis?*-ban Vespasianusszal is valami ilyesmi történt.

– Róla beszélek. Titus Flavius Vespasianus szenátor. Szegény öreg harcos azóta is kegyvesztett – bólintott a patrónus.

– Ne sajnáld annyira! A kegyvesztettekből néha császárok lesznek.

Petronius rabnője arcát kezdte fürkészni.

– Rébuszokban beszélsz.

Rogyák Mari érezte, hogy a számoszi bor a kelleténél kissé jobban megoldotta a nyelvét. Óvatosabbnak kell lennie.

– Ha tudnád, amit én, jóslatnak mondanád – mosolygott talányosan.

– Jaj, ne! – kapott a fejéhez játékosan Petronius. – Ha most az következik, hogy te is Vesta-szűz voltál...

– Miért, ki volt még Vesta-szűz?

– Az édesanyád.

Vali néni ugyanis újra jósolni kezdett. Első áldozata a Clodia nevű szolgálólány volt, akit nyilvánvaló szerelmi bánat gyötört, hisz pirkadattól napnyugtáig keservesen sóhajtozott még az amforák tisztogatása közben is, pedig az kényes és komoly önuralmat igénylő feladat, és cirka három-öt percenként elsírta magát.

– Látok... látok egy nagy, büdös várost, ahol nem ismerik se a kávé, se a protézisragasztót... – kántálta hátrabillent fejjel Vali néni a konyha egyik félhomályos sarkában.

– Róma! – sikkantott Clodia a felismerés örömével.

– Hát nem is Budapest...

– Mit látsz még? – sürgette Vali nénit a szolgálólány.

– Egy fiatalembert!

Clodia az ájulás határán volt. A tűzhelyre tett hús pedig gyanúsán sisteregni kezdett a forró zsírban.

– Teklám, szívem, nézz már rá a pelére, amíg én a jövőbe nézek! – szólta át „unokájához” a jósnő.

– Oké,

Tekla sóhajtvá letette a darálót, és a tűzhelyhez lépett.

– Egy praetorianust látsz?

– Egy pré... pré... Azt hát. – Vali néni telefonos segítség híján magához intette a kuktáját. – Tekla fiam, gyere csak ide!

Teklának cseppet sem tetszett, hogy ugráltatják, az meg pláne nem, hogy fiúnak titulálják, de Vali nénitől

már mindkettőt megszokta, úgyhogy engedelmesen odabattyogott.

– Mi az a préizé, amiről beszél? – kérdezte suttogva a jósnő.

– Praetorianus. Olyan, mint a katona.

Vali néni bólintott, majd fejét hátrabillentve ismét transzba esett.

– Óóó, látom már a bakádat, lelkem, de még milyen tisztán látom...

– És mit csinál? – kulcsolta össze szíve előtt a kezét a szolgálólány.

– Mi csinál, mit csinál, hát korzózik a Via Appián!

– És?

– És a szíve csak terád gondol, kisbogaram, ásó, kapa, nagyharang, kérem a két sestertiust gyorsan, mert odaég a töltött pele.

Clodia kapkodva kaparta elő a szoknyájából két rézpénzt, és bár kissé sokallotta az összeget, ezért a szenzációs hírért cserébe szívesen költekezett.

– Odahaza, Pannoniában, mindig valóra vált, amit jósoldál? – kérdezte, miközben átnyújtotta a pénzt.

– Hogyne, csillagom, primán kerestem vele – bizonygatta Vali néni, és hatalmas köténye mélyébe pottyantotta keresményét.

– Hát nem szakácsné voltál?

– De. Csak azzal nem kerestem olyan primán.

– Azt mondják, a Vesta-szüzeknél senki nem látja tisztábban a jövőt.

– Hát nézd. Én annak idején voltam szűz, de hogy akkor még halványlila gőzöm nem volt semmiről, pláne a jövőről, az is biztos.

Clodia nagy tisztelettel bámult a matrónára.

– Te Vesta-szűz voltál?

– Hát, Vestának nem tudom, mennyire Vesta... – Vali néni szuszogva felállt, és elindul a tűzhely felé.

Útközben megállt a darált feketeborstól erősen szipogó Teklánál, és halkán megkérdezte.

– Tekla! Miről beszél ez?

– Rómában a Vesta-szüzeket úgy tisztelik, mint a legelőkelőbb patríciust. Tessék ráhagyni!

Vali néni bólintott, persze hogy ráhagyja, ezen ne múljon. Folytatta útját a tűzhely felé, hogy megfordítsa a sült húsokat, ám Clodia megragadta a karját.

– Ó, papnő! Bocsáss meg, ha eddig tiszteletlen voltam veled! Messzi hazádban az isteneket szolgáltad, és én hagytam, hogy áldott kezeddal hagymát pucolj!

– Hát... köszönöm, szívem... – Vali néni ment volna tovább, de a kis szolgálólány még mindig előtte állt. – Akkor én most megfordítanám a húsokat – szólt némileg már türelmét veszítve.

– Ne! Ne dolgozz! Te csak pihenj, hadd dolgozzak helyetted!

Clodia szinte kicsavarta a kezéből a villát.

Petronius és Rogyák Mari a kiadós ebéd után az árnyas lugasban hűsöltek, és egzotikus gyümölcsöket eszegettek. Petronius nemes arcélét lágy kontúrokkal rajzolta körül a délutáni nap. Rogyák a hintaágyban ringatózva lustán bekapott egy datolyát, és ráharapott. Az isteni édes-kesernyész íze szétáradt a szájában. Lehunyta a szemét. Elmosolyodott. Arra gondolt, hogy mit szólna a Sigrayban a tantestület, ha ezt látná... Petronius gyengéden meglökte a hintaágyat.

– Igazán beszélhetnél anyáddal! – szólt a patrónus. – Mióta kiderült, hogy Vesta-szűz, nem dolgozik a konyhán, csak jósol. Pedig kifejezetten az ő főztje miatt hívtam meg a császárt lakomára.

Rogyák Mari még mindig csukva tartotta a szemét, élvezte a ringatózást.

– Petroniusom, én a helyedben nem dörgölőznék ily hevesen a császárhoz! Szomorú vége lesz, meglásd!

– Megint kezded?

– Ne is figyelj rám! Csupán egy gondolkodó állat vagyok – csipkelődött mosolyogva Rogyák.

Petronius a fejét csóválta.

– Ezt meddig fogod még az orrom alá dörgölni?

– Amíg bocsánatot nem kérsz.

– Nem kérek bocsánatot egy rabszolgától! – mérgelődött Petronius, de közben tetszett is neki a rabnő pimaszsága.

Rogyák Mari hajában az egyik színes csat megmozdult, és elrepült. Mosolyogva nézett utána. Az utóbbi pár napban megbarátkozott az óriási pillangókkal. Épp úgy, mint a többi élvezeti cikkel. A luxust könnyű megszokni. Merengő hangon kezdte idézni:

– Barátaim, a szolgák is emberek, ugyanazt az anyatejet szívtuk, ha őket tönkre is tette a mostoha sors...

– Ez meg mi?

– *Trimalchio lakomája*. Te írtad.

Petronius egyik döbbenetből a másikba esett.

– Tudom, de te honnan tudod?

– Olvastam. Baj?

Petronius mosolyogva csóválta a fejét.

– Mária, te mindig meglesz!

– Ezért vásároltál, nem?

– Halálom napjáig hálás leszek annak a marha Calónak!
– Bár mondhatnám, hogy távol van még az a nap –
mondta Rogyák, és szomorúan a gazdájára nézett.

Ám ezt Petronius meg sem hallotta, mert fejében egy új terv kovácsolódott.

– Tudod mit? Igazad van! Te nem lehetsz rabszolga! Felszabadítalak, és igazi római patríciusnőt faragok belőled!

A férfi izgatottan felugrott a kerevetről. Rogyák Mari kiült a hintaágy szélére.

– A lakomán pedig bemutatlak a császárnak! – lelkesedett tovább a patrónus. – Mellettem heversz majd mint házam úrnője!

– Azt akarod, hogy melletted heverjek a lectus summuson? Nekem ez kicsit gyors...

– A lectus summuson nem mi heverünk, hanem az előkelő vendég. Mi a lectus imuson heverünk. Gyere, megmutatom!

Petronius megragadta rabnője kezét, és maga után húzta. Rogyák Mari közben próbált visszabújni a sarujába, ami csak félig-meddig sikerült, úgyhogy botladozva sietett gazdája után.

– Nem hiszem, hogy tudok fekve enni... – akadékoskodott.

– Megtanítalak! Ó, végre valami izgalmas, végre valami új! – kiáltott Petronius. – Megtanítalak kézzel pacsirtát enni, és pávamáját és töltött pelét, illően társalogni, miközben gladiátorok és szektások véreznek el a pódiumon... Rómaibb leszel a rómaiaknál! Senki se fogja megmondani, hogy barbárnak születted!

Az emlegetett szektások és gladiátorjelöltek, akiknek el kell majd vérezni a pódiumon, a tizedik sorozat négy-ütemű fekvőtámaszt csináltak a gyakorlótéren. Géza bá tornatanári síp híján két ujját vette a szájába, úgy füttyentgette az ütemet. A rabszolgák, többnyire keresztény „szektások”, gyerekek és öregek vegyesen, verejtékezve feküdtek arccal a porban, hogy egy kicsit megpihenjenek, majd gyorsan maguk alá kapták a lábukat, felugrottak, és tapsoltak a fejük felett.

– És egy, és két, és hár’, és hopp, és egy, és két, és ne lazásalj, és hopp... Na még egy kicsit, emberek, egy-két-hár’-hopp, hit és kitartás kérdése az egész!

– Hit és kitartás! – skandálták kórusban a rabszolgák.

Egy borízú hang dördült a közelben.

– Hé, hun!

Urus közeledett kivörösödött képpel a rabszolga-felügyelők szállása felől. Géza bá még hármat füttyentett, aztán leállította a gyakorlatot.

– A nyüzügéeknek ötven guggolás, a többieknek öt perc pihenő!

Úgy látszik, senki nem tartotta magát nyüzügének, mert mindenki ledobta magát a porba, és a hátára fekvé próbált meg egy kis levegőhöz jutni. Úgy tátogtak, mint a partra vetett halak.

– Megkaptad a buktát? – fordult szívélyesen a Britanniái Bivaly felé Géza bá.

– Azt meg.

– Akkor mit kívánsz?

– Magyarázatot – mordult az óriás.

– Mire is?

– Hogy mi a szittya feneség folyik itt már megint, arra!

– Ja, semmi. Kis erőnléti edzés, négyütemű fekvőtámasz, miegymás. Szakmámat tekintve ugyebár testnevelő tanár volnék...

Szabi oldalát rendkívüli módon furdalta a kíváncsiság, hogy miről folyhat a szó, úgyhogy közelebb fetrengte magát a porban.

– Nem, hun! Engem nem az érdekel, miképpen edzed az oroszláneledelt, hanem hogy minek.

– Hallottad te is Calót. Nyakunkon a diadalmenet. De aki bírja a strapát, az gladiátor lehet.

Urus elvigyorodott.

– Tehát háromszor kilenc nap alatt gladiátort akarsz képezni ebből a bandából.

– Pontosan.

– Te megháborodtál!

– Lehet, de az én osztályomból nem lesz oroszláneledel!

– De tan'ba, ez nem is osztály! – kotyogott közbe Szabi. – A szektások közül egy csomóan tök öregek.

Urus ingerülten nézett le a hang irányába. De egy pillanatra nem látott senkit, Szabi ugyanis komoly rejtőszínt vett fel az izzadt testére tapadt portól.

– Amíg élek, Szabolcs, pedagógus maradok! – mondta ünnepélyesen Géza bá. – És amíg én pedagógus vagyok, addig ez egy osztály.

– Te tényleg elmebeteg vagy! – mondta a Bivaly. – De ettől még gondolkodás nélkül kiontom a beleidet az arénában.

Urus vigyorogva megveregette a tornatanár vállát, és elcammogott az árnyékszék felé.

Géza bát nem rázta meg a kilátásba helyezett bélontás, két ujját a szájába véve füttyentett egyet, mire az „osz-

tály” morgolódva szedelődzködni kezdett. Mikor mindenki állt, Géza bá az ég felé tárta a karját, és elkiáltotta magát:

– Barátaim! Barbárnak születtetek, de nem rabszolgának! A távoli provinciákban, ahonnan származtok, szabad emberek voltatok! Erre gondoltatok, amikor az arénában farkasszemet nézünk majd a vadakkal, gondoltatok a hazátokra, a családotokra, az isteneitekre, harcoljatok értük, és maradjatok életben!

Szabi csillogó szemmel bámult az osztályfőnökére. Most tök olyan volt, mint Gerard Butler a 300-ban, amikor lelkesítő dumát lök a spártai harcosoknak a csata előtt. Géza bá leeresztette a karját.

– A mai órának vége, holnap hajnalban ugyanitt találkozunk.

A rabszolgák derekukat fogva, nyögve, sántikálva szét-széledtek. Géza bá gondterhelten nézett utánuk. Egy ősz hajú, inas öregember lépett oda mellé.

– Fiam, egy szóra.

Géza bá a férfi felé fordult.

– Bocsáss meg, öreg, ha kissé megerőltető volt... nem ehhez a korosztályhoz vagyok szokva...

– Negyven év halászat után meg se kottyán – mosolygott az ősz hajú férfi. – A végén nagyon szépen beszéltél. Köszönöm, hogy reményt adtál nekik!

– Igyekszik az ember...

– Nekem kellene tartanom bennük a lelket... én hoztam őket ide... – Az idős halász mellkasából egy keserű sóhaj tört fel. – De néha annyira nehéz... Oly kevesen vagyunk, és oly ádázul üldöznek minket!

– Nyugodj meg, barátom, nem lesz semmi baj... – vigasztalta Géza bá.

Az öreg átható, tiszta tekintete elhomályosult.

– De hát félek! Szektásoknak neveznek minket, és ki akarnak végezni! Isten fia feltámadott, miután megfeszítették, de mi nem fogunk! – Az öreg megragadta Géza bá kezét, már majdnem sírt. – Vén fejjel kétségek gyötörnek, mi lesz, ha sírba száll velünk az Ő tanítása is?! Mert akkor hiába volt minden, minden!

– Nem, nem, semmi se volt hiába! – mondta mély meggyőződéssel Géza bá.

Az öregember reménykedve nézett rá.

– Honnan tudod?

Géza bának fogalma sem volt, mennyit mondhat el a jövőről, de mindenképpen szeretett volna lelket önteni az idős férfiba.

– Én csak... tudom.

– Biztosan?

– Hát... eléggé.

Az öreg arca felragyogott.

– Fiam, téged a Mennybéli Atya küldött!

– Ez, mondjuk, nem egészen így van, de...

– Ő küldött, hogy tükröt tarts nekem a reménytelenség órájában! Ha egy pannoniai báránynak ilyen erős a hite, nem kételkedhetek éppen én, akit Kősziklának neveznek! Köszönöm, fiam! Köszönöm!

Az öregember kissé billegő matrózjárással elsietett a többiek után. Géza bá még hosszan nézett utána. Fejében egyre visszhangoztak az ősz halász utolsó szavai: „... engem, akit Kősziklának neveznek...”.

– Tan’bá... Tan’bá!

A tornatanár összerezzent, és ködös tekintettel bámult le Szabikára.

– Igen? – kérdezte zavartan.

– Semmi, csak tíz perce tátott szájjal tetszik állni, és gondoltam, megkérdezem: minden okés?

– Ja, persze, hogyne – Géza bá megköszöörülte a tor-kát. – Csak azt hiszem, épp az imént beszélgettem Szent Péterrel.

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

[22] Herr Burger de Lux

Manapság tíz perc alatt ki lehet érni a repülőtéri buszszal vagy az S7-es vonattal, de a tizennyolcadik század végén pontosan két vízhólyagnyit kellett gyalogolni Bécs belvárosából Schwechatba. Hanna egy csordaitató kút kávján ült, és a talpát vizsgálta.

– Na, ha ezek kifakadnak, akkor itt árvíz lesz!

– Ne búsuljon, Hannácska, mindjárt ott vagyunk!

Hanna körül nézett. Élénken emlékezett, hogy egyszer kijöttek ide a repülőtérre az apjáért, aki valami távolkeleti üzleti úton volt, és nem volt közvetlen járat Ferihegre. De akkor egészen másképp nézett itt ki minden. Most nem röpködtek a levegőben hatalmas Boeingek és Airbusok, legfeljebb golyák és fecskék. Lássuk be, ez bizony egy lepukkant kis falu volt. A fecskék elég alacsonyan szálltostak, izgatottan csivítelve és a legyeket kapkodva, úgyhogy Sándor bá is gondterhelten vakarta a fejét.

– Menjünk, Hannácska, mert eső lesz!

Hanna felnézett az égre, ahol egy darab felhőt se látott, de semmi kedve nem volt megint vitába szállni az öreggel, ezért engedelmesen felállt. Tíz perc múlva egy díszesen faragott kapujú parasztház előtt álltak.

– Na, megérkeztünk! – tolta hátra a kalapját Sándor.

Hanna megkönnyebbülten sóhajtott. Jelen pillanatban semmi másra nem vágyott, mint hogy belelógassa elgyö-

tört lábát egy dézsa hideg vízbe. Sándor bácsi benyitott, majd egyből hanyatt esett, mert váratlanul a mellére ugrott egy borjú nagyságú komondor. Hanna a rémülettől mozdulni se mert, az öreg meg nem tudott. Szerencsére egy nyers férfihang csattan fel a közelben.

– Stüsü, vissza!

A komondor leugrott az öreg mellkasáról, és békésen elkocogott a hang irányába. Hanna a kezét nyújtotta, és Sándor bácsi nyögve feltápáskodott. Egy kövérekés, bajszos férfi állt előttük csípőre tett kézzel, és gyanakodva méregette őket.

– Jó napot! – köszöntötte Sándor.

– Egye meg, ha jó! – mordult a gazda.

– Herr Burgert keresem.

– Én vagyok.

Az öreg arca felderült, kissé közelebb hajolt, és bizalmasan közölte.

– A Farkas küldi velem a maga kedvencét, a bornyúbecsináltat.

A gazda bamba képet vágott.

– Igen? És hol van?

Sándor bá jóindulatúan mosolygott, majd újra elmondta, ezúttal lassan és tagoltan, minthogy a ház ura nyilvánvalóan kissé nehézkes felfogású.

– Mondom, hogy velem küldi a Farkas a kedvencét, a borjúbecsináltat. Érti?

– Értem hát. De akkor miért nem adja elő? – kérdezte Herr Burger.

– Mert így volt megbeszélve – kacintott Sándor.

A gazda azonban tovább értetlenkedett.

– Az volt megbeszélve, hogy hoz nekem borjúbecsináltat, de nem adja ide?

– Nem! – az öreg kezdte elveszíteni a türelmét. – Az volt megbeszélve, hogy jön majd valaki, és ezt mondja magának. Hát elfelejtette?

– Micsodát?

– Ebben maradtak Kempelen Farkassal, mivel magának a bornyúbecsinált a kedvence.

A gazda megrántotta a vállát.

– Nekem ugyan nem!

– Nem?! – az öreg kezdett kétségbeesni.

Hanna unta a vitát, tekintetével egy alkalmas dézsát keresett, amit telitölthetne jó hideg kútvízzel.

– Én nem eszem bornyút semmi pénzért se! – tette hozzá a gazda.

– De akkor miért mondta ezt Kempelen Farkasnak, ember?!

– Én ugyan nem mondtam! Azt se tudom, ki ez a Farkas!

– De azt mondta, hogy maga a Herr Burger!

– Azt mondtam, és most is azt mondom.

Sándor bácsi fejében hirtelen világosság gyúlt.

– Van magának apja, Herr Burger?

– Vót... – bólintott szomorúan a férfi.

Sándor bá aggódva kérdezte:

– És mi történt vele?

– Agyonütötte a Rózsi.

– Miért? Összevesztek valamin?

A gazda eltátotta a száját.

– A tehénnel?

– Hogyan a tehénnel?

– Hát a Rózsival.

– A tehén ütötte agyon az apját?

– Hát még jó! Vermelte ki az öreg a krumplit, a Rózsi meg, ugye, kíváncsiskodott, merthogy szokott. Azt’ sok eső vót, hirtelenjiben megcsúszott a part, ü meg ráesett. Azt’ annyi.

– Rémes – szörnyülködött Sándor.

– Lehetett volna rosszabb is.

– Hogyan?

– Ha a Rózsának is baja esik. A legjobban tejelő tehenünk. És ő adja a legfinomabb tejet.

Hanna eddig bírta. Lassan, feltűnés nélkül elindult a tornáclépcső felé, ahol egy vödör árválkodott. Már majdnem odaért, mikor megérezte, hogy valaki figyeli. Körülnézett. Tekintete egy szúrós fekete szempárral találkozott. Stüzi erősen lihegett, a nyelve ölnyi hosszan kilógott hatalmas pofájából. Hanna rámosolygott. A komondorra azonban nem tett különösebb hatást a csábmosoly, figyelte a lányt, és tovább lihegett. Félig nyitott szájából kivillantak lándzsahegynyí fogai. Hanna lassan, araszolva elindult visszafelé a férfiakhoz, akik azóta is elmélyülten diskuráltak.

– Az apja nem említette magának, hogy Kempelen Farkas megkérte valamire?! – makacskodott Sándor bácsi. – Hogy rejtse el neki valamit? De jó alaposan!

– Mit?

– Az most mindegy.

– Nem.

– Egy jókora, fekete fadoboz... ekkora ni... – mutatta a levegőben az öreg –, nem nyelhetette el a föld!

– Ja, az megvan! – csapott a homlokára a gazda.

– Hol? – derült fel Sándor bá arca.

– Jöjjenek!

Megkerülték a házat, Herr Burger kinyitott egy kis lécaput, és bementek a baromfiudvarra. Stüsi ott ballagott a sarkukban, de a gazda rácsukta az orrára az ajtót.

– Szereti összekapkodni a csirkéket – magyarázta.

Hanna orrát fertelmes bűz csapta meg.

– Na, itt is van – mondta a gazda, és megállt egy melléképület előtt.

– A disznóólban tartják? – szörnyülködött Sándor bá.

– Hun máshol?

Herr Burger benyitott az ólba, ahol egy kétmázsás koca méltatlankodva röffentett egyet, és arrébb vonszolta hájától ringó hátsóját. Sándor bá belépett, és azonnal meglátta a dobozt az ól sarkában.

– Ez az! – kurjantott megkönnyebbülten, és elindult felé.

De a gazda megfogta a karját.

– Most nem adhatom oda, mert szétaposnák őket a disznók.

– Kiket? – kukucskált be Hanna is.

– Hát őket! – Herr Burger benyúlt a ládába, és a fülénél fogva kiemelt egy kismalacot. – De ha már süldők lesznek, felőlem vihetik a ládájukat.

Sándor szeme előtt elhomályosult a világ.

– De hát ez üres! – kiáltott elszörnyedve.

– Hogy lenne már üres! – tiltakozott a gazda. – Van benne hat szopós meg a rüszü, láthassa! – És a visító kismalacot visszahajította a többi közé.

– De mit csinált azzal, ami benne volt a dobozban?!

– Ebben ugyan nem vót semmi. Így üresen tanáltam az istállóban.

Sándor bá gondterhelt arccal nézett hátra Hannára. A lány egykedvűen állt az ajtóban, egyáltalán nem lepő-

dött meg, hogy nem mennek simán a dolgok. Tulajdonképpen erre számított, ezért aztán nem is élte bele magát abba, hogy hazamehet. Annyiszor elhitte már, és mi lett a vége? Az öreg sóhajtva fordult a gazdához.

– Nem bánná, ha körülnéznénk egy kicsit?

– Felőlem – legyintett a gazda. – De ez egy tízholdas gazdaság. Egyszerűbb lenne, ha megmondanák, mit keresnek.

– Bízva csak ránk!

A gazda megvonta a vállát, és köpött egy hegyeset.

– Járjanak szerencsével!

Herr Burger megragadott egy vasvillát, és elballagott a tehénistállók felé.

– El kellett volna fogadni a segítséget! – szólalt meg Hanna.

– És mit mondtam volna neki?! Hogy egy időgépet keresünk?!

– Akkor most mit csinálunk? Hat szopós malac hátán nem fogok elröpdülni a jövőbe!

– Meg a rüszü... – mormolta Sándor bá, majd elszántan hozzátette: – Módszeresen átkutatunk mindent!

Az öreg körülnézett, hol is kezdjék a keresést.

– Remélem, még ebben a században megtaláljuk! – morogta Hanna. – A mostani alapján valahogy nem vagyok kíváncsi a tizenkilencedikre...

– Bizzon bennem, Hannácska!

– Ajaj! Amikor maga ezzel jön, akkor régen rossz!

– Gondolkodjunk logikusan! Maga hová tenne egy foltelt meg egy sakkasztalt, hogy ne legyen feltűnő? Nyilván a házba.

Sándor bá összehúzott szemmel méregette a takaros, alpesi stílusban épített parasztházat.

– Gondolja, hogy van olyan hely egy ilyen parasztházban, ahol nem szúr szemet egy sakkasztal?! – kételkedett Hanna. – A napos-holdas fotelról már nem is beszélve...

– Na, akkor nem lesz nehéz dolgunk! – jelentette ki bizakodva Sándor bá, és elindult a ház felé.

Azonban alaposan tévedett. Hiába járták keresztül-kasul a házat, hiába néztek be mindenhova a tisztaszobától kezdve a kamráig, nem találtak semmit. Közben persze a vihar is kitört, aztán szépen rájuk esteledett. Szerencsére a gazda, akinek unalmas agglegényéletében igazi változottság volt a két látogató, ott fogta őket éjszakára. Sándor bá jót poharazgatott és kvaterkázott vele késő estig, aztán megvetette az istállóban a szénaágyakat. És közben Hannának magyarázott:

– A Mester meg a Herr Burger, mármint az öreg... országos cimborák voltak még azokból a régi időkből, amikor Kempelen az erdélyi sóbányákat felügyelte meg a rác haramiák ellen hadakozott... még a Franci nagymamája alatt.

Hannának erről eszébe jutott a *Franci*, azaz Ferenc császár, róla pedig Zsófi. A torka elszorult, ahogy beúszott elé barátnője gúnyosan mosolygó arca, hideg pillantása, megvető ajakbiggyesztése. Szerencsére nem volt ideje elmerülni a keserű emlékekben, mert az öreg tovább fecsgett.

– Volt valami kacifántos história egy mákvirágról, akit a Mester megmentett az akasztófától, és onnantól az illető jó útra tért. Na, mindegy... Szóval ez a Herr Burger állítólag fel is négyeltette volna magát a Mester miatt. Hát Kempelen megkérte, hogy rejtse el neki az időgépet, és ő úgy látszik, hálából olyan jól eldugta, hogy lehet, meg se találjuk többet.

– Hát ez klassz... – mondta Hanna.

Annyi vigasza legalább volt, hogy az egész napos me-
netelés rettentően kimerítette, és a szeme már majd le-
ragadt az álmodástól. Ma legalább nem fog agyalni haj-
nalgig. Így is lett, pár perc múlva már édesdeden aludt.
És álmában mosolygott. Azt képzelte, hogy otthon van
a pesti lakásukban, és egy csajos nap keretében együtt
porszívózik az anyukájával. Pedig az a zúgás, ami beszü-
remkedett az álmába, csak Sándor bácsi horkolása volt.

Másnap reggel Hanna fülsértő kakaskukorékolásra éb-
redt. A délceg szárnyas ott ült egy kocsirúdon a lány feje
felett, és a nyakát előretartva teli torokból fújta diadal-
mas napköszöntőjét.

– Dugulj már el! – morogta Hanna, és már-már a má-
sik oldalára fordult, amikor észrevette, hogy Sándor fek-
helye üres. Úgy látszik, az öreg már belekezdett a sakk-
asztal felkutatásába. Hanna sem akart lemaradni, ásítva
feltápászkodott.

– Jó reggelt! – köszönt be a konyhába, ahol Herr Bur-
ger épp egy oldalszalonnából kanyarított egy jókora da-
rabot.

– Egye meg a kisasszony, ha jó! – morgott a gazda, aki
szemlátomást harapós kedvében volt.

Hanna azonban nem vette magára. Ismerős volt a hely-
zet, reggelente Kalász apuka is csak két kávé után talált
vissza a testébe.

– Inkább valami hagyományosabb kajával próbálkoz-
nék, ha nem bánja – mondta. – Kaphatnék például egy
kis tejet?

– Amennyit csak fej magának – válaszolt mogorván a
gazda.

– Ööööööööö... Én még soha életemben nem fejtem tehenet! Sőt... – vallotta be Hanna –, közelebből még nem is láttam.

– Nem kő nekik bemutatkozni! – Herr Burger letette a kést, és zsíros kezét a nadrágjába törölte. – Na gyöjjön, megtanítom.

A tehén hatalmas bögéssel üdvözölte a gazdáját. Az éjszaka úgy kitelt a tőgye, mint egy túlfújt focilabda. Hanna bizalmatlanul közeledett.

– Ne féljen, nem rúg a Rózsi... – mondta Herr Burger – ...olyan nagyot – tette hozzá vigyorogva.

Hanna megtorpant.

– Ez a... ez a tehén, amelyik... az apját...

– Mondom, hogy nem tehetett róla! Na, húzza már ide a sarokbul a fejőszéket!

Hanna odament a fejőszékhez, felemelte, és – kővé dermedt. Így állt legalább fél percig. Herr Burger türelmetlenül fordult hátra.

– Na, mi lesz már?!

Hanna válaszul kiabálni kezdett.

– Sándor! Sándor!

– Most mi baja van? Ne ordítson már, megvadul a Rózsi! – csitította a gazda, de hiába.

– Sándor! – kiáltozott tovább a lány.

Az öreg szuszogva lépett a tehénistállóba.

– No, mi az, ki kergült meg?

Hanna szó nélkül a fejőszékre mutatott. Sándor bácsi borostás ábrázatán széles mosoly jelent meg.

– Eszem megáll! Fejőszék lett az időgépből? – kérdezte nevetve Tekla, aki elbújt a Petronius-ház belső kertjébe, hogy nyugodtan féreglyuktelőzhasson.

Lábát az esőgyűjtő medencébe lógatta.

– Ez még csak az időgép karosszéke – helyesbített Hanna –, de legalább már nyomon voltunk.

– És a többi cucc?

– Azt nem találtuk, hiába túrtuk fel az egész istállót. Viszont támadt egy ötletem.

Hanna rátapadt Herr Burgerre. A gazda bárhova ment, mindenhova követte, és nézte, mit csinál. Elvégre a karosszéket is így találták meg. A gazda egy idő után megelégtelte a díszkíséretet, és a lány szemébe nézett:

– Na, gyűjjék elő a farbával a kisasszony!

– Nem értem. Mivel?

– Úgy jár a nyomomba’, mint az árnyék. De nekem abból elég a magamé. Szóval?!

Hanna zavarba jött, és hebegni kezdett. Viszont Sándor bától azt tanulta, hogy ilyen helyzetben folyamatosan beszélni kell, abból előbb-utóbb kikerekedhet valami.

– Az a helyzet, Herr Burger... hogy nagyon megtetszett nekem ez a... hogy van itt ez a sok állat... meg a kert meg minden.. ez a szép kis... eke...

– Borona.

– Mindegy, borona, az is tetszik! Minden! Az egész... izé...

– Gazdaság – segítette ki Herr Burger.

– Na, az! És hát szeretném kitanulni.

A gazda kövérkés arca megnyúlt a csodálkozástól, a bajsza két vége szinte összeért.

– Maga?! Egy ilyen sápatag városi kisasszonyka? Oszt’ minek?

– Hát reggel is a Rózsival... olyan klassz volt...

– Meg se fejte!

- Hát tanítson meg! Adjon nekem munkát!
- Nincs nekem kidobni való pénzem!
- Én fizetek magának!

A gazda elképedve nézett a kisasszonykára.

– Maga nekem? Maga fizet nekem azért, hogy dolgoztassam?!

– Igen.

Herr Burger alaposan meghányta-vetette a lány szavait. Aztán gyanakodva kérdezte:

- Az az öreg, az kije magának?
- A gyámapám. Miért?
- Nem valami ápolóféle?
- Nem vagyok bolond! Adjon munkát, és kifizetem magának a napszámot érte!

– Jól van.... megegyezhetünk... – biccentett a gazda. – De azért ne jöjjön nagyon közel!

Hanna ravaszkodásának még ebéd előtt meglett az eredménye. Benn állt a veteményes közepén, mikor megint kiáltozni kezdett.

– Sándor! Sándor!

– Mi az már megint?! – loholt az öreg a silózó felől. – Mit csinál?

– Előkészítem az ágyást a futóbabnak, mi mást? – mosolygott Hanna.

Sándor bá egy kukkot sem értett.

– Jól érzi magát?

– Letört a derekam, egyébként igen.

– Herr Burger szerint maga bolond embernek ad enni.

– Mi?

– Hogy nem komplett, na!

– Akkor vessen egy pillantást a karókra!

Az öreg lehajolt a földből kiálló husángokhoz, és megtapogatta.

– Közönséges babkarók, nem értem mit... – ám itt elakadt a szava, és megbotránkozva felüvöltött: – Ez lecsavarta a sakkasztal négy lábát! Hát agyonvágom!

– Azt már a Rózsi megtette! – nevetett Hanna. – Inkább örüljünk, hogy nem gyújtósnak használta!

Sándor óvatosan kihuzigálta a földből az asztallábakat, és elvitte őket megtisztogatni.

Hanna közben újabb munkáért jelentkezett Herr Burgernél, aki nem győzött csodálkozni, sose hitte volna, hogy a városi lányok ilyen szorgalmasak. A gazda épp indult a mezőre, hogy behozza a bikát, aki ott volt kikötve legelészni. Hannának meg a libákat kellett összeterelnie.

– Na, le meri szedni a Hansi lábáról a koloncot? – évődött vigyorogva Herr Burger.

Hanna a bikára nézett, aki békésen rágta a katángot, rájuk sem hederített. A nehéz fémkolonc öt-hat méterre hevert a gazos fűben, az állat ahhoz volt kikötve, hogy el ne kóboroljon. Hanna óvatosan közeledett. A bika néha megrántotta a fülét, hogy elhessegesse a szemtelenkedő legyeket, egyébként teljesen békésnek tűnt. Herr Burger elégedetten gyújtotta meg gyökérpipáját. Nagy mulatság lesz, mikor a Hansi felüti a fejét, és a kisasszonyka felé fordul. Lesz ott visítás! És ebben igaza is lett. Mert Hanna, ahogy megemelte a koloncot, boldogan felvisített.

– Sándor! Sándor!

Hansi erre felkapta a fejét, és horkantott egyet. Sándor bácsi meg hanyatt-homlok rohant a ház felől. Szívből remélte, hogy Hanna megint talált valamit. És nem is csalódott. A lány kezében ott volt az időgéphez tartozó fémgლობusz.

– A földgolyónk! – rikkantott vidáman Sándor.

De Hansinak ez már sok volt, trappolva indult a közeledő alak felé. Sándor bá arcáról lehervadt a mosoly, gyorsan lefékezett, sarkon fordult, és rohant vissza a házba. De a bika gyorsabb volt, és a sár súlyos gombócokban csapódott fel a patája nyomán. Már majdnem utolérte az öreget, mikor megfogta a kolonc. Sándor bá azonban ezt nem láthatta, és utolsó erejével fejest ugrott a silózóverembe a zöltségek közé. Herr Burger úgy röhögött, hogy majdnem lenyelte a pipáját.

A következő felfedezésre vacsoráig kellett várniuk. Hanna a konyhában tüsténkedett, Sándor bácsi meg felhozott egy kancsó bort a pincéből, hogy koccintson a gazdával megmenekülése örömére. Hanna nagyon el volt keseredve, úgy érezte, semmi esélyük, hogy megtalálják az összes széthordott alkatrészt. Soha nem fog hazajutni! Sándor bá fütyörészve belépett a konyhába, hogy kérjen pár borospoharat, de amint megpillantotta Hannát, megtorpant.

– Miért sír, Hannácska?

– Nem sírok!

– Csak a könnye hullik, igaz? – Az öreg odalépett, és vigasztalón a lány vállára tette a kezét. – Ne keseredjen el, nem ütöttem meg magam... nagyon! Menekültem én már bika elől!

– Nem vagyok elkeseredve – szipogott Hanna. – Csak hagymát vágok a pörkölthöz.

Sándor lenézett a lány kezére. Hanna valóban egy hagymafejet transzírozott egy kenyérvágó késsel, és a véletlenül szerűen lemetszett hagymadarabok szanaszét heverték.

– Csinált már ilyet? – kérdezte óvatosan az öreg.

– Maga szerint?! Kempelenre meg magára ki főzött?

– Akkor meg...? Nem kell olyan vadul! Nyugodjon meg!
– Nyugodt vagyok! – mondta Hanna, és besöpörte a szétkasabolt hagymát egy lábasba. – Tök nyugodt!

A lány tekintete megállapodott valamin. A vonásai el-lágyultak.

– Na, látja, ezt már szeretem! Csak szép nyugodtan! – mondta jóindulatúan az öreg, azzal megfogott két poharat, és fordult is, hogy bevigye a bort a gazdának.

– Akar szeletelni egy kicsit, Sándor? – kérdezte Hanna.

– Lemondanék az élvezetről.

– Pedig ilyen vágódeszkája még tutira nem volt senki-nek!

Sándor bácsi megfordult, és kérdően nézett Hanna arcába. A lány mosolygott. Az öreg ma már látta ezt a huncut mosolyt.

– Miért, milyen az a vágódeszka? – kérdezte reménykedve.

Hanna félretolta a hagymakupacot.

– Kockás! – felelte diádalmasan Hanna.

– A sakktábla! – ujjongott fel az öreg.

Tekla egyre hangosabban hallotta egy beszélgetés fosz-lányait, úgyhogy gyorsan kihúzta lábát a medencéből, és behúzódott a házi oltár mögé. Rogyákmari vágott át a napfényes peristylumon a ház urába karolva. Petronius valami rendkívül szellemeset súghatott a tanárnő fülébe, mert az csiklandósan felnevetett.

– Már nem szomjasak... – gondolta Tekla, és a fejét csóválta.

– Itt vagy még? – kérdezte Hanna.

– Itt, bocs! Szóval akkor megvan az asztallap is.

– Aha.

– És a sakkfigurák?
– Azok is.
– Hol találta meg őket?
– Fenn a szelemengerendán.
– Hogy hol?
– Mindegy. Képzeld, Herr Burger de Lux azokat használta naptárnak. A fehér figurák voltak a páros, a sötétek a páratlan napok. És minden reggel kitett egy újabbat a gerendára...

Tekla csak fél füllel hallotta a részleteket. Még mindig az egykori magyartanárnőt figyelte, aki mostanság az anyukája szerepét játssza. De az ő anyukája nem ilyen. Pusztai professzor asszony soha nem borozna be fényes nappal. Nem döglene reggeltől estig a párnák között fűgét, szőlőt és datolyát eszegetve. És főleg nem mászkálna ilyen nyálas pasikkal...

– A Holdat Sándor találta meg a szerszámok között, nyilván sarlónak használta a Burger...

Rogyák Mariék végre kiértek az udvarról.

– Akkor most már minden megvan! Ügyi vagy! – kapcsolódott vissza a beszélgetésbe Tekla.

– Á, nincs meg minden...

– Hát mi hiányzik?

– Az a dög körző! – mondta keserűen Hanna. – Már megint! Pont az indítószerszerkezet! Meg fogok örülni!

Tekla féreglyuktelője pittyent egyet. Aztán még egyet.

– Nem hiszem el, hogy megint ezt a hülye körzőt kell keresnem! – méltatlankodott Hanna.

– Várj! Most le kell tennem! – vágott közbe izgatottan Tekla.

– Miért? – kérdezte Hanna, és egy kicsit meg is sértődött, hogy barátnője ilyen kurtán-furcsán le akarja rázni.

- Azt hiszem, kapásom van!
- MICSODA?! De hát... azok csak Tibiék lehetnek!
- lelkesedett most már Hanna is. – Vedd fel gyorsan!

Tekla remegő kézzel kinyomta Hannát, és fogadta a hívást.

– Bulcsú! Te vagy az?! Végre! – kiáltotta felszabadultan.

A vonal másik végéről furcsa zajokat hallott. Mintha valaki felgyorsult lélegzettel hallgatna.

– Kislányom... – hallatszott végül egy halk, megindult női hang. – Végre! Már körbetelefonáltam érted az egész univerzumot!

[23] Roaming a jövőből

Tekla akkorát rikkantott, hogy beleremegett az egész oszlopcsarnok.

– AnyaanyaANYA!

Pusztai professzor asszony igyekezett leplezni megindultságát.

– Az vagyok – mondta kurtán, bár torkát a sírás fojtogatta.

Tekla ettől az ismerős, fanyar stílustól kissé megnyugodott. Igen, ez tényleg az ő mindig józan és kissé bogaras anyukája, aki nem szereti a nagy érzelmi mutatványokat, de a világ végén is megtalálja. Mint a mellékelt ábra mutatja.

– Hogy tudtál elérni?! – kérdezte a lány most már kissé megnyugodva.

– Hol vagy? Milyen korban? – felelt a kérdésre kérdéssel Pusztai prof.

– Rómában, Néró alatt – válaszolt a lány.

A vonal végén súlyos hallgatás volt a válasz.

– Jaj, ne! – szakadt ki végül egy sóhaj az anyából.

– Nem para, Petronius elég jó fej.

– Petroniusnál vagytok?!

A professzor asszony ettől egy kissé megkönnyebbült. Más fizikus egy ilyen beszélgetésnek még a lehetőségét is elutasította volna, mint a formális logikával összeegyezt-

tethetetlen nonszenszt, de Pusztai más volt. Olvasott például antik klasszikusokat, és Terentiusszal vallotta, hogy *Homo sum, humani nihil a me alienum puto*, azaz ember vagyok, semmi nem idegen tőlem, ami emberi. A lányunkkal csevegni telefonon, ez például igen emberi. Az, hogy a lányunk épp egy másik idősíkban tartózkodik egy híres történelmi személyiség házában, az csupán a csökkent emberi felfogóképesség számára tűnik értelmezhetetlen zagyvaságnak. Egyelőre. Pusztai így állt mindenhez, és talán ezért lehetett már harmincegy évesen a kvantumfizika professzora. És ezért csinált folyton ehetetlen rántottát, hisz még főzés közben is folyton kísérletezett.

Tekla hadarva előadta az egész történetet a Líbiai-sivatagba való megérkezéstől a hajótörésen át a rabszolgapiacig.

– Szerencsére Petronius épp arra járt, és rázizzent a Rogyákra, szóval most az ő rabszolgái vagyunk, legalábbis mi, lányok, Szabi és Géza bá meg gladiátor suliban van, mondjuk, az nagyobb szívás – tette ki végül a pontot a lány, és sürgősen levegőt vett.

– Rabszolgák vagytok? – kérdezte az anyja leplezetlen aggodalommal a hangjában.

– Persze, de nem gáz. Jókat kajálunk, Vali néni a konyhás, tiszta menzafiling, a szállásunk is jó... De most te mesélj! Honnan van féreglyuktelőd?

– Csináltunk egyet Ervinnel.

– Nagy vagy, anya!

Clodia ekkor lépett be a kertbe kezében egy kosár frissen mosott ruhával. Izgatott beszélgetés foszlányait halotta a házi oltár mögül.

– Mondjuk, jól megizzadtunk vele... – folytatta büszkén Pusztai. – Egyszer ugyan már volt ilyen a kezemben, tudtam, milyen a mobilodon a kiterjesztés, de azért néhány jegyzet nem ártott volna. Mindegy, végül eszkábáltunk egyet szubtraktív technikával...

– 3D-s nyomtatón?

Clodia babonásan meredt a beszélő házi oltárra.

– Igen, de nem működött – magyarázta Pusztai. – Aztán a második prototípus sem.

– Aztán? – kérdezte türelmetlenül a lány.

– Aztán elkértük a fizikaverseny döntőjének hangfelvételét. Ott Bulcsú mindent szépen elmondott, de senki nem vette komolyan...

– Ezek szerint bárki tudna ilyen csinálni?

Clodia letette a kosarát, és halkán közelebb lépett.

– Azért bárki nem. Egyrészt érteni kell, amit Bulcsú mond. Másrészt komolyan venni.

– Azt, mondjuk, Bulcsúnál néha nehéz...

– Hiányzik?

Tekla torka elszorult, nem tudott rögtön válaszolni.

– Aha – mondta végül csendesen.

– Van róla híretek?

– Nincs. Már egy hete semmi. Biztos valami nagy bajban vannak!

– Nyugi, kislányom, nincsen semmi... csak biztos... lemerültek. Majd megpróbálom én is hívogatni őket – biztatta a lányát a professzor.

– Jó – hagyta rá egykedvűen Tekla.

Clodia már közvetlenül az oltár előtt állt. Valahonnan ismerős volt neki ez a komoly, kissé tudálékos lányhang.

– De most a legfontosabb, hogy minél hamarabb hazajussatok! Hol van a hadron? – kérdezte Pusztai.

– Mondtam. Valahol a Líbiai-sivatagban.
– Vissza kell jutnotok oda!
– Mégis hogy?! Hajóval hoztak Rómába, és legalább...
– Tekla, vissza kell jutnotok a hadronhoz! – vágott közbe határozottan Pusztai.

A professzor asszony soha nem szerette a kifogásokat, még ha azok a józan ész szabályai szerint jogosnak is tűntek. Sőt, akkor még kevésbé. Mire is vitte volna az életben, ha bármikor is mérlegelte volna a százalékos esélyeket?

– Anya, ha vissza is jutnánk oda, nyilván rég elnyelte a homok... – sorolta tovább az észérveket Tekla.

De Pusztait ez sem hatotta meg.

– Tekla, kicsim, figyelj rám, de most nagyon figyelj! Van egy tervem, de ahhoz... – a telefon recsegni kezdett. – ... Itt vagy?

– Igen, igen, NE TEDD LE!!! – kiáltotta ijedten Tekla.

– Ilyen hosszan még... – itt egy szót elnyomott a recsegés – ...beszéltünk vele... – újabb recsegés. – Lehet, hogy... – recsegés – ...de ne aggódj, majd ...

A recsegés folyamatossá vált, végképp elmosva a professzorasszony hangját.

– Anya! ANYA!

Tekla hisztérikusan rázta a mobilt, néhányszor belefűjt, ahogy még a nagymamájától látta, aki állandóan fűjkálta a bedöglött vonalas membránját, mintha attól megjavulhatott volna. De most sem segített a házi rituálé, a féreglyuktelő közönyösen recsegett tovább.

– Ne már! Ezt nem hiszem el!

Clodia aggódva kukucskált be a házi oltár mögé.

– Valami baj van, szittyá lány? – kérdezte.

Tekla összerezcent, és a lányra meredt. Aztán gyorsan megpróbálta összeszedni magát.

– Nem, köszí... jól vagyok...

– Kivel beszéltél?

Tekla egy pillanatra zavarba jött, de aztán tekintete megpihent a házi oltáron.

– Hát egy... istenhez.

Clodiát ez a válasz teljesen kielégítette, ám tovább kíváncsiskodott.

– És mi az a három dës nyomtató?

A rusztikus kutatóexpedíció hajnalban folytatódott. Hanna ebben a pár napban behatóan megismerkedett a tizennyolcadik századi osztrák parasztgazdaság tárgyi kultúrájával, csillagos ötösre tudott volna felelni belőle Bujdosónénál, de erre a találkozásra pillanatnyilag kevés esély mutatkozott. Pedig mit nem adott volna most egy jó kis témazáróért a dementornál! Így változnak a dolgok – bölcsekedett Hanna, amint ereszkedett le a padlásról, amit már kábé ötödszörre vizsgált át. A tornácon összefutott Sándor bával, aki meg a pincéből caplatott fel.

– Na?! – kérdezte lihegve az öreg.

– A padláson semmi. Magánál?

– Áh! Feltúrtam a pincét, szerűt, szerszámos kamrát... Hótzíher, hogy nincs a háznál!

– Akkor hol lehet az a vacak?!

– Tudja a rossz nyavalya – csóválta a fejét az öreg.

Aztán csak álltak, és tanácstalanul néztek egymásra.

– Talán nézzünk körül a faluban is! – javasolta bizonytalanul Sándor bá.

– Na ne! Ne kezdjük előlről, nem akarok tovább kajtatni a körző után! – fakadt ki Hanna.

– Pedig nincs más választásunk.

Ekkor erőteljes szuszogást hallottak az udvar felől. Herr Burger közeledett talpig ünneplőben, nyomában a komondor ballagott némán, vészjóslóan. Hannának bevillant, hogy amióta itt vannak, ezt a kutyát még nem hallotta ugatni. Tudjuk, amelyik kutya ugat, az nem harap. Na, de amelyik nem ugat...

– Levágta már?! – kiabált Herr Burger már messziről a lánynak.

– Mit?

– A kendermagost!

– Ööö...

Hanna átkozta magát, hogy nem maradt még fenn egy kicsit a padláson.

– Csak azt ne mondja, hogy még hozzá sem látott! – méltatlankodott a gazda. – Hogy lesz ebből ebéd?!

Sándor bácsi arca felderült.

– Tyúklevest lesz? Kedvencem!

– Gyerünk, tessék hozzálátni, kiraktam a kést meg a vándlingot! Mire megjövök a miséről, kész legyen ám!

Sándor bá készségesen belekarolt a lányba, és navigálni kezdte a baromfiudvar felé.

– Jöjjön, Hannácska, segítek, nem nagy ügy, elkapjuk a tyúkica nyakát, aztán...

Hanna sápadtan közbevágott.

– Asszem, mindjárt elájulok!

– Ejnye, micsoda flanc ez! – pufogott Herr Burger. – A belet majd adhassák a Stüszinek!

A komondor, mintha csak értette volna, megnyalta a pofáját. Hannával kettőt fordult a világ.

– Én... én... – dadogta.

– Mit maga?! – kérdezte türelmetlenül a gazda, aki már előkészítette a gyomrát a déli tyúklevesre.

A faluból harangzúgás hallatszott. Hanna felkapta a fejét.

– Nekem misére kell mennem! – jelentette ki hirtelen elhatározással.

– MICSODA?! – bődült fel Herr Burger.

– Most azonnal! – bizonygatta a lány.

Sándor bácsi először meglepődött, de aztán úgy döntött, hogy pártolja az ötletet, hisz misére menet a faluban is kérdezősködhettek a körző felől.

– Igen, igen, a gyámleányomnak minden vasárnap el kell látogatnia az ájtatosságra, én ezt, kérem, eskü alatt fogadtam a tömösvári kanonoknak! – megfogta a lány kezét. – Hannácska, indulunk!

– Okés! Illetve... pompás ötlet, kedves gyámatyám! – mondta Hanna megkönnyebbülve.

Herr Burger duzzogva ült a bakon, és erősen csapkodta ostorával a két tömzsi igáslovat. Misére sem szeretett igazán járni, de legalább most annyi vigasza lett volna, hogy utána otthon várja a kiadós vasárnapi ebéd.

A szekér bekanyarodott a főtérrre.

– Milyen szép kis templomjuk van! – jegyezte meg udvariasan Sándor bácsi.

– Most újítottuk fel az oltárképet – morogta Herr Burger. – Én is adtam bele! – tette hozzá büszkén.

A lovas kocsi megállt, és Hanna végre leugorhatott róla. Már épp elege volt a rémes zötykölődésből.

– Ni, még óra is van a toronyban! – mutatott felfelé az öreg. – Mi a fene, már három óra?

– Azt ne nézze! Már hónapok óta rossz – mondta Herr Burger, és lekászálódott a bakról.

– Hát miért nem csinálják meg?! – kérdezte Sándor bá.
– Ki mászna fel oda, maga? Vagy én? Ne vicceljen már, jóember! – morgott a gazda, és egy hegyeset köpött jó szokása szerint. – Várjuk a mestert, majd az helyreigazíccsa. Sándor bácsi hegyezni kezdte a fülét.

– A Mestert?

– Azt hát, az órás mestert. Na, kotródjunk be, már elkezdődött!

Bentről halk orgonaszó szűrődött ki. Hanna töprengve nézte a toronyórát.

– Három óra három... – mondta elgondolkodva.

– Mi van?! – fordult felé harapósan a gazda.

– Mindig három óra három percet mutat?

– A jófene tudja...

Herr Burger bedöcögött a templomba. A bejáratnál keresztet vetett, aztán elnyelte az ünnepi tömeg.

– Miről beszél, Hannácska? – lépett közelebb az öreg.

– És nézze csak! Egyforma hosszúak az óramutatók. Fura, nem?

– Tényleg!

– De akkor melyik az óra-, és melyik a percmutató?

– De hiszen ez a... – Hú, a szentségit! – kiáltott fel Sándor.

Többen szúrósan kapták fel a fejüket, hogy ki mer szentségelni a templom előtt. De Sándor bát ez most egyáltalán nem zavarta.

– A körző volt?! – kérdezte Tekla, miután talált egy új búvóhelyet, és visszahívta barátnőjét.

– Aha! – felelte Hanna elégedetten.

– Hogy tudta kiszúrni olyan messziről?

– Nem olyan messziről... nem egy Bazilika, max. tíz méteres a tornya.

- Akkor is nagy mázli, hogy észrevetted!
- A három óra három perc tűnt fel először. Megint a 33! Úgy látszik, Kempelen mindig ezzel üzen. Nagyon rá van gyógyulva a számmisztikára...
- Aztán? – faggatta tovább Tekla.
- Felmentem a karzatra. Ott találtam egy ajtót, ami felvezetett a harangtoronyba.
- Kimásztál az órához? – kérdezte Tekla elismeréssel a hangjában.
- Hát, sok választásom nem volt. Sándort mégsem küldhettem.

Hanna óvatosan lépkedett, az öreg falépcső minden lépésnél nyöszörgött a talpa alatt. Lenn a templomban egy újabb zsoltárra gyűjtottak rá az asszonyok, a dallam miatt nem nagyon zavartatták magukat, inkább úgy tűnt, az a lényeg, hogy minél hangosabban énekeljenek. Mint ha most kiabáltak volna ki az egész hetes rosszkedvüket, hajnali kelést, robotolást a földeken, síró gyereket, részes férjet. Hanna igyekezett minél messzebb kerülni a hamis hangorgiától. Elhaladt a harang mellett, amit oldalról egy kicsi ablak világított meg. Annyira azért nem volt kicsi az az ablak, hogy Hanna ne tudta volna rajta kipréselni magát.

- Jól kapaszkodjon! – kiáltotta letről Sándor bá.
 - Oké – mondta Hanna, és lenézett.
- Az alatta tátongó mélységtől megszedült, gyorsan becsukta a szemét.
- És ne nézzon le! – hadonászott az öreg a templom előtt.
 - Jókor szól – motyogta Hanna, és óvatosan kinyitotta a szemét.

A toronyóra tőle jobbra, mintegy három méter távolságban volt. Talán eljut odáig a keskeny párkányon...

– Várjon, Hannácska, inkább megyek én! – kiáltott a mélységből az öreg, és az izgatottságtól kissé felcsúszott a hangja.

– Sándor, inkább menjen be imádkozni! – kiáltott le Hanna, majd halkán hozzátette. – Az most, asszem, rám fér.

– Ne beszéljen annyit! Arra figyeljen, amit csinál! – patogott az öreg.

Odafönn erős szél fújt, süvítve kapott bele a lány hajába.

– Legalább elnyomja a nyanyák rikácsolását – gondolta Hanna, miközben hátával szorosan a falhoz lapulva oldalazni kezdett a párkányon. – Nem hiszem el, hogy megint ez a hülye körző... – sziszegte a fogai között.

Az óra számlapja már csak karnyújtásnyira volt. És igen, innen már tisztán látszott, hogy az óramutatók helyére dróttal oda van erősítve...

– A körző! – kiáltott Hanna.

– A miénk? – kérdezte izgatottan az öreg.

– Innen úgy tűnik.

– Rajta van az írás?

Hanna még közelebb araszolt a párkányon. De akár-hogy meresztgette a szemét, onnan még nem láthatta, hogy rajta áll-e az Annuit Coeptis.

– Na, eléri?

– Mindjárt...

Hanna kinyújtotta a kezét. De ahhoz, hogy a körzőt elérje, kicsit előre kellett hajolnia. Sándor bácsinak ez már sok volt.

– Jöjjön vissza! Szerzek valami ácsot, az majd kimegy oda balettozni!

De Hanna rá se hederített, még jobban nyújtózott, hogy elérje a körzöt. Ebben a pillanatban a füle mellett megszólalt a mise végét jelző harang. Hanna megtántorodott, úgy érezte, a hangerő mindjárt beszakítja a dobhártyáját, ösztönösen a fülére tapasztotta a kezét.

– Mit művel?! Kapaszkodjon! – toporzékolt odalenn az öreg.

Hanna megragadta a körző egyik szárát, és visszanyerte az egyensúlyát.

– Megsüketülök! – üvöltötte át a harangzúgást.

– Most mit kényeskedik?! Amikor fülhallgatón húzatta a rock and rollt, az nem volt hangos, mi? – kiabált föl rekedten Sándor bá.

– Milyen rock and rollt, miről beszél?

– Akkor a technót.

– Soha nem voltam technós!

– Most ne ezen lamentáljon, hanem kapaszkodjon, a jóistenke megáldja magát!

A tömeg tódulni kezdett kifelé a templomból, élén Herr Burgerrel, aki leghátul állt meg, hogy minél hamarabb tudjon indulni hazafelé. Így is jól benne fognak járni a délutánba, mire kész lesz ebéd. Mikor elhaladt az öreg mellett, odaröffenek neki, hogy jönnek-e vele a szekérrel. De Sándor válasza sem méltatta, még mindig kiguvadt szemmel bámult fölfelé. Herr Burger is felemelte a fejét, hogy mit néz annyira az öreg. Aztán szörnyülködve elbődült.

– Hé, mit csinál ott fönn?!

– Nyugalom, Herr Burger, csak megszereli a kislány a vekkert – veregette vállon Sándor bá.

– Hát ehhez is ért?

– Naná!

Hannának eddigre sikerült meglazítani a drótot, ami a körzöt az óralaphoz fogta. Egy rántás... egy reccsenés..., és diadalmasan felkiáltott:

– MEGVAN!

Herr Burger felvonyított:

– Letörte! Hát letörte!

A templom előtt mindenki felkapta a fejét, és a toronyra nézett. Elborzadva látták, hogy egy lobogó hajú, fiatal boszorkány büszkén vigyorogva tartja feje fölé a letört óramutatókat.

– Vége az időnek, itt az ítélet napja!!! – suttozták néhányan, és sűrűn hányni kezdték magukra a keresztet.

Tekla megpróbált halkán röhögni, ami nem volt egyszerű. Ezúttal a gabonászsákok között bújt el, és nem szerette volna, ha Clodia, vagy más a házbeliek közül megint rajtakapja féreglyuktelőzés közben.

– Szóval most már minden alkatrész együtt van – zárta le az elbeszélést Hanna. – Sándor estig összerakja az időgépet, és ha semmi nem jön közbe, amit most már őszintén remélek, végre indulhatok.

– És Schrödinger? – kérdezte Tekla.

Süket csönd volt a válasz.

– De hát tudod... – motyogta végül Hanna.

– Ugye, Schrödingert nem akarod ott hagyni?!

– Figyu...

Tekla minden elővigyázatosságról elfeledkezett, és teli tüdőből kiáltotta:

– Nem, NEM hagyhatod ott!

– Schrödinger megszökött, amikor elkaptak minket...

– Pontosan tudom, de akkor is meg kell keresned!
– De hogy?! Mindjárt indulok...
– Hanna, ha ott hagyod a cicám, soha többet nem állok szóba veled! – jelentette ki Tekla most már nyugodtabban, ám rendkívül határozottan. – És ezt vedd halálosan komolyan!

– De hol kezdjem el keresni?!

– Volt már olyan, hogy elcsavargott, de előbb-utóbb hazamegy.

Hanna nem adta fel.

– Legalább öt-hat kilométerre voltunk otthonról!
– Onnan is hazatalál, tuti! – jelentette ki Tekla, majd halkabban hozzátette: Ha már nagyon éhes...

– És most menjek vissza Schwechatból Kempelenéhez?!

– Aha!

– Lehet, hogy figyeltetik a házat! A macskád miatt kapjanak el?!

Tekla nem válaszolt egyből, valami döntő érvet keresett. Azt ugyan nem talált, de nem hagyhatta, hogy ne az övé legyen az utolsó szó. Nem szép dolog az érzelmi zsarolás, de néha elkerülhetetlen.

– Figyelj, Hanna! Csak akkor hívj újra, ha nálad van Schrödinger!

És azzal kinyomta a féreglyuktelót. Hátát nekitámasztotta egy gabonászsáknak, és nagyot sóhajtott. Hirtelen megérezte, hogy valaki figyeli. Felnézett. Clodia bájos, együgyű arca bámult le rá.

– Ki az a Schrödinger?

Hanna újabb két vízhólyagnyi gyaloglás után benyitott az elhagyott Kempelen-házba.

– Ciciííí! Ciciííí! – énekelte a második szótagot megnyújtva, és felfelé hajlítva: – Schrödinger!

A háta mögött becsapódott az ajtó, Hanna megpördült.

– Van ott valaki?! – kérdezte elhaló hangon.

Semmi válasz.

Milyen szomorú, milyen értelmetlen volt itt minden a gazda nélkül: a csizmahúzó vas, a kalocsnik, a fogason lógó kabát, ami még őrizte a Mester fűszeres dohányillatát.

Hanna a műhelyajtóhoz lépett, és lenyomta a kilincset. Óvatosan benyitott. A műhely ablakán mindig sűrűn össze voltak húzva a függönyök, hogy Kempelen „boszorkánykonyháját” megóvják az illetéktelen tekintetek elől, úgyhogy most is csak a folyosóról szűrődött be valami fény. Hanna az asztal közepén, a kiborult lombikok és beszáradt üvegcsövek között meglátott valami vöröset. Ami hirtelen megmozdult.

– Schrödinger! – kiáltott fel megkönnyebbülve a lány.

A macska ráérősen felállt, begörcbítette a hátát, és egy jóízűt ásított. Finoman szólva nem rázta meg a boldog viszontlátás.

– Én is örülök neked... – jegyezte meg fanyarul Hanna. – Na, gyere, mutasd magad!

Odalépett, és végighúzta a kezét a macska selymes hátán. Schrödinger hanyatt vágta magát, és dorombolni kezdett. Hanna meglepve nézte a jóllakottan domborodó szőrös hasat.

– Fú, de ki vagy gömbölyödve! Azt hittem, csont és bőr leszel... De látom, feltaláltad magad. Mi ez a bajszodon?

Egy dudorászó férfihang hallatszott az előszoba felől.

– Cicamica, haj, hová lett a vaj...

Hanna pillanatnyi habozás nélkül a hóna alá kapta Schrödingert, feltépte a műhely ablakát, és kiugrott az utcára. Még hallotta, ahogy a férfihang utána kiáltja:

– Hé, állj már meg! Hova rohansz?! Állj már meg!
De Hannának esze ágában sem volt megállni.

Sándor bácsi az utolsó simításokat végezte az időgépen. Az asztallábakkal ugyan elég nehezen boldogult, mivel bedagadtak a nedvességtől, míg babkaróként fungáltak. De azért csak sikerült valahogy őket beszuszakolni az asztallapba. A Hold és a Nap is frissen volt suvickolva, nem beszélve a körzöről, amin most csak úgy ragyogtak a mívesen metszett latin betűk.

Az ajtó kivágódott, és Hanna robbant be rajta kifulladásra.

– Na, csakhogy már! – kiáltott fel az öreg. – Hol kujtorgott?!

– Volt még egy megbízatásom – lihegte.

A karjáról egy vörös gombolyag hengeredett a padlóra. Sándor bá arca felderült.

– Előkerültél, te rosszéletű?!

A macska egy rövidet nyávogott, és azonnal eldobta magát a szoba közepén. Domborodó hasát újfent simogatóra kínálta. Hanna egy kis tejet töltött neki a sajtárból.

– Igyál csak, Schrödinger, mindjárt utazunk!

– Őt is viszi magával?

– Persze.

Schrödinger nem nyúlt a tejhez, úgy látszik, egyáltalán nem volt szomjas. Hanna az egyik kezével a macska hasát kezdte simogatni, a másikkal pedig tárcsázott a főreglyuktelón. Két kicsöngés után Tekla szigorú, számon kérő hangja hallatszott a mobilból.

– Szia, megvan?!

– Adok valakit – válaszolt Hanna.

Tekla mély, élveteg dorombolást hallott pár száz kilométer és pár száz év távolából.

– Schrödinger! Kiscicám! – kiáltotta boldogan.

Schrödinger nyávogott egyet, majd az oldalára gördülve a fejét dörgölte Hanna kézfejehez, jelezvén, hogy inkább azt simogassa.

– Felismerte a hangom! Hallod, válaszolt! – lelkesedett tovább Tekla.

Sándor bácsit azonban nem hatotta meg a családi újraegyesítés.

– Mit macskáznak most?! Erre nem érünk rá, kérem, bármikor rajtunk üthet az a Hamburger!

– Tekla, most le kell tennem! – mondta Hanna, és felállt.

– Indultok?

– Igen.

– Akkor jó utat! – szolt Tekla. – És Hanna!

– Igen?

– Kösz!

Hanna elmosolyodott. Jó volt kibékülni Teklával, pillanatnyilag ő volt az egyetlen barátnője.

– Miáú – mondta végül köszönésképpen.

– Hülye! – nevetett Tekla.

Hanna kikapcsolta a mobilt.

– Na, hál’ istennek! – sóhajtott Sándor bá. – Csücsüljön be a karosszékre! Fogja a vörös bestiát is!

Hanna felemelte a padlóról az elmélyülten mosakodó Schrödingert, és beült a sakkasztal mögé. A fekete, koponyás bábuk szoros ostromgyűrűbe fogták a maroknyi fehéréket. Nem tűnt könnyű játszmának.

- Fú, de dobog a szívem... – mondta halkan a lány.
- Beállítottam 2012 karácsonyát – buzgólkodott az öreg, és még egyszer utoljára ellenőrizte a szerkezetet. – Este már bejglit eszik!
- Azt nem hiszem – mondta Hanna.
- Az öreg kérdően emelte rá a tekintetét.
- Mert?!
- Mert nem oda megyek.
- Sándor bácsinak még feljebb ugrott a szemöldöke.
- Hát hova a nyavalyába?!
- Hanna mélyen az öreg szemébe nézett.
- 2058-ba.

[24] Lánykérés extrákkal

– 2058-baaaa?! Ugye, most csak viccel velem?! – kiabált Sándor bácsi.

– Nem viccelek – jelentette ki Hanna halkán, de határozottan.

– Akkor el tetszett menni a józan eszének?

Hanna elfordult, és a játszmát kezdte tanulmányozni. Az öreg pedig csak mondta tovább a magáét.

– Nem akarja látni a szüleit? Nem hiányoznak?

– Dehogynem! – gondolta Hanna, de összeszorította a száját. Erősnek kell maradnia!

– És a régi élete? Nem akarja visszakapni?

– Mindennél jobban... – válaszolt magában Hanna, és a szeme sarkában valami szúrósat érzett. Nem szabad most sírnia!

– Akkor nem értem – dohogott az öreg.

– Meg kell mentenem Tibiéket! – tört ki végül a lányból.

– És mégis hogyan?!

Hanna néhány pillanatig dacosan farkasszemet nézett az öreggel, aztán némileg szelídebben folytatta.

– Gőzöm sincs. Csak azt tudom, hogy bajban vannak. Nagyon nagy bajban. Még hozzá miattam.

– Ez azért túlzás! – tiltakozott Sándor bá. – Mi köze magának azokhoz a drótokhoz vagy micsodákhoz, akik állítólag begyűjtötték őket?

– Ne adja itt nekem a hülyét, Sándor, azzal nem segít!

– Maga meg ne bántson, Hannácska, mert nem érdemlem meg! Bizony isten szellemem legjavát próbálom nyújtani! – puffogott az öreg, és sértődötten megszívta az orrát.

Hanna a fejét csóválta.

– Maga bizony isten nagyobb pojáca, mint Benedict!

– Na, így még nem sértett meg senki!

– Különben meg honnan tud a drónokról?

– Már hogy én?!

– Már hogy maga. Újabban rendszeresen hallgatózik?

– Megesik. Különben hogy tudnék vigyázni magára? Most se mondta el, hogy mit forgat a makacs fejében, csak az utolsó pillanatban! Hát ezt érdemlem?!

Hanna elgondolkodva nézte az öreget. Úgy tűnt, ezúttal őszintén meg van bántva, és talán nem is ok nélkül. Jobban kéne bíznia benne, vallotta be magának a lány. Sándor már ezerszer bebizonyította, hogy akármilyen meredek húzásai is vannak, rá mindig számíthat.

– Tudja jól, hogy Tibiék miattam kötöttek ki 2058-ban. Engem akartak megmenteni.

– De pancserok voltak! – válaszolt csípőből az öreg. – Arról magácska nem tehet!

– Persze. De ha nem utazok ide magával ebbe a tetű századba, akkor eszükbe se jut felrobbantani a CERN-t – macskakodott a lány.

– Ebben én nem lennék olyan biztos... ezt a Bulcsú gyereket ismerve...

– Maga nem is ismeri Bulcsút!

– Nem?!

– Nem.

– Pedig olyan, mintha ismerném.

Hanna a szemét forgatta a fárasztó poéntól.

– Ha én nem veszem fel azt a dög körzöt, akkor most mindannyian a suliban ülnénk, és a Bujdosóné szívatna minket a szabadságharccal.

– De szép is lenne! Biz’ isten nekem is hiányzik a szipirtyó!

– Na, ugye! Még egy dementor életéért is felelős vagyok!

– Azt hiszem, magácskában kissé túlteng a felelősség-érzet.

– Nem fog tudni lebeszélni! – jelentette ki elszántan a lány.

– Ki akarja lebeszélni? Én csak azt kérdem tisztelettel, hogy ha a fránya körző felvételével kezdődött minden, akkor talán az lenne a legegyszerűbb megoldás, ha fel se venné.

Hanna kérdően nézett az öregre, aki ezt biztatásnak vette, és lelkesen folytatta:

– A költözés napjára kell visszaérnie! Én elejtem a körzöt, de magácska nem veszi fel. Vagy azt mondja, hogy fáj a torka, és akkor le se kell mennie bevásárolni. Nem is találkozunk. Se Sándor, se körző, és magácska boldog tudatlanságban cseperedik tovább.

– Ennyi?

– Ennyi.

Sándor bá büszkén nézett a lányra, kariját enyhén szét-tárva, mint az artista, aki a produkciója végeztével várja a tapsot. De a lelkesedés forró hullámai helyett jött a hideg zuhany:

– Már gondoltam rá – mondta Hanna.

Az öreg arcáról lefagyott a mosoly.

– Igen?

– Tudom, hogy Zsófi a nagy ész, de azért én se vagyok hülye... egészen. Tegyük fel, hogy visszamegyek oda, ahol még semmi se történt... mondjuk, aznap reggel, amikor megérkeztünk Pestre... de nincs rá garancia, hogy megőrzöm a jövőről az emlékeimet, ami, ugye, meg se fog történni.

– Gubancos, annyi szent – vakarta meg a fejét az öreg.

– Az. És akkor hiába mennék vissza, mert minden kezdődne előlről.

– Nem mindegy? Úgyse emlékezne rá, hogy ez egyszer már megvolt.

– És ha még rosszabbul alakulna?!

– Ennél?

Hanna önkéntelenül elmosolyodott. Be kellett látnia, hogy fekete humorban verhetetlen az öreg. Sándor bá elégedetten nyugtázta, hogy sikerült elsimítania a vitát.

– Akkor belátja végre, hogy nincs más lehetőség, mindeképp 2058-ba kell mennem?! – kérdezte Hanna.

– Belátom. Némi módosítással.

– Ne kíméljen!

– 2058-ba kell *mennünk*.

Herr Burger komoly kétségek között hányódott. Az elmúlt pár napban már kezdte elhinni, hogy megfogta az Isten lábát. Ezt a kisasszonykát minden kétséget kizáróan az ég küldte hozzá. Mert flúgos ugyan egy kicsit, de nem közveszélyes. És mivel szegény leány örülete jórészt arra irányul, hogy reggeltől estig ingyen dolgozzon neki a gazdaságban, ezért hajlandó volt ezt elnézni neki. Mármint hogy gond van a fejével. De egy nőnek pont elég ennyi

sütnivaló. Az ilyet az Isten is feleségnek teremtette! A sok ész csak összezavarja az asszonyt. Mondjuk, elég vézna, de ha feltáplálják a jó vidéki kosztón, még megajándékozhatja urát pár pirospozsgás burgenlandi ivadékkal. Bár amilyen satnya, lehet, hogy belepusztul valamelyik szülésbe.

– Csak szüljön egy fiút az elején, aztán lesz, ami lesz – morfondírozott tovább a gazda, és kihúzta fogai közül a lecupákolt tyúklábat.

Egész jól sikerült a leves. Bár mennyivel jobb lesz, mikor vasárnap mise előtt nem neki kell kapkodva megfőznie, hanem terített asztallal várja őt az ő kicsi felesége. Igen, meg fogja kérni Hanna kezét! Bár a templomnál történtek azért egy kicsit elbizonytalanították. Szegény gyengeelméjű leány fene nagy buzgalmában megpróbálta megszerezni a toronyórát... Nem akart ő rosszat, csak hát ennyire szorgalmas meg segítőkész. Mindig csak dolgozna szegény félkegyelmű. Na, de hogy lehet ezt elmagyarázni a falubelieknek?! Hogy a mennyasszonya letörte az óramutatókat, és még el is vitte magával. Mi lesz, ha egy ilyen félcédulás magyar lányt vesz el? A szájára fogja venni az egész falu! Herr Burger kedvetlenül tolta el magától a tányért.

Nevezett félcédulás mindeközben türelmetlenül toporgott a sakkasztal mellett. Az öreg minden egyes húzása előtt megpróbálta kitalálni, hogy ő mit lépett volna. Annyira elmerült a partiban, hogy észre se vette, ahogy Schrödinger unottan kísértelt az istállóajtón. Csak arra kapta fel a fejét, mikor a közelből mérges nyávogás és még dühödtebb kutyaugatás hallatszódott.

– Schrödinger! – kiáltott Hanna, és kiszaladt az udvarra. – Schrödinger!

Stüsü, a komondor két lábon állt egy szilvafánál, mell-ső lábait a fatörzsnek támasztotta, és veszettül ugatott a lombok között megbújó Schrödingerre.

– Na, mégis tud ugatni – gondolta Hanna, de aztán gyorsan visszaugrott az istállóba, mert egy ismerős alakot látott közeledni a ház felől.

– Hanna, Hanna kisasszony!!! – szölongatta Herr Burger.

– A francba! – sziszegte a fogai között a lány.

– Na, kellett magának óbégatni a macska után! – mér-gelődött Sándor bá. – Pedig nekem még kell egy kis idő... Menjen ki, tartsa fel valahogy!

– Mennyi idő kell még?

– Fene tudja, nehéz parti... – csóválta a fejét az öreg.

– Nem kapkodhatok, mert ha véletlen a Holtak talál-nak győzni, akkor nekünk kampec.

– Megpróbálom elküldeni – mondta Hanna, és kinyi-totta az ajtót.

De már késő volt.

– Hanna! Szóval itt bujkál! – lépett be a gazda. – Nem-e hallotta, hogy szölongatom?

– Nem... ööö... úgy bögnek ezek a tehenek...

– Megfőztem a levest! Gyöjjön, kóstolja meg, félretet-tem magának a zúzáját – kacsintott dévajul a szemével Herr Burger, aki az ellenérvek dacára ezek szerint mégis a lánykérés mellett döntött.

– Nem vagyok éhes... – motyogta a lány, és megpró-bált úgy állni, hogy kitakarja a sakkasztalnál üggyködő öreget.

– Mit csinál itt ahelyett, hogy velem lenne? – kérdezte bajuszát pödörgetve a gazda.

– Csak segítek kicsit gyámapámnak...

Herr Burger elnézett a lány feje felett, és feljajdult.

– A kolonc! Há’ mit keres itt a koloncom?

A sakkasztalhoz lépett, és megpróbálta lefeszegeni róla a földgömböt.

– El a kezekkel a glóbuszunktól! – kiáltott az öreg.

– És a sarló! A legférintosabb sarlóm! – látta meg a gazda a Holdat is. – Meg a vágódeszkám!

– Ez a miénk! – állt elé harciasan a lány. – Ez volt a ládában, amit Kempelen Farkas rábízott a maga apjára!

– Még hogy a maguké! – hadonászott a gazda, de aztán az eszébe juthatott valami, mert hirtelen elhallgatott, leengedte a karját, és a lányra villantotta foghíjas mosolyát.

– No igen... a magáé lehet, Hanna kisasszony... nem csak ez... hanem itt minden... ha maga lesz a gazdaasszony.

Hanna elképedve bámult a nagydarab burgenlandi gazdálkodóra, aki úgy pirult és toporgott előtte, mint egy jóllakott óvodás, aki életében először mondja el a húsvéti locsolóverset.

– No, igent mond? – kérdezte remegő hangon a férfi.

– Ha igent mond, mindenem a magáé! Még a kolonc is... bár azt nem szívesen... – vallotta be férfiasan Herr Burger. – Nos? Széna-e vagy szalma?

Hanna műkanni sem tudott. Kétségbeesve nézett át gyámatyjára, aki viszont rájuk sem hederített, annyira lefoglalta egy mindent eldöntő vezércsel.

– Igent mond, no? – türelmetlenkedett a gazda.

Hannának szerencsére erre már nem kellett válaszolnia, mert kivágódott az istállóajtó, és szétvetett lábakkal, csípőre tett kézzel ott állt Benedict Schack drámai tenor és hősszerelmes. Remekül sikerült az *antréja*, annyi bizonyos.

– Mire mond igent?! – kérdezte vészjósló hangon az ifjú.

– Benedict! – kiáltott fel döbbenten Hanna.

– Ez kicsoda? – tátotta el a száját Herr Burger.

– Te hogy kerülsz ide? – lépett közelebb lány.

– Szóval kicsoda?!

– Én vagyok Hanna vőlegénye! – mennydörögte Benedict, mintha legalábbis egy hatszáz fős nézőterű színház színpadán állna.

– Micsoda?! – bődült el Herr Burger. – Stüsü, hol vagy ilyenkor, az anyád úristenit?

De a komondor még mindig Schrödingerrel volt elfoglalva. Körmeivel már félig legyalulta szerencsétlen szilvafa törzsét, de tapodtad sem jutott közelebb áldozatához. A macska egy faágon hasalt, és teljes lelki nyugalommal nézett lefelé. Benn azt istállóban tovább folyt a szópárbaj.

– Jól hallotta, a vőlegénye! – rikkantotta az ifjú hőstenor.

– Hanna, igaz ez?! – fordult oda a lányhoz Herr Burger. – El van jegyezve?

– Nem vagyok...

– Na, ugye!

– Megkértem a kezéd! – makacskodott Benedict.

– De nem mondtam igent...

– De nemet se! És Metzlernek kiadtad az útját, még hozzá miattam!

– Ki az a Metzler? – kapkodta a fejét Herr Burger. – Hát az is a jegyese?!

– Ja. Volt – vallotta be kelletlenül Hanna. – Mostanában sűrűn megkérik a kezem... sajnos.

– De engem szeret! – toppantott Benedict.

– Igazán?! Őt szereti? – fordult számon kérőn a lány felé a gazda.

– Hát... – Hanna a sakkasztal felé sandított, hogy meddig kell még húznia az időt.

Sándor bá alaposan megritkította a koponyafejúeket, de még így is öt fekete bábu állt három fehérrel szemben.

– Te mondtad, hogy az Ervin nem számít, mert engem szeretsz!

– És még ez az Ervin is! – vonyított fel sebzetten Herr Burger.

– Ja, az Ervin is belém van zúgva, de ő tényleg nem számít... – magyarázkodott Hanna.

Herr Burger keserűen nyugtázta, hogy még egy ideig maga főzheti a vasárnapi ebédet. Kihúzta magát, és sértett méltósággal Benedict elé lépett.

– Köszönöm, uram, hogy megmentett attú', hogy egy hatalmas baklövést kövessenek el! Kérem a koloncot!

– Tessék?! – kérdezte ijedten a lány.

– Kérem vissza a koloncot! Meg a fejőszéket! Meg mindent!

– De hát ez nem a magáé!

– Kinek az istállójában van?

– Ezeket Kempelen Farkas bízta rá a...

– Mondtam már, hogy nem ismerek semmiféle Farkast! – vágott közbe a kikoszarozott vőlegény, és elszántan indult a sakkasztal felé.

Hanna azonban az útját állta.

– Herr Burger, kérem... – próbálkozott behízelgő hangon.

– Maga ne szóljon hozzám, csélcsep perszóna! Na, hoci ide mindent!

A gazda könnyedén félretolta a lányt, és indult volna tovább, de akkor ismét elállta az útját valaki. Ráadásul ez a valaki legalább egy fejjel magasabb volt nála, és kard volt az oldalán.

– Nem hallotta, mit mondott a menyasszonyom?! El a kezekkel a fejšőszéktől! – kakaskodott Benedict.

– Mit dirigál itt maga nekem? – kiáltott paprikavörös fejjel a gazdálkodó.

– Megtiltom, hogy közelebb jöjjön!

– Maga nekem?! Há' milyen foglalkozásban van az úr? – kérdezte a gazda.

– Színész vagyok.

– Micsoda? Egy csepűragó?!

– Kikérem magamnak! Bécs legjobb színházaiban...

– Én magát fél kézzel is...

– Azt csak hiszi! Védje magát!

Benedict egy elegáns mozdulattal kivonta kardját, és támadópozícióba állt.

– Mit hadonászik azzal a karddal, hé?! Még megvágja nekem az egyik tehenet!

– Párbajozzunk!

– Párbajozik a fene! Stüsü! – füttyentett a gazda.

A komondor hegyezni kezdte a fülét. Herr Burger újra füttyentett. Stüsü erre már feladta a szilvafa alatti reménytelen ácsingózást, és elindult az istálló felé. Alig tett néhány kelletlen lépést, Schrödinger ezt kihasználva leugrott a fáról. A komondor, mintha csak erre várt volna, azonnal megfordult, és a macska után vetette magát.

– Stüsü!!! STÜSZI!!! – üvöltött a gazda, de a kutya rá sem hederített, csaholva loholt a prédája után.

Schrödinger ügyesen megkerült egy káposztáshordót, és átugrott a kerítésen, egyenesen be a baromfiudvarra.

Stüszli lendületből bedugta a fejét a léckerítésen, de nem tudott átbújni rajta. Megpróbálta visszahúzni busa fejét, ám az sem sikerült. Így toporgott és morgott a kerítésbe szorulva. Schrödinger ráérősen visszasétált, és letelepedett a kutya orra elé. A hátára hemperedett, hátsó lábait szétdobta, és dorombolva nyalni kezdte magát. Stüszli felvonyított.

– Lelövöm ezt a kutyát! – kiáltott Herr Burger, és meg szégyenülten rohanni kezdett a ház felé. – Még visszajövök, nem ússzák meg ennyivel!

Még hallották, ahogy csapódik a kertkapu, aztán viszonylagos csend borult a gazdaságra. Csak Stüszli halk nyüszítése hallatszott a baromfiudvar felől.

– Hát ez szuper... – sóhajtott Hanna. – Kösz szépen, Benedict! Hogy kerülsz te ide? Egyáltalán hogy találtál meg?

– Ott voltam a házban, amikor visszamentél Schrödingerért. Kiabáltam is utánad.

– Az te voltál?

– Aztán követtelek... – Benedict megragadta a lány kezét, a mellkasához szorította, és kissé lemélyített hangon búgta. – Húzott a szívem...

Sándor bá a térdére csapott.

– Hagyják már abba a burukkolást, nem tudok figyelni!

– Szervusz, Sándor bátyám! – köszöntötte széles mosollyal Benedict. – Sakkozgatunk, sakkozgatunk? Beszálljak?

– Elhallgatna mindenki egy percre?! – csattant fel az öreg.

Benedict meglepve nézett rá, nem szokott Sándor bá ilyen harapós lenni. Sándornak ezúttal bizony nem volt kedve viccelődni, a parti ugyanis kritikus szakaszához

érkezett. Ha a fekete nem sétál bele a jól előszített csapdába, akkor képtelenség lesz nyerni a fehérrel. Egy döntetlennel viszont nem mennek semmire, egy nyavalyás remizéstől nem indul be az időgép. Mindenképpen nyerni kell a holtak ellen!

A ház felől dühös ordítás hallatszódott. Hanna kikukucskált az ajtón. Herr Burger közeledett egy csapat kaszát, kapát lóbáló falusi élén.

– Erre, erre, emberek, itt vannak! Ide, ide! – vezényelte őket a gazda.

Hanna megpróbálta bereteszelní az ajtót, de meg se bírta mozdítani a félbetört löcsöt, ami rozsdás vasakkal volt keresztbe ráfogatva a lécekre.

– Gyere már, segíts! – szólt oda Benedictnek.

– Minek, hagyd csak, elbánok én velük! – hősödött az ifjú kardját suhogtatva.

– Mindjárt megvagyok! – kiáltott oda nekik Sándor.

Herr Burger berúgta az istállóajtót, mögötte ott tolongott a fél falu.

– Itt van, ni, mondom!

A falusiak beözönlöttek a helyiségbe.

– Na, itt a bűnös perszóna! – kiabálta egy vénasszony.

– Ez vót az, láttam! – bizonygatta egy másik.

– Én is láttam! Intézzük el! – buzgólkodott egy apró, félszemű ember.

– A rosszéletű! – kiáltott egy nagydarab férfi, akin még rajta volt a véres hentesköpeny. – Hogy nem röstelli a pofáját!

Éles szerszámaikat maguk elé tartva lassan közeledtek.

– Mit akarnak tőlem? – kérdezte Hanna, és dacosan nézett támadói szemébe.

– Mit-e?! Nem szeretik a tolvajokat, azt! – lökte oda gyűlölködő tekintettel Herr Burger.

– Miféle tolvajokat? – kérdezte Benedict, és védelmezően a lány elé lépett.

– A kis menyasszonyát kérdezze!

Hanna a sakkasztal felé fordult, és halkán megkérdezte.

– Hogy áll a parti, Sándor? Úgy tűnik, sürgősen indulnunk kéne...

– Mindjárt, mindjárt kérem... – motyogta az öreg, és megfogta egy fehér futó fejét.

– Na, ezekkel párbajozzon, csepűrágó úr! – nevetett kihívóan Herr Burger.

– Adja vissza, adja vissza! – kiabált a félszemű.

A falusiak fenyegetően hadonászni kezdtek a szerszámaikkal.

– Különben széthasítjuk! Letörjük a kezét! Kitekerjük a nyakát!

– De előbb adja vissza! – visította az egyik vénasszony.

– Mit?! Miről zagyválnak itt, emberek?! – kiáltotta Benedict, és megsuhogtatta a kardját.

A támadók megtorpantak, és bizalmatlanul pillogtak a fegyverre.

– Maga csak ne hadonásson avval az izével! – harciaskodott Herr Burger.

– Ha nem csillapodnak le, akkor nem csak hadonászni fogok! – bizonygatta Benedict. – Szóval?!

Az apró, félszemű emberke Hannára mutatott.

– Ez itten lelopta a bajszt a toronyóráról!

– Micsoda?! – ámult Benedict.

– Azóta nem mutassa az időt – magyarázta tovább a félszemű.

– Nem mutassa az időnket!

– Addig se mutatta – vitatkozott Hanna. – Három óra három percen állt.

– Na, ugye, hogy mutatta! – csapott le rá egy vénaszszony.

– Ide vele!

A tömeg újra megindult a lány felé.

– Benedict! – kiáltott segélykérően a lány.

– Ne félj, drága, az életem árán is megvédelek!

– El az útból! – förmedt rá a fiúra Herr Burger.

– Megállni! – toppantott Benedict.

– Ugorjon az ölembe, Hanna, már csak egy lépés! – kiáltott mögülük Sándor bácsi.

De a lány ezt nem hallhatta, mert Benedict közvetlenül a füle mellett úgy üvöltött, mint a sakál.

– Kardélre hányom, kardélre hányom mind, aki közelebb mer jönni!

A félszemű megpróbált hátulról Hannához lopózni, de Benedict észrevette a szeme sarkából, és egy pompás félfordulattal a támadó fejére sújtott.

Mindenki elhallgatott egy pillanatra. Aztán a falusiakból kirobbant a röhögés. Benedict megszégyenülve állt a félbe tört papírmasé karddal.

– Ezt nem hiszem el! – motyogta. – A kellékkardot hoztam el a színházból...

– Jöjjön már, Hanna! – kiáltott újra Sándor bácsi.

De a lány mozdulni sem tudott, a hentes elkapta a karját, és vasmarokkal szorította.

– Csak a testemen át! – kiáltotta Benedict, elhajította a kasírozott kardot, és ökölvívó-pozícióba állt.

– Ahogy parancsolja az úr! – mondta elégedetten Herr Burger, és felemelte téglányi öklét.

Ebben a pillanatban egy vörös meteorit húzott el nyá-
vogva a fejek felett. Schrödinger tíz körmét előremereszt-
ve landolt Herr Burger arcán. A gazda felüvöltött. Aztán
a vénasszonyok is mind, mert a macska nyomában egy
tépett fülű fenevad rontott közéjük, és fogait vicsorgatva
átgázolt mindenkin. A komondor felborította a hentest
is, Hanna újra szabad volt. A lány egy pillanatig sem kés-
lekedett, lefejtette Schrödingert a kétségbeesve kapálódzó
Herr Burger képéről, és két ugrással a sakkasztalnál tér-
mett.

– Csüccs ide, Hannácska, és húzza be a mattot! – ve-
zényelt Sándor bá.

Herr Burger véres fejével közeledett a sakkasztal felé, ar-
cát eltorzította a bosszúvágy.

– Mire vár?! Gyorsan! – sürgette Sándor a lányt.

Hanna megfogta a fehér királynő fejét.

– Mit csinál, ne azzal! Hát nem lát?! – kiáltott rá ré-
mülten az öreg.

Hanna gyorsan elengedte a bábut, mintha áram csípte
volna meg. Stüsü felvonyított, valaki homlokán találta
egy kapanyéllal. Herr Burger közben odaért a sakkasztal-
hoz, kinyújtotta a kezét Hanna felé... Ám mielőtt meg-
ragadhatta volna, Benedict odapenderült elé, és behúzott
neki egyet. A gazda meg se rezdült. Viszont válaszul egy
iszonyatos jobbhorgot vitt be az állára.

Benedict előtt elsötétült a világ, és nagy ívben repült a
sakkasztal felé. Hanna végre behúzza a mattot.

[25] Nyakig a porban

Ki tudja, mióta ültek a sötétben. A porszívó meg csak zúgott odafönn egyhangúan és kitartóan. És ami egyhangú és kitartó, az idegörlő is egyben, főleg, ha nincs semmi, ami elvonná róla a figyelmet. Először Tibi idegei mondták fel a szolgálatot, ami nem csoda, hisz még benne volt a legtöbb emberi. A dalek és a dementor sokkal inkább unatkozott, mint rettegett. De hát nekik talán nincsenek is idegeik.

– Ez te vagy, Tibor? – kérdezte Bulcsú.

– Mi?

– Ez a kattogás.

– Ja, bocs, csak vacog a fogam.

– Fázol?

– Félek... – vallotta be Tibi.

Bulcsútól általában nem lehetett túl sok együttérzést várni, és ezúttal sem tagadta meg magát.

– Jaj, ne darázz már!

– Nem jutunk ki innen soha! – suttogta Tibi a pánik határán.

– Fogd már be!

– Tibornak igaza van – szólt közbe Bujdosóné. – Itt halunk meg mindannyian. Szörnyű kínhalállal.

Tibi feljajdult, és eltakarta az arcát. Az igazgatóhelyettes asszony jegesen tárgyilagos hangja, amivel mindezt bejelentette, már a daleknek is sok volt.

- Ne már, tanárnő!
- De bizony – mondta Bujdosóné. – És nagyon fog fájni.
- Neeeeeeeeeeeeeeeeeeee! – ordított Tibi.

Most már Bulcsú is feszengni kezdett. De Bujdosóné kíméletlenül folytatta.

– Viszlát, kollégák! Ha lehet, ne vonyítsanak túl hangosan a haláltusájuk közben! Zavarná az enyémet...

Bulcsú eddig bírta.

- Most miért kell paráztatni? – kiáltott felháborodva.
- Azért, Bulcsú fiam, mert így legalább hasznodat veszszük – tájékoztatta Búné. – Egész szépen világítasz, amikor retetsz.

És tényleg, a dalek körül előbb halvány derengés keletkezett, majd a fény egyenes arányban erősödött Bulcsú félelmével.

- De tönkremennek az idegeim! – panaszkodott a dalek.
- Sebaj, majd öröklámpás leszel.

Tibi felemelte a fejét, és kissé megnyugodott attól, amit látott. Vagyis inkább attól a ténytől, hogy látott.

– Gyere, fiam, nézzünk körül! – mondta Búné, majd karon fogta Bulcsút, és vitte magával, mint valami fáklát. – Hol lehetünk vajon?

Egy fémesen csillogó, homorú falrészhez értek, amely kétoldalt enyhe ívben tűnt el a sűrűsödő sötétségben. Óvatosan elindultak a fal mentén, kikerülték Tibit, és mentek tovább. Pár perc múlva megint Tibihez értek.

– Tehát hol lehetünk? – tette fel a kérdést újra Bujdosóné.

Bulcsú megkopogtatta a falat.

- Egy bazi nagy sima fémcsőben.
- Nem rossz észrevétel – helyeselt Búné. – Mehetsz a kettesért! Mit látunk még, Tibor?

Tibi összerezzen, és elpirult, pont úgy, mint töriórán, mikor nem figyelt oda, és a dementor váratlanul felszólította.

– Ööö... semmit – bökte ki végül.

– Remek! Pontosan erről van szó – helyeselt az igazgatóhelyettes asszony. – Tehát az egész egy képtelenség. Valószínűleg csak rossz álom. Mindjárt felébredek.

– Nem értem – rázta a fejét Tibi.

– A tanárnő arra céloz, hogy körbeértünk, de sehol nem láthattunk ajtót, nyílást vagy bármiféle illesztést a rendszeren – magyarázta élénken az öröklámpás.

– És? – Tibi még mindig nem értette, hova akarnak ki-lyukadni.

– És akkor hol jöttünk be?

– Jaaa... – kapott a fejéhez Tibi. – Akkor jó! Akkor csak álom!

– Szuper! De lehet róla szó, hogy elhúzol az álmomból, és visszamész a sajátodba?! – indítványozta Bulcsú.

– Esetleg mindketten az enyémből? – vetette fel Búné.

Ekkor a tompa zúgáson át meghallottak valamit. Egy nagyon távoli, és nagyon ismerős hangot.

– Tibi! Bulcsú! Tibiiii! Hé, dalek, itt vagy?

Tibi elsápadt. Bulcsú pedig még nagyobb fénnel világított, a szíve vadul kalapált.

– Bujdosóné! Tanárnő! – hallották messziről Sándor bácsi hangját.

Minden szem Búnéra szegeződött. De a dementor csak állt továbbra is rezzenéstelenül.

– Én... én... hallottam Hanna hangját! – dadogta Tibi. – Meg az öregét.

– Tök mindegy. Álom – mondta Bulcsú, és próbált megnyugodni.

- De... – folytatta volna Tibi, ám Búné közbevágott.
- Tibor persze még mindig nem érti...
- Szipirtyó!

Búné lassan Tibi felé fordult, szinte belevájta metszően hideg tekintetét.

– Tessék?! Mit mondtál, fiam?

– A tanárnő egy utálatos szipirtyó! – bontotta ki előbbi közlését a fiú.

– Értem – mondta Búné.

– Most nyugodtan mondhatom, hiszen ez csak egy álom.

Tibi mosolygott. Hirtelen egészen könnyűnek érezte magát. Igen, így már minden értelmet nyert. Szokott ő rosszakat álmodni, naná, régen is, kiskorában, például mikor Vali néni székelykáposztát főzött vacsorára, és ő négyszer is szedett magának, annyira ízlett. Na, akkor például egy krokodilfarkú vámpír kergette egész éjjel, az még ennél is rosszabb volt.

– Van egy rossz hírem, Tibor – mondta végül Búné.

– Mondjad, dementor!

– Csak annyi, hogy ezért még számolunk.

– Okés – vigyorgott szemtelenül Tibi.

– Szerinted van olyan, hogy hárman ugyanazt álmodjuk?

Tibi arcán megkövült a magabiztos mosoly.

– Most például azt, hogy a fémcső kezd eltűnni.

Tibi körülnézett. A fémfal egyre áttetszőbbé vált, mint-ha átvilágítanák hátulról, vagy mintha olvadna. Pont úgy, mint Tibi arcáról a mosoly.

– Jaj, ne! – nyögte halkán.

A fal végleg eltűnt, és egy tucatnyi arctalan drón vette körül őket. Fegyvereiket a gyerekekre fogták. Búné homlokán négy vörös infrapötty táncolt. Bulcsú szinte már iz-

zott, mint egy üzemzavaros termonukleáris reaktor. Tibi felfogta, hogy az igazi rémálom csak most kezdődik.

– Ne!!! Neeee!

– Hanna! Hanna! Térjen magához!

Hanna tovább motyogott lázalmában.

– Ne! Tibi! Bulcsú! Ne bántsák őket!

Sándor bácsi megfogta a lány vállát, és erősen megrázta.

– Ébredjen!

– Segítség! Segítsen valaki! Nem csináltak semmi rosszat!

– Ébresztő! – kiáltott az öreg. – Hét óra! Első óra Bujdosóné! Elkéssel, kislányom!

Hanna szeme egyből felpattant. Eltolta magától az öreg, és kábán körbenézett.

– Hol vagyok?

– Na, végre – sóhajtott megkönnyebbülten Sándor bácsi.

– Tibiék?

– Hanna...

– Induljunk! Bajban vannak! Láttam őket!

Hanna megpróbált felállni, de megszédült, és valamilyen gyorsan meg kellett kapaszkodnia. Ez a valami Sándor bácsi feje volt.

– Hannácska, üljön le, az ég szerelmére, még kitépi a maradék hajamat!

Hanna óvatosan visszaereszkedett a porba. Merthogy körös-körül mindent bűdös, ólomszínű, tapadós por borított.

– Nyugodjon meg, csak álmodta az egészet! – mondta az öreg. – A helyzet az, hogy a landolásnál kissé hókon nyomta a glóbusz.

– Nem álmodtam! – rázta a fejét a lány.
– De a fejét azért beütötte...
– Kit érdekel?
– Speciel engem.
– Drónok vették körül őket! És fegyvert fogtak rájuk!
Hanna hirtelen elhallgatott. Valamit nem értett.
– Miféle landolásnál? – kérdezte halkan.
Az öreg lemondóan sóhajtott.
– Azt hiszem, nagyobb a baj, mint gondoltam. Herr Burger tanyájára azért emlékszik?
Hanna némán meredt az öregre.
– Ajjaj... Ezek szerint a tehénfejést is újra kell tanulnia...
Na, vegyük át előlről az egészet! – mondta Sándor bá, és szépen lassan szótagolva magyarázni kezdett. – Sándor vagyok. Sán-dor. De maga csak úgy szokott szólítani: „Drága, egyetlen Sándor bácsi, életem megmentője, tesszik kérni egy kis snapszot?”
– Ne röhögtesse ki magát! – mondta nyűgösen Hanna, és sajgó homlokához nyúlt.
– Jól van, na, egy próbálkozást igazán megért – húzta fel az orrát a gyámapa, majd gügyögve folytatta. – Akkor csak az esett ki a buksiból, hogy hogyan kerültünk ide?
– Sándor, nem vagyok hülye, ne beszéljen így velem!
De az öreget nem lehetett ilyen könnyen félrevezetni.
– Neeem, persze hogy nem. Csak picit koppant a buksi, és most csikorognak a fogaskerekerek odabenn – paszkolta meg bátorítón szegény amnéziás kislány térdét, és szép tagoltan folytatta. – Szóval az úgy volt, hogy miután alkatrészenként összelopkodtuk és újra megcsináltuk az időgépet, megkezdtem a játszmat. Már csak néhány lépésre voltam a mattól, mikor az a bakegér Benedict felbukkant, és újra feleségül akarta venni magát. Ezért az-

tán szembeszállt a fél faluval, miközben egy papírkarddal hadonászott. Már épp behúztuk volna a mattot, mikor Benedictnek is behúztak egyet, ami még nem lett volna baj, ha nem pont a sakktáblánkra zuhan. Aztán...

Hanna felkapta a fejét, és izgatottan körbenézett. Sándor bácsi elakadt az elbeszélésben, aggódva nézte védencét.

– Jól van, Hanna?

A lány riadt tekintettel bámult az öregre.

– Hannácska, ne nézzon ilyen értelmetlenül, mert megijeszt! Gondol most egyáltalán valamire?

– Hol van Schrödinger?! Tekla meg fog ölni! Az indulásnál még az ölemben volt!

– A rossebbe! Hagyja, hogy itt strapáljam magam, közben meg mindenre emlékszik?!

Hanna óvatosan felállt. Most már szinte egyáltalán nem szédült, csak a homlokán éktelenkedő púp tanúskodott a fémglobusszal való indokolatlan találkozásról. Az időgép néhány méterre tőlük, az oldalára billenve hevert a porban. A földgömb félig leszakadt róla, de a sakkasztal egyébként sértetlennek látszott.

– Menjünk, keressük meg! – mondta Hanna, és találmomra elindult egy irányba.

– Várjon, ezt nem hagyhatjuk itt! – szólt utána Sándor.

Hanna visszafordult.

– Hát mit csinálunk vele?

– Ó, hát azt bízsa csak ide! Betakarjuk snájdígi kis ágakkal, aztán ha meglesz a benzinkút, majd Tibikével szépen visszajövünk érte.

– Tök jó ötlet.

– Ugye?

– Csak kár, hogy egy darab fa nincs a környéken.

Sándor körülnézett. Meg kellett állapítania, hogy a lánynak ezúttal igaza volt. Nemhogy fa, de még egy nyomorult bokor vagy cserje sem volt sehol. Ameddig a szem ellát, nyomasztó, szürke por temetett be mindent.

– Na, jó... – Sándor bá lehajolt az oldalára billent sakkasztal mellé, és elkezdte összeszedgetni a szétszóródott bábukat. – Jöjjön, segítsen!

Hanna letérdelt mellé, és tapogatni kezdett a porban. Rövid időn belül együtt volt az egész sakk-készlet. A lány magához vette a fehéreket, míg Sándor bácsi zsebre vágta az összes koponyafejűt. Így csak együtt tudnak visszamenni majd az időben, ha már itt végeztek. Ha. És amennyiben.

– Most már mehetünk? – kérdezte a lány.

Az öreg azonban még kiszerezte a sakkasztalból a körzőt is.

– Indítószerkezet nélkül egész biztos senki nem tudja elkötni az alkotmányt – magyarázta.

Aztán elindultak, hogy átkutassák a környéket.

– Schrödinger!!! Ciciííic! – hívta a macskát Hanna magas, csilingelő hangon.

– Ciciíííic – recsegte pár oktávval mélyebben Sándor bá.

De a macska nem jött. Ugyanis fontos dolga akadt. Egy domb tetején állt, és motollaként pörgő lábakkal kaparta a port.

– Ott van! – kiáltott fel megkönnyebbülten Hanna, és rohant a cicához. – Jaj, te csavargó, hát miért kolbászolsz el folyton?

Megpróbálta felemelni a macskát, de Schödinger dühösen fűjt egyet, és odakapott a lány kezéhez. Hanna felszisszent, és elengedte a macskát.

– Áúúú! Normális vagy? Megkarmoltál!

Schrödinger semmivel sem törődve megszállottan kapart tovább.

– Hja, kérem, mindig mondom én, hogy nem szabad bízni a macskákban! – ért oda kifulladásra Sándor bácsi. – Olyanok, mint a nők!

– Ez egy kandúr!

– Honnan tudja?

– A nevéből. De nézze, milyen furcsán viselkedik! Kapar és szaglászik, mint egy kutya.

– Kapar, kérem, mert toaletten volt – bólintott az öreg. – Nem kell megzavarni, ezek érzékeny pillanatok.

De Schrödinger egész máshogy kapart. Nem úgy, mintha elásna, sokkal inkább mintha ki akarna ásni valamit a porból. És akkor Hanna meglátta, mit. Felsikoltott.

– Sándor! Egy kéz! Egy kéz áll ki a homokból!

– A szentségit! Segítsen, Hannácska!

Megragadták a kilógó kezét, és együttes erővel kezdték húzni. Nem kellett sokáig erőlködniük, a por laza volt, szinte egyből engedett. Amikor lendülettel húzták meg a testet, hogy az teljes súlyával Hannára zuhant.

– Szedje már le rólam! – kiabált Hanna.

Sándor bácsi lehengerítette Hannáról az élettelen testet. Egy magas, vékony férfi feküdt előttük, az arcát vastag porréteg borította. Schrödinger a férfi mellkasára ugrott, és nyalni kezdte az orrát.

– Sicc innen! – zavarta volna Sándor bácsi, de a macska nem törődött vele, buzgón tisztogatta tovább a férfi arcát, akinek szép lassan kivehetővé váltak a vonásai.

– Benedict! – kiáltott Hanna, és a fiúhoz ugrott.

– Ó, a nyavalya törné ki, ez meg hogy került ide?! – morgott az öreg.

– Benedict!!! – a lány gyengéd pofonokkal ébresztgette a fiút.

De Benedict meg se moccant, rongybabaként hevert a porban.

– Nyilván épp akkor esett a sakkasztalra, amikor indulunk, és magával ragadta az időgép... – morfondírozott tovább Sándor bá.

– Segítsen már! – kiáltott kétségbeesve a lány.

Rátámaszkodott Benedict mellkasára, és a szívét kezdte pumpálni. Schrödinger pedig végre tovább folytathatta az arc tisztogatását.

– Na, vigyázzon! – az öreg is letérdelt Hanna mellé.

– Én pumpálom a mellkasát... – lihegte a lány. – Maga meg lélegeztesse mesterségesen!

– Még csak az hiányzik! A romantikát magukra bízom – mondta az öreg, és két hatalmas pofont kevert le Benedictnek.

– Mit csinál?! – kiáltott felháborodva Hanna.

A macska méltatlankodva nyávogott, mivel a tasliból neki is jutott. Benedict köhögött egyet. Aztán még egyet. Minden egyes köhögésnél apró porfelhő szállt ki a száján.

– Benedict! – sikoltott boldogan a lány, és a nyakába borult.

A fiú azonban lerázta magáról, és talpra ugrott.

– Igen, tudom, színpadra, már itt is vagyok, nem aludtam el! – hadarta, és káprázó szemmel körülnézett a holdbéli tájon. – Mi ez? Új díszlet?

– Hát... elég új – bólintott Sándor.

Hanna szóhoz sem jutott, megbűvölve nézte a halottnak hitt Benedictet.

– Hol tartunk? Papageno volt már? – kérdezte a hőstenor, és skálázni kezdett: – Lálálálálálál...

Ám a hangszálaira tapadt portól olyan hangok jöttek ki a torkán, mintha egy leszakadt kipufogójú vecsési kisbusz ütközött volna egy japánkakasokat szállító macedón kamionnal.

– Jobb volt, míg ájult volt... – jegyezte meg az öreg. – Leülszem?

De erre nem volt szükség, mert Benedict félpercnyi rikoltozás után szerencsére magától elájult.

Hanna és Sándor bá eredetileg azt beszélték meg, hogy az időgéppel odamennek a benzinkúthoz, mielőtt az öreg felvinné Zsófit a gömbkilátóhoz, és elindítaná vissza a tizenharmadik századi Bécsbe. Ez ideális időpontnak tűnt, hiszen ekkor még nagyjából minden rendben volt, együtt volt a csapat, Bulcsú, Tibi és a többiek, ekkor még nem üldözték őket drónok, és nem gyűjtötták fel a benzinkutat. Ha a jövőnek ezen a pontján landolnak, akkor még meg tudják akadályozni az összes későbbi szörnyűséget. Legfőképpen azt, hogy Zsófit visszaküldjék a múltba. Most már csak meg kellett találni Fonyódot, és azon belül is a benzinkutat.

Sándor elindult, hogy körülnézzon a környéken, Hanna pedig Benedictet ápolta. Szerencsére az öregnél volt egy laposüvegnyi snapsz, úgyhogy komoly esély volt a mihamarabbi felépülésre. Hanna félóránként öntött egy kortyot a fiú szájába, aki öntudatlanul lenyelte. Minden egyes korty után egy kicsivel nyugodtabban lélegzett. Hanna az ölében tartotta a fiú fejét, és finom mozdulatokkal simogatta vörös fűrtjeit. Schrödinger sem mozgott el Benedict mellől, féltékenyen leste Hanna minden mozdulatát.

Alkonyattájban Sándor bácsi visszaérkezett egy halom száraz deszkával a hóna alatt. Ezek szerint talált valamilyen települést.

– Találtam bizony, Hannácska, nem is akármilyet! – mondta büszkén az öreg, miközben ledobta a tűzifát. – Nem fogja elhinni!

– Na, mondja már! – türelmetlenkedett a lány.

– Megvan a FONYÓD tábla!

Hanna arca felderült.

– El se hiszem, hogy végre egyszer jó helyre hozott!

– Ne pirongasson már mindig – méltatlankodott az öreg –, egyszer meg is dicsérhetne!

– Drága, egyetlen Sándor bácsi, életem megmentője, tetszik kérni egy kis snapszot? – mosolygott a lány.

– Ez a beszéd! – bólintott az öreg, és elvette a felé nyújtott snapszosüveget.

Aztán nekiállt tüzet rakni.

– Ezt begyújtom, hogy visszatálaljak...

– Miért, hova megy? – kérdezte Hanna.

– Hát hova? Megkeresni a benzinkutat. Nincs vesztegetnivaló időnk – felelt elszántan az öreg.

– Ne menjek most inkább én? – ajánlkozott a lány, bár az igazat megvallva nem sok kedve volt magára hagyni Benedictet.

– Maga maradjon csak itt a jegyeskéjével! Még a végén szörnyethal szegény fiú, ha magához tér, és először engem lát meg.

Sándor bácsi egy kissé kifújta magát, majd elindult vissza az egykori Fonyód felé. Lassan egészen besötétedt. Hanna néha dobott a tűzre, egyébként semmi nem mozdult, a szél se rezzent, a madarak is elhallgattak. De lehet, hogy azok már eddig is hallgattak...

– Vannak itt egyáltalán madarak? – töprengett a lány, és ásított egyet.

Benedict egyenletesen szuszogott, a macska halkan dorombolt, a tűz ropogott. Hanna próbált ébren maradni, de egy idő után azt érezte, hogy leragad a szeme. Átadta magát az álomnak.

Suttogásra ébredt.

– Megmondtam, hogy ne gyere közelebb!

Hanna fülelni kezdett. Koromsötét vette körül őket, a tűz teljesen leégett, már csak a parázs pislogott. Az átható éjszakai csendben még erősebben lehetett hallani a macskadorombolást.

– Miért, miért? Na, szerinted miért? Mert megláthatja Hanna – suttogta Benedict.

Még veszettebb dorombolás volt a válasz.

– Nem érdekel, hogy alszik! Akkor is... Ezt nem játszszuk el újra...

Hanna halkan felemelte a fejét, a hang irányába nézett. A tábortűz derengő fényében meglátta Benedictet, amint valakinek suttogva magyaráz.

– Igen, emlékszem, mikor megtaláltalak a háznál és kiáltak a bordáid. Azért is etettelek. Olyan szomorú látvány voltál...

Szegénykém, megörült... – gondolta Hanna.

– Jó, hát persze hogy karcsú voltál mindig is...

Schrödinger nyávogott egy rövidet. Szóval a macskához beszél – nyugodott meg kicsit a lány.

– Na, ezt most leszel szíves befejezni! Nem állítottam, hogy a régi szép időkben is kilógtak a bordáid, csak annyit bátorkodtam megjegyezni, hogy sosem voltál kövér.

Schrödinger újra dorombolni kezdett.

– Hagyd abba! Utálom, hogy folyton vitatkozol! Na, jó, elég!

Benedict megfogta a macskát, és arrébb hajította. Schrödinger méltatlankodva fújt egyet.

– Nehogy megtámadj! Ki nem állhatom a harcmodorodat! Pontosan arról ismertelek meg a tanyán is! Így aztán nem harcol senki rajtad kívül! Ne, Charlotte! Ne!

Hanna nem bírta tovább.

– Benedict!

A fiú zavartan fordult felé.

– Igen?

– Te ki a francsal beszélgetsz?

– Veled. Vagy... már aludtál?

– Pont hogy nem.

– Az már régen rossz – motyogta Benedict.

– Charlotte-ot emlegetted.

– Igen? – a fiú zavartan nevetgált. – Érdekes. Tudod, néha szoktam álmomban beszélni...

– Engem akarsz megvezetni? Elég sokáig aludtunk egy öltözőben.

– Igen, igen! Már akartam is mondani, hogy éjszaka veszettül csikorgatod a fogad...

Ekkor közeledő léptekre lettek figyelmesek. Hanna a hang irányába fordult. Egy görnyedt, fáradtan vánszorgó alak bontakozott ki a sötétből.

– Sándor bátyám – kiáltott Benedict –, hát te is itt vagy?!

Az öreg nem válaszolt, csak lerogyott a tűz maradéka mellé, és egy lécdarabot dobott a parázsra. A száraz fa hamar átizzott és lángra lobbant. Hanna látta az öreg gondterhelt arcát, ami most vénséges vénnek látszott a szája sarkát felszántó két keserű vonástól.

- Mi a baj? – kérdezte a lány. – Megvan a benzinkút?
- Meg – mondta halkán, rekedten az öreg.
- Akkor? – kérdezte Hanna, és a gyomrát rossz előérzett szorította össze.
- Megvan, csak... – az öreg megszívta az orrát – ...van egy kis bibi.
- Mi?!
- Hát, hogy... lángokban áll.

[26] Oltani a vulkánt

Hanna talpra ugrott.

– Mi az, hogy „lángokban áll”?! – kiáltotta.

– Mi az, hogy „benzinkút”? – érdeklődött Benedict.

– Mit nem értenek?! – morgott az öreg, és egy újabb darab fát hajított a tűzre. – Felgyulladt, felrobbant, mit tudom én... De ég, mint a rossebb.

– De micsoda?! Milyen kút?! – makacskodott Benedict.

– Benzin! Amivel az autókat tankolják – válaszolt Sándor, hogy véget vessen végre a kérdezősködésnek.

De a hőstenor egyre zavartabban kapkodta a fejét.

– Mit csinálnak a micsodákkal?!

– Benedict, állj már le egy kicsit! – kiáltott rá Hanna, és ismét az öreghez fordult. – Ez azt jelenti, hogy megint elkéstünk?!

– Mi az, hogy *megint*?! A múltkor meg épp korábban jöttünk...

– Most tőkre nem ez a lényeg...

– Csak pár napot tévedtem! Azért ez nem *olyan rossz* ennyi esztendőcske távolából...

Benedict nem adta fel egykönnyen, újra közbekérdezett:

– Valaki mégis elmagyarázná...

– NEM!!! – kiáltott egyszerre Hanna és Sándor bá.

A hőstenor behúzta a nyakát, és elhallgatott.

– Á, nem *olyan rossz* – folytatta a lány –, csak épp annyira rossz, hogy ne legyen semmi értelme idejönnünk!

– Azért ez...

– Lángol a benzinkút! Ez azt jelenti, hogy Zsófit már napokkal ezelőtt visszaküldte az öreg!

– Talán ha nem zuhan rám az utolsó pillanatban ez a hőbörödött fiatalember – szabadkozott Sándor bá –, illetve ha nem mélyeszti a tarkómba bestiális kis karmait ez a vörös szörnyeteg...

– Ugyan már! Ne is figyelj oda, Charlotte! – simított végig gyengéden a macska hátán Benedict.

– Ő nem Charlotte, hanem Schrödinger! És elhallgatnál végre egy percre?!

Hanna kivörösödve állt a fiúval szemben, aki megszeppenően pislogott vissza rá. Feszült csend telepedett közéjük, csak egy-egy vizesebb fadarab sercegett néha élesen, ahogy a tűz belékapott. Hanna végtelen keserűséget érzett. Hiába volt minden, későn érkeztek, már nem tudják megállítani Zsófit. Ráadásul lángol a benzinkút, ami azt jelenti, hogy az öreg tudóst már elvitték a drónok, Tibiék pedig bujkálnak valahol. Hogy fogják így megtalálni egymást? Lehet, hogy tényleg inkább 2013-ba kellett volna hazamennie, és elfelejteni ezt az egészet. Ha nem hősködik, most már a karácsonyi halászlét ehetné a szüleivel a gyertyafényes, ünnepi asztalnál. Érezte, hogy mindjárt elbőgi magát. Gyorsan sarkon fordult, és eltűnt a sötétben.

Látni sem akarta Sándort egy ideig. És a hőbörgő Benedicthez sem volt kedve, aki Charlotte-nak nézi a macskát. Schrödingerről eszébe jutott Tekla. Megállt, és a szoknyájából előkotorta a féreglyuktelót. Jó lesz most kiönteni neki a szívét. Egy lánynak, akivel még soha éle-

tében nem találkozott. Tárcsázta a római számot. De Tekla foglalt volt.

– Mással beszél... – bosszankodott Hanna, de aztán eszébe jutott valami: – De kivel beszélhet? Lehet, hogy sikerült felvenni a kapcsolatot Tibiékkel?

Hanna gyorsan tárcsázta Bulcsút. Ha az a szám is foglalt, akkor egymással beszélnek.

– Legyen foglalt, legyen foglalt, legyen foglalt! – mántrázta, miközben várt a kapcsolásra.

De Bulcsú féreglyuktelője ki se csöngött. Totál süket volt, pont úgy, mint az elmúlt napokban.

Tekla ugyanis mással beszélt.

– Ki vagy? – kapta fel Tekla a féreglyuktelőt egyetlen kicsörgés után.

– Hahó, Teklám, itt jó anyád!

– Anya! – kiáltott megkönnyebbülve a lány. – Úgy eltűntél! Már miattad is halálra izgulom magam.

– Energiaforrás-probléma. De már elhárítottuk a kis professzortársammal.

– Már úgy érted, hogy pedál Ervinnel?! Na, ne!

– Fájdalmas elismerni, de van neki esze. Még sokra fogja vinni, meglátod!

– Ne kezd már te is! Épp elég nekem Ervin-ügyben Edinát hallgatni.

– Mi van velem?! – kiáltott a szomszéd szobából Edina.

– Bakker, meghallotta! – suttogta a telefonba Tekla, és izgatottan megigazította a szemüvegét.

– Tudhatnád, kislányom, hogy a saját nevével kapcsolatban mindenkinek alacsonyabb az ingerküszöbe.

Edina bemasírozott a szobába, a kezében levő portör-
lő rongyot egy Aszklépiosz-szoborra hajította, és csípőre
tette kézzel megállt.

– Kivel beszélsz?

– Senkivel – válaszolt bénán Tekla, és megpróbálta a
háta mögé rejtetni a féreglyuktelőt.

– Ne nézz hülyének! Hallottam!

– Magamban beszéltem – motyogta Tekla, aki sok
mindenben jó volt ugyan, de hazudozásban nyugodtan
leckéket vehetett volna Edinától.

Semmi esélye nem volt vele szemben.

– Persze! – biggyesztette le gúnyosan a száját a szőke
lány. – Hannával sutyorogtok?

– Lebuktam... – hagyta rá Tekla. – Hagynál akkor
minket kicsit dumálni?

– Én is akarok – csillant fel Edina szeme –, úgy unat-
kozom!

– Bizalmas.

– Fú, de jó! – lelkesedett be még jobban Edina. – És
hogy hívják?!

– Nem pasiról van szó... Kimennél?!

– Miattatok vagyok itt! Miattatok! – bőgte el magát
minden átmenet nélkül Edina. – Rabszolga vagyok! És
még egy nyomorult tévé sincs!

Levette a porrongyot az orvoslás istenének fejről, és
belefújta az orrát. Tekla szerette volna sürgősen megol-
dani a dolgot, mielőtt újra lemerül az anyja telefonja.

– Edina...

– Ne edinázz! Ha segíteni kell, akkor bezzeg jó vagyok!
Írni a hülye naplót, amíg letörik a körmöm! Szállítani
Zsófit és... és... – hüppögött – ...és a Hanna nénit is ne-
kem köszönhetitek! De ti csak kihasználtok engem!

Teklának lépnie kellett, ha nem akarta, hogy állítólagos ikertestvére felszirénázza az egész házat.

– Anyámmal beszélek.

Edina egyből abbahagyta a sírást, a szeme elkerekedett.

– Szívatsz?

Tekla kénytelen volt átadni a féreglyuktelót. Visszasze-reznie viszont már nem sikerült. Edinának millió és egy kérdése volt, főleg arra vonatkozólag, hogy Pusztai mikor viszi őket már haza erről a lepratelepről a huszonegyedik századba, ahol van tévé, internet és lézeres szőrtelenítés.

– Ez nem olyan egyszerű, Edina... – mondta a profesz-szor asszony. – De van egy tervem.

Tekla megrángatta Edina tunikáját, hogy adja már vissza a mobilt.

– Van egy terve! – suttogta Edina, de a telót nem adta.

– Ehhez viszont vissza kell jutnotok a sivatagba – foly-tatta Pusztai prof –, pontosan oda, ahová megérkeztetek!

– De izgi! – lelkesedett Edina. – Egyszer láttam egy fil-met egy irtó cuki kutyaról, aki sok ezer kilométerről is hazatalált, és senki se értette, hogyan. Velünk is így lesz?

– Veled biztosan...

Tekla tovább nyaggatta Edinát.

– Legalább tedd úgy, hogy én is halljam!

Edina fintorogva letette a mobilt egy díszpárnára. Mindkét lány a készülék fölé hajolt.

– És mi a terved, anya?

– Csak annyit mondok, hogy Cloaca Maxima!

A lányok összenéztek.

– Milyen kloáka?! – húzta el a száját Edina. – Az vala-mi marha nagy állat végbele?

– A Cloaca Maxima a nagy szennyvízcsatorna Róma alatt – magyarázta Pusztai.

- Szennyvízcsatorna? Pfuj, undorító!
- Pedig azon át kell szöknötök – folytatta a prof.
- Kizárt!

Tekla kivételesen egyetértett az ikertestvérével. De inkább hallgatott.

– Ide figyelj, Edina! Ne egy szimpla kanálist képzelj el! A Cloaca Maxima a római kultúra egyik remeke.

– Tökre elegendem van a kultúrából!

– Ebben a csatornában kényelmesen közlekedni tud egy szénásszekér is...

– Mit keres egy szénásszekér a csatornában?

– Mindegy. Szóval a csatorna három és fél méter széles, és kőből faragott téglákkal van kirakva a fala – magyarázta Pusztai. – Eredetileg a talajvíz meg a csapadék elvezetésére szolgált.

– És nem eredetileg? – érdeklődött Edina.

– Több helyről van bejárata is, például a Forum Romanumról. A gravitáció elvén működik, szóval végig lejt, és beleömlik a Tiberisbe. Ami meg, ugye, Ostiánál ömlik a tengerbe.

Edinának már zúgott a feje a sok idegen szótól.

– Csak egy csónak vagy tutajféle kell – zárta le a kiselőadását a professzor asszony.

– De honnan lesz csónakunk vagy tutajunk, elárulnád? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Tekla.

– Ott van Géza bácsi, nem? Egy tornatanár általában technika szakos is.

– Géza bá gladiátori teendői mellett nem hiszem, hogy tud szakítani időt a hajóépítésre – jegyezte meg Tekla.

– Akkor vegyünk egyet! – javasolta lelkesen Edina.

– Mégis miből? Egy vasunk sincs.

– Hát kérjen a Mária néni valami értékes ékszer ettől a lebernyegetes majomtól. Tuti, hogy vesz neki, mert nagyon rá van mozdulva. Aztán azt majd eladjuk.

De Tekla nem nagyon figyelt oda rá, egészen más kérdés foglalkoztatta.

– Jó, tegyük fel, hogy visszajutunk a hadronhoz. De honnan szerzünk elég energiát az utazáshoz itt, az ókorban?

Pusztai most először nem válaszolt csípőből. Igen, ezzel az apró problémával ő is tisztában volt. Nem akarta, hogy az aggodalom érződjön a hangján.

– Rajta vagyunk a problémán Ervinnel – közölte végül könnyedén.

– Ervinneel?! Ott az Ervin?! – kiáltott fel Edina, majd teli torokból visítani kezdett: – Ervin! Ervin! Ervíín!!!

Az orvoslás istenének szobra egykedvűen nézte a hisztériás rohamot.

– Edi, nyugi! – sóhajtott Tekla.

De Edina egyáltalában nem tervezte, hogy lenyugszik. Teljesen be volt zsongva, annyi uncsi hét után végre megint elemében érezte magát.

– Tessék adni Ervin cicát! – nyafogta egy helyben ug-rándozva.

– Egy pillanat, csak... – Pusztai itt furcsa recsegő hangot hallatott. – Azt hiszem, hogy le fog merülni a... – újabb recsegés. – Ne aggódjatok, hamarosan... – recsegés –, és akkor majd mindent...

De nem tudta végigmondani, hogy mi mindent, mert megszakadt a vonal.

– Most mi van? – kérdezte döbbenten Edina.

Tekla levetette a szemüvegét, és gondosan törölgetni kezdte.

– Lemerült a telója – mondta halkán, és lesütötte a szemét.

Pusztai remek fizikus volt, de ezért a műrecsegős produkciójáért nem jelölték volna Oscar-díjra, az tuti. Edina mindenesetre bevette.

– Basszus...

A lángok tíz-tizenöt méter magasságba csaptak a benzinkút fölött. A tűznyelvek mohón nyalták az ólomszürke eget.

– Úristen... – mondta döbbenten Hanna.

– Na ja, ronda egy látvány – bólintott Sándor bá. – És milyen bűdös!

– Szóval ez az úgynevezett benzinkút. Ha jól gondolom, nem ez a rendeltetésszerű használata – kapcsolódott be a beszélgetésbe Benedict.

– Jól gondolja a művész úr.

Sándor bá a szétszóródott flakonok közül kipiszkált egy tízliteres ablakmosó folyadékot, a már olvadozó műanyagról letekerte a kupakot, és azzal próbálta oltani a tüzet. Reménytelen vállalkozás volt. Azután nekiállt egy kompresszorral. Körülbelül olyan hatásfokkal dolgozott, mintha valaki egy permetező kisrepülővel próbálna lehűteni egy kitört vulkánt. De azért sem adta fel. Végül a közelben álló melléképületben talált egy porral oltót. Letépte róla a plombát, a tűzre irányította a tömlőt, és fröcskölni kezdte az oltóport.

– Én, kérem, már a zsanai gázkitörésnél fungáltam '79-ben lajtos kocsin mint önkéntes – üvöltötte túl a pokoli ropogást. – Ott mutatták az oktatófilmet, hogy „mindig a tűz fészkes fészkére”. Így, kérem, precízen! Mert a gázal csínján kell! Az napokig ég. Vagy hát a gázolaj. Még

plakettet is kaptam, hetven milliméteres fain darab, csak hát becseréltem a Csöpi presszóban egy nagyfröccsre.

Hanna még mindig mozdulatlanul állt. Teljesen lebénította, amit látott. Reménytelen eloltani a tüzet. Reménytelen megtalálni Tibiékét. Minden, minden reménytelen.

– Sándor bátyám, lángol a gatyaszár! – kiabált Benedict.

– Az anyád istállóját!

Sándor magára irányította a tömlőt, és megpróbálta eloltani a nadrágját. Közben úgy kapkodta a lábát, mint egy bennszülött harcos esőtánc közben.

A benzinkút mögött csenevész bokrok álltak, ágaik közé szemét ragadt: olvadt nejlonzacskók, perzselt szélű prospektusok és akciósajándék-katalógusok. Mögöttük mintha megmoccanat volna valami. Hanna közelebb lépett, és mozdulatlanul figyelt, míg mögötte Sándor bá vitustáncot járt. Benedict mellé lépett.

– Mi az?

– Van ott valami!

– Hol?

Hanna előrenyújtott karral mutatott a cserjék közé. Ám Benedict hiába meresztgette a szemét.

– Hol?! Nem látom!

– Ott, a bokorban! – suttogta izgatottan a lány.

– Na, mi van, mit találtak? – ért oda kifulladásra Sándor bácsi.

Az egyik nadrágszára helyén csak egy kormos szövetdarab fityeget.

– Hanna szerint van ott valami – újságolta Benedict.

Sándor bácsi a szemét összehúszva nézett a bokrok felé, aztán kiadta a parancsot.

– Lassan közelítsük meg, lehet, hogy veszélyes!

– Egyáltalán minek megközelíteni? – kérdezte Benedict.

– Hogy beszélhet így egy hősszerelmes?! – méltatlankodott az öreg.

– Mi köze ennek ahhoz? Nem Hannát kell megközelíteni...

– Csss, maradjatok már! – suttogta Hanna.

Már csak pár lépésre voltak a bokroktól, mikor meghallották a fájdalmas nyögést. Megtorpantak.

– Hallották?! – kérdezte suttogva Sándor bá. – Szerintem ezek a drótok!

– Milyen drótok?! – Benedictnek még a szőr is felállt a nyakán.

A nyöszörgés szakadozott beszéddé állt össze, mintha síri hangon motyogna valaki.

– El... elvitték... őket... – hallatszott a bokrok mögül.

– Gyerünk! – mondta elszántan Hanna, és félrehúzta az ágakat maga előtt.

– Én mindenesetre hozom a porral oltót... – suttogta Sándor bá. – Ha támad a drót, fejbe verem!

– Poroltó? De minek kell a port oltani? – akadémkoskodott Benedict.

– Majd elmagyarázom...

A bokrok közt a porban egy öregasszony feküdt össze-görnyedve. Csupott szemmel motyogott maga elé.

– Legyetek... átkozottak... mind... mind...

– Rozsó néni! – kiáltott Hanna.

Az öregasszony kinyitotta a szemét, és lassan, erőlködve a hang irányába fordult.

– Ki az?! Ki vagy?! Honnan ismersz?

Hanna letérdelt mellé a porba, és megfogta a kezét.

– Én Tibi barátja vagyok. Ő mesélt Rozsó néniről...

– Tibi... Hol van Tibi?! – nyögte az öregasszony.

– Nem tudjuk – felelt Hanna. – Csak nemrég érkezünk.

– Elvitték őket is?!

– Kicsodák? – szólt közbe Sándor bácsi. – Kicsodák vitték el?!

– Hát őket is elvitték az átkozottak! – kiáltott az öregasszony, aztán köhögni kezdett.

– Vízet! – szólt hátra Hanna Sándornak.

– Nem hallod, vizet! – szólt hátra Sándor bá Benedicnek.

– De honnan?

– Mit tudom én, találd föl magad!

Benedict elindult vissza a benzinkúthoz.

– Elvitték az öreget... – lehelte Rozsó néni két köhögő-roham között –, elvitték...

– De kik?! – kérdezte Hanna.

– A fénylopók... nyomorult dzsidások... – lihegte az öregasszony.

– Lovasok?

– Fémparipa... nincs patájuk...

– Félrebeszél... – mondta Sándor bá.

– Mikor vitték el? – faggatózott tovább a lány.

– Egy nap, egy éj... egy nap, egy éj...

Az ágak megmozdultak, és Benedict jelent meg kezében egy flakonnal, amiben valami átlátszó folyadék lötyögött.

– Már itt is vagyok!

Sándor bá elvette tőle a flakont, és megnézte a címkét.

– De hát ez desztillált víz! – mérgelődött.

– Mi?! – tátotta el a száját Benedict.

Sándor bácsi a zsebébe nyúlt, és előhúzta a laposüveget.

– Várjanak, adok valami jobbat...

– Biztos, hogy jó ötlet? – aggódott Hanna.

Rozsó meghúzta a méregerős snapszot. Először elakadt a lélegzete, az egyik szemhéja remegni kezdett, a feje elvörösödött, majd belilult – végül aztán egy nagyot sóhajtott.

– Meg akarsz ölni, ember?!

– Egy kis snapszba még senki nem halt bele! – vigorgott Sándor bá.

Az öregasszony undorodva lökte vissza az üveget. A köhögése mindenesetre elmúlt. Hanna tovább faggatta.

– Tibiéket mikor tetszett utoljára látni?

– Induljatok... gyorsan... lehet, hogy még időben...

– De merre menjünk?!

– Mindegy.

Hanna és Sándor bácsi jelentősegteljesen összenéztek. Lehet, hogy már félrebeszél szegény.

– Csak egyre vigyázz! – folytatta Rozsó néni. Nehezen formálta a szavakat, a szeme le-lecsukódott. – Itt minden gonosz, ami mozog! Keresd a mozdulatlant... az állandót... Menjetek... Menjetek már!

Rozsó nénit bevitték az épen maradt melléképületbe, és alkalmi fekhelyet készítettek neki.

– Most jó nagyot fog aludni a snapsztól – mondta szakértően Sándor bácsi. – És ha alszik, gyógyul.

A benzinkút még mindig lángolt. Hanna kicsit távolabb ment, és újra megpróbálta felhívni Teklát. A féreglyuktelő ezúttal kicsörgött.

– Kivel beszéltél az előbb, Tibiékkel? – kérdezte reménykedve, de Teklának ki kellett ábrándítania barátnőjét.

Mondjuk, az is jó hírnek számított, hogy Pusztai fel tudta venni a lányával a kapcsolatot, és azon dolgozik, hogy haza tudja hozni őket. De Tibiék attól még tovább-

ra sincsenek meg. Hanna is elmesélte az elmúlt nap eseményeit a landolástól egészen a Rozsó nénivel való beszélgetésig. Tekla itt közbevágott.

– Várjál csak! Mit is mondott Rozsó, mikor látta őket utoljára?

– Egy nap, egy éj, ezt mondogatta.

– Azaz tegnap – töprengett Tekla.

– Miért?

– Lehet, hogy... – Tekla elhallgatott, hogy újra átgondolja az egészet.

Nem szabad hamis reményeket ébresztenie Hannában. Csak akkor mondja, ha egész biztos a dolgában.

– Mi *lehet, hogy*?! – türelmetlenkedett Hanna.

– Tibiéknek még ott kell lenniük valahol! – mondta végül határozottan Tekla.

– Honnan veszed?! – csapott le rá mohón a lány.

– Amikor utoljára beszéltem Bulcsúval, azt mondta, hogy már egy napja bujkálnak a gömbkilátónál, és még mindig érzik a lángoló benzinkút szagát.

Hanna rohant. Mögötte nem sokkal lemaradva Benedict, hóna alatt Schrödingerrel.

– Várj már meg! Beszéljünk egy kicsit! Hol vagyunk? Mi ez az egész?

És Hanna megállt. De nem azért, hogy bevárja Benedicetet, hanem mert meglátott valami pirosat a porban. Lehajolt, és felemelte.

– Mi az? – ért oda fújtatva Benedict. – Valami kosárka... fogóval... Biztos ebbe ültetik a kotlóst.

– Ez Bulcsú baseballsapkája! Jó felé megyünk! – kiáltotta Hanna, és loholt tovább.

Sándor bácsi épp akkor ért oda teljesen kifulladásra.

– Ezt nem hiszem el! Várjanak már!

Hanna meglátta a gömbkilátót. Már csak egy meredek kaptató volt hátra, és odaérnek. Épp elindult volna felfelé, mikor a letarolt erdő szélén észrevett valamit. Két mozdulatlan alak. Először azt hitte, hogy szobrok, de aztán az egyik feltette a kezét. Aztán a másik is.

– Ott vannak! – kiáltott boldogan. – TIBI! BULCSÚ!

A két fiú ott állt egy szikla mellett, tőlük mintegy száz méterre. De miért tartják fel a kezüket? Aztán kilépett a szikla mögül Bujdosóné, és nyomában két sisakos, fegyveres férfi. Egy légpárnás jármű kanyarodott melléjük. Hanna a döbbenettől mozdulni sem bírt.

– Hol... hol vannak? – ért oda zihálva az öreg.

A fegyveresek feltaszigálták Tibiékét a járműre.

– Elviszik őket! – sikoltott Hanna. – Nem, nem, ez nem lehet! Tibiiiiii!

– Ne kiáltozzon már, az isten szerelmére! Azt akarja, hogy észrevegyenek?!

– Azt! TIBI, TIBÍÍÍÍ, ITT VAGYUNK!

– Hasra, a nemjóját magának!

Sándor bár elkapta Hanna karját, és a földre húzta.

– Ezek... micsoda lovagok? – kérdezte Benedict, akit teljesen megbabonázott a látvány.

Hanna megpróbált kiszabadulni.

– Engedjen! Engedjen már!

De Sándor bácsi vasmarokkal fogta.

– Hanna, térjen észre! Mi haszna, ha minket is elkapnak?!

– Benedict, segíts már!

A hőstenor elnyílt szájjal bámulta a fegyvereseket, akiknek arcát eltakarta a csúcsos légszűrő.

– Én még ilyen sisakrostélyt nem láttam...

– Benedict!

A légpárnás jármű hangtalanul elindult.

– És nincs kereke a batárjuknak... – ámult Benedict.

– El fognak menni! – vergődött Hanna, de nem sikerült kiszabadulnia, az öreg kétségbeesett elszánással csimpaszkodott belé. – Elviszik őket! Engedjen már!

A rabszállító befordult a szikla mögött, és eltűnt a szemük elől. Az öreg bilincsként rázáródó karjai végre elernyedtek, és Hanna talpra ugrott. De már késő volt.

– Utálom... utálom magát! – kiáltotta.

– Nyugodtan utálhat... mibe fáj az nekem?! – mondta Sándor bá, és felállt. – Egyszer majd hálás lesz ezért!

Benedict még mindig megbűvölve bámulta a helyet, ahol a légpárnás járművet látta.

– Valaki... akárki... összefoglalná nekem három mondatban, hogy mégis hol vagyunk, és mi a fene ez az egész?

– De nehezen esik le az a tántusz, fiatalúr! – lépett mellé Sándor, és a vállára tette a kezét. – Ez itt a jövő. Mozart után kétszázötven évvel. És nem poroltó, hanem porral oltó. Ez négy mondat volt, bocsánat.

Benedict hangtalanul eldőlt, mint egy zsák. Schrödinger ráugrott a mellkasára, és összegömbölyödött. Ennyi értelmetlen rohangálás és eszelős kiáltozás után szeretne volna végre nyugodtan kipihenni magát.

[27] Egy régi ismerős

Petroniusnál nagy lakoma készült. A szerény hétköznapi tizenkét fogás helyett most több mint harminc különféle étel szerepelt az ünnepi étlapon, olyan ínycsiklandósságokkal, mint a nyers osztriga, a tengeri sünn, a fenyőrigó, a sertésesmlő-pástétom és az olajos bíborcsiga. De úgy hírllett, a díszvendég kedvéért lesz vadkanfej és rózsaszínű flamingó is. Hisz a díszvendég nem más volt, mint maga a császár! Clodia lélekszakadva vitte a konyhára Vali néni a *Lucullusi lakomák* titkos receptjét, amit Petronius súlyos aranyakért vásárolt kifejezetten erre az alkalomra.

*„Végy egy fürjet, töltsd egy galambba;
a galamb kerüljön egy kacsába,
s a kacs a egy lúdba;
ezután töltsd őket egy bárányba;
végül jöhet a disznó s az ökör!
Mire a fürj átsül, a pecsenye fogyasztható.”*

– Főzzön ilyen disznóságot a kancatejben pancsikoló, elfajzott ízlésű palatinusi nénikétek! – mérgelődött Vali néni. – Töltött káposzta lesz a főfogás, eszi, nem eszi, ezt kapja! Ez nem kívánságműsor, menzán is mindig azt főztem, amilyen hangulatom volt, senki nem pofázott bele! Na, jó, legfeljebb az ÁNTSZ...

De aztán mégis nekiállt a grillezett flamingónak.

Tekla már kora hajnalban a piacon kezdett, nyomában a levakarhatatlan Edinával. Mondjuk, most nem bánta a díszkiséretet, legalább segített valaki a csomagokat vinni.

– Márnát tessék! Olajbogyót! Itt a friss füge! Frissen fogott ostiai tintahal! – kiabálták az árusok. – Fürjet, pávát tessék! Számoszi bor, egy amfora két sestertius!

– Tessék, tessék! Három pelét egy áráért! – harsogta egy kövér kereskedő.

Tekla megállt a pultnál, és előhalászta a pénzeszacskót.

– Ave! Tizenkét darab pelét kérünk, a kövérebbekből!

– Drága lesz az neked, kicsi béka! – vigyorgott a férfi, és már a következő vevőhöz fordult. – Mit adhatok?

– Petroniusnak nem drága – vetette oda foghegyről Tekla, és várta a hatást.

Ami nem is maradt el. A kereskedő eldobott mindent, ami a kezében volt, és a peléket kezdte csomagolni.

– Ó, nem tudtam, hogy a háza népéhez tartozol! Bocssás meg! – buzgólkodott.

– Megbocsátok, de csak ha hozzácsapsz még egy pár fürjet ingyen.

– Boldoggá tesz, ha hozzájárulhatok Petronius lakomájához. Íme, a fürjek és a kövér pelék!

– Áááá! Pfuj! – visított fel Edina.

– Mi van?

– Ezek döglöttek!

– Vezetünk élet is, de azt nehezebb lesz megnyúzni. Na, fogd már meg!

Edina két ujjá közé csippentette a fürjes csomagot.

– Pfuj, de undi!

– Ha eddig nem tűnt volna fel, a rómaiak kizárólag undi dolgokat esznek.

– De ez olyan, mint a mókus – pillogott Edina a pelékre. – És bűdös is!

Akkor egy ismerős hang szólalt meg a közelükben.

– Csá, csajok! Kértek pár döglött nyulat?

Edina hátrafordult.

– Szabi! Pfuj, szegény nyuszik!

Szabolcs félmeztelenül, egy szál ágýékkötőben állt a szemközti mészáros sátránál, és vigyorogva lóbált vagy egy tucatnyi nyúzott nyulat.

– Te meg? – igazította meg a szemüvegét Tekla. – Hogy-hogy itt kinn?

– Calo elzavart nyulat venni. Nundínó van, vagy mi.

– Nundinae. Piacnap.

– Ja, az. Még két ilyen nundínó, aztán megyünk mecseszni az orikkal.

– És hogyhogy nem faltak fel eddig? – érdeklődött kedvesen Tekla.

– Á, bírnak engem a cicák – mondta Szabi, és Edinára kacsintott. – Ugye, Cica?

– Álmodik a nyomor – húzta el a száját a szőke lány.

– Az etetéshez meg kifejlesztettem egy vetődéses, kosárra dobásos, eliszkolós technikát – ecsetelte tovább Szabolcs leplezetlen büszkeséggel.

– Szuper, akkor nem is kell a cikória – jegyezte meg Tekla.

– De kell! Nem fogok minden etetéskor sportolni! Elég nekem a Géza bá napi két edzése. Rendesen ki vagyok gyúrva, mi? Nálad van a teló? Csinálnék egy selfie-t!

Szabit ezen a ponton faképnél hagyták, mert időben vissza kellett érniük a konyhára. Mentében Tekla azért még odasúgta neki, hogy este meglátogatja őket a gladi-

átorsuliban, mert „hírek vannak”, de ezt nem volt szabad Edinának meghallania. Ugyanis Tekla abban a hitben ringatta magát, hogy a nap folyamán valamikor sikerül majd leráznia állítólagos ikertestvérét. Ez azonban hiú reménynek bizonyult.

– Figyu, nem hívjuk fel anyukádat? Szerintem már felöltött a telója – javasolta Edina, miközben a répát szeletelték a konyhán.

– Dolgunk van, Edi! – mondta Tekla jó hangosan, hogy Vali néni is meghallja.

– A kezed járjon, ne a szád, csillagom! – vezényelt a konyhas néni.

– De megígérte, hogy dumcsizhatok az Ervinnel! – suttogta rendületlenül Edina, de a szája közben alig mozgott. Még Bujdosóné óráin fejlesztette ki ezt a csodálatos technikát.

Teklának ebéd után végre sikerült bezárkóznia a vécére, és tárcsázta az anyját.

– Gyorsan mondom, mert szerintem még itt is rám tör! – hadarta.

– Edina? – érdeklődött Pusztai professzor.

– Aha. Elárulnád, hogy miért kellett rám szabadítani?

– Nem én mondtam ki hangosan a nevét.

– Jó, de minek avattad be a tervbe?

Edina apró öklei nagyot csattantak a faajtón.

– Itt vagy, Tekla?

Tekla visszatartotta a lélegzetét, és hallgatott.

– Neki is köze van hozzá – válaszolt Pusztai. – Joga van tudni, hogy mi fog vele történni.

Edina fél perc után feladta, és Tekla nevét kiáltozva továbbvonult a folyosón.

– Minek neki tudni bármit is? Akinek annyi esze van, mint Edinának, elég csak azt észlelnie, hogy egy másik cserépbe ültették át – pufogott Tekla.

– Kislányom, ígérd meg, hogy pedagógus soha nem leszel! Egyelőre nem mutatsz túl sok tehetséget hozzá.

Tekla ezt simán megígérte.

– Beszéltél már Géza bácsival a tutajról? – kérdezte a professzor asszony.

– Este megyek ki hozzá. Petroniusnál buli lesz, senki nem fog feltűnni, ha lelépek.

De ebben is tévedett.

Hanna leszegett fejjel küzdötte magát előre a kiszáradt tómederben. Alkonyatkor feltámadt a szél, és a port a szemükbe hordta. De a lány most nem törődött ezzel, rendületlenül menetelt tovább, nyomában Sándor bácsival és Benedicettel. Schrödinger kissé lemaradva mutáns gyíkokra vadászott. Nyilván felmérte, hogy itt nem fog alutasakos kaját kapni.

– Álljon már meg... csak egy percre! – kiabált Sándor bá. – Legalább beszéljük meg, hova megyünk! Most akkor egész nap ez lesz, teljesítménytúrázunk?!

Hanna megállt, és szembefordult az öreggel.

– Visszamegyünk az időgéphez.

– Minek?! – ráncolta a homlokát Sándor bá.

– Jó ötlet! – vidult fel Benedict. – Szeretnék visszamenni a kifinomult, pestises kis századomba!

– Ne reménykedj! Csak négy nappal korábbra megyünk – közölte Hanna, és menetelt tovább.

– Négy nappal?! – loholt nyomában az öreg.

– Logikus, nem? Négy napja még minden rendben volt. Zsófi is itt volt a benzinkútnál. Nem beszélve Tibiéről...

Sándor bácsi elkapta a lány karját, és maga felé fordította.

– Hanna, ez nem így megy!

– Hát hogy?!

– Nem lehet csak úgy ide-oda furikázni!

– Ki mondta?!

Az öreg zavartan magyarázkodott.

– Tudja, ezt... ezt nem szabad ennyit bolygatni! Egyre nehezebb partikat ajánl...

Hanna türelmetlenül hallgatta a kifogásokat.

– Csak rendbe hozom, amit maga elszúrt! Négy napot tévedtünk!

– Azért ez fejlődés, nem? – élénkült fel Sándor bácsi.

– Először négy évet, aztán már csak négy napot. Belejövök én ebbe előbb-utóbb, mint kiskutya az ugatásba...

Hanna megfordult, hogy induljon tovább, de akkor a lába alatt reccsent valami. Egy kialudt tábortűz romjain állt. Félig elüszkösödve még ott volt néhány kerítésléc, amit Sándor az előző este odahordott. Ezek szerint jó helyen járnak.

– Itt kéne lennie valahol – nézett körbe a lány.

– De nincs itt.

– Azt én is látom.

Ameddig a szem ellátott, mindenhol csak a szürke, kavargó, bűdös por.

– Szerencsére a sakkfigurák nálunk vannak, anélkül semmi hasznát nem veszik...

– Kik? – kérdezte szorongva Benedict. – A drótok?

– Szóródjunk szét! – mondta Hanna, és jobbra fordult.

Az öreg sóhajtva indult a másik irányba. Benedict kedvetlenül kószált a tűzrakó hely környékén, alibiből néha

megrugdosta a port, mintha keresne valamit, de a gondolatai máshol jártak.

– Szeretnék otthon lenni, szeretnék egy hosszú, unalmas próbán órákig izzadni a színpadon, míg Schikaneder sírnivaló baromságokat instruál...

De nem tudott elmerülni a jóleső önsajnálatban, mert az öreg máris talált valamit.

– Itt van! Azt hiszem, ez az! – kiabált Sándor bá egy embernyi porbucka tövéből.

Hanna abbahagyta a kutatást, és odarohant. A porbucka alakja kétségtelenül hasonlított az időgépéhez.

– Ennyi idő alatt belepte volna a por? – kételkedett a lány.

– Nézzék! – kiáltott Sándor bá.

A halvány alkonyi fényekben is tisztán látszott, hogy a por mozgott. Mint millió és millió természetangya, úgy mászkáltak be a domb felületét az apró porszemek.

– Na, most vagy én kaptam napszúrást... – morogta öreg –, vagy ez a por...

– Él – fejezte be a gondolatot Hanna.

Benedict sápadtan nézte a pulzáló természetdombot.

– Csak jelzem finoman, hogy mára nekem kezd egy picit sok lenni.

– Akkor ne nézd!

– Jó.

Benedict azonnal hátat fordított, és elindult vissza a tűzrakó hely felé. Hanna kinyújtotta a kezét, és mutatoujját előrenyújtva lassan közelített a porhoz. Mikor a körme hozzáért, az egész természetvár megbolydult, és mögüle nyüszítve kiugrott valami. Hanna hátratántorodott, az öregnek épp hogy sikerült elkapnia.

– Hé, óvatosan!

– Mi az?! – fordult vissza rémulten Benedict.

Az egész egy szempillantás alatt történt. Az a *valami* négy lábát szaporán kapkodva villámgyorsan eltűnt az sűrűsödő alkonyatban.

– Mi volt ez? – kérdezte vacogó fogakkal Benedict.

– Valami állat – válaszolt Sándor bá.

De Hanna más véleményen volt.

– Szerintem inkább egy ember... négy lábon.

Éjjel a tábortűznél felváltva örködtek. Sándor bácsi szerzett egy rozsdás vascsövet, hogy az őrszemnek fegyvere is legyen. Mikor Benedictre került a sor, a fiú az ölébe vette a macskát is. Úgy gondolta, ez a vörös veszedelem hatékonyabb minden vascsőnél, ha közelharcra kerülne a sor. Még mindig szentül meg volt győződve arról, hogy Schrödinger valójában Charlotte. Mivel ez a tévképzet szemlátomást megnyugtatta, a többiek egy idő után ráhagyták.

A macska összegömbölyödve, békésen szundikált Benedict ölében. A fiú szórakozottan simogatta sűrű, selymes bundáját. Sándor bácsi megágyazott magának pár autós ülэшuzattal, amit még a benzinkútnál talált, és végighevert a tűz másik oldalán. Pár perc múlva már horkolt is. Hanna egy ideig nyugtalanul forgolódott, de aztán őt is elnyomta az álom.

Benedict feszülten fülelte az éjszaka neszeit, de nem történt semmi. Egy idő után azon kapta magát, hogy már nem fél, viszont unatkozik. Arra gondolt, hogy mindjárt éjfél, és akkor felébredsztheti Sándort. Egy pillanatra lehunyta a szemét... tényleg csak egy pillanatra... Érezte, hogy mennyivel kellemesebb így... A dorombolás lassan elringatta...

Egy csörrenésre ébredt. Rémülten meredt a sötétségbe. De most nem hallott semmit. Biztos csak álmodta. Kicsit megnyugodott. És akkor megint, csörrenés, majd kaparászás. Benedict szíve a torkában dobogott. Schrödinger nem volt már az ölében. Szorosan megmarkolta a vascsövet.

– Hanna, Hanna, ébredj! – suttogta izgatottan.

– Mi van?! Miért rángatsz? – kérdezte álmosan a lány.

– Pszt!

– Szerintem itt van megint az a félelmetes! A bestia!

– Miféle bestia?

– Hát tudod, az állat, amit a természetvárnál láttunk! – suttogta a fiú. – Szerintem végig a nyomunkban volt! Követett minket!

Hanna felült.

– Hol van?

– Csak lassan fordíts oda a fejed! Nagyon lassan...

– De merre? Hol van?!

– Sándoron.

– Micsoda?!

A tűz már majdnem leégett, a csillagtalan éjszakában csak egy mozgó fekete foltot láttak Sándor fekhelyénél.

– Azt hiszem... azt hiszem... épp lakmározik belőle... – vacogta Benedict.

– Jaj, maradj már! – suttogta rémülten a lány.

– Próbáljunk észrevétlenül elkúszni! – javasolta a hőstenor.

– És Sándor?

– Neki már úgyis mindegy. De talán még az a dög jól lakik belőle, mi elmenekülhetünk.

– Nem hagyom itt Sándort! Mit képzelsz?! – suttogta Hanna felháborodva, és kivette a vascsövet Benedict kezéből.

Lassan elindult az öreg fekhelye felé.

– Mi haszna Sándornak abból, ha az a dög minket is megzabál?!

– Csend már!

Hanna óvatosan közelebb lépett. Sándor tényleg nem volt egyedül. Valami csörrent, aztán furcsa, ritmusosan szuszogó hangok hallatszottak, mintha nagyokat kortyolna valaki.

– Jaj! Ez issza... issza a vérét! – suttogta iszonyodva Benedict. – Meneküljünk!!!

A hold kibújt a felhők közül, és akkor meglátták. Tényleg nem állat volt. Az állatok viszonylag ritkán dudorásznak magyar nótákat, miközben vedelik a snapszot.

– Imre! – kiáltott Hanna.

A férfi ijedten odakapta a fejét, felemás színű szemei megcsillantak a telihold fényében.

– Imre!

– Hanna, ne menj oda!

De Hanna két ugrással ott termett, megragadta a férfi csuklóját.

– Mi a rosseb? – riadt fel a kiáltozásra Sándor bá.

A férfi egyetlen rántással kiszabadította magát.

– Kapja el, Sándor!

– Adod vissza a flaskámat, te... te...

Sándor bá megragadta a férfi kezét, és megpróbálta kicsavarni belőle a laposüveget. De Imre keményen küzdött.

– Segíts már, Benedict! – kiáltott Hanna, de a fiú csak állt, és sokkolva bámulta a küzdelmet.

– A szeme... láttad a szemét? – motyogta.

Sándor bá ekkor az ellenfele szemébe nézett, és elkurjantotta magát.

– Én ismerem a ronda pofádat!

– Hát persze, ez a Felemásszemű! – mondta Hanna.

Imre erre nyüsztítve a porba rogyott, és két kezét összehéve rimánkodni kezdett.

– Ne bántsanak, könyörgök!

– Nem bántalak én, komám, csak megnyuvasztalak szépen! – közölte Sándor bá. – Először is a jó kis papramorgómért, a fene a gyomrodba, hogy felvedelted az egészet!

Az öreg fejfelé tartva rázogatta a laposüveget, de bizony abban egy csepp sem maradt.

– Szomjas vagyok, nagyon szomjas... mindig... szomjas... – vinnyogta a Felemásszemű, és szavai illusztrálásképpen vadul köhögni és krákogni kezdett.

– Ez nem mentség a lopásra! – rázta az öklét Sándor bácsi. – De ha még el is tekintenék a tolvajkodástól, még mindig ott van az a kis tréfája, amikor Hannácskát össze akarta ismertetni az akvárium fenekével! Arról a helyre kis robbanásról Selmecén már nem is beszélve!

– Volt még gyerekrablás is... pisztollyal... – motyogta bűnbánóan a Felemásszemű.

– Helyes, könnyítsen csak a lelkén... utoljára! Kérem azt a vasrudat!

– Nem adom!

Hanna a háta mögé rejtette a fegyvert.

– Hannácska, ezt most nem mondja komolyan! – tiltakozott az öreg.

– Nem engedem, hogy bántsa!

– Ki akarja bántani?! Jaj, kérem, miket gondol?! Csak jól rá akartam ijesztetni, mielőtt elzavarom a jó fenébe.

– Nem azért kerestük annyit, hogy most, amikor végre megvan, agyoncsapja vagy elzavarja! – mondta a lány.

– Kerestük?! Ki kereste? – húzta fel a szemöldökét az öreg.

– Tibiék.

– Tibiék? Beavatna a részletekbe?

– Nem. Legyen elég az, hogy Imrére szükségünk van. Ő a mi túsunk.

– Túsunk?! Ugyan ki adna bármit is cserébe ezért a gusztustalan szörnyetegért?! – szólt közbe Benedict.

Imre bá valóban megváltozott, és nem előnyére. Az egykor hatalmas, kigyúrt férfi egészen elformátlanodott, és petyhüdt lett, mint egy félig leeresztett strandlabda.

– Imre a Hanna néni vőlegénye – közölte Hanna –, és mi hazaviesszük neki.

– Nem, nem, NEM!!! Csak azt ne! SEGÍTSÉG!

A Felemásszemű megint menekülni próbált. Ormótlan, löttyedt teste ellenére úgy küzdött, mint egy tigris. Hárman kellett hozzá, hogy lefogják.

[28] Buli Néróval

Már éjfél is elmúlt. Tekla és Edina lábujjhegyen lépkedtek a gladiátoriskola hálótermében.

– Pfuj, de undi! Miért kellett ide jönnünk? – nyafogta Edina.

– Csak nekem kellett. Te rám akaszzkodtál.

Alig hallották egymás szavát a mennydörgésszerű horkolástól, amit tíz-tizenkét szólamban fújtak az egész napos edzésben elcsigázott rabszolgák.

– De hol vagyunk? – kérdezte Edina, miközben megerült egy csecsemőpózba gömbölyödött trák óriást.

– Nagy, csúnya, izmos bácsik hálótermében – válaszolt Tekla. – Úgyhogy várj meg kint! Veszélyes lehet.

A trák óriás halkán nyöszörgött, és az ujját szopta. Nem tűnt veszélyesnek.

– Dehogy várlak! – rázta meg szőke fürtjeit Edina. – Kint még nagyobb para. Ott meg huhognak.

– Azok csak baglyok. Ezek viszont kíméletlen gyilkológépek.

A trák óriás elkapta Edina bokáját, és csipás szemekkel pislogott fel rá.

– Anyuci?

– Áááá!

Edina tíz másodpercen belül az utcán volt, valószínűleg megdöntötte a rövidtávú női síkfutás világrekordját, de a korabeliét egész biztosan.

Szerencsére a holtfáradt gladiátorjelöltek nem ébredtek fel a sikoltozásra, már egészen hozzászoktak Calo kezei alatt, tulajdonképpen mást se hallottak egész nap, csak üvöltést és sikítózást. Üdítő volt egy kedves lányhang suttogása. Géza bácsi el se hitte, hogy nem álmodik.

– Géza bá! Géza bá, ébredjen! – bökdöste a tornatanár vállát Tekla.

– Mi az? Baj van? – motyogta csukott szemmel Géza bá.

– Épp hogy nem! Megvan a szabadulás terve!

Géza bácsi egyből felült.

– Hogyhogy?

– Anyának sikerült kapcsolatot teremtenie velünk, úgyhogy kézbe vette a dolgokat. A mi feladatunk az, hogy visszajussunk a hadronig.

Szabi álmában egy hatalmasat nyögött, valószínűleg épp oroszlánok elől menekült.

– Maradj már, Szabolcs, nem hallom a menekülési tervet! – bökte meg Géza bá.

– Igazából már csak egy tutaj hiányzik, amin mindannyian elférnénk – folytatta Tekla. – Méreteiben a szennyvízcsatorna szélességéhez kéne stimmelnie. Egy szóval jól jönne egy kis technikanári gyakorlat!

– Testnevelés.

Szabolcs megint egy hatalmasat nyögött.

– Mi baja van Szabinak? – kérdezte a Tekla.

– Váltóláz – felelte síri hangon a fiú, és lassan feltápáskodott.

– Mi van?!

- Felváltva érzem az izomlázat és a lámpalázat.
- Csak egy kis pluszedzést tartottam neki – magyarázta Géza bá.
- Hogy ne izguljak annyira, mielőtt felfalnak az orosz-lánok.
- Szabolcs, ne drámázz! Nem lesz semmi baj, ez csak afféle mindennapos... gladiátormóka – próbált könnyed hangnemet megütni Géza bá. – Nem komolyabb, mint a fókashow, nem kellemetlenebb, mint egy Teletubbies-epizód. Ez csak egy kis...
- ...császári diadalmenet – fejezte be elhaló hangon Szabolcs.

A császár óvatosan ledugta a torkán a pávatollat. Már megevett tizennégy fogást, de még hátravolt tizenhat, kellett a hely sok ínycsiklének. Megcsiklandozta a torkát. Öklendezését elnyomta a fuvolaszó.

Petronius lakomája minden várakozást felülmúlóan pazarul sikeredett. A császár alig két órát késett, és kivételesen jókedve volt. Kézen fogva vezette be második feleségét, a kíváncsú és veszélyes Poppaea Sabinát. Miután mirtuszt áldozott a család házi szellemeinek, a Lároknak, leheveredett a fő helyre, megmosta a kezét egy aranytálban, és jelt adott a lakoma megkezdésére. Azóta zabáltak.

Rogyák Mari viszont csak úgy tett, mintha zabálna. Vigyázni akart a vonalaira, a Petroniusnál eltöltött *all inclusive* hetek bizony felpakoltak pár kilót egyes testtájaira. Egy ébenfa rámás kereveten hevert gazdjára mellett, és bal könyökével egy kispárnára támaszkodva csak ímmel-ámmal csipkedett az ínycsiklandozó fogásokból.

- Nem ízlik? – kérdezte Petronius.

– Isteni!

– Vigyázz, itt csak egyvalami lehet isteni, a császár!

Rogyák Mari felvihogott. Lehet, hogy az étkezésben mértékletes volt, de bőven kortyolta a százéves falernumi bort, mely állítólag épp oly sűrű és édes volt, mint az a trójai aszú, amiről még maga a nagy Homérosz is regélt.

– Halkabban, az istenekre kérlek! – suttogetta aggodalmas arccal Petronius.

– Miért? – Rogyák abbahagyta a nevetést, és kissé sértetten nézett gazdájára.

– A császár figyel. És az mindent jelent, csak jót nem.

– Miért? Elfogyaszt desszertre? – húzta el a száját Rogyák.

– Rosszabb.

– Mi lehet annál rosszabb?

– Valami olyan, amit én nem élek túl.

– Azaz?

– Felolvassa egy versét.

Rogyák Mariból megint kirobbant a nevetés, de gyorsan összeszedte magát.

– Ne aggódj, irodalomról szívesen beszélgetek! – mondta végül.

– Hát, ha nincs kedved tovább élni... De csúnya haláloz lesz, előre szólok.

Petronius egy legyintéssel elküldte a házi rabszolgát, aki épp a lábáról nyesegette le a körmöt. Jobb, ha nincs fültanúja az ilyen beszélgetésnek, még ha az csak egy kivágott nyelvű eunuch is.

– Egyáltalán nem tűnik tomboló örültnek – mondta Rogyák, szeme sarkából a császárt figyelve. – Minél tovább nézem, annál inkább úgy gondolom, hogy ezt az egészet csak az utókor találta ki.

– Már megint elkeveredtél az időben! – figyelmeztette Petronius.

Néróban látszólag tényleg nem volt semmi félelmetes. Kölyökképe kissé már kitelt, és ez teljességgel jellegtelenné tette frissen borotvált arcát. Semmi nemes római arcél, semmi klasszikus fejforma, semmi sasorr.

– De most komolyan! – bizonygatta Rogyák. – Engem inkább egy gyerekre emlékeztet. Olyan kis sima képű, pufi...

– Hát, komisz egy kölyök a kis pufi. Anyukája biztos mesélhetne. De sajnos már nem tud, tekintve, hogy harmadszorra csak sikerült eltennie láb alól. De talán kérdezzük meg az első feleségét! Nem, sajnos Octavia sem beszélhet. Érdekelnek a véres részletek?

Rogyák Mari minderről már behatóan értesült Kosztolányi Dezsőtől, tanította is a *Néró, a véres költő*t nyolcadikban, úgyhogy háritó mozdulatot tett.

– Nem, köszönöm!

– Igen, Néró kedveli a nőket... Mikor az életükért könyörögnek.

– A mostani felesége erős nőnek tűnik – jegyezte meg Rogyák a császár mellett unott arccal üldögélő nőre pillantva.

– Ó, tetszik neked Poppaea?

– Gyönyörű asszony. És nem úgy tűnik, mintha féltene kellene az életét.

– Hallgass most, a császár beszélni fog!

Néró valóban feltápászkodott a kerevetről, és szuszogva a terem közepére lépkedett. Mindenki várakozóan hallgatott, alázatos mosollyal az arcán. A császár megköszönlte torkát, és megigazította vadonatúj lila tógáját. Ilyen

színű ruhát csakis ő hordhatott az egész birodalomban, a közrendűek halállal lakoltak, ha arra vetemedtek, hogy viseljék a császári színeket, a bíbort és a lilát.

– Drágáim! – kezdte a császár affektálva. – Csodálatos ez az este, hála bőkezű és finom ízlésű házigazdánknak. A bor kiváló, a lakoma fenséges, a társaság menneiei! Az igazság az, Petronius, hogy nagy gondban vagyok most miattad. Egyre csak töröm a fejem, hogy tudnám meghálálni neked ezt a párját ritkító lakomát.

A házigazda udvariasan elmosolyodott.

– Ugyan, Caesar...

– Csitt! – emelte fel intőn a kezét az isteni Néró. – Szerencsére ismerem a gyengédet. Tudom, mi az, amivel a legkifinomultabb gyönyörűséget okozhatom neked! Szóval vers van nálam, és nem félek használni!

A császár felnyerített. Kis döbrent csend következett, majd a társaságból kirobbant a röhögés. Mindenki igyekezett túlcitálni a másikat a térdcsapkodó hahotázásban.

– Költeményem tehát álomszép szerelmem és egyben hűségem feleségem, Poppaea halálára íródott!

A röhögés egy csapásra elhallgatott. Mindenki a császárnéra nézett, akinek az arcáról nem lehetett leolvasni semmilyen érzelmet. Az előbbi kedélyes viháncolás után most szinte megfagyott a levegő. A császár szemlátomást kedvelte az érzelmi hullámvasutat, amit csak nagy váltásokkal érhet el az embert. Ezt ő, mint csapnivaló ripacs, ám gyakorlott színpadi színész pontosan tudta.

– Caesar, nem értem... – törte meg a csendet Petronius. – Asszonyod, az isteneknek legyen hála, remek egész-ségnek örvend.

– Hagyd csak, kedvesem! – szólt közbe mély, mézesen elnyúló hangon a császárné. – Semmi sem tart örökké.

– Poppaea! Megint majdnem helyesen beszéltél! – lelkesedett a császár. – Valóban semmi sem tart örökké! Kivéve az olthatatlan szerelmet, amit irántam érzel!

Poppaea halványan elmosolyodott, és egy kecses csuklómozdulattal csókot dobott az ágáló szónok felé.

– Következzék tehát a költemény! – jelentette be ünneplésen Néró, mint aki kegyet oszt népének.

Petronius odafordult szittyá rabnőjéhez, és a fülébe súgta.

– Fogd meg a kezem, Mária! Máskülönben nem fogom kibírni!

– Nem bánom... Csak ne szorongasd, mert azt nem szeretem!

Ezután másfél óra tömény unalom következett, mi-
kor is az isteni Caesar többek között felolvasta legújabb
episztoláját, melyet nővérének, a szintén isteni Proserpi-
nának, az alvilág úrnőjének írt. Petronius néha belecsí-
pett a saját combjába, hogy el ne aludjon. A felolvasás
végén percekig zúgott a vastaps.

Ezután még feltálalták a költő kedvenc csemegéjét, a
rózsaszínű flamingó húásával töltött sült vaddisznófejet.
Éjfél elmúltával egyre kevésbé vizezték a bort, és egyre
magasabbra csaptak a jókedv hullámai. Csak Poppaea
ült magányosan az ablak mellett, és egy aranyserlegből
kortyolgatva bámult ki a szurokfekete éjszakába. Ez a ma
esti műsor kissé megviselte az idegeit. Néró nyilvánvaló-
an unja már, le fogja cserélni. De nem ám holmi válással,
bíróági hercehurcával, vagyonjogi vitával, annál neki
sokkal egyszerűbbek a módszerei. Vajon őt is méreggel
teszi majd el láb alól?

– Ne vedd a lelkedre, kicsikém! – lépett mellé egy öreg rabszolganő boroskancsóval a kezében.

– A lelkemre? Nekem olyan régen nincs – mondta unottan a császárnő, és tartotta a poharát. – És hozzászoktam már az ízléstelen vicceihez.

Hanna néni színültig töltötte az aranyserleget.

– Ugyan, ugyan, cicukám! Látom én, amit látok!

Poppaea felhúzta vékony, gondosan kitépkedett és kifestett szemöldökét.

– Mit látsz, banya?

Rogyák észrevette, hogy Hanna néni a császárnéval diskurál, és ettől egyből kijózanodott.

– Pszt! Pszt! – integetett a vénasszonynak, de az rá sem hederített.

– Fiatal fiúka egy hervadozó matróna mellett... – melegedett bele Hanna néni. – Tudom én, milyen az! Volt nekem is ilyen, hajjaj! Bár én azért mindig jobban tartottam magam a koromnál. Pláne a tiédnél.

Rogyák már mind a két kezével integetett. Abból semmi jó nem sülni ki, ha az ausztrál nagynéni elkezd locsogni a császárnénak.

– Az a kis vízihulla neked integet ott Petronius mellett? – kérdezte Poppaea.

– Persze, csillagom, nekem, a Marika. Megtiltotta ugyanis, hogy a lakoma alatt egy szót is szóljak bárkihez.

– Meg is értem. A nyelved mérgező. Pont mint az enyém – a császárné nagyot kortyolt a serlegből.

Hanna néninek az egész napos rohangálástól rondán bedagadt a lába, úgyhogy ledobta magát Poppaea mellé, és masszírozni kezdte a vádliját.

– Egyébként igazán nem értem, mit eszel ezen a Néro fiún! Jó, jó, császár meg minden, nyilván szépen keres az istenadta, de akkor sem férfi!

– Hát mi?

– Egy kis borotvált lufi. Sosem szerettem az ilyen lányos képű férfiakat. Nem is Néro ez, inkább Nóra – mondta Hanna néni, és nyihogva felnevetett.

Poppaea undorodva nézte a vihogó matrónát.

– Úgy látom, meguntad az életedet, banya!

– A frászt! Azt soha! – mondta Hanna néni, és felpolcolta a lábát. – De neked nem ártana összekapnod magad, aranyanyám! Egy kis szemránckrém, egy kis tupír, némi Coco Chanel-es flegma, és meg is lennél.

– Miket hordasz itt össze?!

– Na, ezt nézd meg! Ha már annyi fantáziád sincs, hogy kitaláld magad...

Hanna néni ölébe kapta a táskáját, és kotorászni kezdett benne.

– Átkozott táska... – morogta, és feltépett egy újabb cipzárt. – Mindig csak az nincs meg, ami épp kell... Na megvan!

A vénasszony egy salátává gyúrt divatmagazint húzott elő az egyik oldalzsebből. Az újság címlapján egy színes bőrű manöken pózolt párdücmintás szaténkombinében.

– Jupiterre! Mi a franc ez? – ámult Poppaea.

– Ez, fiam, egy Burda, még a hetvenes évekből. Mindig nálam van, engem is lefotografáltak benne.

Rogyák Mari ekkor ért oda hozzájuk.

– Mi művel, Hanna néni?! Elment az esze? Azonnal tegye azt el!

Már nyúlt volna a divatmagazinért, de a császárnő megelőzte.

– El a kezekkel a varázspapirusztól! Az már az enyém!
És a banya is! Bort ide! Még! MÉG!

A kis csapat egy szikla mellett várakozott a gömbkilátó közelében, ahonnan Tibiéket elhurcolták. Körbeálltak, és homlokráncolva bámultak maguk elé. Percek teltek el, de nem történt semmi. Valamire nagyon koncentráltak. Felemásszemű Imre ott állt Sándor bá és Benedict között, és bár a keze össze volt kötve egy nadrágszíjjal, ő is buzgón részt vett a közös meditációban. Egyszer csak egy lebegő borosüveg jelent meg a kör közepén.

Hanna sóhajtott.

– Tegye fel a kezét, aki piára gondolt!

Senki nem mozdult.

– Ezt komolyan nem hiszem el! – mérgelődött a lány.

– Akkor még egyszer, utoljára: a feladat, hogy koncentráljunk Tibiékre! Tekla azt mondta, a porból valahogy testet ölt majd, amire elég erősen összpontosítunk. De ez, ami itt lebeg az orrunk előtt, egy üveg olaszrizling. Kérdezem tehát, ki volt képes piára gondolni?

Sándor bá bűnbánóan felemelte a kezét. Aztán Benedict is. A Felemásszemű kénytelen volt mind a két kezét feltenni.

– Meg fogok bolondulni – sóhajtott Hanna.

– Szerintem tegyük kicsit odébb Imrét – javasolta Benedict. – Engem is csak ő zavart meg.

Hanna reményvesztetten lehajtotta a fejét. Már másfél órája próbálkoztak, de eddig csak különböző ételek, italok és hiányos öltözetű delnők jelentek meg a kör közepén. Ezek azonban a férfitársaság nagy bánatára nem igazi dolgok, csak afféle porból készült tünemények volt.

– Hannácska, én értem, hogy megviselték az idegeit a történések – szólalt meg atyáskodva Sándor bá –, de higgye el, nekünk se könnyebb! Még az a kis vigaszunk is lecsorgott ennek a dagadtnak a torkán.

Imre megnyalta a szája szélét, a snapsz emlegetése jóleső emlékekkel töltötte el.

– Épp ezért kellene végre koncentrálni! – makacskodott a lány. – Így sosem találjuk meg őket! Rozsó nénit sem hagyhatjuk sokáig magára! Megígértük neki, hogy visszamegyünk érte. És Tibi...

– De én azt sem tudom, ki az a Tibi – vágott közbe Benedict. – És nem is akarom elképzelni a fiatalembert, ha ilyen fontos neked.

Hanna villámló szemekkel fordult a fiú felé.

– Jó, jó, nem úgy értettem, elképzelem! – visszakozott sietve a hőstenor.

Hanna azonban erre már nem volt kíváncsi, sarkon fordult, és faképnél hagyta őket. Egyedül akart lenni, át kellett gondolnia újra ezt az egészet. Ha a Tekla által javasolt módszer nem működik, valami mást kell kitalálnia. Kiült a sziklára, kezét összekulcsolta a térde előtt, és nézte a naplementét. Odalent a férfiak nagyokat kurjongatva próbálták elkapni a hologram borosüveget, de kezük mindig csak semmibe, pontosabban porba markolt.

– Akkor is meg foglak találni, Tibi! – gondolta a lány. – Nem veszthetsz el, érted? Most, hogy Zsófi... már nincs. Vagyis... szóval érted. Emlékszel, milyen volt, amikor megismerkedtünk? Én emlékszem! És amikor le akartad tépni Szabika fejét? Meg a rituális eskünkre a kórházban? Tényleg, hogy is volt a szövege? – De akárhogy törté a fejét, nem jutott az eszébe. – Francba! Én sem tudom már felidézni! Francba!

Hanna lehunyta a szemét. Emlékei között kutakodva megpróbálta elképzelni Tibit. Hogy milyen volt, amikor először találkoztak.

– *Helló! Hanna vagyok.*

– *Aha.*

– *A felszint meg a térfogatot vettétek már?*

– *Ööö. Nem tom.*

Hanna elmosolyodott, de továbbra is csukva tartotta a szemét.

– *Szállj le a fejemről, te barom! Hanna, szólj rá!*

– *Szállj le Szabika fejéről. Kérlek! Tibi! Légyszi!*

Hanna halkan felnevetett. Aztán beúszott egy kép Tibi pótvizsgájáról, ahogy megvezetik Bujdosónét.

– *Mi van a füledben, fiacskám?*

– *Mi?*

– *Ezt kérdezem én is.*

– *Ja, vatta.*

– *Ez valami új divat?*

– *Nem, középfülgyulladás.*

– *Középfülgyulladás. Júniusban. Gratulálok!*

És most már emlékezett az esküszövegre is.

– *Na, mondd utánam! Ünnepelesen megesküszöm...*

– *Ünnepelesen megesküszöm...*

– *Hogy soha, semmilyen körülmények között...*

– *...semmilyen körülmények között...*

– *Nem leszek áruló...*

– *Nem leszek áruló...*

Hanna arcán egy könnycsepp gördült végig. Gyorsan letörölte, és megszívta az orrát.

– *A tiéd a rózsaszínű radír?*

És az emlékképek meg csak jöttek, jöttek, megállíthatatlanul.

– Tibi... Tibi... te vagy a legjobb barátom! – mondta ki halkán.

Lentről meglepett kiáltások hallatszódtak. Hanna kinyitotta a szemét.

– Ez... ez hihetetlen! Hanna! – integetett Sándor bácsi. – Hanna, jöjjön gyorsan! Lábnyomok a porban! Nézze! Erre vitték őket!

[29] Keresd a mozdulatlant!

Tekla épp a lakoma romjait takarította el a rabszolgatársaival, mikor megcsörrent a féreglyuktelő. Edina fülelni kezdett, és úgy forgolódott a hang irányába, mint egy zsákmányra leső vadászölvy. Nagyon csacsogott volna már az ő Ervinjével. Tekla gyorsan levert a tálalóasztalról néhány arany- és ezüstedényt, hogy a csörömpölés elnyomja a telefoncsörgést. Amíg a többiek méltatlankodva szedegették a tányérokat, Tekla kisurrant az ajtón.

– Mondd gyorsan! – mondta a telefonba, miközben beszuszakolta magát a kamrában két gabonászsák közé.

Hanna hadarva beszámolt a Felemásszemű elkapásáról, a közös meditációról a sziklánál, és hogy végül meg is jelentek a lábnyomok, amiket órák óta követnek. Azért hívta Teklát, mert a távolban megláttak egy hatalmas, bura alakú valamit, ami ugyanaz lehet, mint amiről annak idején Bulcsú is mesélt.

– Azt mondta, félgömb alakú – próbált visszaemlékezni Tekla –, formára olyasmi, mint egy sajttartó.

– Eddig stimmel. És mit mondott Bulcsú, odébb mászott?

– Az épület? Nem.

– Akkor jó – könnyebbült meg Hanna –, Rozsó néni azt mondta, hogy keressük, ami mozdulatlan.

– Odavisznek a lábnyomok?

– Már nem lábnyomok. Csak egy sárga porcsík, amerre az a légpárnás autó vitte őket.

– Jó, de odavisz a csík?

– Még nem tudom. Mindenesetre arrafelé.

– Mikor értek oda?

Hanna visszanézett, hogy merre járnak a többiek. Benedict és Sándor bá messze lemaradva vitatkoztak valamin.

– Szerintem soha – mondta sóhajtva.

Benedicttel ugyanis nem volt könnyű, kialvatlan volt, nyűgös és gyanakvó. Tulajdonképpen érthető volt az állapota, a tizennyolcadik századból belecsöppenni a huszonegyedikbe tényleg komoly kultúrsoikk lehetett. Olyan volt ez neki, mint egy felturbózott interkontinentális repülés utáni jet lag, vagy egy téli óraátállítás, ami mindenkit megvisel. Ráadásul itt nem egy órával kellett előrébb tekerni a mutatókat, hanem kétszázötven évvel. Benedict megmakacsolta magát:

– Ez boszorkányság! – kiáltozott. – Lábnyomok a levegőben!

– Már nincsenek is lábnyomok! – nyugtatgatta Sándor bá. – Tetszik látni, valószínűleg itt tették fel őket arra a lebegő batárra...

– Hát ez az, lebegő batár!

– Gyere, légy szíves! – fogta meg a kezét Hanna.

– Nem, nem, mondhatsz, amit akarsz, én ugyan rá nem lépek erre a ficáncoló ösvényre! – tépte ki a kezét a lány szorításából.

– Akkor itt maradsz!

– Ez... ez boszorkányság!

Sándor bácsi átkarolta a remegő hőstenort, és jóindulatúan magyarázta.

– Ugyan már, művész úr, tessék úgy felfogni, mint mikor a Don Giovanniban megmozdult a kőszobor!

– Az más, az scenika!

Hannának elege lett a gyözködésből, minél hamarabb el akart indulni Tibiék után.

– Na, jó, én megyek! Ki tart velem?

– Menjen előre a túsod! – javasolta Benedict. – Érte nem olyan nagy kár.

A Felemásszeműnek viszont egyáltalán nem akaródzott előremenni. Riadtan kapkodta a fejét, és közben összevissza makogott.

– Én nem... én nem merek... bármikor jöhetnek... feketék, hárman vannak, ólálkodnak...

– Kik?

– Ekkora behemót és ilyen gyáva! – mondta megvetően a fiú. – Nevetséges!

Imre buzgón bólogatott. Úgy látszik, az állítás minden pontjával egyetértett.

– Szerintem menjen előre a vörös dög! – javasolta Sándor bá.

– Miért pont ő? – kérdezte aggódva Benedict.

– Hagyja, Sándor, bele van esve! – legyintett Hanna.

– A macskábaaa?!

– Mindegy – mondta a lány. – Legközelebb kétszer is meggondolom, hogy megmentsek-e valakit, akinek négy lába van.

– Még hogy te mentetted meg! – tiltakozott Benedict.

– Hát ki?

Schrödinger elunta a vacakolást, és nagy vadászszökelekkel elindult a sárga porúton.

- Ne szaladj! – kiáltott Benedict. – Gyere vissza! Char...
- de szerencsére elharapta a mondat végét.

Tekla időközben áttette székhelyét Petronius könyvtárába. Rájött, hogy ez a leginkább Edina-biztos övezet. A szőke lány ugyanis ösztönösen elkerült minden helyiséget, amiben könyvet, netán tankönyvet sejtett.

– Mi ez a hülyeség, hogy Benedict bele van esve Schrödingerbe? – kérdezte Tekla a papirusztekercsek állványát böngészve.

– Nem számít. Azt hiszi róla, hogy ő tulajdonképp Charlotte.

– De hát ő Schrödinger!

– Persze. Csak a pasik hülyék – mondta Hanna. – Meg kicsit a macskák is.

– Na! A macskák nem is! – tiltakozott Tekla.

– Dehogynem! Amióta Benedict agyondédelgeti, valahogy még nagyobb is lett.

– Hogyan nagyobb?!

– Hát úgy. Eleinte azt hittem, csak pöffeszkedik meg felfújja magát, de tényleg nagyobb lett.

Tekla leült az asztalhoz, és kiterített maga elé egy papirusztekercset.

– De jól van?

– Persze, itt rohangál előttem. Szimatolja a sárga csíkot. Komolyan, mint egy kutya.

– Totó!

– Mi? – torpant meg Hanna.

– Totó kutya! – Tekla énekelni kezdett. – A sárga úton haladj, az oda visz, ahova méysz...

Hanna elmosolyodott.

– Hülye! Az nem is úgy van...

A Felemásszemű utolérte a lányt, és remegő hangon megszólította.

– Hanna...

– Bocs, tartsd egy picit! – mondta a lány a mobilba, aztán Imréhez fordult. – Tessék!

A Felemásszemű riadtan pislogott körbe, aztán egész közel hajolt, és riadtan suttogta.

– Nekem... khm... kifejezetten rossz előérzeteim vannak... úgyhogy én most egy kicsit lemaradok...

– Na, még csak az kéne! – csattant fel mögöttük Sándor bá hangja. – Ne aggódjon, Hannácska, rajta tartom a szemem! Na, gyerünk tovább! Egy-kettő, egy-kettő...

Az öreg továbbindult a bura felé, maga előtt lökdösve foglyát.

– Na, itt vagyok – emelte megint a füléhez a telót Hanna.

– Ki volt az? – kérdezte Tekla.

– A gyáva oroszlán.

– Benedict?

– Dehogysis! Imre bá.

– Ja, persze, Benedict a Szalmaember.

– Mert?

– Csupa szív, nulla agy.

Hanna nevetve tiltakozott.

– Tekla, szenyó vagy!

– Jó, de akkor Sándor bá kicsoda?

Kis szünet után egyszerre vágta rá:

– A Bádogember!

Hanna hangosan nevetett. Hetek, hónapok óta csak menekült, mindig rágnia kellett magát valamin, olyan jólesett most egy kicsit hülyéskedni.

– Hanna, te magadban beszélsz? – lépett mellé Benedict.

– Nem, Teklával.

– És hol van ez a Tekla?

– Hát... nagyon messze. De a hangja itt van ebben a dobozban.

Hanna a fiú elé tartotta a féreglyuktelőt.

– Helló, Bendzsi, Tekla vagyok, már sok jót hallottam rólad! – recsegte a doboz.

Benedict lefehéredett.

– Na, jó, én mentem – csóválta meg a fejét, és holtápadtan indult a többiek után. – Én vagyok a marha, miért kérdezek egyáltalán bármit is... – motyogta.

– Hannácska! Erre! – kiabált Sándor bá.

– Mi az, mi történt? – kérdezte Tekla.

– Akár hiszed, akár nem: megérkeztünk!

A bura valóban olyan volt, ahogy Bulcsú leírta. Egy hatalmas, sötétített üvegű félgömb, aminek sehol nem volt bejárata. Ez utóbbit azonban csak órák múlva állapították meg, miután körbesétálták az egészet.

– Na, csücsüljünk le egy picit! – szólt kifulladásra Sándor bá.

– Inkább forduljunk vissza! – javasolta Benedict.

– Támogatom! – jelentkezett a Felemásszemű.

Hanna újra felhívta Teklát.

– Nem találjuk a bejáratot.

– Mert állítólag nincs is.

– Miiiiiiiiiiiiiiii?

– Bulcsú szerint.

– És ezt mért nem mondtad?

– Bocs, elfelejtettem – mondta Tekla, és levette a szemüvegét, mert már egészen bepárásodott.

Épp a mosogató fölött állt, és a forró vízbe mártogatott egy ezüstartányért. Szerencsére egyedül volt a konyhában, mert büntetésből neki kellett mindent elmosogatni, amiért leverte az edényeket. Úgyhogy nyugodtan telózhatott.

– És van valami, amit még Bulcsú mondott, és te elfelejtettél közölni? – kérdezte bosszúsan Hanna.

– Egy biztos, ne kopogjatok be! – javasolta Tekla. – Ez állítólag már Bujdosónénak sem jött be.

– De mindenképpen be kell jutnunk valahogy!

– Biztos vagy benne?

– Igen. Rozsó azt mondta, hogy keressük azt, ami mozdulatlan, ami állandó. A bura nem mozog, tehát jó dolog.

Sándor bá közben az üvegfalhoz lépett, és rátapasztotta a fülét. A Felemáaszemű izgatottan fészkelődni kezdett.

– Hall valamit? – motyogta.

– Megvan! – emelte mutatóujját a homlokához az öreg.

– Ha az ember be akar menni valahová, és nem tud, akkor bebocsátást kér!

– Hogyan? – kérdezte Hanna rosszat sejtve.

– Hát bekopog!

– Ne hagyd!!! – kiáltott Tekla a mobilban.

– Ne, ne, NE! Ne kopogjon!

Az öreg már emelte az öklét, mikor az egész bura megremegett, és mély, bűgő hang hallatszódott belőle. Sándor bá keze megállt a levegőben.

– Jönnek! Jönnek, meneküljünk! – üvöltött a Felemáaszemű, és összekötözött kézzel futásnak eredt.

– Kapd el, Benedict! – kiáltott Hanna.

– Mi történik? – kérdezte izgatottan a telefonban Tekla.

A bura ekkor szisszenve megnyílt, és egy kis rés támadt rajta.

– Hasra! – kiáltotta Sándor bá, és jó példával járt elő. Arcával előre landolt a porban.

Hanna is hasra vetette magát az öreg mellé. A rés egyre nagyobbra nyílt, míg egy ajtó nem lett belőle. Két sorban egyenruhás katonák meneteltek ki rajta. Egyetlen porciájuk sem látszott ki a légmentesen záródó egyenruhából, az arcukat is csúcsos légszűrő takarta.

– Mik ezek az elfajzott lények? – suttogetta Sándor bá.

– Na, ezek a drótok, akikről mindig hadovál – suttogetta vissza Hanna. – Most legalább jól megnézheti őket.

– Hát elég randa a fémfőájuk...

– Megint a lovagok... – remegett Benedict a Felemászeműn hasalva. – Micsoda sisak...

– Mint a tésztaszűrő – jegyezte meg az öreg.

– Végünk van, végünk, végünk... – mantrázta Imre.

– Maradjon már csendben!

Tekla dermedten állt a konyha közepén, két kezéről csepegett a mosogatólé, a féreglyuktelőt az álla és a vállgödre közé szorította.

– Mondjad már, mi van! – sürgette Hannát.

– Kommandós droidok – felelt halkan a lány. – Ilyenek vitték el Tibiéket.

– Megláttak benneteket?

– Nem, szerencsére. Csak vonulnak egyenesen, nem néznek se jobbra, se balra.

Tekla gyorsan megtörölte a kezét, és megfogta a telefont. Minden idegszálával figyelt.

– És hogy jöttek ki? – kérdezte. – Mégis van ajtó?

– Valahogy szétnyílt az üveg. És még nem zárult be. Úgyhogy... – Hanna felpattant, és futásnak eredt. – Gyerünk, Sándor, mielőtt becsukódik!

Az öreg talpra ugrott, és megragadta a Felemásszemű grabancát.

– Gyerünk, maga is!

– Én nem, nem, nem akarom... – rimázkodott Imre.

Hanna beugrott a nyíláson Schrödingerrel a nyomában. Így aztán Benedictnek sem maradt más választása.

– Jöjjön már! – mondta, és a makacskodó Imrébe karolt.

Ketten az öreggel végül sikeresen bevonszolták, bár a Felemásszemű közben végig irtózatosan dobálta magát, és úgy üvöltött, mint aki megháborodott.

– Feketék, feketék... hárman vannak... feketék... a hajuk tekereg, mint a kígyó, és vicsorognak, acsarkodnak, villog az agyaruk, és a fekete szárnyukat lebegtetik... ÁÁÁÁÁ...

Tekla kicsit messzebb tartotta a mobilt, hogy ne süketüljön meg.

– Na, mi van? Hanna! Hanna!

A nyílás szisszenve elkezdett összecsukódni. Hanna a füléhez tette a mobilt.

– Azt hiszem, mindenki bent...

Ám abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódott, a vonal megszakadt. Tekla dermedten állt a kihalt konyha közepén, kezében a megsüketült féreglyuktelóval. Még hosszan szölongatta Hannát. Pedig tudta, hogy hiába. Azt is érezte, hogy amikor vissza fogja hívni barátnőjét, a telefon néma marad. Ugyanúgy lesz minden, mint Bulcsúval. Elvesztette őket. Egyetlen vékony szál kötötte már csak a jövőhöz – az anyja.

Hannának be kellett látnia, hogy a féreglyuktelő használhatatlanná vált. Méghozzá végérvényesen. Úgy látszik, a bura blokkolt mindenféle kommunikációs lehetőséget.

A Felemásszemű a falhoz rohant, és dörömbölni kezdett.

– Engedjenek el! Ki akarok menni innen!

– Már nincs hol – jegyezte meg lakonikusan Hanna.

– Összeforrt a bura... – húzta végig kezét az üvegen Sándor bácsi –, ördöngös machináció!

– Mondtam, hogy ne jöjjünk be! – vinnyogott Imre, majd a földre rogyott, és a tenyerébe temette az arcát.

Pedig ha körülnéz, lehet, hogy megnyugszik. A bura belsejében ugyanis egy gyönyörű, ápolt liget hívogatta őket virágzó gyümölcsfaival, érett szőlőtől roskadozó lugaival, csobogó forrású sziklakertjével.

– Mennyi zöld! – ámult Benedict. – Végre, istenem, fák, bokrok... Micsoda kis rekettys!

A fiú lerúgta a cipőjét, és kitárt karokkal boldogan futott néhány kört a virágokkal pettyezett pázsiton. A fák, bokrok pont ugyanolyanok voltak, mint az ő idejében, évszázadokkal ezelőtt. A természet alig változik, már ha békén hagyják.

– Minden zöld... – hümmögte Sándor bá.

– Smaragdváros... – mondta Hanna.

– Mi az, kérem? – fordult felé az öreg.

– Semmi, nem érdekes.

– Nem jöttök? – kérdezte Benedict, és átváltott indián-szökdelésbe. – Gyertek! Isteni!

– Maradj csendben egy kicsit! Légyszil!

Hanna bement a fák közé, és kiabálni kezdett.

– Tibi! Bulcsú! Hé, dalek, itt vagy?

Mindenki mozdulatlanul fülelt, de semmi válasz.

– Bujdosóné! Tanárnő! – kiáltotta el magát reszelős hangon az öreg is.

– Itt van az Edit?! – ütötte fel a fejét a Felemásszemű. – Neeem, engedjenek ki!

Újra dörömbölni kezdett a bura falán.

– Engedjenek ki!

Benedict közben tovább ugrándozott a természet lágy ölén.

– Gyümölcsfák! Alma... meg vackor... Barack is van!

– szagolgatta kitágult orrcimpával a gyümölcsfák feslő virágait.

– Fura – csóválta a fejét az öreg. – Kinn minden csak kő meg por meg rút szibarita váz, itt meg...

– Van cseresnye is! – rikkantott boldogan Benedict.

– Érett! És nem is túl kukacos! – lelkesedett teli szájjal.

– Mit csinál?! – mordult rá az öreg. – Nem szabad hozzányúlni semmihez! Lehet, hogy csapda! – furcsállotta, hogy egyszerre virágzik a barack és érik a cseresznye.

Benedict kiköpött egy cseresznyemagot.

– Már hozzá is nyúltam... és az a véleményem... – még egy mag röpült széles ívben a szájából – ...hogy igen finom! Na, Hanna, ne csikizz már!

– Ki? Hozzád se nyúltam!

– Akkor Sándor! Hülye vicc!

– Miről beszél a nagyságos művész úr? Láthatja, itt ácsorgok a szivárványszemű kollégával, és nincs háromméteres karom!

– Akkor ki volt?

Benedict arcáról lefagyott a mosoly.

– Odanézz! – kiáltott Hanna.

A liget fái és bokrai, mintha szél borzólná az ágaikat, lassan mozogni kezdtek. Pedig nem is volt szél. Fenyegetően lengették hosszú, vékony karjaikat.

– Tudtam, tudtam, annyira tudtam... – morogta Sándor bá –, minek kellett macerálni?

– Ne mozdulj, Benedict! – szólt Hanna.

– Dehogyan mozdulok! Mi az, pók?

De nem pók volt. Egy hajlékony fűzfaág kúszott fel lassan a derekán, a vállán, a nyakán... Schrödinger kétségbeesetten felnyá vogott, beleakadt egy szederbokorba, és a tüskés ágak nem engedték.

– Charlotte, tarts ki, megyek! – kiáltott Benedict, de már moccanni sem bírt.

Az aljnövényzet bilincset font a bokája köré.

– Na, most már engem is macerál egy! – mondta Sándor bá, és megpróbált lesöpörni magáról egy tapogatózó körtefaágot.

– Hasra! – vinnyogott a Felemásszemű. – Mindenki hasra, és kússzunk kifelé!

– De hova?! Nincs már kijárat! – kiabált az öreg az újabb és újabb kíváncsiskodó körtefaágakkal küzdve.

Schrödinger egyre veszettebbül nyá vogott.

– Hanna, segíts neki! – rimá nkodott Benedict.

Sándor bácsi belenyúlt a zsebébe.

– Várjon, van nálam bicska!

– Nem, nem bánthatjuk őket! – mondta Hanna. – Csak letapogatnak!

– Hát tapogassák a kénköves mennykőt, de ne az én gatyámat! – mérge lődött az öreg.

– Egy kacs... egy kacs... – hebegte Benedict.

– Mi?!

– Egy kacs bekúszott az orromba – mondta a fiú, majd egy hatalmasat tüsszentett. – De már kijött.

A Felemásszemű a fal mellett tapogatva észrevétlenül távolodni kezdett.

– Hé, hová lesz a séta, szivárványos kartárs?! – szólt utána Sándor bá.

– Én itt egy percig sem maradok tovább!

– Álljon meg!

– Úgysem tud hol kimenni... – mondta Hanna, és mozdulatlanul tűrte, hogy egy orgonaág végigtapogassa az arcát.

Egy vastag inda gyors kígyómozgással elindult a Felemásszemű felé.

– Vigyázzon! Imre! – kiáltott Sándor bá.

– Mi az?! – nézett hátra a Felemásszemű.

– Egy kígyó, ott kúszik maga felé!

– NE, CSAK KÍGYÓT NE! – sikított a Felemásszemű, és futni kezdett.

– Nem kígyó az, csak egy inda! – kiáltott utána Hanna.

Imre futott, vagy hát inkább sonkalábain cipelte ormótlan testét. Esélye sem volt, az inda a bokájára tekeredett, és a földre rántotta.

– Ááá!

Szaggatott szirénahang szólalt meg a fejük felett elviselhetetlen hangerővel. A bura szelíd tavaszi fényeket imitáló világítása kikapcsolt, helyette villogó vörös fény borította be a termet. Az inda elkezdte vonszolni a Felemásszeműt.

– Vágják le rólam! Vágják le rólam! – visított fejhangon.

– Hanna, itt a bicska! – üvöltötte túl az iszonyú szirénázást Sándor bá. – Fogja a bicskát!

Mindenkit szorosan tartottak a növények, kivéve Han-
nát. A lány tanácstalanul meredt a feléje nyújtott bics-
kára.

– Segítsenek már! – üvöltötte Imre egyre távolabbról.
– Segítséééééég!

Hanna megfogta a bicskát, és remegő kezekkel meg-
próbálta kinyitni. De izgalmaiban túl nagy erővel nyomta
bele az ujját a vékony vájatba a penge szélén, és beletö-
rött a körme. Újra próbálkozott.

Hirtelen erős szél söpört végig a ligeten. Csak pár pil-
lanat volt az egész, aztán minden elcsöndesedett. Hanna
felnézett. Döbbsen láta, hogy rajta kívül nincs már ott
senki. Hiába nézett bármerre, egyedül volt, mindenki el-
tűnt mellőle. Üres volt a bokor is, ami Schrödingert fog-
lyul ejtette. Szél se rezzent, a liget megint a szelíd tavaszi
napfényben fürdő idilli táj volt.

– Sándor! – kiáltott kétségbeesetten a lány.

Semmi válasz.

– Benedict!

Csend.

– Hát ez szuper – mondta halkan.

Hanna egy félig nyitott bicskával a kezében egyedül állt
az édenkert közepén.

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

Tartalom

[1] A Fénybe Öltözött Asszony	5
[2] A parázó Nagymester	20
[3] Karácsony Mozarttal.....	36
[4] Por és hamu	49
[5] A Káosz Temploma.....	63
[6] Szerencsétlen csütörtök.....	76
[7] Őfelsége ügynöke	90
[8] Anubíússasz	103
[9] A gikszer neve: Bujdosóné	115
[10] Kommandós droidok	127
[11] A „szomjas szív”.....	137
[12] A nagy átverés	151
[13] A barátság próbája.....	165
[14] Castor és Pollux.....	175
[15] A 93. carmen	191
[16] A halálos főpróba	204
[17] 3 az 1-ben.....	219
[18] A bosszú angyla	232
[19] A legjobb barátnő.....	247
[20] A hiperlatívuszos majom.....	263
[21] Rómát látni és meghalni	277
[22] Herr Burger de Lux	294
[23] Roaming a jövőből	310
[24] Lánykérés extrakkal.....	327

[25] Nyakig a porban	342
[26] Oltani a vulkánt	357
[27] Egy régi ismerős.....	372
[28] Buli Néróval	384
[29] Keresd a mozdulatlant!.....	397

olvasópéldány © Tilos az Á Könyvek

IDŐFUTÁR 1. – A KÖRZŐ TITKA

Hanna nemrég költözött Budapestre, minden szokatlan: új lakás (egy hetedik kerületi gangos bérház), új iskola (a Sigray), új tanárok, és persze új osztálytársak.

Ha ez még nem lenne elég: úton-útfélen egy furá öregemberbe ütközik, megbolondul a számítógépe... és az egészek valahogy köze van ahhoz a rozsdás körzőhöz, amit az utcán talált.

Vajon miért kell mindenkinek ez a körző? Mit akar vele kezdeni Sándor, a vén ócskás, és miért nem tud Hanna sem megválni tőle? És mi köze

mindennek Bécshez, a Sakkozó törökhöz és Bujdosónéhez, a töritanárhoz?

A rejtélyek kinyomozásában segít Hannának Zsófi, a szuperokos szegedi barátnő, és Tibi, a kicsit lassabb eszű, de hűséges osztálytárs.

A kalandok szüneteiben pedig arra is van idő, hogy barátságok szakadjanak meg és szülessenek újjá, no és persze szerelmek is szövődnek...

IDŐFUTÁR 2. – A KIRÁLYNŐ PALÁSTJA

Hová tűnt Hanna? Mindenki őt keresi. Zsófi és Tibi egész nyáron nyomok után kutat, de mikor nem jutnak eredményre, kénytelenek bevonni az okostojás Ervint és Bulcsút a keresésbe. Sőt, még az a nyávogós Edina is rájuk akaszkodik, a mitugrász Szabikáról nem is beszélve. De nem elég, hogy meg kéne találni Hannát, még az üldözőket is le kell rázni! Hanna eltűnése és az időgép ugyanis a Felemás-szemű fantáziáját is megmozgatja. Ráadásul a rendőrség is sejti, hogy Tibiék többet tudnak, mint amennyit elárulnak.

De Hannának sem sokkal könnyebb az élete a 18. században.

A varázsfuvola próbáiba csöppenve (ezúttal az igaziba!) a színházban inaskodik, Mozart után kajtat a kocsmákban, sőt előbb-utóbb megtanulja, mi is az a kiskacaj.

Senki sem az, akinek látszik. Sem Bécsben, kétszáz évvel ezelőtt, sem Budapesten, 2012-ben.

Vajon ki a barát, és kitől kell tartani? Mindenki gyanús...

IDŐFUTÁR 3. – A PRÓBÁK PALOTÁJA

Hanna naplója hiába kerül vissza a barátai kezébe, mert mielőtt megtudnák belőle, pontosan hol is keressék őt térben és időben, a napló megszakad. Budapesten kétségbeesés lesz úrrá a csapaton, és közben még az országos fizikaversenyen is helyt kell állniuk a fiúknak. Hanna viszont egyre inkább belebonyolódik a tizennyolcadik századi bécsi életébe, ahol nemcsak Georg Metzler és Benedict az ő szerelméért folytatott küzdelme köti le, de a titkosrendőrség fejének

is tervei vannak vele. De ha valaki hirtelen föltalálná a féreglyuktelefont, vagy Bulcsúék eljuthatnának Genfbe a CERN-be, ahol a világ legnagyobb időgépe található... talán mégis rátalálhatnának egymásra a múltban és a jelenben élők. Talán...